Alistair
MacLean
TEROARE la
AMSTERDAM

ALISTAIR MACLEAN

Teroare la Amsterdam

«În Germania, un grup care se numea Facţiunea Armatei Roşii, o bandă de terorişti bine cunoscuţi şi bine organizaţi a pretins că le-a venit de hac cu uşurinţă celor doi gardieni de la depozitul de arme comun al Statelor Unite şi al NATO, depozit aflat lângă Metnitz. Declaraţiile au arătat că ambii gardieni fuseseră beţi şi că, atunci când banda de terorişti părăsise locul faptei, amândoi erau acoperiţi cu pături; fusese o noapte îngrozitor de friguroasă. Armata Statelor Unite a dezminţit învinuirea că paznicii erau beţi, dar n-a făcut nici o precizare cu privire la pături. Teroriştii au pretins că reuşiseră să-şi facă rost de o cantitate mare de arme ofensive, unele din ele reprezentând o tehnică atât de avansată, încât figurau pe lista secretă. Această afirmaţie a fost dezminţită de Armata Statelor Unite.

Presa vest-germană a acordat un spaţiu larg relatărilor teroriştilor. Facţiunea Armatei Roşii avea o reputaţie bine stabilită în ceea ce priveşte pătrunderea prin surprindere într-o bază militară, în timp ce Armata Statelor Unite nu avea o faimă prea bună în privinţa pazei bazelor militare.

În mod obişnuit, Facţiunea Armatei Roşii întocmea o listă foarte amănunţită şi meticuloasă a furturilor comise. De data aceasta, nu a fost făcut public nici un detaliu cu privire la pretinsele arme secrete. S-a presupus că, dacă relatarea Facţiunii era adevărată, atunci, Armata Statelor Unite, fie direct, fie prin intermediul guvernului german, reuşise să reducă la tăcere presa.»

Alistair

MacLean

TEROARE LA AMSTERDAM

RAO International Publishing Company

Floodgate
Copyright © Alistair MacLean 1983
All rights reserved

Traducere din limba engleză MARIANA NEŢ
Ediţia I

Copyright © 1993
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta DONE STAN
Decembrie 1993 ISBN 973-9164-11-0

Pentru David şi Judy

Prolog

La prima vedere, cele două incidente ciudat de asemănătoare - deşi amândouă s-au petrecut în noaptea de 3 februarie şi amândouă au avut ca obiect instalaţiile unor depozite de muniţii de război - nu părea să aibă vreo legătură între ele.

Întâmplarea de la De Doorns, din Olanda, a fost misterioasă, spectaculoasă şi tragică, cea de la Metnitz, din Germania - cu mult mai puţin enigmatică, total lipsită de orice element spectaculos şi oarecum comică.

Trei soldaţi erau de gardă la depozitul olandez de muniţii, instalat într-un buncăr de beton la un kilometru şi jumătate nord de satul De Doorns, când, pe la unu şi jumătate dimineaţa, singurii doi cetăţeni treji din sat au raportat că au auzit zgomote în surdină ale unor focuri de automat. Ulterior, s-a stabilit că paznicii purtau automate. Zgomotele au fost urmate imediat de o uriaşă explozie în lanţ, care, după cum s-a descoperit mai târziu, a săpat în pământ un crater lat de şaizeci de metri şi adânc de doisprezece.

O serie de case din sat au fost oarecum afectate, dar nu s-a înregistrat nici o pierdere de vieţi omeneşti.

S-a presupus că paznicii trăseseră în nişte inoportuni şi că un glonţ rătăcit făcuse să se producă detonaţia. Totuşi, nu s-a descoperit nici o urmă, nici a gardienilor, nici a vreunor presupuse persoane neavenite.

În Germania, un grup care se numea Facţiunea Armatei Roşii, o bandă de terorişti bine cunoscuţi şi bine organizaţi a pretins că le-a venit de hac cu uşurinţă celor doi gardieni de la depozitul de arme comun al Statelor Unite şi al NATO, depozit aflat lângă Metnitz. Declaraţiile au arătat că ambii gardieni fuseseră beţi şi că, atunci când banda de terorişti părăsise locul faptei, amândoi erau acoperiţi cu pături; fusese o noapte îngrozitor de friguroasă. Armata Statelor Unite a dezminţit învinuirea că paznicii erau beţi, dar n-a făcut nici o precizare cu privire la pături. Teroriştii au pretins că reuşiseră să-şi facă rost de o cantitate mare de arme ofensive, unele din ele reprezentând o tehnică atât de avansată încât figurau pe lista secretă. Această afirmaţie a fost dezminţită de Armata Statelor Unite.

Presa vest-germană a acordat un spaţiu larg relatărilor teroriştilor. Facţiunea Armatei Roşii avea o reputaţie bine stabilită în ceea ce priveşte pătrunderea prin surprindere într-o bază militară, în timp ce

Armata Statelor Unite nu avea o faimă prea bună în privinţa pazei bazelor militare.

În mod obişnuit, Facţiunea Armatei Roşii întocmea o listă foarte amănunţită şi meticuloasă a furturilor comise. De data aceasta, nu a fost făcut public nici un detaliu cu privire la pretinsele arme secrete. S-a presupus că, dacă relatarea Facţiunii era adevărată, atunci, Armata Statelor Unite, fie direct, fie prin intermediul guvernului german, reuşise să reducă la tăcere presa.

CAPITOLUL 1

– E clar că este opera unui nebun. Jon de Jong, un tip înalt, subţire, smead şi ascetic, directorul general al aeroportului Schiphol, etala un aer într-adevăr sumbru şi, în condiţiile date, avea toate motivele să arate şi să vorbească astfel.

– Iresponsabilitate. Un om trebuie să fie nebun, dement, ca să ducă la îndeplinire o sarcină hazardată, lipsită de logică şi iresponsabilă ca asta.

La fel ca şi profesorul cu alură de călugăr căruia-i semăna atât de bine, de Jong avea tendinţa de a se exprima cu o precizie care mergea până la pedanterie şi, aşa cum se întâmpla în cazul de faţă, avea o slăbiciune pentru tautologia pompoasă.

– Un nebun.

– Punctul dumneavoastră de vedere e clar, spuse de Graaf. Colonelul van de Graaf, un bărbat neobişnuit de lat în umeri, de înălţime mijlocie, cu faţa bronzată brăzdată de riduri, impunea prin aerul său imperturbabil şi o autoritate de necontestat, care-i stăteau bine şefului poliţiei din capitala unei naţiuni.

– Pot să înţeleg o asemenea faptă şi să fiu de acord cu ea, dar numai până la un anumit

punct, continuă el. Înţeleg ce simţi dumneata, prietene. Iubitul dumitale aeroport, unul din cele mai grozave din Europa…

– Aeroportul din Amsterdam *este* cel mai grozav din Europa. De Jong vorbi de parc-ar fi recitat un rol, cu gândurile în altă parte. *Era.*

– Şi va mai fi. Criminalul care a comis această faptă este, în mod evident, anormal psihic. Dar asta nu înseamnă neapărat că e nebun cu acte-n regulă. Poate că-i eşti antipatic, poate că are ceva împotriva dumitale. Poate c-a lucrat cândva la aeroport şi-a fost dat afară de vreunul dintre şefii dumitale de departament, pentru un motiv care lui i s-a părut perfect valabil, dar cu care funcţionarul concediat n-a fost de acord. Poate că e un cetăţean care locuieşte prin apropiere, să spunem, într-o suburbie a Amsterdamului sau între Amsterdam şi Aalsmeer, care consideră poluarea sonoră provocată de manevrele avioanelor de-a dreptul insuportabilă. Poate că e un ecologist care-şi exprimă în modul ăsta violent dezaprobarea faţă de poluarea provocată de avioane. Iar poluarea nu poate fi negată. După cum bine ştii, ţara noastră nu duce câtuşi de puţin lipsă de ecologişti pasionaţi. Sau poate că nu e de acord cu politica

guvernului nostru. De Graaf îşi trecu o mână prin părul său des, grizonat:

– Orice e posibil. Dar poate fi, la fel de bine, tot atât de normal ca oricare dintre noi.

– Poate că ar fi bine să vă mai uitaţi o dată, domnule colonel, spuse de Jong.

Mâinile i se încleştau şi i se descleştau întruna şi era scuturat de un tremur violent. Aceste două reacţii erau involuntare, dar aveau motivaţii diferite. Cea dintâi denota o intensă reacţie de frustrare şi de furie; cea de a doua se datora faptului că, atunci când un vânt rece ca gheaţa, provenind din Siberia, sufla peste Aalsmeer din direcţia est-nord-est, acoperişul clădirii principale a aeroportului Schiphol era ca şi inexistent.

– Tot atât de normal ca dumneavoastră şi ca mine? Oare dumneavoastră sau eu am putea fi responsabili pentru această… această atrocitate? Priviţi, domnule colonel, priviţi numai.

De Graaf privi. Se gândi că, dacă el ar fi fost directorul aeroportului, o asemenea privelişte n-ar prea fi fost de natură să-i bucure inima. Aeroportul Schiphol dispăruse pur şi simplu; locul său fusese luat de un lac vălurit, ce se-ntindea cât vedeai cu ochii. Sursa acestei inundaţii masive era cât se poate de uşor de identificat: lângă recipientele uriaşe pentru depozitarea combustibilului, în imediata apropiere a

perimetrului aeroportului, apăruse o fisură largă în peretele sudic al canalului: reziduurile, pietrele şi noroiul împrăştiate de-a lungul părţii superioare a peretelui, de ambele părţi ale spărturii, indicau fără putinţă de îndoială că aceasta, nu se putea datora în nici un caz vreunei cauze naturale sau spontane.

Efectul acestei uriaşe scurgeri de apă fusese devastator. Deşi inundate la parter şi subsol, clădirile propriu-zise ale aeroportului rămăseseră intacte. Pagubele pricinuite echipamentelor electrice şi electronice ultrasensibile erau însă considerabile, iar înlocuirea lor va costa, fără nici o îndoială, milioane de guldeni. Totuşi, structura de rezistenţă a clădirilor nu fusese afectată. Aeroportul Schiphol este o construcţie foarte solidă, iar temeliile sale sunt de neclintit.

Din păcate, atunci când nu funcţionează în mediul lor natural, echipamentele de zbor devin nişte maşinării foarte sensibile şi, fireşte, nu sunt prevăzute cu nici un mijloc de ancorare la sol. O privire rapidă aruncată de De Graaf de jur-împrejur demonstra că lucrul acesta era, din nenorocire, cât se poate de evident. Avioanele mici alunecaseră aiurea spre nord. Unele din ele încă pluteau fără ţintă prin preajmă. Despre unele se ştia că s-au scufundat şi nici nu se mai văd. Două aeronave cu coadă, ce ieşeau la suprafaţa

apei, trebuie să fi fost avioane cu un singur motor, împinse drept în bot de greutatea propriilor motoare. Şi câteva avioane de pasageri, cu două motoare, 737 şi DC9, ca şi câteva cu trei motoare, Trident, 3 şi 727, se mişcaseră din locul de staţionare, iar acum erau împrăştiate pe pistă, cu boturile îndreptate în toate direcţiile. Două erau răsturnate într-o rână, iar alte două erau parţial scufundate; nu li se mai vedea decât, pe ici pe colo, partea superioară, părţile inferioare fiind sub apă. Avioanele mari, 747, Trei stele, DC 10, erau încă ancorate în locurile lor de parcare, ţinute pe loc exclusiv de greutatea lor masivă. Cu rezervoarele pline, ele puteau cântări între două şi patru sute de tone. Cu toate acestea, două dintre ele căzuseră pe-o parte, probabil pentru că părţile lor inferioare, aflate la o oarecare distanţă de ţâşnirea aceea uriaşă de apă, se prăbuşiseră. Nu trebuia să fii inginer aeronautic ca să-ţi dai seama că ambelor avioane trebuia să li se pună cruce. Aripile interioare se rupseseră aproape total şi porneau în sus într-un unghi de aproape douăzeci de grade. Nu era vizibilă decât baza aripilor superioare. O asemenea poziţie nu se putea explica decât în cazul în care ambele aripi s-au rupt longitudinal, de jos în sus.

Plutind la suprafaţa apei mai multe sute de yarzi, de-a lungul unei piste de decolare,

partea inferioară a unui avion indica locul în care un Fokker Friendship încercase zadarnic să evite puhoiul de ape, accelerând pentru a decola. Era posibil ca pilotul să nu fi văzut apropierea viiturii. Posibil, dar improbabil. Era mai probabil să le fi văzut, să fi înţeles imediat că, oricum ar fi evoluat lucrurile, n-avea nimic de pierdut dacă ar fi continuat accelerarea - chiar dacă n-ar fi reuşit să atingă viteza necesară decolării înainte de a fi prins de inundaţie. Conform observatorilor, nu se punea problema ca avionul său să fi fost înghiţit de ape în vreuna din etapele iniţiale. La început, întreaga pistă era măturată doar de un inch sau doi de apă, destulă totuşi pentru a duce la distrugere un hidroavion Fokker.

Maşinile şi camioanele aeroportului se scufundaseră pur şi simplu sub puhoi. Singurele rămăşiţe ale unor vehicule pe roţi erau cele trei sau patru scări mobile pentru avioane, care ieşeau la suprafaţa apei, precum şi partea superioară a unui rezervor. Până şi capetele a două tunele de debarcare se scufundaseră dezolant în apele mâloase.

De Graaf suspină, clătină din cap şi se întoarse spre de Jong, care-şi privea cu ochii goi aeroportul devastat, de parcă încă n-ar fi reuşit să înţeleagă grozăvia celor întâmplate.

– E ceva în ce spui dumneata, Jon. Dumneata şi cu mine suntem zdraveni la cap,

sau cel puţin aşa înclină să creadă lumea, şi n-ar fi posibil ca unii ca noi să fie răspunzători pentru un dezastru atât de îngrozitor. Dar asta nu înseamnă că ticălosul responsabil pentru catastrofa asta e neapărat nebun. N-am nici o îndoială că vom descoperi, fie datorită eforturilor noastre proprii, fie pentru că va catadicsi să ne informeze chiar el, că a avut un motiv foarte temeinic să facă ce a făcut. N-ar fi trebuit să folosesc cuvântul "inutil", iar dumneata n-ar fi trebuit să foloseşti cuvântul "iresponsabil" sau "lipsit de sens". Crima asta nu este o acţiune întâmplătoare, arbitrară, făcută sub impulsul momentului de un nebun scăpat de la balamuc. E o acţiune deliberată, menită să producă un efect scontat.

Cu mare greutate, ca şi cum ar fi făcut un uriaş efort de voinţă, de Jong reuşi să-şi smulgă privirea de pe aerodromul inundat.

– Un efect? Singurul efect pe care l-a produs asupra mea e o insultă îngrozitoare. Despre ce alte efecte ar mai putea fi vorba? Aveţi vreo sugestie în acest sens?

– Nici una. N-am avut timp să mă gândesc la asta. Nu uita că de-abia am ajuns aici. Fireşte, fireşte, ştiam încă de ieri că suntem ameninţaţi cu aşa ceva, dar, la fel ca şi toţi ceilalţi, am considerat o asemenea idee mult prea dementă ca să merite măcar s-o iei în seamă. Dar am două sugestii: nu

cred că vom ajunge la vreun rezultat dacă vom continua să ne holbăm la lacul Schiphol şi că nu vom ajuta pe nimeni cu nimic lălăindu-ne pe aici şi riscând să ne îmbolnăvim de pneumonie.

Scurta privire îndurerată pe care i-o aruncă de Jong arăta clar ce gândea el despre expresia "Lacul Schiphol"; totuşi nu făcu nici un comentariu.

Cantina personalului, aflată pe acoperişul cel mai înalt al aeroportului, putea fi considerată un loc mai bun, în sensul că acolo nu bătea vântul; totuşi, în ciuda acestui fapt, nu era cu mult mai cald. În mod inevitabil, toate instalaţiile de încălzire electrică făcuseră scurtcircuit, iar radiatoarele cu butan care fuseseră aduse între timp nu prea reuşeau să încălzească atmosfera îngheţată. Noroc cu cantitatea mare de cafea fierbinte. Deşi, ceva mai substanţial n-ar fi stricat, gândi de Graaf; pe de altă parte, pe aceia dintre ofiţeri care aveau o înclinaţie pentru şnaps sau jonge jenever prezenţa directorului aeroportului îi inhiba cu certitudine. După cum o indica şi figura sa ascetică, de Jong era un antialcoolic înrăit, lucru de-a dreptul rar în Olanda. Nu se lăuda niciodată cu asta, nimeni nu-l auzise vreodată măcar pomenind ceva în acest sens, totuşi, nu se ştie cum, dar nimeni nu bea

nimic altceva decât ceai sau cafea ori de câte ori de Jong era prin preajmă.

De Graaf spuse:

– Să trecem pe scurt în revistă ce ştim. Trebuie să fim concişi pentru că, fir-ar să fie, ştim cam totul. Ieri după amiază s-au primit trei mesaje identice: unul a apărut în ziar, altul a fost trimis conducerii aeroportului - mai exact, domnului de Jong - şi altul la Rijkswaterstaat de la Ministerul Transporturilor şi Lucrărilor Publice.

Făcu o scurtă pauză şi privi peste masă spre un bărbat corpolent, cu barbă neagră, ce polua placid atmosfera cu fumul pe care-l scotea din ceea ce părea a fi o pipă foarte veche.

– Ah! Desigur. Uitasem de domnul inginer van der Kuur, responsabilul adjunct al proiectelor de la Rijkswaterstaat. Cât timp ne va lua să înlăturăm toată debandada asta?

Van der Kuur îşi scoase pipa din gură.

– Am şi început s-o înlăturăm. Astupăm cu tablă fisura din canal. Fireşte că e numai o măsură temporară, dar, pentru moment, ajunge. Şi apoi - ei bine, la urma urmei, avem pompele cele mai mari din lume. E o chestiune de rutină.

– Cât va dura?

– Treizeci şi şase de ore. În exterior.

Calmul şi lipsa de afectare cu care vorbea van der Kuur aveau un efect liniştitor.

– Bineînţeles, cu condiţia să fim cât de cât ajutaţi de echipajele barjelor şi de proprietarii ale căror bărci zac, pentru moment, în noroiul de pe fundul canalului. Bărcile care se află la suprafaţa apei nu creează probleme. Cele care s-au răsturnat pe-o parte s-ar putea însă umple cu uşurinţă. Dar aed că proprietarii lor îşi cunosc interesul şi deci vor coopera cu noi.

De Graaf spuse:

– S-a înregistrat vreo pierdere de vieţi omeneşti în timpul accidentului? A fost cineva rănit?

– Unul dintre inspectori mi-a raportat că foarte multora dintre membrii echipajelor de salvare le-a crescut tensiunea în mod considerabil. În afară de asta, nimeni n-a fost rănit, nimeni n-a suferit.

– Mulţumesc. Mesajele au venit de la un bărbat sau de la un grup care semna FFF. Nu s-a explicat ce reprezintă aceste iniţiale. S-a spus că intenţia era de a demonstra că pot inunda orice parte a ţării, în orice moment, doar aruncând în aer un baraj plasat strategic. În consecinţă, au vrut să facă o demonstraţie la scară redusă, care urma să nu pună pe nimeni în pericol şi să creeze cât mai puţine necazuri.

– Cât mai puţine necazuri! La scară redusă! De Jong îşi reîncleştă pumnii.

– Mă întreb ce dracu li s-ar părea lor că e o demonstraţie pe scară largă.

De Graaf aprobă din cap.

– Ai dreptate. Au spus că ţinta lor e Schiphol şi că inundaţia va avea loc la orele unsprezece dimineaţa. Nici un minut mai devreme, nici un minut mai târziu. După cum ştim, fisura a apărut fix la ora unsprezece dimineaţa. Cei de la poliţia centrală mărturisesc cinstit că au considerat toată afacerea drept o glumă proastă. La urma urmei, ce om cu mintea întreagă şi-ar fi putut propune să transforme aeroportul Schiphol într-o mare interioară? Poate că răufăcătorii au considerat că alegerea lor are o semnificaţie simbolică. Să nu uităm că flota olandeză a învins flota spaniolă chiar în acest loc, într-o vreme în care la Schiphol chiar era o mare. Dar, fie că era o glumă proastă, fie că nu, n-am vrut să riscăm. Era clar că orice acţiune de sabotaj urma să vizeze canalul, aşa că am cerut experţilor să examineze cu atenţie ambele părţi ale malului nordic. Nu se vedea nici un semn care ar fi putut indica faptul că se pregăteşte aruncarea în aer a canalului. Deci am presupus că e vorba de o glumă proastă.

De Graaf ridică din umeri a neputinţă.

– Nimic nu este mai departe de mintea sau de minţile acestui FFF decât glumele sau joaca.

Se întoarse spre bărbatul aşezat în stânga sa.

– Peter, ai avut timp să te gândeşti. Ai vreo idee…? Iertaţi-mă domnilor, iertaţi-mă. Cred că unii dintre dumneavoastră nu-l cunosc pe colegul meu, locotenentul Peter van Effen. Locotenentul van Effen este principalul detectiv din subordinea mea. Este, de asemenea, expert în materiale explozive şi, pentru păcatele lui, şeful echipei de genişti a oraşului. Ai reuşit să înţelegi cum s-au petrecut lucrurile?

Peter van Effen era un personaj şters. Ca şi şeful său, trecea doar cu puţin peste statura medie, neobişnuit de lat în umeri şi dădea semne alarmante de îngrăşare. Avea între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, păr negru şi des, mustaţă neagră şi o expresie aproape permanentă de amabilitate. Nu avea deloc aerul unui detectiv important; de fapt, nu arăta nici măcar a poliţist. Multă lume, între care şi un număr considerabil de prizonieri din închisorile olandeze aveau tendinţa de a crede că afabilitatea lui van Effen e sinceră.

– Nu mi-a luat prea mult timp să înţeleg, domnule colonel. E uşor, când o faci după ce faptul e consumat. Dar chiar dac-am fi prevăzut evenimentele, tot nu le-am fi putut împiedica în vreun fel. Sunt aproape sigur că vom descoperi că două bărci au fost legate

una cu pupa la prova celeilalte, de-a lungul malului nordic. E un fapt neobişnuit, dar nu există nici o lege împotriva unei pene de motor, de pildă, după cum nici o lege nu poate împiedica echipajul unui vas aflat în trecere să se oprească şi să dea o mână de ajutor celui aflat la ananghie. Sunt aproape sigur că vom descoperi că cele două bărci au fost furate, pentru că pe canal e circulaţie intensă şi orice navigator care era un obişnuit al canalului le-ar fi identificat cu uşurinţă.

Probabil că cele două bărci erau foarte apropiate una de alta, sau chiar lipite, pentru a masca zona în care operau răufăcătorii. Dacă faptele s-au petrecut în amurg sau în timpul nopţii, şi eu sunt sigur că aşa s-a întâmplat, cred că aveau luminile de pe punte aprinse, pentru că, într-un asemenea caz, tot ce se petrece sub nivelul de suprafaţă intră într-un con de umbră. Probabil că aveau o maşină de foraj, asemănătoare sondelor dumneavoastră de petrol, numai că, firește, aceasta avea dimensiuni foarte reduse şi acţiona orizontal, nu vertical. Presupun că era alimentată cu curent electric sau era prevăzută cu baterii, fie că avea un generator, pentru că eliminarea reziduurilor unui motor Diesel sau cu benzină face mult zgomot. Pentru un expert - şi există sute de experţi pe Marea

Nordului sau în împrejurimi - o asemenea acţiune a fost o joacă de copii. Cred că au forat până la adâncimea de un picior, de ambele părţi ale barajului - putem fi siguri că au făcut măsurători foarte precise în prealabil - şi, în găurile făcute, au introdus un tub impermeabil plin cu exploziv. Poate că era vorba de substanţe simple şi demodate ca dinamita sau trinitrotoluen, deşi un expert adevărat ar fi ales explozibili mai moderni. S-ar putea să fi pus acolo şi un ceas care determina ora exploziei; nimic sofisticat, un ceas demodat de bucătărie era exact ce trebuia, au astupat gaura cu nămol şi pietricele - nu c-ar fi existat cel mai mic risc să privească cineva fix în locul acela - şi au navigat mai departe.

– Mai că-mi vine să cred, domnule van Effen, că dumneata ai pus la cale toată tărăşenia, spuse van der Kuur. Deci aşa s-au petrecut lucrurile.

– Cel puţin eu aşa aş fi acţionat şi, în linii mari, aşa au făcut şi ei. Nu există altă posibilitate.

Van Effen se uită la de Graaf:

– Avem de luptat cu o echipă de experţi, iar cel care-i conduce nu se joacă. Se pricep să fure bărci, ştiu să le manevreze, ştiu să fure echipamente de foraj, ştiu să le folosească şi e clar că se pricep la explozive. Nu e vorba de nişte teribilişti care-şi dau

aere: toţi sunt profesionişti. I-am rugat pe cei de la poliţie să ne anunţe imediat ce primesc vreo reclamaţie din partea fabricilor, a furnizorilor engros sau cu amănuntul referitoare la furtul de echipamente de foraj, fie de la producători, fie de la distribuitori. Le-am cerut să ne anunţe şi în legătură cu furtul vreunui vas de navigaţie din zonă.

– Şi în afară de asta? spuse de Graaf.

– Nimic. Nu avem nici un indiciu.

De Graaf aprobă din cap şi privi spre hârtia pe care o ţinea în mână:

– Mesajul acela trimis de misteriosul FFF. Nu există nici cel mai mic indiciu cu privire la motivul care a dus la ameninţarea cu sabotajul - şi apoi la sabotajul propriu-zis. E doar un avertisment ca nimeni să nu se afle la sol astăzi la orele unsprezece dimineaţa şi ca toate avioanele să părăsească aerodromul ieri după-amiază sau seara, îndreptându-se spre aeroporturi din vecinătate, întrucât această distrugere inutilă de bunuri nu intra în planul lor. Aş zice că trebuie să le mulţumim pentru grija ce ne-o poartă. Şi cu atât mai mult ar trebui să le mulţumim, Jon, pentru mesajul telefonic pe care l-ai primit azi-dimineaţă la ora nouă, prin care erai rugat insistent să evacuezi imediat toate avioanele. Dar, firește, cu toţii ştiam că e vorba de o glumă proastă şi nu i-am dat atenţie. Ai mai recunoaşte vocea aceea, Jon?

– N-am cum. Era o voce de femeie, de femeie tânără, care vorbea englezeşte. Toate femeile tinere care vorbesc englezeşte au aceeaşi voce, din punctul meu de vedere.

Cu pumnul încleştat, de Jong lovi uşor masa din faţa lui:

– N-au făcut nici cea mai mică aluzie la motivul care i-a determinat să facă această… această faptă monstruoasă. Ce-au realizat cu asta? Nimic. Absolut nimic. Repet, orice om care se poartă în felul acesta trebuie să fie sărit de pe fix. Van Effen spuse:

– Îmi pare rău, domnule comandant, dar nu vă împărtăşim opinia. Sunt de acord cu ce spunea domnul colonel pe acoperiş: criminalii sunt probabil perfect sănătoşi la minte. Nici un om sărit de pe fix n-ar fi putut duce la îndeplinire o asemenea acţiune. Şi, după cum am mai spus, nu e vorba de terorişti teribilişti care aruncă bombe în pieţe aglomerate. Au lansat două avertismente separate prin care s-au străduit să nu pună în pericol nici vieţile omeneşti, nici bunurile. O asemenea comportare nu aparţine unor nebuni.

– Şi, atunci, cine e răspunzător pentru moartea celor trei oameni care şi-au pierdut viaţa când Fokker Friendship a explodat la decolare?

– Autorii sabotajului, dar indirect. S-ar putea afirma că şi dumneavoastră, tot

indirect. Unii ar putea spune că aţi fi putut măcar să luaţi în considerare posibilitatea ca ameninţarea să nu fie o glumă proastă, să vă fi gândit că există totuşi o şansă ca tipii chiar să facă ce-au spus şi deci să nu-i permiteţi Fokkerului să decoleze la ora unu, fix. Totuşi, din câte înţeleg, i-aţi permis. Mi se pare absolut cert că banda de criminali a studiat cu atenţie orele de decolare şi de aterizare şi s-au asigurat că nici un avion nu urma să decoleze sau să aterizeze la acea oră sau în jurul acelei ore. Fokkerul acela era avionul privat al unui industriaş german şi de aceea nici nu era trecut în orar. Aş zice, domnule de Jong, că e inutil să aruncaţi asupra cuiva vina pentru moartea celor trei oameni. E vorba, pur şi simplu, de ghinion, de o coincidenţă nefericită, de mâna Providenţei sau cum vreţi să-i spuneţi. Nimic n-a fost planificat, nimic n-a fost calculat, n-a existat nici un motiv care să determine moartea celor trei nefericiţi. N-a fost vina nimănui.

De Jong nu-şi mai încleşta degetele; acum bătea ritmic cu pumnul în masă:

– Dacă brutele alea aveau atâta grijă să nu moară nimeni de pe urma exploziei, de ce n-au amânat-o, când au văzut că oamenii se îmbarcă?

– Pentru că nu ştim dacă puteau, într-adevăr, vedea ceva şi chiar dacă puteau, mă tem că nu mai aveau ce face. Fireşte că, dacă

explozia ar fi fost declanşată de un mecanism care funcţiona pe bază de semnale radio, ar fi putut s-o oprească. Dar, aşa cum v-am spus, sunt aproape sigur că era vorba de un mecanism electric, iar scoaterea sa din funcţiune ar fi implicat o serie de manevre complicate, acţionând în plină zi şi numai în câteva minute. Le era cu totul imposibil s-o facă în timpul pe care-l aveau la dispoziţie.

Pe fruntea lui de Jong apărură câteva broboane minuscule, dar vizibile, de sudoare:

– Puteau trimite un avertisment telefonic.

Van Effen îi aruncă lui de Jong o privire lungă, apoi spuse:

– Aţi dat vreo atenţie avertismentului de azi-dimineaţă? De Jong nu răspunse.

– Şi apoi, tocmai aţi spus că banda n-a realizat nimic, dar absolut nimic prin asta. Ştiu că sunteţi deprimat, domnule comandant, şi pare neelegant din partea mea să insist, dar chiar puteţi fi atât de naiv încât să credeţi una ca asta? Au realizat imens. Au început să instaureze un climat de teamă şi nesiguranţă, un climat care se poate înrăutăţi cu fiecare ceas care trece. Dacă au lovit o dată, după toate aparenţele, fără umbra vreunui motiv, nu vi se pare că există destule şanse să lovească şi a doua oară? Şi dacă o fac, când? Şi unde? Şi mai presus de toate, de ce? Ce motiv atât de stringent au să se poarte în felul ăsta?

Privi spre de Graaf:

– Uşurează chinurile victimei, dar ţine-o în şah cu privire la motivele pe care le ai. E un nou tip de şantaj şi nu văd nici un motiv pentru care n-ar funcţiona. Am o presimţire acută că vom mai auzi de FFF în viitorul foarte apropiat. Nu că au de gând să-şi explice motivele şi, în orice caz, nu ca să ne pretindă nişte lucruri precise. Nu, Doamne fereşte. În nici un caz. Nu aşa se poartă un război psihologic. Într-un astfel de caz, roata pe care e trasă victima trebuie făcută să se mişte foarte, foarte încet, într-o perioadă calculată cu precizie. I se lasă victimei timpul să-şi înţeleagă bine situaţia disperată, să aibă un moral din ce în ce mai scăzut. Cel puţin aşa cred eu că se proceda în Evul Mediu - când se folosea instrumentul acesta de tortură, desigur. De Jong spuse acru;

– Pari să ştii o groază de lucruri despre modul de gândire al unui criminal.

– Ştiu câte ceva. Van Effen zâmbi plăcut. Dar nu mi-aş permite să vă învăţ să conduceţi un aeroport.

– Şi ce-ar trebui să înţeleg din asta?

– Domnul van Effen vrea să spună că un cârmaci trebuie să salveze nava cu orice preţ.

De Graaf făcu un gest împăciuitor cu mâna.

– Domnul van Effen e autorul de-acum renumitului manual de psihologie a criminalilor. Personal nu l-am citit. Deci aşa, Peter. Pari să fii sigur că FFF ne va contacta din nou, în curând. Dar nu ca să ne vorbească despre ei sau despre scopurile lor. Atunci ca să ne spună ce? Locul şi momentul noii lor… demonstraţii?

– Ce altceva?

Liniştea profundă şi destul de sumbră care se aşternu fu întreruptă brusc de intrarea unui chelner care se apropie de De Jong:

– Telefonul, domnule colonel. Se află printre dumneavoastră un locotenent van Effen?

– Eu.

Van Effen ieşi cu chelnerul din cantină, se întoarse după un minut şi i se adresă lui de Graaf:

– Sergentul de serviciu. Se pare că, acum câteva ore, doi tipi au raportat că le lipsesc bărcile. E vorba de proprietarii unor ambarcaţiuni de agrement. Sergentul care le-a înregistrat plângerea n-a crezut că e cazul să anunţe departamentul nostru. Avea dreptate, desigur. Acum, bărcile au fost recuperate, sunt în mâinile noastre. Pe cât se pare, una a fost luată cu forţa. Le-am spus să ia cu ei nişte experţi în amprente şi să restituie bărcile proprietarilor. Le-am cerut

să nu le permită acestora să urce în bărci înainte ca experţii în amprente să-şi fi terminat treaba. Dacă aveţi timp, domnule colonel, îi putem interoga pe cei doi proprietari după ce plecăm de aici. Stau la mai puţin de un kilometru.

– E o pistă promiţătoare, nu?

– Nu.

– Nici eu nu cred că e. Totuşi, nu trebuie să neglijăm nimic. Cred c-ar fi bine să plecăm acum şi…

Se întrerupse când apăru acelaşi chelner şi se apropie de el:

– Iar telefonul. De data asta, e pentru dumneavoastră, domnule colonel.

De Graaf se întoarse după câteva secunde:

– Jon, ai ceea ce se cheamă o stenodactilografă?

– Desigur. Jan?

– Domnule comandant! Un tânăr blond sări în picioare.

– Ai auzit ce-a spus domnul colonel?

– Da, domnule comandant. Îl privi pe de Graaf:

– Ce să-i spun fetei?

– Spune-i să descifreze mesajul ăsta telefonic şi să mi-l bată la maşină. Peter, ai clarviziune, ai un al şaselea simţ de orientare.

– E vorba de FFF?

– Desigur. Presa, nici nu mai e nevoie să spun, FFF-ul are prioritate în ce priveşte publicitatea. Obişnuitul telefon anonim la un ziar. Redactoraşul care a răspuns a fost destul de isteţ să înregistreze convorbirea, dar m-aş mira dacă asta ne-ar fi de cel mai mic ajutor. Din câte înţeleg, e vorba de o declaraţie destul de lungă. Stenografia nu e punctul meu forte. Să stăm liniştiţi deocamdată.

Stăteau liniştiţi de vreo patru minute, când intră o iată şi-i întinse lui de Graaf o foaie dactilografiată. Acesta-i mulţumi, îşi aruncă o privire pe hârtie şi spuse:

– Motoul lor pare să fie să acţioneze astăzi. Din câte înţeleg, asta e declaraţia făcută ziarului şi încă în termeni destul de aroganţi. Iată ce spune FFF:

> "Data viitoare poate că cetăţenii responsabili din Amsterdam vor da atenţie spuselor noastre, ne vor crede şi se vor comporta în consecinţă. Căci numai pentru că nu ne-aţi luat în serios s-a întâmplat nenorocirea de astăzi. Considerăm că domnul de Jong este singurul responsabil pentru aceasta. A primit avertismentul cuvenit, dar i s-a părut mai potrivit să-l ignore. Deplângem moartea inutilă a celor trei pasageri de la bordul avionului Fokker Friendship, dar

ne declinăm orice răspundere în acest sens. Nu mai puteam opri explozia."

De Graaf se opri şi spuse spre van Effen:

– Interesant.

– Foarte. Deci a existat un observator. Nu-l vom descoperi niciodată. E posibil să se fi aflat în aeroport, dar sute de oameni care nu lucrează aici vin zilnic în vizită. Şi apoi ar fi putut fi foarte bine cineva din afara aeroportului, care a urmărit totul printr-un binoclu. Dar nu asta e interesant. Cei patru membri ai echipei de prim-ajutor care au transportat pasagerii cel mai grav răniţi nu ştiau, în momentul acela, dacă cei declaraţi ulterior morţi mai trăiau încă. Din câte înţeleg, doi dintre ei au murit după explozie, dar nici unul n-a fost declarat oficial mort până când doctorul nu s-a pronunţat în acest sens. Deci cum au ştiut cei de la FFF? Nici doctorul şi nici vreunul dintre membrii echipei de prim-ajutor nu pot fi bănuiţi că au lăsat ştirea să se răspândească, pentru că e limpede că ei ar fi fost primii suspectaţi şi totul s-ar fi putut verifica mult prea uşor. În afara lor, singurele persoane care erau la curent cu moartea pasagerilor se află în camera asta.

Van Effen se uită fără grabă la bărbaţii şi femeile aşezaţi la mesele din cantină. Apoi se întoarse spre de Jong:

– Nu cred că e nevoie de prea multe explicaţii, nu-i aşa, domnule comandant? Printre noi se află un trădător, un informator. Duşmanul are un spion în tabăra noastră.

Îi examină din nou pe toţi pe îndelete:

– Chiar mă întreb cine poate fi.

– În camera asta!

De Jong păru neîncrezător şi furios în acelaşi timp.

– Nu cred că e nevoie să repet un lucru evident, nu? De Jong îşi privi mâinile, acum încleştate pe masă.

– Nu, nu, fireşte că nu. Dar… ei bine, putem descoperi. Dumneata îl poţi descoperi.

– Prin obişnuitele anchete riguroase, nu? Să reconstituim mişcările fiecărei persoane din această cameră după decolarea Fokkerului? Să aflăm dacă cineva a avut acces la telefon sau chiar a folosit telefonul? Desigur că putem face asta, putem face tot felul de anchete. Dar nu vom afla nimic.

– Nu vom afla nimic? De Jong arăta perplex.

– Cum poţi fi atât de sigur, atât de sigur dinainte?

– Ştie el ce ştie, spuse de Graaf. Locotenentul gândeşte ca un poliţist. Banda asta nu trebuie subestimată, nu-i aşa?

– Sunt deştepţi.

De Jong privi de la de Graaf la van Effen, apoi din nou la de Graaf.

– Dacă cineva ar fi atât de bun să-mi explice şi mie…

– E cât se poate de simplu, spuse de Graaf. Mă mir că nu te-ai gândit. Cei de la FFF nu aveau nici o nevoie să ne lase să aflăm că au. ştiut de cei trei morţi. E o informaţie gratuită, dacă vrei. Ştiau şi ei că vom afla că ştiu. Ştiau şi ei, cum tocmai mi-a atras atenţia locotenentul, că ne vom da seama că i-a informat cineva şi că acel cineva e unul dintre noi. Erau siguri dinainte că o să căutăm să aflăm dacă cineva de aici a dat vreun telefon. De aceea persoana în cauză a transmis mesajul unui complice care nu se află în camera asta. Complicele e cel care a dat telefonul. Mă tem, Jon, că în vizuina ta se mai ascunde o cârtiţă. Poate chiar mai multe. Îţi dai seama, desigur, că fiecare cuvânt din convorbirea noastră va fi raportat imediat celor de la FFF, indiferent cine ar fi aceia. Natural, vom încerca să aflăm mişcările fiecăruia şi să facem investigaţiile de rutină. După cum spune van Effen, nu ne vor duce la nimic.

– Dar… dar totul pare atât de lipsit de sens, spuse de Jong. De ce să apuce pe căi atât de întortocheate pentru a nu ajunge la nimic?

– Nu sunt căi întortocheate şi, în orice caz, ajung undeva. La un grad de demoralizare, între altele. Ceea ce e chiar

mai important, ei pretind că sunt o forţă de care trebuie ţinută seama, că se pot infiltra şi pătrunde în sistemul nostru de siguranţă oricând doresc. Transmit mesajul că sunt un grup cât se poate de bine organizat, capabil să ducă la îndeplinire orice ameninţări le trec prin cap şi că, dacă nu-i luăm în seamă, suntem în primejdie.

Apropo de ameninţări şi primejdii, să revenim la ultimul mesaj telefonic al FFF-iştilor. Continuă să spună:

> "Suntem siguri că poporul olandez îşi dă bine seama că, în faţa unui adversar hotărât să-l îngenuncheze, e naţia cea mai lipsită de apărare din lume. Nu marea e duşmanul vostru. Noi suntem, iar marea e aliatul nostru.
>
> Nu e nevoie să vi se amintească faptul că Olanda are aproape o mie trei sute kilometri de baraje maritime. Dosarele noastre arată că un oarecare Cornelius Rijpma, preşedintele Comitetului de apărare al lui Polder Maritim, din Friesland, ar fi spus acum câteva luni că barajele din zona lui nu sunt nimic altceva decât straturi de nisip şi că dacă se porneşte o furtună puternică se vor dărâma cu uşurinţă. Se presupune că «o furtună puternică» e o furtună de genul celei care a fisurat punctele de apărare ale deltei în 1953 şi a distrus o mie opt sute cincizeci de vieţi omeneşti.

Informaţiile pe care ni le-a furnizat Rijkswaterstaatul arată că..."

– Ce? Cum? Van der Kuur, roşu la faţă şi aproape incoerent de furie, sărise în picioare. Oare diavolii ăştia îndrăznesc să pretindă că obţin informaţii de la noi? E o ticăloşie! Imposibil!

– Daţi-mi voie să termin, domnule van der Kuur. Nu vedeţi că folosesc din nou aceeaşi tactică, încercând să submineze încrederea şi să demoralizeze? Faptul că ştim că au legături cu unul sau mai mulţi subordonaţi ai domnului de Jong nu dovedeşte deloc că ar avea legături şi cu oamenii dumneavoastră. Oricum, ce e mai rău, de-abia acum urmează. Continuă:

"Informaţiile noastre arată că o furtună a cărei intensitate ar fi de numai şaptezeci la sută din aceea a furtunii din 1953 ar fi suficientă pentru a distruge barajele. Domnul Rijpma vorbea de baraje vulnerabile. Din cei o mie trei sute de kilometri de baraje din Olanda, aproape trei sute s-au deteriorat, ajungând într-un stadiu critic. Conform celor mai optimiste previziuni, nici o reparaţie nu se va face la barajele deteriorate timp de încă doisprezece ani, adică până în 1995. Tot ce ne propunem noi să facem este să accelerăm producerea inevitabilului."

De Graaf se opri şi privi în jur. O tăcere îngheţată părea să fi coborât peste cantină. Numai două persoane se uitau spre el; ceilalţi priveau fie în pământ, fie undeva în depărtare. În ambele cazuri, nu era greu de ghicit că nu le place ce aud.

"Barajele nu pot fi reparate pentru că nu sunt bani pentru reparaţii. Toţi banii disponibili, sau care ar putea fi disponibili în viitor, sunt absorbiţi sau vor fi absorbiţi de construirea barajului împotriva talazurilor de la est de Scheldt, ultima legătură din aşa-numitul plan Delta, menit să apere ţinutul de revărsarea Mării Nordului. Costurile nu sunt sigure. Din cauza unei subestimări iniţiale absolut grosolane a creşterii preţurilor şi inflaţiei, costul final al lucrării va depăşi probabil cu nouă milioane de guldeni cheltuielile prevăzute. Şi toată această sumă va fi cheltuită pentru a pune în practică un proiect despre care unii experţi în acest tip de construcţii spun că oricum nu va funcţiona.

Proiectul constă din şaizeci şi trei de stăvilare, fixate între enormi stâlpi de beton separaţi, de optsprezece mii tone. Experţii care se pronunţă împotriva proiectului se tem că acţiunea puternică a apelor mării ar putea face ca stâlpii să se deplaseze, ar putea apăsa asupra stăvilarelor şi ar împiedica barajul să funcţioneze. Ar fi suficient ca un stâlp să

se deplaseze cu numai doi centimetri. Întrebaţi-l pe domnul van der Kuur de la Rijkswaterstaat."

De Graaf se opri şi privi în sus. Van der Kuur sărise din nou în picioare şi, ca şi data trecută, arăta de parc-ar fi fost pe punctul să facă apoplexie. Nu te puteai împiedica să gândeşti că aerul imperturbabil pe care-l arbora de obicei van der Kuur, fumând liniştit din pipă, nu era decât o pojghiţă foarte vulnerabilă.

– Minciuni! urlă el. Prostii! Tâmpenii! Defăimări! Calomnii! Minciuni! Vă spun că sunt minciuni!

– Dumneavoastră sunteţi inginerul-şef al proiectului; ar trebui să ştiţi. Aşa că, serios, nu cred că merită să vă ambalaţi atâta.

Tonul lui de Graaf era blând, conciliant.

– Experţii care i se opun, disidenţii despre care vorbesc FFF-iştii nu au nici o pregătire în domeniul construcţiilor hidraulice.

– Disidenţii? O mână de oameni. Pregătire? Desigur. Au câte o patalama! Nici unul dintre ei nu are nici cea mai sumară experienţă practică în domeniul ăsta.

Van Effen spuse:

– Dar are cineva experienţă practică în domeniul ăsta? Am înţeles că pentru barajul de la est de Scheldt trebuie folosite

tehnologii absolut noi, care n-au mai fost testate niciodată şi că, de fapt, sunteţi nevoiţi să avansaţi pe un tărâm absolut necunoscut.

Ridică o mână, văzând că van der Kuur e pe punctul de a sări din nou în picioare:

– Iertaţi-mă. De fapt, toate astea sunt irelevante. Ceea ce contează e că printre FFF-işti există o minte - sau mai multe - care nu excelează prin inteligenţă, dar se pricep foarte bine să aplice psihologia practică. Mai întâi sunt introduse elementele de îndoială, panică, disensiune şi erodarea încrederii în Schiphol. Apoi, recurg la aceeaşi tactică şi în ceea ce priveşte Rijkswaterstaatul. Iar acum, prin intermediul fiecărui ziar din ţară şi, fără îndoială, prin intermediul radioului şi televiziunii, diseară sau mâine dimineaţă vor introduce aceleaşi elemente de derută în întreaga naţiune. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, tipii au realizat - sau vor realiza - foarte multe într-un interval extrem de scurt. O ispravă remarcabilă. Trebuie să-i respectăm ca strategi, dacă nu ca fiinţe umane. Sper că trădătorul aflat printre noi le va aduce la cunoştinţă acest fapt.

– Într-adevăr, spuse de Graaf. Iar eu sper că acelaşi trădător va înţelege din ce motive nu discutăm măsurile pe care intenţionăm să le luăm pentru a combate această ameninţare. Ei bine, doamnelor şi domnilor,

iată ultimul paragraf al mesajului, menit, fără îndoială, să intensifice acel sentiment pe care locotenentul l-a numit nesiguranţă, panică, disensiune, subminare a încrederii sau cum vreţi să-i spuneţi. Textul continuă astfel:

> "Ca să vă demonstrăm cât sunteţi de neajutoraţi şi cu câtă abilitate vă putem lovi, oricând şi oriunde dorim, vă anunţăm că o fisură va fi practicată în barajul maritim Texel, astăzi, la orele patru şi jumătate după amiază."

– Cum?

Întrebarea fu rostită, simultan, de cel puţin o jumătate de duzină de persoane.

– Şi pe mine m-a cam şocat, spuse de Graaf. Aşa spun ei. Şi n-am nici o îndoială că vor încerca s-o facă. Brinkman - se adresă unui tânăr ofiţer de poliţie în uniformă -, ia legătura cu poliţia centrală. Probabil că nu e urgent, dar ai grijă ca toţi de pe insulă să afle ce-i aşteaptă. Domnule van der Kuur, sunt convins că veţi lua toate măsurile ca oamenii şi echipamentele necesare să se afle la datorie.

Mai aruncă o privire asupra hârtiei:

– Spun că nu va fi o operaţie de anvergură: "Suntem convinşi că pagubele vor fi minime, dar ar fi de dorit ca cetăţenii din Oosterend şi De Waal să se afle prin preajma

bărcilor sau să se urce în podurile caselor imediat după orele patru şi jumătate. Imediat".

Afurisită aroganţă. Încheie spunând:

> "Ştim că numele acestor localităţi vă vor da o idee destul de clară în legătură cu locul în care au fost depozitate explozibilele. Vă desfidem să le găsiţi."

– Şi asta e tot? întrebă van der Kuur.

– Asta e tot.

– Nici o motivaţie, nici o explicaţie cu privire la aceste dezastre? Nici o pretenţie? Nimic?

– Nimic.

– Continuu să afirm că avem de-a face cu o şleahtă de nebuni.

– Iar eu spun că avem de-a face cu o bandă de criminali inteligenţi şi foarte prevăzători, care sunt de-a dreptul încântaţi să ne lase să fierbem în suc propriu pentru moment. Dac-aş fi în locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji în legătură cu pretenţiile pe care le vor emite, vor veni şi astea la timpul potrivit. La momentul ales de ei. Ei bine, aici nu mai avem nimic de făcut, nu că până acum am fi făcut ceva, dacă mă gândesc bine. Vă doresc o zi bună, domnule de Jong, şi sper că aeroportul va reîncepe să funcţioneze mâine, la un moment dat. Presupun că vă va lua totuşi câteva zile să

înlocuiţi echipamentele distruse de la temelie.

Pe când ieşeau, van Effen îi făcu semn lui de Graaf să rămână mai în urmă. Privi în jur fără ostentaţie, să se asigure că nu poate fi auzit şi spuse:

– Aş vrea ca doi dintre domnii care au fost acum aici să fie urmăriţi.

– Ei, văd că nu-ţi pierzi timpul. Presupun că ai motivele dumitale.

– I-am urmărit în timp ce ne anunţaţi ştirea cu privire la lovitura ce urmează să se dea la Texel. I-a izbit. Cei mai mulţi se holbau, pur şi simplu, în depărtare, iar cei care n-o făceau studiau podeaua. Presupun că toţi calculau implicaţiile îngrozitoare ale evenimentului. Numai doi n-au făcut nimic din toate astea. Au continuat să se uite la dumneavoastră. Poate că n-au reacţionat pentru că ştirea nu era o noutate pentru ei.

– Cred că te agăţi de un pai.

– Şi nu asta ar trebui să facă un om care se îneacă?

– Având în vedere câtă apă e în jurul nostru şi câtă va mai fi, ai fi putut găsi o metaforă mai puţin dureroasă. La cine te referi?

– La Alfred van Rees.

– Ah. Expertul în baraje, stăvilare şi ecluze de la Rijkswaterstaat. E absurd. Mi-e prieten. E un om de o cinste ireproşabilă.

– Poate că diavolul din el nu iese la iveală decât după apusul soarelui. Îl suspectez şi pe Fred Klassen.

– Klassen? Şeful siguranţei de la Schiphol. Absurd.

– E a doua oară când spuneţi asta. Şi el vă e prieten?

– Imposibil. Douăzeci de ani de serviciu fără pată. Şeful siguranţei?

– Dacă aţi fi un criminal şi ar trebui să racolaţi un om într-o organizaţie de anvergură, la cine v-aţi opri?

De Graaf îl privi un timp, apoi ieşi din cameră fără să spună un cuvânt.

CAPITOLUL 2

Bakkeren şi Dekker erau numele celor doi proprietari de bărci care, împotriva voinţei lor, fuseseră lipsiţi de vasele lor în timpul nopţii precedente. Întâmplător, erau cumnaţi. Bakkeren era nepăsător în legătură cu faptul că-i fusese împrumutată barca şi nu părea prea afectat de interdicţia de a o examina, să vadă dacă nu cumva fusese deteriorată. Prin contrast, Dekker clocotea de furie; lucru lesne de înţeles, de altfel. După cum îi informase pe de Graaf şi van Effen, imediat ce aceştia sosiseră la locuinţa sa dintr-o suburbie, considera că, în seara precedentă, se comisese un abuz grav în ceea ce-l priveşte.

– Oare nimeni nu mai e în siguranţă în oraşul ăsta părăsit de Dumnezeu?

Nu vorbea, urla, dar părea plauzibil să presupui că nu aşa se exprima el în mod obişnuit.

– Poliţia! Vasăzică, spuneţi că sunteţi de la poliţie! Ha! Poliţia! Frumoasă treabă mai faceţi când e vorba să-i păziţi pe cetăţenii cinstiţi din Amsterdam. Şedeam, vasăzică, în propria mea barcă şi-mi vedeam de treburile mele, când cei patru gangsteri…

– O clipă, spuse van Effen. Purtau mănuşi?

– Mănuşi!

Dekker, un bărbat scund, brunet, plin de temperament, se holbă la ei neîncrezător şi jignit:

– Mănuşi! Deci eu sunt victima unui atac sălbatic, iar dumneavoastră nu vă puteţi gândi decât la…

– Mănuşi.

Ceva din tonul lui van Effen reuşi să mai domolească furia interlocutorului; aproape că puteai vedea cum îi scade, cu câteva linii, tensiunea arterială.

– Mănuşi, nu? amuzant. Da, purtau. Toţi.

Van Effen se întoarse spre un sergent în uniformă:

– Bernhard.

– Da, domnule locotenent. O să-i trimit acasă pe experţii în amprente.

– Scuzaţi-mă, domnule Dekker. Relataţi-mi cu cuvintele dumneavoastră. Dacă v-a frapat ceva neobişnuit, semnalaţi-ne.

– Totul era al dracului de ciudat, spuse Dekker morocănos. Îşi vedea de treabă, după cum spunea, în cabina sa, când l-a strigat cineva de pe mal. Se dusese pe punte şi un tip înalt - era aproape întuneric, deci nu i se distingeau trăsăturile - îl întrebase dacă nu-i poate închiria barca pe timpul nopţii. Spusese că e de la o companie

cinematografică şi vrea să filmeze câteva scene nocturne şi-i oferise o mie de guldeni. Lui Dekker i se păruse extrem de ciudat să i se facă o asemenea ofertă fără să i se lase timp de gândire şi, pe deasupra, la căderea nopţii, şi refuzase. Tot ce mai ştia era că alţi trei tipi apăruseră instantaneu, că fusese scos cu forţa din barcă, aruncat într-o maşină şi adus până acasă.

Van Effen spuse:

– Le-aţi dat dumneavoastră adresa?

– Aţi înnebunit?

Numai privindu-l pe omuleţul acela înfuriat şi era imposibil să-ţi închipui că ar da cuiva vreo informaţie de bunăvoie.

– Deci vă urmăreau mişcările de câtva timp. Nu v-aţi dat seama niciodată că sunteţi sub supraveghere?

– Că sunt sub ce?

– Că sunteţi supravegheat, urmărit de acelaşi străin de un număr neobişnuit de mare de ore?

– Cine ar avea interes să supravegheze şi să urmărească un pescar? Oricum, cine şi-ar imagina una ca asta? Deci m-au târât în casă…

– N-aţi încercat nici un moment să le scăpaţi din mână?

– I-auzi ce-ntrebare!

Tonul lui Dekker era amar pe bună dreptate:

– Dumneata cât de departe ai ajunge cu mâinile prinse în cătuşe la spate?

– Cătuşe?

– Presupun că până acum v-aţi imaginat că numai poliţia foloseşte chestii din astea. Deci m-au târât în baie, mi-au legat picioarele cu o funie de rufe şi mi-au lipit peste gură leucoplast. Apoi au încuiat pe dinafară uşa de la intrare.

– Deci eraţi cu totul lipsit de apărare?

– Cu totul.

Faţa omuleţului se întunecă amintindu-şi cele întâmplate.

– Am reuşit să mă pun pe picioare şi asta mi-a făcut al dracului de bine. Baia n-are nici o fereastră. Şi nici dac-ar fi avut nu prea ştiu cum aş fi reuşit s-o sparg. Şi chiar şi atunci nu prea văd cum aş fi putut să strig după ajutor, nu credeţi? Oricum, nu cu nu mai ştiu câte benzi de leucoplast pe gură.

Trei sau patru ore mai târziu - nu sunt sigur cât timp a trecut - s-au întors şi m-au eliberat. Tipul cel înalt mi-a spus că au lăsat o mie cinci sute de guldeni pe masa din bucătărie: o mie - chiria pentru barcă şi cinci sute - pentru cheltuieli suplimentare.

– Ce cheltuieli?

– De unde să ştiu eu? Dekker părea obosit.

– Nu mi-au explicat. I-au lăsat şi atât.

– I-aţi văzut plecând? Aţi remarcat tipul de maşină, numărul sau altceva de genul ăsta?

– Nu i-am văzut plecând. Nu le-am văzut maşina, deci cu atât mai puţin numărul ei.

Dekker vorbea cu aerul cuiva care face eforturi extraordinare să se abţină.

– Când am spus că m-au eliberat, am vrut să spun că mi-au descuiat şi mi-au scos cătuşele. Mi-a luat câteva minute să-mi scot leucoplastul de pe gură şi a fost al dracului de dureros. Apoi, am sărit cum m-am priceput până la bucătărie şi mi-am tăiat sforile de la glezne cu cuţitul de pâine. Banii erau acolo şi aş fi bucuros dacă i-aţi vărsa în fondurile poliţiei, pentru că n-am de gând să mă ating de banii lor murdari. Oricum, aproape sigur că i-au furat. Între timp, şi pe ei şi pe maşina lor îi luase dracu!

Van Effen îşi exprimă, diplomatic, compasiunea:

– Având în vedere toate cele prin care aţi trecut, domnule Dekker, cred că v-aţi dovedit foarte calm şi stăpân pe dumneavoastră. Mi i-aţi putea descrie pe tipi?

– Haine obişnuite. Fulgarine. Asta-i tot.

– Feţele lor?

– Era întuneric pe malul canalului, întuneric în maşină şi, când am ajuns aici, toţi aveau feţele acoperite cu glugi. Adică, trei dintre ei. Unul a rămas în barcă.

– Cu butoniere în dreptul ochilor, desigur.

Van Effen nu era dezamăgit; nu se aşteptase la altceva.

– Mai curând cu găuri rotunde.

– Au vorbit între ei?

– Nici o vorbă. Numai şeful vorbea.

– De unde ştiţi că era şeful?

– De obicei, şefii dau ordine, nu?

– Presupun. I-aţi mai recunoaşte vocea?

– Da. Ei, vorbea o olandeză caraghioasă.

– Caraghioasă?

– Nu era - cum să spun? - olandeză-olandeză.

– Avea un limbaj sărăcăcios, vreţi să spuneţi?

– Nu. Invers. Vorbea foarte bine. Foarte corect. Prea corect. Ca speakerii de la televiziune şi de la radio.

– Prea corect, deci. Ca la şcoală. Să fi fost străin?

– Aşa aş zice.

– Aveţi idee cam de unde venea?

– Aici m-aţi făcut praf, domnule locotenent. N-am ieşit niciodată din ţară. Aud adesea oameni vorbind englezeşte sau nemţeşte sau şi una şi alta. Dar eu nu vorbesc nici o limbă. Iar turiştii străini nu vin în coliba unui pescar. Îmi vând peştele în olandeză.

– Vă mulţumesc, oricum. S-ar putea să ne ajute ce ne-aţi spus. Ne mai puteţi spune şi altceva despre şeful ăsta - sau ce-o fi fost?

– Era înalt, foarte înalt.

Pentru prima dată în acea după-amiază schiţă o umbră de zâmbet:

– Nu trebuie să fii prea înalt ca să fii mai înalt ca mine, dar ăstuia nu-i ajungeam nici măcar până la umeri. Era cu vreo zece, doisprezece centimetri mai înalt ca dumneavoastră. Şi subţire, foarte, foarte subţire. Purta un fulgarin lung, albastru, care-i ajungea mai jos de genunchi şi-i atârna pe umeri ca pe un portmantou.

– Spuneaţi că glugile aveau găuri, nu butoniere. Aţi putut vedea ochii tipului înalt?

– Nici măcar. Purta ochelari de culoare închisă.

– Ochelari de soare? V-am rugat în mod special să-mi spuneţi dac-aţi remarcat ceva special la indivizii aceia! Nu vi s-a părut ciudat că cineva poartă ochelari de soare noaptea?

– Ciudat? De ce să fie ciudat? Ştiţi, domnule locotenent, un burlac ca mine îşi petrece o groază de timp uitându-se la filme şi la televizor. Răufăcătorii poartă întotdeauna ochelari fumurii. După asta-ţi dai seama că sunt răufăcători.

– Aşa e, aşa e.

Van Effen se întoarse spre cumnatul lui Dekker:

– Înţeleg, domnule Bakkeren, că dumneavoastră aţi avut norocul să nu atrageţi atenţia domnilor acelora.

– Era ziua nevesti-mi. Ne-am dus în oraş să mâncăm şi să vedem un spectacol. Oricum, barca mea ar fi putut-o fura foarte uşor, fără ca eu să am habar. Dacă l-or fi urmărit pe Maks, m-or fi urmărit şi pe mine şi-or fi ştiut că nu mă apropii de barcă în timpul săptămânii.

Van Effen se întoarse spre de Graaf.

– Aţi vrea să vedeţi bărcile, domnule colonel?

– Crezi c-o să descoperim ceva?

– Nu. Adică s-ar putea să descoperim ce-au făcut tipii. Pariez c-au lăsat special o urmă pentru poliţiştii conştiincioşi.

– După cum s-ar putea să ne pierdem timpul.

Cei doi cumnaţi merseră cu maşina lor, cei doi poliţişti cu a lui van Effen, un Peugeot vechi şi deteriorat, al cărui motor însă era departe de a fi vechi. Nimic nu arăta că ar fi o maşină a poliţiei şi chiar radio-telefonul era ascuns. De Graaf se ghemui în scaunul scârţâitor şi, probabil, desfundat.

– Mă abţin să mârâi şi să mă plâng, Peter. Ştiu că trebuie să mai bântuie vreo sută de rable ca asta pe străzile Amsterdamului şi-ţi

apreciez pasiunea pentru anonimat, dar ar fi chiar o nenorocire dac-ai înlocui sau ai retapiţa scaunul pasagerului?

– Mi s-a părut că dacă-i las aşa, sporeşte aerul de autenticitate. Dar o să-l schimb. Declaraţiile de adineauri v-au îndrumat pe vreo pistă?

– Nimic din ce să nu fi remarcat şi dumneata. Interesant că tipul înalt şi subţire era însoţit de doi muţi. Ţi-a trecut prin cap că, dacă şeful - cum îl numeşte Dekker - e străin, atunci probabil că şi acoliţii lui sunt străini şi deci s-ar putea să nu fie-n stare să scoată o vorbă în olandeză?

– Mi-a trecut prin cap şi e posibil să fie aşa. Dekker a spus că şeful dădea ordine care te puteau face să crezi că şi ceilalţi vorbeau sau măcar înţelegeau olandeza. Dar nu e neapărat necesar, desigur. Poate că ordinele ca atare nici nu contau şi-au fost date numai pentru a-l convinge pe ascultător că ceilalţi sunt olandezi. Păcat că Dekker nu s-a aventurat niciodată în afara graniţelor patriei. Ar fi existat o posibilitate - subliniez, o simplă posibilitate - să-şi dea seama din ce ţară e cel care vorbea.

– Eu vorbesc două-trei limbi străine, Peter, iar dumneata chiar mai multe. Crezi că dacă noi l-am fi auzit pe tip vorbind, am fi fost în stare să spunem din ce ţară e?

– Era o şansă. Atât şi nimic mai mult. Ştiu la ce vă gândiţi, domnule colonel. La faptul că redactoraşul ăla de la ziar a înregistrat mesajul telefonic primit de ei. Dar, în acest caz, şansele sunt mult mai mici. Ştiţi ce distorsionate sunt vocile la telefon. Şi tipii ăştia nu par genul de gangsteri care să facă greşeli atât de evidente. Şi apoi, chiar dacam reuşi, într-adevăr, să ghicim ţara de origine, cum dracu ne-ar ajuta asta să le dăm de urmă?

De Graaf aprinse o havană foarte neagră. Van Effen coborî fereastra maşinii. De Graaf nu dădu atenţie gestului. Spuse:

– Te pricepi să încurajezi oamenii. Dă-ne ceva mai multe fapte - sau ajută-ne să mai descoperim vreo câteva - şi s-ar putea să ne fie de mare folos. În afară de faptul, şi el incert, că s-ar putea să fie străin, tot ce ştim despre individul ăsta e că e foarte înalt, că seamănă cu o greblă şi că are un defect la ochi.

– Defect la ochi, domnule colonel? Singurul lucru pe care-l ştim cu certitudine e că poartă ochelari de soare noaptea. Asta poate să însemne orice sau poate să nu însemne nimic. Ar putea fi o toană. Poate că-i poartă pentru că aşa are el chef. Sau poate că-şi închipuie, cum a sugerat Dekker, că ochelarii de soare sunt de rigoare la ticăloşii stilaţi. Sau poate că, la fel ca gorilele din

serviciul secret al preşedintelui Statelor Unite, poartă ochelari pentru că un potenţial răufăcător din mulţime nu trebuie să ştie niciodată dacă ochii agentului sunt fixaţi asupra lui sau nu, prin aceasta oprindu-l să acţioneze. Sau poate că suferă, pur şi simplu, de nictalopie.

– Aha! Nictalopie. O chestie de care-au auzit şi elevii de şcoală, desigur. Sunt sigur, Peter, c-o să mă lămureşti totuşi şi pe mine.

– E un cuvânt vechi şi caraghios ce denumeşte o stare veche şi caraghioasă. Mi s-a spus că e singurul cuvânt din limba engleză cu două sensuri absolut opuse. Pe de o parte, înseamnă orbire nocturnă, scăderea progresivă a vederii după apusul soarelui. Pe de altă parte, poate însemna orbire diurnă, imposibilitatea de a vedea bine altcândva decât noaptea. De aceea, cauzele sunt la fel de obscure. O boală rară, indiferent despre care dintre sensuri e vorba, dar existenţa ei a fost atestată. Ochelarii de soare pot fi prevăzuţi şi cu lentile speciale de corecţie.

– Eu aş zice că un criminal care ar suferi de oricare dintre cele două manifestări ale acestei boli ar fi serios handicapat încă din start. Atât un spărgător de case, care acţionează ziua, cât şi un hoţ care acţionează noaptea ar fi oarecum împiedicaţi în mişcări dacă ar suferi de orbire, fie ziua, fie noaptea. Mi se pare o ipoteză cam hazardată, Peter.

Prefer motivele demodate. O rană dureroasă la ochi. Strabism. Poate că se uită cruciş. Poate că pupila unuia din ochi e dungată sau doar parţial colorată. Poate că are irisul atât de deschis la culoare încât nu-l poţi distinge de albul ochilor sau poate că fiecare dintre pupile are altă culoare. Poate că suferă de exoftalmie, adică are ochii foarte bulbucaţi. Poate că nu are decât un singur ochi. În orice caz, părerea mea e că are un handicap fizic, care ne-ar ajuta să-l identificăm imediat dacă n-ar purta ochelari fumurii.

– Deci tot ce avem de făcut acum e să cerem Interpolului o listă a tuturor criminalilor din lumea întreagă cunoscuţi pentru defecte la ochi. Trebuie să existe zeci de mii de asemenea indivizi. Chiar dacă lista n-ar cuprinde decât zece persoane, tot nu ne-ar folosi nici cât o ceapă degerată. Sunt mari şanse ca individul nostru să nici nu aibă măcar cazier.

Van Effen cumpăni repede situaţia:

– Sau poate că le-am putea cere o listă cu toţi criminalii albinoşi din registrele lor. Ăştia au nevoie de ochelari ca să-şi ascundă ochii.

– Domnului locotenent îi arde de bancuri, spuse de Graaf morocănos. Pufăi din havană, apoi spuse aproape uimit:

– Pe Dumnezeul meu, Peter. S-ar putea să ai dreptate. În faţă, Dekker încetinise la un

stop, ceea ce făcea acum şi van Effen. Două bărci erau înnămolite pe malul unui canal, fiecare având o lungime de unsprezece-doisprezece metri, două cabine şi pupa deschisă. Cei doi poliţişti urcară cu Dekker în barca acestuia. Bakkeren se urcă în propria lui barcă, aflată chiar în faţa celeilalte. Dekker spuse:

– Ei bine, domnilor, ce doriţi să cercetaţi mai întâi? De Graaf întrebă:

– De cât timp aveţi barca asta?

– De şase ani.

– În acest caz, nu cred că locotenentul van Effen şi cu mine ne vom mai osteni să cercetăm ceva. După şase ani, probabil că ştiţi pe dinafară fiecare colţişor, fiecare ungher şi fiecare crăpătură a bărcii, aşa că v-am fi recunoscători, dacă aţi cerceta-o chiar dumneavoastră. Spuneţi-ne numai dacă descoperiţi fie şi un fleac care n-ar trebui să se afle aici sau dacă vă lipseşte cel mai mic lucruşor. Poate că ar fi bine dac-aţi vrea să-l rugaţi şi pe cumnatul dumneavoastră să facă acelaşi lucru în barca lui.

Peste vreo douăzeci de minute, cumnaţii erau în măsură să afirme cu certitudine că infractorii nu uitaseră nimic în vreuna din bărci şi că, în ambele cazuri, nu lipseau decât două lucruri: bere din frigidere şi benzină din rezervoare. Nici Dekker, nici Bakkeren nu puteau spune cu precizie câte

cutii de bere lipseau; niciodată nu ţineau socoteala unor asemenea fleacuri, dar amândoi erau de neclintit cât priveşte declaraţia că din fiecare rezervor fuseseră scoşi cel puţin douăzeci de litri de benzină:

– Douăzeci de litri din fiecare? întrebă van Effen. Păi n-aveau nevoie nici de doi litri ca să ajungă de aici până la canalul de lângă aeroport şi înapoi. Deci au folosit motorul în alt scop. Puteţi să deschideţi tambuchiul motorului şi să-mi daţi o lanternă?

Cercetarea făcută de van Effen la bateria din camera motoarelor a fost superficială - a durat numai câteva secunde -, dar asta i-a fost de-ajuns. Spuse:

– Domnilor, utilizează vreunul dintre dumneavoastră agrafe-crocodil atunci când folosiţi sau încărcaţi bateriile? Ştiţi, e vorba de ghearele acelea cu arc cu dinţi în formă de serat? Nu? Ei bine, cineva a folosit asemenea ustensile azi-noapte. Puteţi vedea urmele dinţilor pe terminale. Au conectat bateriile din cele două bărci ale dumneavoastră - în paralel sau în serie, nu contează -, au folosit un transformator şi au dat drumul motoarelor pentru a păstra bateriile încărcate. Aşa se explică lipsa celor patruzeci de litri.

– Presupun, spuse Dekker, că la asta s-a referit banditul când a pomenit de cheltuielile suplimentare.

– Probabil.

*

De Graaf se ghemui, fără să protesteze prea tare, în scaunul scârţâitor şi fără arcuri al vechiului Peugeot tocmai când suna radiotelefonul. Van Effen răspunse, apoi îi dădu receptorul lui de Graaf, care vorbi scurt, apoi puse aparatul la loc în ascunzătoare.

– M-am temut de aşa ceva, spuse de Graaf. Avea o voce obosită. Ministrul meu vrea să zbor cu el în Texel. Din câte înţeleg, ia cu el şi jumătate din Consiliul de Miniştri.

– Dumnezeule mare! Paiaţele alea de cauciuc. Ce dracu îşi închipuie că rezolvă ducându-se acolo? Tot ce vor reuşi va fi să stea în calea tuturor, să împiedice lumea să lucreze şi să nu rezolve nimic. Dar, la urma urmei, se pricep la chestii din astea.

– V-aş reaminti, domnule locotenent van Effen, că vorbiţi despre miniştrii aleşi ai Coroanei.

Dacă aceste cuvinte sunau ca o punere la punct, de Graaf nu gândea ceea ce spunea.

– O şleahtă inutilă şi incompetentă. Chestia asta o să-i facă să pară importanţi, poate că le vor apărea numele în ziare, poate că vor obţine chiar şi un vot, două de la alegătorii mai importanţi. Totuşi, sunt

convins că vă veţi distra bine, domnule colonel.

De Graaf îi aruncă o privire cruntă, apoi spuse plin de speranţă:

– Îmi închipui că nu ţi-ar plăcea să vii şi dumneata, Peter.

– Supoziţia dumneavoastră este corectă, domnule colonel. Şi apoi, am treabă.

– Crezi că eu n-am?

De Graaf arăta foarte sumbru şi vorbea la fel.

– Da, dar eu sunt numai un copoi. Dumneavoastră trebuie să fiţi şi copoi şi diplomat. Vă duc până la birou.

– Nu vii să mănânci cu mine?

– Aş vrea foarte mult, domnule comandant. Dar iau masa la un stabiliment, ca să spun aşa, unde şeful poliţiei din Amsterdam n-ar trebui să fie văzut nici mort. Îi zice La Caracha. Soţia şi fiicele dumneavoastră n-ar fi de acord, domnule colonel.

– Eşti în interes de serviciu, desigur.

– Desigur. O mică discuţie cu câţiva dintre prietenii noştri infiltraţi în banda celor care-şi zic krakeri. Mi-aţi cerut acum câteva luni să-i ţin sub o supraveghere discretă, în afară de cea oficială. Unii dintre ei îmi dau din când în când câte-un raport, de obicei, la La Caracha.

– Ah! Krakeri. N-am prea avut timp să mă gândesc la ei în ultimele două luni. Şi ce mai fac tinerii noştri dezabuzaţi, studenţii anti orice, floarea tinerimii noastre, hippie, intruşii?

– Şi traficanţii de droguri şi pistolarii? Nu le prea merg afacerile în vremurile astea. Trebuie să mărturisesc că mă simt mai fericit - nu, nu ăsta e cuvântul -, mai puţin îngrijorat atunci când aruncă cu drugi de fier şi cu cărămizi în poliţiştii noştri în uniformă şi când răstoarnă maşinile sau le dau foc, pentru că atunci ştim cum stăm. În timp ce liniştea şi pacea astea neobişnuite, şi inactivitatea asta care nu le stă deloc în fire mă fac să mă tem că coc ceva, undeva.

– Sper că nu cauţi belelele cu lumânarea, Peter.

– Am sentimentul idiot că voi descoperi belelele oricum. Nici n-o să fie nevoie să le caut. Ieri după-amiază, când a sosit mesajul telefonic de la FFF, am trimis în zonă doi dintre cei mai buni oameni ai noştri. S-ar fi putut să descopere ceva. Era o şansă, oricât de vagă. Dar crima din Amsterdam pare din ce în ce mai centralizată în zona krakerilor. Aţi crede că cei de la FFF îndeplinesc condiţiile unor criminali înrăiţi?

– Vrei să spui că cine se-aseamănă se-adună? Da, poate. Dar FFF-iştii îmi par nişte băieţi eleganţi, poate prea eleganţi ca să

intre-n cârdăşie cu krakerii, care nu prea seamănă cu nişte titani intelectuali ai crimei.

– Deci rămânem la FFF. Până acum ştim că există un tip foarte înalt, care s-ar putea să aibă un defect la ochi şi ar putea fi străin. Practic, avem situaţia în mână.

– Sarcasmul nu ţi se potriveşte. Bine, bine, hai să nu lăsăm nimic deoparte, să nu rămână piatră pe piatră. Oricum, e mai bine să acţionăm decât să stăm degeaba. Se mănâncă bine la La Caracha?

– Pentru zona aceea, surprinzător de bine. Am mâncat acolo de câteva ori…

Se întrerupse şi-l privi pe de Graaf:

– Ne faceţi onoarea de a lua masa cu noi, domnule colonel?

– Păi, m-am gândit că, în calitatea mea de şef al poliţiei…

– Desigur, desigur. Sunt încântat.

– Şi-apoi, nimeni nu va şti unde sunt. Perspectiva părea să-l înveselească pe de Graaf.

– Radiotelefonul ăla afurisit n-are decât să sune până n-o mai putea, dinspre partea mea. N-o să am cum să-l aud.

– Dar nici altcineva n-o să aibă cum să-l audă. Radiotelefonul ăla afurisit, cum îl numiţi dumneavoastră, va fi scos din funcţiune în momentul în care parcăm. Cum credeţi c-ar reacţiona cei din docuri dac-ar auzi că sună un telefon în rabla asta?

Maşina înainta. Între timp, de Graaf mai aprinse un trabuc, van Effen coborî geamul din dreapta lui, iar de Graaf spuse:

– Desigur că ai studiat dosarul proprietarului bombei La Caracha. Cum îl cheamă?

– Preferă să i se spună George şi-atât. Îl cunosc destul de bine. Localnicii îl respectă foarte mult.

– Un tip blând? Face fapte bune? Opere de caritate? Un cetăţean onorabil, după părerea dumitale?

– Are reputaţia de a avea o funcţie importantă în trei, poate chiar patru organizaţii criminale de succes. Nu se ocupă cu drogurile sau cu prostituţia. Le dispreţuieşte şi nu vrea să aibă de-a face cu aşa ceva. Se spune că punctul său tare e tâlhăria. De obicei, e vorba de tâlhărie înarmată, cu sau fără violenţă, în funcţie de câtă rezistenţă i se opune. El, personal, poate fi extrem de violent. Pot depune chiar eu mărturie în sensul ăsta. Violenţa, desigur, nu mă viza pe mine. Trebuie să fii total ţicnit ca să ataci un locotenent de poliţie, iar George e departe de a fi ţicnit.

– Ai cu adevărat geniu când e vorba să-ţi racolezi prietenii, asociaţii sau oricum îi numeşti, Peter.

De Graaf pufăi din trabuc şi, dacă era cât de cât zbârlit, n-o arăta.

– De ce acest pericol social nu se află după gratii?

– Pentru că un om nu poate fi arestat, judecat şi condamnat numai pe baza zvonurilor. Nu prea am cum să mă duc la George cu o pereche de cătuşe şi să-i spun: "Mi s-au spus nişte chestii despre tine, aşa că trebuie să te înhaţ." În afară de asta, suntem prieteni.

– Ai spus chiar dumneata că poate fi excesiv de violent. Poţi să te legi de asta.

– Nu, nu pot. Are dreptul să dea afară din cârciumă pe oricine e beat, face scandal, foloseşte cuvinte obscene sau provoacă o încăierare. În această zonă îşi exercită George violenţa. Îi aruncă afară pe scandalagii. De obicei, pe doi deodată. Legea spune că are dreptul. Iar noi reprezentăm legea.

– Pare un personaj interesant. Neobişnuit, chiar. Doi dintr-o dată, vasăzică?

– Aşteptaţi să-l vedeţi pe George.

– Şi cum ai de gând să mă prezinţi?

– Nu e nevoie să fac caz de faptul că lucraţi la poliţie. Voi spune doar că sunteţi colonelul de Graaf. Să zicem că e o vizită semioficială.

– Aş putea fi recunoscut.

– Domnule colonel, nu există criminal care se respectă în oraşul ăsta care nu v-ar recunoaşte de la un kilometru. Când copiii

lor fac ştrengării, probabil că tipii lovesc cu un băţ portretul dumneavoastră, îl arată progeniturilor şi le spun că, dacă nu sunt cuminţi, o să vină sperietoarea să-i ia.

– Cât se poate de spiritual. Nici dumneata nu eşti chiar un necunoscut, Peter. Aş fi curios să aflu ce cred despre dumneata elementele criminale din zonă?

– Nu trebuie să fiţi curios. Cred că am şi eu unele înclinaţii criminale.

Intrarea nepretenţioasă a cârciumii La Caracha era situată la jumătatea unei uliţe atât de înguste încât nici chiar o maşină nu putea intra. Tencuiala crăpată a porticului cochet de la intrare, vopseaua care începea să se şteargă nu indicau deloc că îndărătul uşii s-ar afla un bar. Acesta era bine luminat şi curat, cu pereţi strălucitori de lemn, o jumătate de duzină de mese, fiecare cu patru fotolii mici împrejur, în locul obişnuitelor scaune de metal sau de plastic, un bar semicircular flancat de scaune înalte fixate în podea, iar în spatele barului se afla barmanul. Când te uitai la el, tot restul camerei ţi se ştergea din minte.

Era uriaş. Foarte înalt şi foarte spătos. Cântărea, probabil, o sută treizeci de kilograme. Purta un splendid sombrero mexican. Se putea presupune că există o oarecare legătură între pălăria barmanului şi denumirea, oarecum sud-americană, a

restaurantului. Mai purta o cămaşă albă, o cravată neagră îngustă, o vestă neagră decoltată şi pantaloni negri de piele. Absenţa unei centuri din care să iasă tocul unui pistol făcea o notă disonantă. Ochii negri, sprâncenele negre, stufoase, şi mustaţa la fel de neagră, la fel de stufoasă, luxuriantă şi atârnându-i peste colţurile gurii se potriveau perfect cu pălăria mexicană. Faţa-i osoasă părea să fi fost cioplită în granit de un pietrar entuziast, dar netalentat. Era prototipul tuturor portretelor acelor tipi "căutaţi de poliţie", care împodobeau pereţii cârciumilor din vestul Statelor Unite în secolul al XIX-lea.

– Acesta e George?

Van Effen nu se obosi să răspundă la această întrebare inutilă.

– Când aruncă afară câte doi mușterii deodată, presupun că nu se foloseşte decât de o mână.

George îi zări, ieşi din spatele barului şi se grăbi să le iasă în întâmpinare, cu un zâmbet larg de bun-venit, ce dădea la iveală nişte dinţi neobişnuit de albi. Pe măsură ce se apropia, părea din ce în ce mai masiv. În momentul în care le întinse mâna, se afla încă la o distanţă destul de mare de ei.

– Fii bine venit, Peter, prietene, fii bine venit. Iată-l şi pe domnul colonel de Graaf. Pe cuvântul meu, asta chiar că e o mare cinste.

Strânse mâna colonelului de parcă era fratele său geamăn pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. De Graaf zâmbi:

– Deci mă cunoaşteţi?

– Dacă există cineva în oraşul ăsta care să nu-l recunoască pe şeful poliţiei înseamnă fie că e orb, fie că nu citeşte niciodată ziare şi reviste. Peter, din momentul ăsta reputaţia mea e asigurată.

Îl privi pe de Graaf şi coborî vocea:

– Fireşte, cu condiţia să nu fie vorba de o vizită oficială.

– Absolut neoficială, spuse de Graaf. Consideraţi-mă oaspetele locotenentului.

– Îmi face plăcere să sărbătoresc eu această ocazie de bun augur, spuse George. Ce doriţi? Bovieltje, jonge jenever, whisky, bere, vin? Vinurile restaurantului La Caracha sunt excelente. Nu găsiţi mai bune în tot Amsterdamul. Dar eu vă recomand bessenjeneverul, domnilor. Tocmai a început să i se formeze o pojghiţă de gheaţă deasupra.

Îşi linse buzele:

– Incomparabil.

Aşa s-a şi dovedit. Iar cantităţile de bessenjenever - gin de coacăze - aduse de George erau nu numai incomparabile, ci şi formidabile. George rămase cu ei câteva minute, discutând cu uşurinţă o serie de subiecte şi atingând, inevitabil, şi subiectul

fisurii de la baraj, datorită căreia reapăruse lacul Haarlem.

– Nu e nevoie să căutaţi autorii crimei printre criminalii profesionişti din Olanda.

George părea foarte sigur pe el:

– Folosesc cuvântul "profesionist" pentru că aş vrea să exclud criminalii jalnici şi amatori cum sunt krakerii, să-i exclud pe nebunii cu mintea încinsă, capabili de orice atrocităţi, indiferent câţi nevinovaţi ar suferi, în numele idealurilor lor nebuneşti şi copilăreşti, să-i exclud pe lunaticii total amorali, pe idioţii zănatici care iubesc distrugerea de dragul distrugerii. Dar ăştia nu sunt olandezi, deşi s-ar putea să se fi născut în ţara asta; nu sunt decât membrii unei subculturi bolnave, aşa cum veţi găsi în orice altă ţară.

Dar eu nu cred că ei sunt răspunzători pentru inundaţia de la Schiphol. Oricât am deplânge acţiunea de sabotare, nu putem să nu admirăm inteligenţa clarvăzătoare care a acţionat din culise. Nici un om dotat cu o inteligenţă clarvăzătoare nici măcar n-ar visa să intre-n cârdăşie cu arieraţii care-şi zic krakeri, deşi asta nu înseamnă că cei care-şi zic krakeri n-ar putea fi folosiţi pentru vreo treabă măruntă, pentru îndeplinirea căreia n-ar fi nevoie să ştie atât cât să producă pagube. Dar nici un olandez, oricât ar fi el de criminal, n-ar putea fi răspunzător de aşa

ceva. Fiecare olandez s-a născut cu credinţa, cu certitudinea că barajele noastre sunt inviolabile. Pentru olandezi, e un act de credinţă. Eu nu sunt - cum se cheamă asta, domnilor? - nu sunt xenofob, dar ideea asta e de inspiraţie străină şi a fost dusă la îndeplinire de străini. Şi ăsta e numai începutul. Atrocităţile vor continua. Aşteptaţi şi veţi vedea.

– Nu vom avea mult de aşteptat, spuse de Graaf. Se pregătesc să fisureze barajul de la Texel, astăzi după-amiază la orele patru şi jumătate.

George dădu din cap, ca şi cum ştirea nu era o surpriză pentru el.

– Atât de curând, atât de curând. Şi apoi următorul baraj, şi apoi următorul, şi următorul. Când, în sfârşit, vor începe şantajul, pentru că precis va începe, întrucât nimic altceva decât şantajul nu poate sta la baza unor asemenea fapte, pretenţiile lor vor fi exorbitante.

Aruncă o privire spre bar, de unde un grup de bărbaţi făceau semne disperate că mor de sete.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

– Un tip extraordinar, spuse de Graaf. Ar fi un politician grozav. Nu i se poate reproşa că nu-şi găseşte cuvintele. Ciudat tip: un criminal presupus a nu fi străin de violenţă, totuşi inteligent şi, fără îndoială, bine

crescut. Pe de altă parte, au mai fost şi în trecut o serie de criminali renumiţi, chiar notorii şi plini de succes, care aveau cam aceleaşi date. Dar ăsta mă intrigă în mod special. Pare să aibă o minte de criminal, dar, în acelaşi timp, gândeşte şi vorbeşte ca un poliţai. Şi nu i-a trebuit decât o clipă ca s-ajungă la supoziţia că infractorii ar putea fi străini, în timp ce nouă ne-a luat ceva timp. Şi spre deosebire de noi, nu avea nimic care să-l ajute sau să-l ghideze spre această concluzie. S-ar putea ca dumneata şi cu mine să fim o idee mai puţin inteligenţi decât ne place să credem.

– Poate c-ar fi bine să-l racolaţi pe George, cu gradul de sergent, să cerceteze cazul de la baraj. Ar fi o carte de vizită pentru el, nu credeţi?

– Cartea de vizită ar fi frumoasă, dar ideea e proastă. Ideea de a pune un hoţ să-l prindă pe altul n-a dat niciodată rezultate. Nu mai glumi cu superiorul dumitale în ceasul lui de restrişte. Şi că veni vorba de restrişte, noi când mâncăm?

– Să-l întrebăm pe George.

George reveni cu o provizie proaspătă de bessenjenever.

– Am vrea să mâncăm, George.

– Domnul colonel vrea să prânzească aici? La Caracha e de două ori onorată. Vă convine masa asta?

– Îi aştept pe Vasco şi pe Annemarie.

– Desigur.

George luă tava cu băuturi şi-i conduse, urcând patru trepte, într-o sufragerie strălucitoare, veselă şi atât de mică, încât nu încăpeau decât două mese înăuntru. George le arătă un meniu:

– Totul e excelent. Avem un Rodekool met Rolpens superb.

– Să luăm chestia asta superbă, Peter? zise de Graaf.

– Grozav. Şi, George, având în vedere că-l avem printre noi pe şeful poliţiei, cred că nota de plată ar putea include şi o sticlă de vin decent.

– Decent? Oare-am auzit bine? Un vin superb, potrivit cu o mâncare superbă şi totul oferit pe cheltuiala restaurantului. Poate un Château-Latour? V-am spus că am pivniţa cea mai bine garnisită din oraş. După cum am, fără discuţie, cel mai bun Bordeaux.

George le dădu paharele cu aperitive:

– Stimulaţi-vă pofta de mâncare, domnilor. Vă promit că Annelise se va întrece pe sine.

Când George îi părăsi, de Graaf întrebă:

– Cine-i Annelise?

– Nevastă-sa. Nu-i nici jumătate cât el. Îl terorizează. O bucătăreasă minunată.

– E la curent cu - hai să-i zicem - activităţile sale clandestine?

– Nu ştie nimic.

– Ai pomenit de un Vasco şi de o Annemarie. Îmi închipui că ăştia sunt informatorii dumitale. George pare să ştie ce e cu ei.

– Îi cunoaşte destul de bine. Sunt prieteni.

– Ştie şi că ei lucrează, pe ascuns, pentru dumneata? Van Effen aprobă din cap. De Graaf se încruntă:

– Crezi că e înţelept? Că e politic? Sau chiar, fir-ar să fie, că e în conformitate cu regulile meseriei?

– Am încredere în George.

– Poate că dumneata ai, dar eu nu trebuie să am. Dacă spui că ai în pivniţă cele mai bune vinuri din Amsterdam, înseamnă că ai pretenţii extraordinare. Aşa ceva costă scump, îngrozitor de scump. E implicat şi în jafuri şi tâlhării sau câştigă destul din activităţile clandestine ca să cumpere totul cinstit pe piaţa liberă?

– Domnule colonel, n-am spus niciodată că George e un ticălos, un hoţ, un tâlhar, un gangster sau cum vreţi să-i spuneţi. N-am făcut decât să citez părerile vecinilor despre el. Am vrut să vă formaţi propria dumneavoastră impresie în ceea ce-l priveşte. De fapt, cred că v-aţi şi format-o, dar încă mai aveţi rezerve, pentru că sunteţi, prin definiţie, bănuitor, suspicios, înclinat să

credeţi ce-i mai rău. Şi cred că asta se întâmplă din cauză că sunteţi şeful poliţiei. Annelise nu ştie nimic despre activităţile clandestine ale lui George, cum le numiţi dumneavoastră, pentru că asemenea activităţi nu există. În toată viaţa lui, George n-a câştigat nici un singur gulden pe căi ilegale. Merge numai pe calea cea dreaptă şi dacă fiecare locuitor al Amsterdamului ar fi la fel de cinstit ca el, dumneavoastră aţi deveni şomer înainte de căderea nopţii. Am fost sigur că v-aţi dat seama de asta, în momentul în care aţi spus că gândeşte şi vorbeşte ca un poliţai. Chiar este - sau a fost - poliţai, ba chiar unul al dracului de bun. Era sergent la propriul său inspectorat, până anul trecut, când a hotărât să se retragă. Telefonaţi-i şefului poliţiei din Groningen, şi o să aflaţi că ar da şi un sac cu aur numai să-l convingă să se întoarcă.

– Sunt descumpănit, spuse de Graaf. Nu arăta deloc descumpănit; se mulţumi să facă această afirmaţie pufăind din trabuc şi sorbindu-şi bessenjeneverul, de parcă van Effen ar fi discutat despre vreme sau despre recoltă.

– Asta schimbă lucrurile. Da, le schimbă. Nu precizăîn ce sens le schimbă.

– Cred totuşi c-ai fi putut să mă previi cât de cât.

– M-am gândit c-o să ghiciţi singur, domnule colonel. Scrie pe el că e poliţist. Sau, oricum, scria, înainte să-şi lase mustaţă, după ce şi-a dat demisia.

– Avea vreo specialitate?

– Droguri şi antiterorism. Sau, mai exact, întâi droguri, iar apoi antiterorism.

– Droguri? Singurul drog din provincia Groningen e ginul. Aici e locul potrivit pentru el. Sau, dacă te-am înţeles bine, ar fi putut fi. De ce a demisionat? Cine l-a făcut să demisioneze?

– Nimeni. Natura. Dacă vrei să ai succes când te ocupi cu depistarea traficanţilor de droguri, trebuie să poţi dispărea oricând în peisaj, fără să atragi atenţia. L-aţi văzut cum arată. Nu e croit să dispară nicăieri.

– În plus, în nord nu există nici picior de terorist.

– Nici prin părţile noastre nu prea mişună, domnule colonel. Poate că şi din cauza asta s-a retras George. Nu exista o treabă pe măsura lui, nu-l stimula nimic.

– Păcat. O inteligenţă ca a lui să se risipească servind calorii de prisos cetăţenilor supraponderali ai Amsterdamului. Ne-ar putea fi de folos. Poate că ideea dumitale de a-l recruta nu e chiar atât de rea. La nevoie ai mână liberă să-l cooptezi.

– Am înţeles, domnule colonel. Dar credeam că, pentru a coopta pe cineva e nevoie de un comitet, de un cvorum.

– Nu există decât un singur comitet şi qvorum în poliţia din Amsterdam, iar eu fac parte din el. Dacă crezi că ne poate fi de folos, spune-mi. Sau nici măcar nu te mai obosi să-mi spui. Mi-e foame.

– Ah, da. De obicei, George serveşte hors-d'oeuvres. Poate că s-a gândit că nu e nici o grabă.

Îi aruncă o privire lui de Graaf, solid şi îndesat:

– Calorii de prisos. Totuşi…

Se ridică, deschise o uşă de lemn care masca un frigider, deschise frigiderul şi spuse:

– O jumătate de somon afumat. Păstrăv afumat. Şuncă. Brânză Gouda, Edam şi încă vreo câteva chestii.

– Nu există culmi pe care să nu te poţi ridica, băiete. Puţin mai târziu, după ce îşi mai potoli, cât de cât, foamea, întrebă:

– Din moment ce eşti prea ocupat sau prea laş să mă însoţeşti la Texel, aş putea să te-ntreb ce ai de gând să faci?

– Depinde de ce voi afla de la Annemarie şi Vasco. Desigur, în cazul în care voi afla ceva. Dacă mă gândesc bine, cred că voi face ceea ce nu poate face bietul George: o să mă

topesc, fără ostentaţie, printre krakeri, în propria lor grădină.

– Dumneata? Eşti nebun. Imbatabila bestie neagră în bârlogul krakerilor! La două minute după ce-ai sosi acolo, orice activitate şi orice conversaţie ar înceta.

– Am fost acolo de mai multe ori până acum şi totul a decurs normal. Când mă duc acolo nu port nici insigna asta frumoasă de poliţist, nici uniforma oficială. Port cu totul altă uniformă. Pe cea de kraker. Nu cred că v-am descris până acum garderoba mea.

Van Effen mai sorbi o gură de bessenjenever.

– Am o jachetă de piele cu o groază de ciucuri şi o pălărie neagră de piele, căreia-i atârnă pe spate o coadă de lup. Arăt de-a dreptul elegant.

De Graaf închise ochii, strânse tare din pleoape, apoi îi deschise la loc.

– Pantalonii sunt din altfel de piele. Nu ştiu de ce animal e, dar au o groază de dunguliţe de piele aplicate pe părţi. Şi port mocasini, fireşte. Asta a fost o greşeală. Mocasinii, vreau să spun. Transpir în ei. Apoi, am părul şi mustaţa blonde. Înţelegeţi, nu platinate, ca să nu atrag prea tare atenţia.

– Restul zorzoanelor nu atrag atenţia?

– Vopseaua nu se ia pe nici un fel de vreme. Trebuie să folosesc un detergent special, ca să scap de ea. E un proces

dureros. Apoi, port o jumătate de duzină de inele, din aramă solidă, la mâna dreaptă.

– Adică la mâna cu care loveşti?

– Între altele, sunt ecologist, mă pronunţ împotriva bombei atomice, pentru pace. Am şi un şirag dublu de mărgele multicolore. Şi un cercel. Numai unu. Doi, ar fi demodat.

– Într-o zi trebuie să mi te arăţi şi mie.

– Pot să vă fac şi dumneavoastră rost de o uniformă ca asta, dacă vreţi.

De Graaf închise din nou ochii, dar fu scutit de alte comentarii de apariţia lui George, cu prânzul. George îi servi cu Rodekool met Rolpens, deschise sticla de Château-Latour cu o atitudine reverenţioasă şi se îndepărtă. Mâncarea era simplă. Consta din varză roşie, ruladă de carne cu mirodenii şi felii de mere; dar, aşa cum promisese George, era excelent pregătită şi, conform obiceiului la Amsterdam, cantitatea era de ajuns pentru patru persoane. Vinul, tot după cum promisese patronul, era minunat.

Tocmai terminaseră, când George aduse cafeaua:

– Annemarie e afară.

– Spune-i să intre, te rog.

Annemarie era o domnişoară care atrăgea atenţia fără putinţă de tăgadă. Purta un pulover pe gât, de o culoare nedefinită, care poate că, odată, fusese albă. Era cam cu patru numere prea mare pentru ea, defect pe

care încercase să-l remedieze strângându-şi foarte tare pe talie o curea cu ţinte, lată de trei degete. Cum avea o talie destul de subţire, efectul era cât se poate de nepotrivit: arăta ca un sac de cartofi, strâns cu o funie la mijloc. Blugii decoloraţi şi pătaţi aveau manşete cu franjuri, după ultima modă. Fata intră în cameră mai curând legănându-se decât mergând, încălţată cu o pereche de cizme scurte din piele pătată, cu tocuri caraghios de înalte şi de subţiri. Privindu-i părul blond care-i atârna în dezordine, îţi dădeai seama că, după părerea ei, pieptenele constituie un lux inutil. Rimelul, de un negru intens, şi fardul de pleoape turcoaz fuseseră folosite din belşug. Paloarea neobişnuită a feţei, care nu putuse fi provocată decât de folosirea excesivă a unei pudre ieftine, era în contrast izbitor cu cele două pete roşii circulare de pe obraji, care, la rândul lor, erau departe de a fi naturale. Rujul purpuriu şi oja sângerie ieşiră în evidenţă când îşi scoase portţigaretul dintre dinţii pătaţi; oja era cojită şi începuse să se desprindă de pe unghii. Parfumul ieftin, care-ţi muta nasul din loc, te făcea să te gândeşti că se îmbăiase în el. Pe de altă parte, aveai impresia acută că nu se mai spălase câtuşi de puţin de un timp foarte îndelungat. Cerceii de aramă îi zornăiau în timp ce se legăna.

Van Effen se uită spre de Graaf, dar acesta nu-i întoarse privirea. Apariţia fetei fie că-l magnetizase, fie că-l transformase în stană de piatră. Van Effen îşi drese vocea cu zgomot.

– Ea e Annemarie, domnule colonel.

– Da, da, Annemarie.

De Graaf continuă să se holbeze la ea şi era clar că numai printr-un extraordinar efort de voinţă reuşi să-şi întoarcă privirea spre van Effen:

– Desigur, desigur, Annemarie. Dar încă n-am apucat să discut câteva chestii cu dumneata şi…

– Înţeleg, domnule colonel. Annemarie, draga mea, te superi dacă ne laşi singuri câteva minute? Sunt sigur că George îţi va oferi ceva.

Fata pufăi lung din ţigară, zâmbi şi ieşi legănându-se din încăpere.

– "Annemarie, draga mea". Vocea şi privirea lui de Graaf erau îngrozite. "Annemarie, draga mea". Dumneata în uniformă de kraker şi… şi creatura aia, ce pereche aţi mai face. Întotdeauna te-am crezut cu capul pe umeri, cu mintea întreagă. Chestia asta trebuie să fie o glumă. Unde dracu' ai cules-o pe stricata asta, pe târfa asta, pe hoaşca asta? Ce circ îngrozitor! Doamne, ce boială, ce duhoare!

– De obicei, nu vă luaţi după aparenţe, domnule colonel. Nu vă repeziţi să daţi verdicte.

– Să mă reped să dau verdicte? Pantofii ăia ridicoli! Puloverul ăla jegos, care fusese destinat unei… unei gorile!

– E un pulover foarte practic, domnule colonel. Astfel nimeni nu poate suspecta că fata ascunde un pistol automat sub talie.

– Un pistol automat? Creatura aia, paiaţa aia poartă pistol? Caricatura asta de fiinţă omenească poartă pistol? Trebuie să fii nebun.

Trase adânc din trabuc:

– Nu, nu eşti nebun. Nu mă plâng, Peter, dar mi-ai produs un şoc îngrozitor.

– Îmi dau seama, domnule colonel. Presupun c-ar fi trebuit să vă previn. Reuşeşte într-adevăr să-i şocheze pe cei care-o văd pentru prima dată. Hoaşca asta îngrozitoare e, de fapt, o domnişoară încântătoare - sau ar putea fi, dacă s-ar spăla timp de aproximativ o oră. E foarte drăguţă, într-adevăr fermecătoare, inteligentă, vorbeşte patru limbi străine, are o diplomă universitară şi lucrează la poliţia din Rotterdam. Nu vedeţi, domnule colonel, că e un test? Dacă fata asta-i poate duce pe şeful poliţiei, adică pe omul care a devenit şef al poliţiei, între altele, şi pentru că e mai greu

de dus decât alţii, înseamnă că poate duce pe oricine.

– Şi cum ai dat peste minunea asta?

– Am obţinut-o la schimb. De fapt, n-a fost un schimb prea cinstit. Ştiam c-a petrecut şase luni în lumea subterană a Rotterdamului, iar noi n-aveam pe nimeni care să se poată compara cu ea. N-a fost uşor s-o obţin, dar omologul meu din Rotterdam mi-e prieten.

– De ce n-am fost informat despre asta?

– Pentru că mi-aţi dat mână liberă, amintiţi-vă. V-aş fi informat dac-aş fi avut ceva important de raportat. Până acum, n-a fost nimic important. N-am vrut să vă plictisesc cu fleacuri.

De Graaf zâmbi:

– Mă îndoiesc că tinerei doamne i-ar plăcea să fie considerată un fleac. Vrei s-o chemi înăuntru?

Van Effen se execută şi de Graaf îi făcu un semn politicos să ia loc.

– Îmi pare rău c-a trebuit să aşteptaţi. Ştiţi cine sunt?

– Desigur. Domnul colonel de Graaf. Şeful meu. Vocea, uşor aspră, avea un timbru jos şi plăcut, în contrast izbitor cu aspectul ei.

– V-a spus locotenentul van Effen?

– N-a fost nevoie să-mi spună, domnule colonel. Eu lucrez pentru el şi ştiu că el

lucrează pentru dumneavoastră. Şi v-am văzut fotografia de nenumărate ori.

– Ce costumaţie ai, Annemarie. Nu crezi că e cam stridentă şi atrage atenţia asupra dumitale?

– Printre oamenii pe care trebuie să-i cercetez? Vă pot asigura, domnule colonel, că, prin comparaţie cu hainele purtate de aceştia, ale mele sunt de-a dreptul şterse, absolut lipsite de personalitate. Nu-i aşa, Peter?

– Ah! Deci îi spui Peter? Un grad inferior i se adresează adjunctului meu pe numele mic?

– Execut ordinele, domnule colonel. Am fost în misiune împreună de câteva ori…

– Printre… prietenii dumitale?

– Da, domnule colonel.

– Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândoi, acolo.

– Formăm o pereche cam ciudată. I-am spus lui Annemarie că n-ar fi potrivit să mi se adreseze cu "domnule locotenent" în tovărăşia tipilor ălora. C-ar fi bine să-mi spună Peter şi să se gândească la mine ca la "Peter". Aşa, n-are cum greşi. Cineva mi-a băgat asta în cap cu ani în urmă.

– Eu ţi-am băgat-o în cap. Am înţeles că porţi pistol, domnişoară. Ştii să-l foloseşti?

– Am învăţat la şcoala de poliţie.

– L-ai folosit vreodată?

– Nu. Şi trebuie să recunosc că sper să nu fiu nevoită s-o fac vreodată.

– L-ai folosi la nevoie?

– Nu ştiu. Dac-ar trebui să împiedic pe cineva să ucidă o fiinţă umană, ei bine, poate că l-aş folosi. Dar eu n-aş putea ucide pe cineva. Nu-mi plac armele. Mă tem că nu sunt prea curajoasă, domnule colonel.

– Prostii. Asemenea sentimente îţi fac cinste. Şi eu simt exact la fel. Şi trebuie să fii o fată foarte curajoasă dacă te aventurezi printre krakeri.

Annemarie schiţă un zâmbet.

– În privinţa asta, mă ajută mult gulerul înalt. Îi împiedică pe tipi să vadă cum îmi pulsează sângele.

– Prostii? Şi ce se petrece printre prietenii dumitale? Sunt mulţi zurbagii sau tipi interesanţi?

– De fapt, nu sunt prea interesanţi, domnule colonel. Mai curând, plicticoşi. Cei mai mulţi nici măcar nu sunt nonconformiştii şi anarhiştii drept care se dau. Există, fireşte, traficanţi de droguri şi drogaţi. Şi mai e şi o bandă destul de acerbă care face negoţ cu armament: vând arme ruseşti, de calibru mic, Armatei Republicane Irlandeze şi altor elemente declasate. Dar Peter mi-a spus să nu-mi bat capul cu comerţul de arme.

– Elemente declasate? Îmi place denumirea asta. Deci, Peter, tânăra doamnă nu se ocupă de comerţul cu arme. De ce?

– Mă mai întrebaţi, domnule colonel? America, Rusia, Marea Britanie, Franţa fac comerţ - legal - cu arme, în valoare de câteva miliarde de dolari pe an. La fel şi Israelul, Iranul, Libia şi Dumnezeu mai ştie câte alte ţări. Totul se petrece cu binecuvântarea guvernelor acestor ţări. Cine suntem noi să facem pe moraliştii, pe oamenii cu frica de Dumnezeu, să fim mai catolici decât papa? Oricum, ştiu că partea asta nu vă preocupă cu adevărat şi că singurele lucruri care vă interesează, de fapt, sunt drogurile şi ameninţările acelea misterioase şi din ce în ce mai dese la adresa familiei regale şi a membrilor guvernului.

– Da, da, desigur. Ceva interesant de raportat de pe unul din aceste fronturi?

Annemarie clătină din cap:

– Vasco - aţi auzit de Vasco?

– Da, dar nu l-am întâlnit niciodată. Urma să-l întâlnesc astăzi. De fapt, credeam c-o să-l întâlnesc o dată cu dumneata.

– Şi eu credeam la fel. Stabilisem să ne întâlnim într-o cafenea din apropiere, acum aproape o oră. Dar n-a dat nici un semn. Ceea ce nu-l caracterizează deloc pe Vasco.

– Prietenul ăsta al dumitale e un kraker autentic?

– Păi, cam aşa pare, dar nu prea poate fi, nu? Au şi ăştia un fel de şefi. Nu e vorba de tipi cu cine ştie ce personalitate sau charismă. Un fel de consiliu deşucheat, în care Vasco pare să fie membru sau să aibă legături cu el. Dar afirmă că, de fapt, e împotriva lor, iar eu îl cred. La urma urmei, lucrează pentru dumneavoastră. Sau cam aşa ceva.

– Dar nu prea ştii ce să crezi în privinţa lui.

– Inteligenţa - dacă există - îmi spune că… ei bine, am o atitudine ambiguă în ceea ce-l priveşte. Instinctul îmi spune să am încredere în el.

– Peter?

– Instinctul ei nu se înşală. Tipul e poliţai. Detectiv.

– Poliţist? Annemarie strânse din buze şi-i aruncă lui Peter o privire furioasă.

– Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

– Nu fi copil, spuse van Effen. Tu i-ai spus că eşti poliţist?

Fata nu răspunse, iar de Graaf se grăbi să adauge:

– Peter aplică principiul minimei informaţii, draga mea. Nu mi-a spus nici măcar mie. Îmi închipui că a considerat că nu e nevoie să ştiu. Te pregăteai să spui ceva despre Vasco?

– Da. Ar putea fi important. Nu ştiu. Mi-a spus azi noapte târziu că are impresia că a prins o pistă. Spunea c-a fost abordat de un tip din consiliu, unul care ştia că el, Vasco, se mişcă destul de des în lumea exterioară; pentru ei, orice se află dincolo de graniţele lor suburbane reprezintă lumea exterioară. Vasco zicea că tipul urma să-l ducă, la miezul nopţii, la o întrunire la care trebuia să se întâlnească cu cineva important. Nu ştiu cine era persoana.

Van Effen întrebă:

– Cine e tipul care l-a abordat? Poţi să-l descrii?

– Pot să-l descriu foarte bine. Scund, pe cale să chelească, cu o barbă grizonată şi strabism accentuat la ochiul drept.

De Graaf privi spre van Effen:

– Încă unul cu defect la ochi, dar, de data asta, de-adevăratelea. Tipul ăsta are şi un nume?

– Julius.

– Julius şi mai cum?

– Doar… Ezită: Julius Caesar. Ştiu că sună aiurea, dar tipii sunt nebuni. Nimeni acolo nu-şi foloseşte numele adevărat. În momentul ăsta, în ceea ce priveşte numele, toţi trec printr-o fază istorică. Sunt un fel de oi care-şi imită şefii. Avem un Alexandru cel Mare, un Gingis-Han, un Carol cel Mare, un amiral Nelson, o Elena din Troia, o

Cleopatra… şi aş putea continua. Au o slăbiciune pentru marii conducători şi pentru femeile frumoase. Adică pentru contrariul lor. Oricum, pe ăsta-i cheamă Julius Caesar.

Van Effen spuse:

– Şi asta-i tot ce ştii? N-ai nici un indiciu despre ce fel de pistă era vorba?

– Nu. Strâmbă din buze:

– Asta nu înseamnă că el nu ştia.

– Iată un comentariu ciudat, spuse de Graaf. Ce vrei să spui?

– Nimic. Pur şi simplu nu ştiu dacă el ştie sau nu.

– Doamne-Dumnezeule! De Graaf o studie ironic:

– N-ai încredere în colegul dumitale?

– El n-are încredere în mine.

– Of, of, iar începem. Nu mi se pare că relaţiile dintre subordonaţii mei sunt prea fericite.

Van Effen spuse:

– Sergentul Westenbrink nu se fereşte de ea. Doar că atunci când lucrezi timp de trei ani pe ascuns începi să devii secretos şi singuratic.

– Deci îl cheamă Westenbrink. Credeam că-mi cunosc toţi sergenţii.

– Ăsta e de la Utrecht, domnule colonel.

– Îţi întinzi plasa până departe. Vezi, Annemarie, locotenentul van Effen lucrează după aceleaşi principii ca şi Vasco, al cărui

nume, sunt absolut sigur, nu e Vasco. Principiul minimei informaţii. Cum te mai poţi simţi jignită, când vezi că şi pe mine mă tratează tot atât de elegant?

George intră, se scuză, luă un aparat telefonic de pe o masă laterală şi-l puse în faţa lui Annemarie. Ea ridică receptorul, ascultă timp de două minute bune ce-i spunea o voce spartă şi răspunse doar:

– Mulţumesc. Peste cinci minute. Închise.

Van Effen spuse:

– Cornul Vânătorului, presupun. Ce mesaj ai de la Vasco?

– Cornul Vânătorului? De Graaf se încruntă. Sper că nu e vorba de Cornul Vânătorului care…

– Nu există decât un singur… stabiliment cu numele ăsta în Amsterdam. Cerşetorii nu-şi pot permite luxul să aleagă. În afară de La Caracha, asta e singura noastră casă sigură în tot Amsterdamul. Dar e vorba de o legătură personală, domnule colonel. Cinstea poliţiei din Amsterdam rămâne nepătată.

– Şi eu să nu ştiu de asta, mârâi de Graaf. Să nu ştiu.

– Mă tem că aveţi dreptate, spuse Annemarie aproape fără voia ei. Mesajul era de la Cornul Vânătorului. Dar nu era Vasco la telefon.

– Nici n-am spus că era. Am spus: "Ce mesaj ai de la Vasco?"

– La telefon era Henri. Henri, domnule colonel, e proprietarul. Vasco e sub observaţie, dar persoana care-l urmăreşte, indiferent cine-ar fi, nu ştia, n-avea cum să ştie că e aproape imposibil să-l urmăreşti pe Vasco şi el să nu-şi dea seama. Aşa că Vasco n-a putut veni aici. Tipul sau tipii care-l urmăreau ar fi ridicat din sprâncene dacă ar fi dat de dumneavoastră aici. Iar dacă m-ar fi văzut pe mine, ar fi făcut de-a dreptul un şoc. Ceea ce ar fi însemnat un mic dezastru pentru noi, şi nici Vasco, nici dumneavoastră nu aţi mai fi fost de nici un folos. Deci singurul loc unde se mai putea duce Vasco a rămas Cornul Vânătorului. Şi nici măcar acolo n-a putut vorbi personal la telefon, pentru că şi acolo era urmărit. Aşa că a scris o notiţă pentru Henri, care a telefonat în locul lui. Tu trebuia să-mi pui o întrebare şi să-i transmiţi răspunsul meu lui Henri în cinci minute.

Annemarie suspină:

– Şi chiar trebuia să-mi iei caimacul? Apoi se lumină la faţă:

– Dar n-ai ghicit chiar totul, nu?

– Eu strălucesc când e vorba să deduc lucrurile evidente. Dar nu sunt Mafalda. Restul, pe care nu l-am ghicit, poate să aştepte, inclusiv motivul pentru care Vasco mă va suna din nou.

– Eu n-am spus asta.

– Dar a spus-o Henri. Mesajul. Annemarie făcu o strâmbătură:

– Mesajul e următorul: Două cozi. Totuşi imposibil canal. Întâlnesc doi…

De Graaf o întrerupse:

– Asta ce-o mai fi însemnând?

– Prescurtările lui Westenbrink, presupun, spuse van Effen. Nu există decât două căi de a scăpa de urmăritorii lui. I-ar putea arunca în canalul cel mai apropiat: ceea ce e perfect capabil să facă, sau s-ar fi putut pierde uşor de ei, ceea ce, de asemenea, e perfect capabil să facă. Dar, dacă ar fi procedat aşa, ar fi însemnat să rateze legăturile pe care reuşise să le stabilească.

Annemarie continuă:

– Întâlnesc doi-trei tipi la patru şi jumătate la Cornul Vânătorului.

Împinse peste masă o bucată de hârtie:

– Stephen Danilov, citi van Effen. Polonez. Radom. Expert în explozibili. Incendii la sondele de petrol. Texas. E limpede. Vi se pare interesant, domnule colonel?

– Foarte. Ce părere ai despre spargerile la bănci?

– Ar fi interesant să vedem cum funcţionează legea şi din punctul lor de vedere. Vor aduce şi un orator polonez, desigur.

Annemarie spuse:

– Crezi că e o bandă de criminali polonezi?

– Nu. Vor să mă verifice pe mine.

– Dar, dac-o să-ţi vorbească în…

– Dac-o să-i vorbească în polonă, draga mea, spuse de Graaf, o să le răspundă şi el tot în polonă. E foarte fluent în limba asta. Prietenul dumitale de la Utrecht, Peter, o ştia, fireşte, şi pe asta.

Annemarie spuse:

– Dar…, dar o să fii recunoscut. Toată lumea din… din ghetoul ăla te cunoaşte, vreau să spun că ştie cine eşti.

– Ţţţ. Regret, dar dă-mi voie. Dacă-ţi închipui că am de gând să mă prezint drept locotenentul van Effen, mă tem că nu te simţi prea bine. Conform celor mai bune tradiţii ale literaturii de gen, mă voi deghiza straşnic. O să mă îngraş cu vreo douăzeci de kile. Am un costum şi o cămaşă menite să facă faţă excesului de grăsime. O să mă îngraş şi la mutră, o să-mi vopsesc părul şi mustaţa, o să-mi fac o cicatrice sinistră şi o să port o mănuşă neagră de piele. Asta ca să-mi ascund cicatricele şi arsurile sinistre pe care mi le-am făcut - stai să văd, da, desigur - când am aruncat în aer sonda aia de petrol din Arabia Saudită, parcă. E remarcabil ce poate face o singură mănuşă neagră. Devine punctul esenţial în aproape orice

identificare. Dacă n-o porţi, nu mai eşti acelaşi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi nu numi suburbia krakerilor un ghetou: e o jignire adusă evreilor cinstiţi.

– N-am vrut să…

– Ştiu. Scuză-mă. Sună-l pe Henri, spune-i că e-n regulă şi să lase să treacă vreo câteva minute înainte de a-i face lui Vasco semnul convenit.

Fata transmise mesajul, apoi închise:

– Totul pare-n regulă. Câteva minute. Privi spre van Effen:

– Ştiai deja toate amănuntele. De ce l-ai mai pus pe Vasco să sune?

– De ce l-am mai pus pe Vasco să sune? Van Effen îşi luă un aer răbdător:

– Vasco se întoarce în fiecare după-amiază în blocul ăla gol pe care l-au preluat tipii în mod ilegal. A fost sub supraveghere încă de la întâlnirea de azi-noapte cu consiliul ăla, sau cum i-o fi zicând, şi e de presupus că va rămâne sub supraveghere până la întâlnirea de la Cornul Vânătorului. Cum ar putea bănui cineva c-a comunicat cu mine ca să aranjeze întâlnirea asta? Prin telepatie?

De Graaf îşi drese vocea şi privi spre Annemarie:

– Trebuie să-l ierţi pe locotenent pentru galanteria lui deplasată. Te întorci în locul acela îngrozitor acum?

– Foarte curând.

– Şi rămâi acolo peste noapte? Se înfioră zâmbind:

– Domnule colonel, până şi loialitatea mea faţă de poliţie are o limită. Nu, noaptea nu dorm acolo.

– Şi confreria nu ridică din sprâncene?

– Câtuşi de puţin, domnule colonel. Am un prieten care vine să mă ia în fiecare seară. Krakerii înţeleg treburile astea.

– Şi dimineaţa te întorci acolo?

– Da, domnule colonel.

Îşi duse o mână la gură, să acopere un zâmbet, dar de Graaf îl văzuse.

– Pari să te amuzi, domnişoară. Tonul lui pierduse din căldură.

– Da, domnule colonel, chiar mă amuz puţin. Tonul şi expresia dumneavoastră de dezaprobare şi dezamăgire. Prietenul ăsta al meu e un domn foarte curtenitor. Cu atât mai mult cu cât e căsătorit.

– Inevitabil.

De Graaf nu era amuzat.

– Mă duce în casa verişoarei lui, mă lasă acolo şi vine să mă ia dimineaţa. De aceea spun că e curtenitor, pentru că e foarte îndrăgostit de soţia lui. Verişoara lui, domnule colonel de Graaf, e o adevărată doamnă.

De Graaf spuse:

– Ca de obicei, şeful poliţiei e luat prin surprindere. Se relaxase în mod evident.

– Presupun, Peter, că ai făcut o investigaţie cu privire la această doamnă.

– Nu, n-am făcut.

Van Effen părea impresionat.

– N-aş îndrăzni.

De Graaf se încruntă o clipă, apoi se răsturnă pe spătarul scaunului şi râse:

– Uită-te la viteazul nostru locotenent, Annemarie. E terorizat de propria lui soră mai mică. Deci stai cu Julie?

– Prin urmare o cunoaşteţi, domnule colonel?

– E doamna la care ţin cel mai mult în tot Amsterdamul. Fireşte, cu excepţia soţiei şi a celor două fiice ale mele. Sunt naşul ei. Asta e.

Sună telefonul. Van Effen ridică receptorul şi ascultă preţ de vreo jumătate de minut, apoi întrebă:

– Dacă vorbesc îmi poate auzi cineva vocea? Răspunsul fu probabil negativ, căci van Effen spuse:

– Spune că-mi dai o jumătate de minut de gândire. La sfârşitul acestui interval, van Effen vorbi din nou:

– Spune-mi: "Stephen, îţi jur că nu e o cursă întinsă de poliţie. Îmi pun capul. Iar dac-ar fi o cursă a poliţiei, crezi că viaţa mea ar mai face doi bani? Nu fi prost."

Câteva clipe mai târziu, van Effen spuse:

– A fost grozav. Vii cu ei? Grozav. Ai grijă să le spui celor care vin cu tine - sunt sigur că nu e vorba de domnii care te supraveghează acum - că am cazier în Polonia şi că am fost extrădat din Statele Unite. O să port o mănuşă neagră de piele.

Şi închise telefonul.

– Bună idee asta cu cazierul şi cu extrădarea, spuse de Graaf. Aşa, le pari un criminal autentic. Şi n-au nici o posibilitate să verifice afirmaţiile astea. Presupun că-ţi iei un pistol?

– Cu siguranţă. Se vor aştepta la asta. Îl voi purta într-o bandulieră, ceea ce-l va face şi pe un orb să vadă că sunt înarmat.

Annemarie zise cu îndoială:

– Poate că ţi-l vor lua înainte de a începe discuţia. Ca măsură de prevedere, vreau să spun.

– În cazuri din astea, trebuie să rişti. Voi fi curajos.

– Peter vrea să spună, explică sec de Graaf, că poartă întotdeauna şi un al doilea pistol. E la fel ca teoria de adineauri despre o singură mănuşă: lumea se concentrează asupra unui singur lucru. Sunt sigur c-a explicat chestia asta în cartea lui. Dacă cineva găseşte un pistol asupra ta, trebuie să fie bolnav de suspiciune ca să caute şi un al doilea pistol.

– N-am explicat asta în carte. Nu bag chestii din astea în capul criminalilor. Ce curios, domnule colonel: fiecare dintre noi suntem angajaţi în câte o afacere interesantă fix la patru jumătate. Dumneavoastră şi ministrul veţi privi, stând comod la adăpost în elicopter, cu paharele de şnaps în mână cum sare în aer barajul Texel, în timp ce eu voi intra în cuşca leului.

– Aş schimba oricând cu dumneata, spuse de Graaf morocănos. Ar trebui să mă întorc de la Texel pe la şase. Oricum, nu ştiu ce dracu' caut acolo. Ne putem întâlni la şapte.

– Dacă vom supravieţui: dumneavoastră şnapsurilor şi eu leilor. Patru-patru-patru v-ar conveni, domnule colonel?

De Graaf nu spuse că patru-patru-patru nu i-ar conveni; pe de altă parte, nu spuse nici că i-ar conveni.

CAPITOLUL 3

Elicopterul Chinook, un model mare, rapid, experimental, împrumutat pentru demonstraţii de la Armata Statelor Unite staţionată pe Rin, suferea de acelaşi defect ca şi alte modele mai mici şi mai puţin avansate din punct de vedere tehnic: era extrem de zgomotos, bâzâitul puternic al motoarelor făcând conversaţia dificilă şi, uneori, imposibilă. Faptul că aparatul avea două rotoare în loc de unul singur, cum se obişnuia, nu ajuta la nimic.

Pasagerii formau un grup destul de amestecat. În afara lui de Graaf şi a ministrului justiţiei, Robert Kondstal, mai erau patru membri ai Consiliului de Miniştri, dintre care ministrul apărării era singurul care putea pretinde că are dreptul să se afle la bord. Ceilalţi trei, inclusiv - incredibil - ministrul învăţământului, se aflau la bord numai datorită influenţei pe care o exercitau şi curiozităţii manifestate în lucruri care nu-i priveau. Cam acelaşi lucru se putea spune şi despre şeful aviaţiei, brigadierul şi contraamiralul aşezaţi împreună în spatele lui de Graaf. Pretindeau că trebuie să facă o evaluare a zborului. Testele de evaluare se încheiaseră cu o săptămână în urmă; ei se

aflau acolo pur şi simplu ca să-şi bage nasul unde nu le fierbea oala. Acelaşi lucru se putea spune şi despre cei doi experţi de la Rijkswaterstaat şi despre ceilalţi doi de la laboratorul hidraulic Delft. La prima vedere, prezenţa lor părea mai mult decât justificată, dar, cum pilotul declarase ferm că nu are nici o intenţie să-şi coboare elicopterul în apele revărsate, iar experţii - cu toţii, nişte domni corpolenţi - arătaseră că nu au nici o intenţie de a coborî din elicopter prin tambur sau cu o scară de frânghie, numai ca să fie măturaţi de valuri, era greu de înţeles cum se justifica prezenţa lor acolo. Cei câţiva ziarişti şi fotoreporteri ar fi putut pretinde că au dreptul să se afle acolo, dar mai târziu aveau să admită ei înşişi că excursia nu prea meritase efortul. Elicopterul Chinook, ce nu zbura la o altitudine mai mare de două sute de metri şi nu înainta cu mai mult de o jumătate de metru în mare, se afla chiar vizavi de Oosterend atunci când s-a rupt barajul maritim. Explozia a fost surprinzător de banală: un sunet slab, un firicel de fum, o grămăjoară de pietriş, câţiva stropi - şi totuşi, o explozie în toată puterea cuvântului. Apele din Waddenzee se îngrămădeau deja prin spărtura îngustă, pătrunzând în polderul de dincolo. La mai puţin de o jumătate de kilometru de locul exploziei, un remorcher oceanic se şi îndrepta spre spărtură. În timp

ce pilotul întorcea aparatul spre apus, probabil pentru a vedea condiţiile din polder, de Graaf se aplecă spre unul dintre experţii de la Rijkswaterstaat. A trebuit să strige ca să se facă auzit.

– Cât de rău stăm, domnule Okkerse? De cât timp credeţi că va fi nevoie pentru a astupa spărtura?

– Dracu să-i ia, dracu să-i ia! Nişte nemernici, nişte diavoli, nişte monştri!

Okkerse îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii:

– Monştri, domnule, ascultaţi ce vă spun, monştri! Era de înţeles că Okkerse e întors pe dos. Barajul, construcţia, îngrijirea şi repararea acestora erau raţiunea lui de a fi.

– Da, da, monştri, urlă de Graaf. În cât timp se repară barajul?

– O clipă.

Okkerse se ridică, se duse să-i spună două vorbe pilotului şi se întoarse împleticindu-se la locul său:

– Mai întâi trebuie să văd. Pilotul o să ne coboare. Elicopterul se roti pe deasupra apelor care se îngrămădeau spre polder şi reuşi să planeze cam la cincisprezece metri deasupra pământului şi la vreo douăzeci de metri distanţă de locul exploziei. Okkerse îşi turti nasul de geam. După numai câteva clipe, se întoarse şi-i făcu semn pilotului.

Aparatul se roti din nou, îndreptându-se spre un loc sigur de aterizare.

– Deştepţi diavoli, urlă Okkerse. Foarte deştepţi diavoli. E o spărtură foarte mică, făcută exact la momentul potrivit.

– Ce contează momentul?

– Contează foarte mult. E important în ce stadiu se află fluxul. N-au ales momentul de vârf al fluxului, pentru că asta ar fi provocat o inundaţie puternică şi distrugeri mari.

– Deci nu sunt diavoli chiar atât de mari. Okkerse nu păru să-l audă:

– Şi n-au ales nici momentul în care fluxul e minim, pentru că ştiau - cum, nu-mi dau seama - că vom face ceea ce tocmai ne pregătim să facem, adică să blocăm spărtura cu un vapor. Chiar aşa vom şi face, folosind remorcherul de colo. Dacă apa ar fi avut adâncime mică, probabil că remorcherul n-ar fi reuşit să ajungă până în apropierea barajului.

Clătină din cap:

– Nimic din toate astea nu-mi place.

– Credeţi că prietenii noştri au informator printre noi?

– N-am spus asta.

– Eu i-am sugerat asta prietenului dumneavoastră Jon de Jong. Fie că tipii au un informator printre noi, fie că au infiltrat pe cineva în Rijkswaterstaat.

– Ridicol! Imposibil! În organizaţia *noastră*? Absurd.

– Cam asta a spus şi Jon. Dar nimic nu e imposibil. Ce vă face să credeţi că oamenii dumneavoastră sunt impenetrabili? Uitaţi-vă la Serviciul Secret Britanic, unde se presupune că siguranţa e o religie. La intervale regulate, printre ei pătrund totuşi intruşi cu o frecvenţă dureroasă. Dacă aşa ceva li se poate întâmpla lor, în ciuda tuturor resurselor de care dispun, e de zece ori mai probabil să vi se întâmple dumneavoastră. Dar asta nu contează acum. Cât va dura repararea barajului?

– Remorcherul o să blocheze cam optzeci la sută din scurgere. Fluxul coboară. Avem totul pregătit: blocuri de beton, material de umplutură, scafandri, plăci de oţel, beton care se usucă repede. Din punct de vedere tehnic, e o treabă minoră. Nu asta mă îngrijorează.

De Graaf aprobă din cap, îi mulţumi şi-şi reluă locul lângă Kondstal.

– Okkerse spune că nu e nici o problemă, domnule ministru. Se poate repara imediat.

– Nu m-am gândit c-ar fi o problemă. Ticăloşii au spus că pagubele vor fi minime şi par să se ţină de cuvânt. Nu asta mă îngrijorează.

– Asta a spus şi Okkerse adineauri. Îngrijorător, desigur, e faptul că-şi pot pune

ameninţările în practică fără să fie pedepsiţi. Suntem într-o situaţie imposibilă. Pe ce pariaţi, domnule ministru, că diseară ne mai trimit o ameninţare?

– Nu pariez pe nimic. N-are rost să ne întrebăm ce mai au de gând să facă indivizii ăştia. N-am nici o îndoială că ne vor anunţa chiar ei la momentul pe care-l vor socoti potrivit. Şi presupun că n-are rost să te întreb ce progrese ai făcut până acum.

De Graaf se concentră să-şi aprindă trabucul şi nu spuse nimic.

*

Sergentul Westenbrink purta un costum albicios, descheiat până-n talie, care lăsa să se vadă o cămaşă hawaiană stridentă şi multicoloră, o şapcă de luntraş olandez şi un cercel circular de aramă. Prin comparaţie cu cei printre care lucra, gândi van Effen, Vasco era îmbrăcat de-a dreptul sărăcăcios. Totuşi, avea un aer destul de exotic, pentru a putea părea - el şi cei doi tipi aşezaţi în faţa lui, în separeul de la Cornul Vânătorului - stâlpii unei societăţi respectabile. Unul dintre aceştia, îmbrăcat într-un costum gri-închis bine croit, era cam de vârsta lui van Effen, frumos, cam oacheş, cu părul negru cârlionţat, ochii negri şi, când zâmbea - ceea ce se întâmpla adesea -, cu nişte dinţi care

păreau fără cusur. Putea fi originar din orice ţară mediteraneană, oricum nu plecase de acolo cu mai mult de două generaţii în urmă. Tovarăşul său, un bărbat scund, care începea să chelească, era cu zece, cincisprezece ani mai bătrân decât celălalt, purta un costum clasic de culoare închisă şi avea o mustaţă foarte subţire - singura trăsătură oarecum neobişnuită a unei fizionomii altfel comune. Nici unul dintre ei nu arăta câtuşi de puţin ca un criminal autentic, dar, la urma urmei, foarte puţini criminali autentici au arătat vreodată astfel.

Bărbatul mai tânăr - se pare că era cunoscut sub numele de Romero Agnelli, care ar fi putut foarte bine să fie numele lui adevărat - scoase un portţigaret de ebonită, o ţigară turcească şi o brichetă de onix cu încrustaţii din aur. Purtate de oricine altcineva, aceste accesorii ar fi părut o dovadă de afectare şi ar fi denotat un caracter efeminat. Purtate de Agnelli, toate trei păreau inevitabile. Îşi aprinse ţigara şi îi zâmbi lui van Effen:

– Sper că n-o să vi se pară deplasat dacă vă pun câteva întrebări.

Avea o voce plăcută de bariton şi vorbea englezeşte.

– În vremurile astea, nici o precauţie nu e de prisos.

– Eu, în orice caz, îmi iau întotdeauna toate precauţiile necesare. Dacă întrebările dumneavoastră sunt pertinente, voi răspunde, fireşte. Dacă nu - nu. Mi se... ăă... acordă şi mie un privilegiu?

– Fireşte.

– Doar că dumneavoastră puteţi pune mai multe întrebări pe care le consideraţi pertinente decât aş putea eu.

– Nu prea înţeleg.

– Vreau să spun că, dacă am înţeles bine, ne aflăm într-o posibilă relaţie de patron şi angajat. De obicei, într-un astfel de caz, patronul are dreptul să pună mai multe întrebări.

– Acum înţeleg. Nu voi abuza de situaţia asta. Trebuie să spun, domnule Danilov, că dumneavoastră înşivă arătaţi mai curând a patron decât a angajat.

Şi, într-adevăr, costumul supraponderal şi obrajii umflaţi ai lui van Effen chiar indicau o oarecare prosperitate. Îi confereau, de asemenea, un aer de permanentă bunăvoinţă şi candoare.

– Greşesc afirmând că purtaţi pistol?

– Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Agnelli, mă tem că eu nu am obiceiul să plătesc croitori prea scumpi.

– Pistoalele îmi irită nervii.

Zâmbetul său dezarmant nu trăda nici o urmă de emoţie sau enervare.

– Şi mie-mi irită nervii. De aceea şi port pistol, pentru cazul în care m-aş întâlni cu cineva care poartă şi el. Pentru că asta mă enervează foarte tare.

Van Effen zâmbi, îşi scoase pistolul din bandulieră, îi descărcă gloanţele, i le dădu lui Agnelli şi-şi puse pistolul la loc.

– Nervii dumneavoastră sunt într-o stare mai bună?

– Mi-a trecut emoţia.

– Dar n-aveţi motive.

Van Effen se întinse sub masă şi scoase un pistol automat micuţ:

– E liliputan, pare o jucărie, dar are un efect mortal garantat dacă e folosit de cineva care ştie să tragă ca lumea.

Îi scoase şi acestuia încărcătura, i-o înmână tot lui Agnelli şi-apoi îşi băgă jucăria înapoi în cizmă.

– Asta a fost tot. Ar fi prea mult să car trei pistoale dintr-o dată.

– Aşa aş zice şi eu.

Zâmbetul lui Agnelli, care dispăruse un moment, îi reapăru pe faţă. Împinse cele două încărcături peste masă:

– Nu cred că vom avea nevoie de arme în după-amiaza asta.

– Într-adevăr. Dar *altceva* ne-ar folosi totuşi.

Van Effen băgă încărcăturile într-un buzunar lateral.

– Am fost întotdeauna de părere că o discuţie fără…

– Bere pentru mine, spuse van Effen. Şi pentru Helmut, din câte ştiu.

– Patru beri, spuse van Effen. Vasco, dacă vrei să fii aşa de amabil…

Vasco se ridică şi părăsi separeul. Agnelli întrebă:

– Îl cunoşti de mult pe Vasco? Van Effen se gândi:

– O întrebare cu rost. De două luni. De ce?

Oare, se întrebă van Effen în sinea lui, îi puseseră şi lui Vasco întrebarea asta?

– Din simplă curiozitate.

Dar Agnelli, gândi van Effen, nu era omul care să se lase mânat de simpla curiozitate.

– Numele dumitale e într-adevăr Stephen Danilov?

– Bineînţeles că nu. Dar e numele sub care sunt cunoscut în Amsterdam.

– Dar eşti într-adevăr polonez?

Vocea bărbatului mai vârstnic, seacă şi precisă, se potrivea cu figura lui, care ar fi putut fi aceea a unui avocat sau contabil de oarecare succes. Şi el vorbea în polonă.

– Pentru păcatele mele. Van Effen ridică o sprânceană.

– V-a spus Vasco, desigur.

– Da. Unde te-ai născut?

– La Radom.

– Ştiu locul. Nu prea bine. Un orăşel destul de provincial, după părerea mea.

– Aşa am auzit şi eu.

– Ai auzit? Dar ai trăit acolo.

– Patru ani. La vârsta de patru ani, un oraş provincial ţi se pare centrul lumii. Tatăl meu - era tipograf - şi-a găsit pe urmă o slujbă mai bună.

– Unde?

– La Varşovia.

– Aha!

– Aha, pe dracu.

Van Effen vorbea cu oarecare iritare:

– Vorbeşti de parcă ai cunoaşte Varşovia şi te pregăteşti să descoperi dacă o cunosc şi eu. De ce, nu-mi dau seama. Sper că nu eşti, din întâmplare, avocat, domnule… Mă tem că nu-ţi ştiu numele.

– Paderiwski. Sunt avocat.

– Paderiwski. Nume de împrumut. Speram c-o să găseşti unul care să sune mai bine. Şi am avut dreptate, nu? *Eşti* avocat. Dar nu te-aş angaja să mă aperi într-un proces. Eşti un anchetator destul de slab.

Agnelli zâmbea, dar Paderiwski nu. Strângea din buze. Spuse brusc:

– Cunoşti Palatul cu acoperiş de cositor, desigur.

– Desigur.

– Unde se află?

– O, Doamne! Asta ce mai e? Inchiziţie? A, mulţumesc.

Luă un pahar de pe tava pe care un chelner venind în urma lui Vasco tocmai o adusese în separeul cu perdelele trase şi-l ridică:

– În sănătatea dumneavoastră, domnilor. Palatul care vă stârneşte curiozitatea în asemenea măsură, domnule ăă… Paderiwski, e aproape de Wista, la colţul lui Wybrzeze Gdanskie cu podul Slasko-Dabrowski.

Mai sorbi puţină bere:

– Dacă nu l-au mutat, desigur. N-am mai fost pe acolo de câţiva ani.

Paderiwski nu era amuzat:

– Palatul Culturii şi Ştiinţei?

– În Piaţa Paradei. E prea mare.

– Ce vrei să spui?

– Prea mare să fi fost mutat, vreau să spun. Are două mii trei sute de camere. O monstruozitate. I se spune "tortul miresei". Dar, la urma urmei, Stalin n-a avut niciodată gust în ce priveşte arhitectura.

– Stalin? întrebă Agnelli.

– Arhitectura a fost talentul său de căpetenie în ţara mea şi aşa îndelung chinuită.

Deci şi Agnelli vorbea polona.

– Unde să află Muzeul Etnografic din Varşovia?

– Nu e în Varşovia. E la Mlociny, la zece kilometri spre nord.

Vocea lui van Effen era acum la fel de bruscă cum fusese şi a lui Paderiwski:

– Unde se află *Nike?* Ce e *Nike?* Nu ştii? Orice locuitor al Varşoviei ştie că ăsta e numele sub care e cunoscut Monumentul Eroilor Varşoviei. Pentru ce e renumită strada Samenhofa?

Un Paderiwski din ce în ce mai stânjenit continua să tacă.

– Pentru Monumentul Ghetoului. Ţi-am spus că n-ai fi un avocat prea grozav, Paderiwski. Orice avocat serios, fie al apărării, fie al acuzării, îşi pregăteşte întotdeauna pledoaria. Dumneata n-ai făcut-o. Eşti un pungaş. Părerea mea e că nici n-ai fost vreodată la Varşovia şi că te-ai mulţumit să petreci o oră studiind un pliant sau un ghid turistic.

Van Effen îşi puse mâinile pe masă, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece:

– Cred, domnilor, că nu e cazul să ne mai irosim reciproc timpul. Cercetările discrete sunt una, iar interogatoriile agresive, conduse de un incompetent, sunt cu totul altceva. Nu mi se pare că există o bază pentru a ne acorda reciproc încredere. Şi, cinstit vorbind, nu duc lipsă nici de o slujbă, nici de bani.

Se ridică!

– Bună ziua, domnilor.

Agnelli întinse o mână. Nu-l atinse pe van Effen. Era doar un gest menit să-l oprească:

– Te rog, stai jos, domnule Danilov. Poate că Helmut a întrecut într-adevăr, măsura, dar ai cunoscut vreun avocat care să nu aibă, din pornire, o minte suspicioasă şi neîncrezătoare? Helmut - sau noi - s-a întâmplat să alegem un subiect nepotrivit. De fapt, Helmut a fost la Varşovia, dar, aşa cum aproape ai ghicit, numai în fugă, şi ca turist. Eu, personal, n-am nici o îndoială că ai găsi orice adresă din Varşovia cu ochii legaţi.

Paderiwski arăta ca un om care ar fi vrut să se afle în altă parte, oriunde în altă parte.

– O greşeală. Ne cerem scuze.

– Drăguţ din partea dumneavoastră.

Van Effen se aşează şi mai sorbi câteva înghiţituri de bere.

– E destul de echitabil.

Agnelli zâmbi: aproape sigur, era un ticălos uns cu toate alifiile, gândi van Effen, dar avea farmec şi putere de convingere.

– Acum, că tot ţi-ai dovedit superioritatea asupra noastră, o să-ţi mai dau şi eu apă la moară, recunoscând că sunt aproape sigur că noi avem mai multă nevoie de dumneata decât ai dumneata de noi.

Ca să nu se lase mai prejos, van Effen zâmbi la rândul său:

– Trebuie să fiţi într-o situaţie disperată. Îşi ridică paharul gol şi-l studie:

– Ce-ar fi să bagi capul după colţ, Vasco şi să-i faci barmanului semn să ne salveze?

– Desigur, Stephen.

Vasco părea evident relaxat. Făcu ce i se ceruse, apoi se aşeză la loc pe scaun.

– S-a terminat cu interogatoriile, spuse Agnelli; voi merge drept la ţintă. Prietenul dumitale Vasco mi-a spus că te pricepi niţel la explozive.

– Vasco mă nedreptăţeşte. Mă pricep foarte bine la explozivi.

Îl privi cu reproş pe Vasco:

– Nu te-aş fi crezut în stare să-ţi bârfeşti un prieten - ăla sunt eu, Vasco, în caz c-ai uitat - cu străinii.

– Nu te-am bârfit. Adică, în fine, am spus doar că e vorba de cineva pe care-l cunosc.

– Nu e nimic rău în asta. Cum spuneam, mă pricep la explozivi. Ştiu să dezamorsez bombe. Mă pricep destul de bine şi să dau foc sondelor de petrol, dar dacă aţi urmări aşa ceva, nu m-aţi aborda în felul ăsta. Mai curând aţi telefona în Texas, unde am învăţat meseria asta.

– Nu aruncăm în aer sonde. Agnelli zâmbi din nou.

– Cât despre dezamorsat bombe, ei, asta-i altceva. Unde ai învăţat o meserie atât de periculoasă?

– În armată, răspunse sec van Effen. Nu precizã în care armată.

– Şi chiar ai dezamorsat bombe? Respectul lui Agnelli nu era prefăcut.

– Destul de multe.

– Probabil că eşti foarte bun la aşa ceva.

– De ce?

– Pentru că eşti aici.

– Sunt bun, dar sunt şi norocos, pentru că, indiferent cât ai fi de bun, bomba pe care încerci s-o dezamorsezi la un moment dat poate fi ultima. De obicei, un expert în dezamorsarea bombelor n-are parte să iasă liniştit la pensie. Dar, cum presupun că acum nu e vorba de a dezamorsa bombe, aşa cum nu e vorba de a arunca în aer sonde, bănuiesc că e vorba de explozive. Trebuie doar să daţi un anunţ în ziare. Faptul că mă abordaţi pe mine în modul ăsta clandestin nu poate să însemne decât că sunteţi angajaţi în acţiuni care sunt ilegale.

– Exact. Dumneata n-ai fost angajat niciodată în aşa ceva?

– Totul depinde de cine defineşte ce e ilegal şi ce nu şi de felul în care o defineşte. Unii oameni dau definiţii care diferă de ale mele şi vor apoi să discute chestiunea cu mine. Pot fi foarte plictisitori, aceşti autoproclamaţi apărători ai justiţiei. Ştiţi ce spun irlandezii: justiţia e o târfă.

Van Effen medită:

– Cred că m-am exprimat destul de bine.

– Nu te-ai angajat la mai nimic. Aş putea întreba - delicat, desigur - dacă această discuţie are ceva de-a face cu faptul că nu prea ai ce face prin Amsterdam.

– Poţi întreba. Are de-a face. Ce vrei să arunc în aer? Agnelli ridică din sprâncene:

– Ia te uită. Ştii să fii tranşant. Aproape tot atât de tranşant pe cât eşti de - hai să zicem - diplomat.

– Şi ăsta e un răspuns? Un expert în explozive e bun la un singur lucru: să facă lucrurile să explodeze. Vrei să arunc ceva în aer? Da sau nu?

– Da.

– Înainte de toate, să punem la punct două lucruri. Bănci, bărci, poduri sau orice altceva de genul ăsta pot să arunc în aer şi garantez o treabă satisfăcătoare. În orice implică rănirea şi, cu atât mai puţin, moartea cuiva nu vreau să am nici un amestec.

– Nu ţi se va cere niciodată să faci aşa ceva. Şi asta e garantat. Al doilea lucru?

– N-am de gând să te flatez, când spun că eşti un om inteligent, domnule Agnelli. Extrem de inteligent, aş zice. De regulă, oamenii ca dumneata sunt excelenţi organizatori. Faptul că, în ultimul moment, ceri unui necunoscut să te ajute să pui în aplicare un proiect care poate că a fost gândit de multă vreme, nu prea pare să aibă

nimic de-a face nici cu pregătirea, nici un organizarea, nici cu profesionalismul. Dacă mă pot exprima aşa.

– Te poţi. Afirmaţia e valabilă. În locul dumitale, şi eu aş adopta aceeaşi atitudine neîncrezătoare şi aş căuta să-mi chestionez partenerul. Trebuie să mă crezi pe cuvânt: îţi spun că fac parte dintr-o echipă foarte bine organizată. Dar, aşa cum, probabil, ştii, chiar si planurile cel mai bine gândite etc. Un accident nefericit. Îţi pot da o explicaţie satisfăcătoare. Dar nu chiar acum. Ai de gând să ne accepţi oferta?

– Încă nu mi-aţi făcut nici una.

– Accepţi oferta unei slujbe în organizaţia noastră, dacă vrei, o slujbă permanentă, plătită cu un salariu pe care cred că-l vei găsi absolut satisfăcător, plus un comision, principala dumitale răspundere fiind demolarea anumitor structuri, structurile în cauză urmând a fi precizate ulterior?

– Sună ca o convorbire de afaceri. Şi-mi place ideea comisioanelor, indiferent în ce ar consta. Accept. Când încep şi cu ce încep?

– Va trebui să mai aştepţi puţin, domnule Danilov. Agenda mea pentru după-amiaza asta prevedea doar atât: să aflu dacă, în principiu, eşti pregătit să lucrezi cu noi. Ceea ce, mă bucur să constat, se pare că eşti pregătit. Va trebui să transmit şefilor răspunsul dumitale. Vei fi contactat din nou,

în curând, probabil, mâine, la un moment dat.

– Nu eşti dumneata şeful acestei organizaţii?

– Nu.

– Mă uimeşti. Un om ca dumneata să fie numai adjunct... Ei bine, trebuie să-l cunosc şi eu pe şeful ăsta.

– O să-l cunoşti, îţi promit.

– Cum mă vei contacta? Fără telefoane, te rog.

– Bineînţeles că fără. Faci dumneata pe curierul, Vasco?

– Cu plăcere, domnule Agnelli. Ştii unde mă poţi găsi oricând.

– Mulţumesc.

Agnelli se ridică şi-i întinse mâna lui van Effen.

– Mi-a făcut plăcere, domnule Danilov. De-abia aştept să ne întâlnim mâine.

Helmut Paderiwski nu întinse mâna nimănui. Când uşa se închise în urma lor, sergentul Westenbrink spuse:

– Trebuie neapărat să mai beau o bere, domnule locotenent.

– Peter. Întotdeauna Peter.

– Iartă-mă. N-a fost deloc uşor. Au fost momente când mă aflam pe marginea prăpastiei.

– Nu chiar, mai ales dacă eşti obişnuit să minţi. Am impresia că i-ai lăsat să înţeleagă

că sunt un criminal într-o situaţie disperată, urmărit de poliţie.

– Le-am spus, ce-i drept, că s-a emis, de multă vreme, un ordin de extrădare în ceea ce te priveşte. Dar n-am uitat să scot în evidenţă faptul că, în genere, eşti un tip drept şi cinstit, când tratezi cu alţi criminali, desigur.

– Desigur. Înainte să aduci berea, trebuie să dau un telefon. Dar, adu-o, oricum.

Van Effen se duse la bar şi-i spuse tipului din spatele tejghelei:

– Henri, aş vrea să dau un telefon personal, dacă se poate.

Henri, proprietarul, era un bărbat înalt, sfrijit, pământiu la faţă şi cu o expresie lugubră.

– Ai din nou necazuri, Peter?

– Nu. Dar sper ca, în curând, să aibă alţii. Van Effen intră în birou şi formă un număr.

– Trianon? Cu directorul, vă rog. Nu-mi pasă că e în şedinţă, cheamă-l. Sunt locotenentul van Effen.

Închise timp de câteva secunde.

– Charles? Fă-mi o favoare. Trece-mă în registru că locuiesc la tine la hotel de două săptămâni. Te rog să mă înregistrezi sub numele de Stephen Danilov. Şi previne-i, te rog, pe recepţioner şi pe portar. Da, mă aştept să se facă investigaţii în ce mă

priveşte. Spune-le. Multe mulţumiri. O să-ţi explic când ne vedem.

Se întoarse în separeu.

– Tocmai mi-am trecut numele - numele de Stephen Danilov - în registrul unui hotel. Agnelli intenţionat n-a pomenit nimic despre eventuala mea adresă, dar poţi să fii sigur că îl va pune pe unul din oamenii lui să telefoneze şi ore întregi la nevoie, încercând să mă găsească în toate hotelurile şi pensiunile din oraş.

– Deci ei vor şti unde eşti dumneata - sau unde se presupune că eşti.

Vasco suspină:

– N-ar strica dacă am şti şi noi unde sunt ei.

– Cred c-o să aflăm destul de curând. Două iscoade separate sunt pe urmele lor de când au părăsit Cornul Vânătorului.

După ce îşi reluă înfăţişarea normală, van Effen o rugă pe fata de la recepţia ziarului *Telegraph* să-l pună în legătură cu subredactorul care înregistrase mesajul telefonic de la FFF. Acesta se dovedi a fi un tânăr entuziast, cu o figură plăcută.

– Domnul Morelis? întrebă van Effen. Sunt de la poliţie.

– Da, eu sunt. Sunteţi domnul locotenent van Effen, nu? Vă aşteptam. Poate c-ar trebui să încep prin a vă spune că tocmai am mai primit un mesaj de la cei care-şi zic FFF.

– Serios? Presupun c-ar trebui să mă mir, dar nu mă surprinde. Era inevitabil. Veşti bune, desigur.

– N-aş zice. În prima jumătate a mesajului se autofelicitau pentru chestia de la Texel. Arătau cum totul s-a întâmplat exact aşa cum au prevăzut, fără pierderi de vieţi omeneşti. În a doua jumătate spuneau că se vor desfăşura activităţi pe canalul din nordul Olandei, la doi kilometri nord de Alkmaar, mâine dimineaţă la orele nouă.

– Şi asta era inevitabil. Nu localizarea, fireşte. Ameninţarea. Aţi înregistrat pe bandă şi mesajul ăsta?

– Da.

– Asta e foarte bine. Îmi permiteţi să-l ascult?

Van Effen ascultă banda, derulând-o de două ori de la un capăt la altul. Când termină, îi spuse lui Morelis:

– Ai ascultat şi dumneata banda asta, desigur?

– Chiar prea mult, zâmbi Morelis. Mi-am imaginat că joc rolul de detectiv, m-am gândit că s-ar putea să-mi oferiţi o slujbă, dar am ajuns la concluzia că activitatea mea de detectiv e mult mai complicată decât pare la prima vedere.

– Nu ţi s-a părut nimic ciudat la nici una din cele două benzi?

– Mesajul e emis de aceeaşi femeie. Dar asta nu ajută.

– Nu ţi s-a părut nimic ciudat cât priveşte accentul, tonul? N-a existat nici o nuanţă care să ţi se pară neobişnuită?

– Nu, domnule locotenent. Dar nu sunt în măsură să judec. N-am un auz prea grozav. Nu e nimic serios, dar e destul ca să nu mă hazardez să dau verdicte, presupunând c-aş avea vreo părere. Dumneavoastră aţi descoperit ceva, domnule locotenent?

– Doamna e străină. Din ce ţară, n-am idee. Dar nu mai spune asta nimănui.

– Nu, domnule locotenent. Sunt mulţumit cu slujba de subredactor.

– Nu suntem la Moscova, tinere. Pune-mi benzile alea într-o sacoşă. O să ţi le înapoiez peste o zi-două.

Când se înapoie în biroul său, van Effen vru să-l vadă pe sergentul de serviciu. Când acesta sosi, van Effen spuse:

– Acum câteva ore am cerut ca doi oameni să-i urmărească pe un anume Fred Klassen şi pe un anume Alfred van Rees. Ştiai asta, şi dacă da, ştii cine sunt cei doi urmăritori?

– Ştiam, domnule locotenent. Cei doi sunt detectivul Voight şi detectivul Tindeman.

– Bine. S-a întors vreunul din ei?

– Amândoi. Nu sunt nici douăzeci de minute de când au venit. Tindeman spune că

van Rees e acasă şi dă semne c-o să rămână acasă toată seara. Klassen e încă de serviciu la aeroport sau, în orice caz, e încă la aeroport. Deci încă n-avem nici o ştire, domnule locotenent.

Van Effen se uită la ceas:

– Acum plec. Dacă ai vreo veste despre oricare dintre ei, un raport pozitiv, nu unul negativ, sună-mă la Dikker en Thijs. După nouă, sună-mă acasă.

*

Colonelul van de Graaf provenea dintr-o familie foarte veche, foarte aristocratică şi foarte bogată şi ţinea foarte tare la respectarea tradiţiilor, aşa că van Effen nu se miră deloc văzându-l că se apropie de masa lor îmbrăcat în frac, cu cravată neagră şi cu garoafă roşie. Apropierea lui semăna foarte mult cu trecerea unui rege; părea să salute pe toată lumea, se oprea, din când în când, să vorbească cu câte cineva şi făcea câte un semn plin de graţie spre o masă care nu se afla direct în drumul său. Se spunea despre de Graaf că-i cunoaşte pe absolut toţi cei care însemnau ceva în Amsterdam. În orice caz, părea să cunoască pe toată lumea de la Dikker en Thijs. La patru paşi de masa lui van Effen, se opri brusc, de parc-ar fi fost

meduzat, dar, în realitate, privirea lui era aceea care meduza.

Faptul că fata care se ridicase de la masă împreună cu van Effen să-l întâmpine pe de Graaf putea provoca acest efect de a te paraliza, timp de o clipă, nu era de mirare. Reuşise să facă o impresie atât de puternică nu numai asupra lui de Graaf, ci asupra unui eşantion considerabil al bărbaţilor din Amsterdam şi chiar dinafara acestuia. Era de înălţime obişnuită, purta o rochie lungă de seară, din mătase grea de culoare gri. Nu avea absolut nici o bijuterie. Orice bijuterie ar fi fost inutilă şi, oricum, nimeni nu i-ar fi dat vreo atenţie. Ceea ce-ţi atrăgea, într-adevăr, atenţia şi te făcea să nu-ţi mai dezlipeşti privirile, aşa cum nu şi le mai putea dezlipi colonelul - ce părea, pentru moment, încremenit - era perfecţiunea clasică, absolut fără cusur, a trăsăturilor, perfecţiune pe care nu făcea decât s-o sporească, dacă acest lucru mai era posibil, o uşoară strungăreaţă vizibilă atunci când zâmbea, adică aproape tot timpul. Fata asta nu era o posibilă candidată la titlul de Miss Univers, care zâmbea prosteşte şi n-avea nimic în cap, care învăţase o serie de gesturi monotone şi stereotipe, după moda din filmele americane. Trăsăturile ei fin cizelate şi oasele delicate nu făceau decât să scoată în evidenţă cu pregnanţă caracterul şi

inteligenţa fetei, cărora le serveau doar drept suport. Avea un păr strălucitor, castaniu-deschis, ochi mari căprui şi un zâmbet care te vrăjea. În orice caz, îl vrăjise pe colonel. Van Effen îşi drese glasul:

– Domnul colonel de Graaf. Îmi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara Meijer? Pe domnişoara Anne Meijer.

– Încântat, încântat.

De Graaf îi apucă mâna întinsă cu ambele sale mâini şi i-o strânse cu putere:

– Pe cuvântul meu, băiete, trebuie să te felicit. Unde ai găsit fiinţa asta minunată?

– N-a fost prea greu, serios, domnule colonel. N-a trebuit decât să ies pe străzile întunecate ale Amsterdamului, să întind mâna şi - ei bine, iat-o.

– Da, da. Desigur. Natural.

Nici măcar n-avea idee ce spune. Păru să-şi dea seama că-i ţinuse şi-i strânsese mâna, fără să fie conştient de asta, un timp neobişnuit de lung, pentru că, în cele din urmă, aproape împotriva voinţei sale, îi dădu drumul.

– Remarcabil. Absolut remarcabil.

Nu preciză ce i se părea remarcabil, dar nici nu era nevoie s-o facă.

– E imposibil să locuieşti în oraşul ăsta. Puţină lume, draga mea, scapă atenţiei şefului poliţiei şi cred că dumitale ţi-ar fi

absolut imposibil să treci neobservată chiar şi într-un oraş de dimensiunile astea.

– Rotterdam.

– Ei, nu e vina dumitale. Peter, pot spune fără nici o ezitare că n-ar putea să existe vreo doamnă de o frumuseţe mai uluitoare în tot Amsterdamul!

Coborî vocea cu câţiva decibeli.

– De fapt, ar trebui să spun de-a dreptul că ea e frumuseţea cea mai uluitoare din oraş, dar am nevastă şi două fete, iar restaurantele au urechi. Trebuie să fii cam de vârsta fetelor mele. Te pot întreba câţi ani ai?

– Trebuie să-l scuzi pe domnul colonel, spuse van Effen. Meseria poliţiştilor e să pună întrebări, iar unii şefi ai poliţiei întreabă la nesfârşit.

Fata îi zâmbea lui de Graaf în timp ce vorbea van Effen şi, din nou, van Effen s-ar fi putut adresa şi unui zid.

– Douăzeci şi şapte, spuse ea.

– Douăzeci şi şapte. Exact vârsta fiicei mele mai mari. Şi te numeşti *domnişoara* Anne Meijer. Îmi depăşeşte puterea de înţelegere. Se pare că tânăra generaţie de olandezi e formată din tipi săraci cu duhul, cu mentalitate înapoiată şi neîntreprinzători.

Privi spre van Effen, ca şi cum acesta ar fi simbolizat tot ce era rău la generaţia lui, apoi o privi din nou pe fată.

– E ciudat. Ştiu că nu te-am mai văzut niciodată, totuşi vocea dumitale mi se pare vag familiară.

Îl privi din nou pe van Effen şi se încruntă uşor.

– Sunt absolut încântat să cinez cu voi doi; dar credeam… doar ştii, Peter, că urma să discutăm vreo două treburi confidenţiale.

– Într-adevăr, domnule colonel. Dar atunci când aţi propus să ne întâlnim la şapte, n-aţi exclus pe nimeni.

– Nu înţeleg. Fata spuse:

– Domnule colonel.

– Da, draga mea?

– Sunt, într-adevăr, chiar o stricată, o târâtură, o hoaşcă, un spectacol atât de înfiorător? Sau vreţi să vorbiţi cu Peter în particular pentru că nu aveţi încredere în mine?

De Graaf făcu un pas înainte, o apucă pe fată de umeri, ridică o mână ca să oprească un chelner care tocmai trecea şi spuse:

– Un jonge jenever. Mare.

– Imediat, domnule colonel.

De Graaf o apucă din nou de umeri, îi privi faţa intens - probabil că încerca să găsească vreo asemănare, vreo asociaţie între viziunea splendidă pe care o avea în faţă şi creatura pe care o întâlnise la La Caracha -, clătină din cap, mormăi ceva adresat unei zeităţi nenumite sau chiar în

legătură cu acea zeitate şi apoi căzu în scaunul cel mai apropiat.

Van Effen se arătă înţelegător:

– Ştiu că e un şoc, domnule colonel. Şi eu am păţit la fel prima dată. E o artistă strălucită în arta machiajului, nu credeţi? Dacă vă consolează cu ceva şi pe mine m-a dus o dată. Dar de data asta, nu mai e deghizată. Doar că s-a spălat şi s-a pieptănat. O privi, studiind-o intens:

– Dar, ei da, e destul de atrăgătoare.

– Atrăgătoare? Ha?

De Graaf luă paharul de jonge jenever de pe tava chelnerului şi sorbi jumătate din pahar dintr-o înghiţitură.

– Superbă. La vârsta mea, sistemul nervos n-ar mai trebui supus unui asemenea şoc. Anne? Annemarie? Cum să-ţi spun?

– Oricum.

– Anne. Draga mea, am spus nişte lucruri atât de îngrozitoare despre dumneata. Nu e posibil.

– Sigur că nu e. Nici nu l-am crezut pe Peter când mi-a spus ce-aţi spus.

Van Effen făcu un semn cu mâna.

– Să zicem c-a fost o traducere liberă, da?

– Foarte liberă.

Cu tact, de Graaf nu mai continuă subiectul:

– Dar, în numele cerului, ce caută o fată ca dumneata într-o slujbă ca asta?

– Am crezut că e o profesie onorabilă.

– Da, da, desigur. Dar eu voiam să spun, … ei…

– Ceea ce vrea să spună domnul colonel, spuse van Effen, e că tu ar trebui să fii o actriţă de teatru sau de film, renumită pe plan internaţional, să prezidezi un salon parizian de modă sau să fii măritată cu un magnat american al petrolului - milionar, chiar miliardar, dacă vrei - sau cu un conte englez de viţă veche. Eşti prea frumoasă, ăsta e necazul. Nu-i aşa, domnule colonel.

– Nici eu nu m-aş fi exprimat mai bine.

– Vai de mine. Anne zâmbi. Nu e prea măgulitor pentru fetele din Amsterdam. Vreţi să spuneţi că nu angajaţi decât fete urâte?

De Graaf zâmbi pentru prima dată în seara aceea.

– Nu voi sucomba de pe urma şocului. Şeful poliţiei e renumit pentru rapiditatea cu care-şi revine. Dar dumneata, dumneata, printre krakerii ăia îngrozitori şi îmbrăcată ca o… ca o…

– Stricată? Târâtură?

– Dacă vrei.

Îşi puse mâna peste a ei.

– Ăsta nu e un loc pentru o fată ca dumneata. Trebuie să ieşi de aici. Poliţia nu e un loc potrivit pentru dumneata.

– Trebuie să-mi câştig existenţa, domnule colonel.

– Dumneata? Dumneata n-ai nevoie să-ţi câştigi existenţa. Ăsta, Anne, e un compliment.

– Îmi place ce fac.

De Graaf nu păru s-o fi auzit. Privea vag spre un obiect îndepărtat în spaţiu. Van Effen îi spune fetei:

– Priveşte-l. Niciodată nu e mai şiret decât atunci când cade în transă.

– N-am căzut în transă, spuse de Graaf cu răceală. Care spuneai că ţi-e numele de familie?

– Meijer.

– Ai familie?

– O, da. O familie obişnuită. Părinţi, surori, doi fraţi.

– Fraţii şi surorile împărtăşesc pasiunea dumitale pentru domnia legii şi a ordinii?

– Adică pentru poliţie? Nu.

– Dar tatăl dumitale?

– E vorba tot de poliţie?

Zâmbi aşa cum zâmbeşti când îşi aminteşti de cineva care ţi-e foarte drag.

– N-aş crede, domnule colonel. El lucrează în construcţii.

– Şi ştie în ce domeniu lucrezi dumneata? Ezită:

– Ei bine, nu.

– Ce vrei să spui cu "ei bine, nu". Nu ştie, nu-i aşa? De ce?

– De ce?

Fata părea în defensivă.

– Îi place să ne ştie independenţi.

– Ar fi de acord cu ce faci, dacă ar şti? Şi încă nu mi-ai răspuns. Ar fi de acord ca scumpa lui fiică să aibă de-a face cu krakerii?

– Oare asta înseamnă să fii considerat suspect şi să fii anchetat, domnule colonel? Sunt bănuită c-am făcut ceva rău?

– Bineînţeles că nu. Ar fi de acord?

Colonelul care, cu câteva minute în urmă, părea să fi căzut în transă, putea să fi aparţinut unei lumi cu totul diferite.

– Nu.

– Mă pui în încurcătură. Nu-mi place să te ştiu vârâtă în treaba asta. Dumitale, pe cât se pare, îţi place. Tatălui dumitale nu i-ar plăcea. Pe cine să ascult: pe dumneata sau pe tatăl dumitale?

– Nu cred că se pune problema asta, domnule colonel. Nu-l cunoaşteţi pe tata.

– Ce copil eşti!

– Ce înseamnă asta? Nu înţeleg.

– Îl cunosc pe tatăl dumitale. Foarte bine. Suntem prieteni de peste treizeci de ani.

– Imposibil. N-aveţi cum să-l cunoaşteţi. Şi pe mine de-abia m-aţi întâlnit şi nu m-aţi cunoscut până acum.

Nu ştia să joace teatru şi era vizibil tulburată:

– Asta e… un fel de farsă.

– Annemarie, van Effen îi atinse braţul. Dacă domnul colonel spune că e prieten cu tatăl tău, înseamnă că e. Daţi-i drumul, domnule colonel.

– Ştiu. Prima dată când scrii sau telefonezi acasă, Anne - dacă faci vreodată aşa ceva - transmite-i salutările mele cele mai călduroase lui David Joseph Karlmann Meijer.

Fata făcu ochii mari. Deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, o închise din nou şi se întoarse spre van Effen:

– Cred că e rândul meu să beau un jonge jenever. De Graaf îl privi pe van Effen:

– Vechiul meu prieten David - am fost împreună pe mare, la pescuit, la schi, la vânătoare, de-a lungul anilor. Am fost chiar şi într-o expediţie pe Amazon înainte ca domnişoara, aici de faţă, să se fi născut. Vechiul meu prieten David e proprietarul unei uriaşe firme de construcţii. E, de asemenea, proprietarul uneia din cele mai mari fabrici de ciment din Olanda, are rafinării de petrol, petroliere, o firmă de electronică şi Dumnezeu mai ştie ce: "Trebuie să-mi câştig existenţa, domnule colonel", maimuţări el. "Să-şi câştige existenţa!" Hangiul crud, lipsit de inimă, care-o aruncă pe orfană afară, în zăpadă. Ah!

Se întoarse spre şeful de sală, care apăruse în spatele lui:

– Bună seara. Vor alege tinerii şi pentru mine. Dar, mai întâi, încă un jonge jenever.

O privi pe Annemarie:

– Trebuie să-ţi îneci amarul în ceva. Se spune că ginul e cel mai bun leac.

După ce cina a fost comandată, iar şeful de sală şi chelnerii au plecat, van Effen spuse;

– Vă imaginaţi un scenariu, domnule colonel, şi nu vă place ce vedeţi.

– Nu-mi place deloc. Din două una. Dacă acestei domnişoare i se întâmplă ceva, ei bine, furia lui David Meijer îţi dă fiori numai când o priveşti, darmite să mai fii şi obiectul ei. În al doilea rând, deghizată sau nu, identitatea lui Anne poate fi descoperită. Se poate întâmpla, cum ştii prea bine, Peter. O indiscreţie, o neatenţie sau o vorbă, ori o acţiune insuficient supravegheată sunt o grămadă de posibilităţi. Ce chilipir pentru un kraker fără o para chioară sau, şi mai rău, pentru un răpitor de profesie. Tatăl ei ar plăti cinci, zece milioane de guldeni s-o răscumpere. Îţi place, Peter?

Van Effen se pregătea să vorbească, dar văzu că un chelner venise lângă el:

– Domnule locotenent van Effen, la telefon.

Van Effen se scuză. De Graaf întrebă:

– Ei bine, dumitale îţi place?

– Nu, în felul în care aţi prezentat dumneavoastră lucrurile. N-aş vrea să par impertinentă, domnule colonel, sau să-mi contrazic şeful, dar cred că priviţi lucrurile prea în tragic. Am făcut genul ăsta de muncă timp de câteva luni la Rotterdam şi nu mi s-a întâmplat niciodată nimic. Şi chiar dacă pe acolo nu prea sunt krakeri, elementele criminale sunt cu mult mai puternice decât aici. Iertaţi-mă, domnule colonel, dar cred că exageraţi pericolele. Mă pricep destul de bine să mă deghizez; aţi recunoscut dumneavoastră înşivă. Şi port pistol. Iar cea mai mare dovadă de siguranţă e faptul că nu mă cunoaşte nimeni în Amsterdam.

– Te cunosc eu.

– Asta-i altceva. Peter spune că dumneavoastră cunoaşteţi pe toată lumea. Şi trebuie să recunoaşteţi că şansa de a-l cunoaşte pe tata era una la mie.

– Oricum, mi-ar fi fost destul de uşor să descopăr cine eşti. Peter ştie?

– Îmi ştie doar numele. N-a ştiut cine sunt până adineauri, când aţi vorbit dumneavoastră despre asta. Trebuie să spun că n-a părut prea surprins.

Zâmbi:

– E posibil, desigur, să fi considerat că nu e treaba lui şi nu-l interesează.

– Vrei cu tot dinadinsul să-ţi fac un compliment, draga mea.

Fata vru să protesteze, dar el ridică o mână:

– În cazul dumitale, indiferenţa e imposibilă. Locotenentului îi pasă foarte mult de oameni. Ceea ce nu înseamnă c-o şi arată de dimineaţa până seara. E un obicei dobândit. Ştiu că el nu ştia. După cum sunt sigur că Julie ştie.

– Ah, Julie! Doamna la care ţineţi cel mai mult în tot Amsterdamul.

– Acum am două doamne la care ţin cel mai mult în tot Amsterdamul. Cu rezerva cunoscută, desigur.

– Soţia şi fiicele dumneavoastră, desigur.

– Desigur. Nu mă întrerupe. Ştii, Anne, te pricepi foarte bine să mă întrerupi şi să mă abaţi de la subiectul discuţiei. Adică de la dumneata. Şi nu-mi mai arunca privirile astea nevinovate.

– Julie ştie, spuse ea. De unde ştiţi asta, domnule colonel?

– Pentru că o cunosc pe Julie. Pentru că e deşteaptă. Pentru că e femeie. Trăind atât de aproape de dumneata, n-are cum să nu observe lucruri pe care alţii nu le-ar observa. Haine, bijuterii, obiecte care-ţi aparţin. Lucruri pe care o fată obişnuită, care munceşte, n-ar avea cum să le aibă. Chiar felul cum vorbeşti. Nu mă deranjează că ştie Julie, pentru că n-o să spună nimănui. Pariez

că nu i-a spus nici fratelui ei. Îţi place să stai la ea?

– Foarte mult. Şi Julie îmi place foarte mult. Cred că şi ea ţine la mine. Am onoarea să dorm în camera în care a stat Peter. Cred c-a plecat de-acolo acum vreo şase ani.

Se încruntă.

– Am întrebat-o pe Julie de ce a plecat - e imposibil să se fi certat, e clar că se iubesc foarte mult, dar n-a vrut să-mi spună. Mi-a spus doar să-l întreb pe Peter.

– Şi l-ai întrebat?

– Nu.

Clătină din cap foarte ferm:

– Locotenentului nu trebuie să-i pui întrebări personale.

– Convin că poate să-ţi lase această impresie. De fapt însă e un om foarte deschis. Plecarea lui nu e nici un secret. A plecat ca să se însoare. Cu Marianne. Cea mai fermecătoare fată din Amsterdam, chiar dacă spun asta despre propria mea nepoată.

– E nepoata dumneavoastră?

– A fost.

De Graaf avea o voce sumbră.

– Chiar pe vremea aia, Peter era poliţaiul cel mai bun, cel mai dotat din tot oraşul. Mult mai bun decât mine, dar, pentru numele lui Dumnezeu nu-i spune c-am spus asta. A reuşit să spargă o bandă de criminali înrăiţi, specialişti într-un amestec drăguţ de

şantaj şi tortură. Erau patru fraţi, fraţii Annecy. Numai Dumnezeu ştie cum de şi-au luat numele ăsta. Peter a reuşit să bage la răcoare numai doi dintre ei pentru cincisprezece ani. Ceilalţi doi pur şi simplu au dispărut. Puţin după condamnarea celor doi fraţi, cineva, aproape sigur unul dintre ceilalţi doi fraţi, aflaţi încă în libertate, sau amândoi, a pus o uriaşă bombă în barca pentru week-end a lui Peter, i-a montat un dispozitiv de aprindere - aceeaşi tehnică pe care-au folosit-o şi asasinii lordului Mountbatten. S-a întâmplat ca Peter să nu se afle în preajma bărcii în week-endul ăla. Dar Marianne şi cei doi copii ai lor erau acolo.

– Dumnezeule mare! Fata îşi încleştă mâinile:

– Ce îngrozitor. Cât de… cât de oribil!

– Şi de atunci, cam o dată la trei luni, Peter primeşte o carte poştală de la unul dintre fraţii Annecy sau de la amândoi. Nici un mesaj. Doar desenul unui ştreang şi al unui sicriu. Să-i amintească faptul că zilele lui sunt numărate. Încântător, nu?

– Oribil. Absolut oribil. Cred că e speriat de moarte. În locul lui, eu aş fi. Să mă întreb în fiecare noapte înainte de culcare - dac-aş putea dormi - dacă mă voi mai trezi în dimineaţa următoare.

– Nu cred că-şi face prea multe griji. Iar dacă-şi face, n-o arată. Şi ştiu că doarme

foarte bine. Dar ăsta e motivul - deşi el nu pomeneşte niciodată de asta - pentru care nu s-a întors să stea cu Julie. Nu vrea ca ea să fie prin preajmă când îi vor arunca lui bomba pe fereastră.

– Ce viaţă! De ce nu emigrează undeva, de ce nu trăieşte sub un nume de împrumut?

– Când o să-l cunoşti pe Peter van Effen - să-l cunoşti cu adevărat -, te vei mira că ţi-a trecut prin cap să pui o asemenea întrebare. Anne, ai un zâmbet încântător. Te rog, zâmbeşte din nou.

Ea schiţă un zâmbet, încurcată:

– Nu înţeleg.

– Se întoarce. Să vedem dacă eşti o bună actriţă.

Şi, într-adevăr, când van Effen se întoarse la masă, fata zâmbea, părând o persoană care n-are nici o grijă pe lume. Când se uită la el şi văzu expresia - mai precis, totala lipsă de expresie - de pe faţa lui, încetă să zâmbească.

– Te pregăteşti să ne strici cina, nu-i aşa, Peter? De Graaf clătină din cap.

– Şi ce masă splendidă comandasem!

– N-o stric de tot. Van Effen zâmbi uşor:

– S-ar putea să fim nevoiţi să renunţăm la a treia sticlă de Bordeaux sau Burgundia, sau ce vin o fi. Poate chiar la a doua sticlă! Mai întâi, daţi-mi voie să vă povestesc pe scurt ce s-a întâmplat azi, după ce ne-am despărţit.

Da, domnule colonel, vreau nişte vin, simt că mi-ar prinde bine un mic întăritor. Mi s-a oferit o slujbă - cu un salariu şi un comision care sunt sigur că depăşesc cu mult tot ce-aş putea câştiga vreodată lucrând la poliţie - ca să arunc în aer ceva. Ce, nu ştiu. Ar putea fi şi banca Amsterdam-Rotterdam. Sau ar putea fi şi o barcă, un pod, o barjă, o cazarmă, orice. Încă nu mi s-a spus.

După cum ştiţi, Vasco le-a adus pe cele două personaje la Cornul Vânătorului, azi după-amiază. Păreau cetăţeni prosperi şi respectabili, dar la urma-urmei nici un criminal autentic n-a arătat vreodată a criminal. Am făcut cu toţii pe nebunii şi pe deştepţii, ne-am dat aere şi n-am lăsat să transpire nimic în cea mai mare parte a timpului. Apoi, mi-au făcut această ofertă fermă de slujbă, iar eu am acceptat-o. Mi-au spus că trebuie să raporteze asta superiorilor şi că mă vor contacta, fără îndoială, mâine şi-mi vor da amănunte în legătură cu slujba şi cu recompensa mea. Vasco urma să facă pe curierul. Aşa că ne-am dat mâna ca nişte domni şi ne-am despărţit, exprimându-ne bunele intenţii şi încrederea reciprocă.

Pusesem două rânduri de iscoade să-i aştepte la o distanţă discretă de Cornul Vânătorului. Mi s-a raportat.

– Bune intenţii şi încredere reciprocă! zise Annemarie. De Graaf făcu un semn cu mâna:

– Avem tendinţa să folosim termeni figuraţi în meseria noastră. Continuă, Peter.

– Am primit veşti despre ambele rânduri de iscoade. Cei dintâi spun că i-au pierdut pe Agnelli şi Paderiwski - aşa-şi zic tipii…

– Doamne sfinte! zise de Graaf. Agnelli şi Paderiwski. Un industriaş faimos şi un pianist renumit. Ce originali sunt!

– Aşa m-am gândit şi eu. Iscoadele spun că i-au pierdut într-o aglomerare de circulaţie. Pretind că tipii nu şi-au dat seama că sunt urmăriţi. Simplu accident. Raportul despre ceilalţi doi mă umple de mirare, ca să mă exprim eufemistic.

– "Despre" ceilalţi doi? zise de Graaf. Nu "de la" ceilalţi doi?

– Despre. Au fost găsiţi într-o alee întunecată. Nu erau în stare să ceară ajutor, nu erau conştienţi. Nu se puteau mişca şi erau amândoi în agonie. Amândoi aveau ambele rotule zdrobite. Un semn folosit în Sicilia şi în anumite oraşe americane, care arată că anumiţi oameni detestă să fie urmăriţi şi că cei care-i urmăresc nu vor mai putea s-o facă un timp. Nu s-au folosit puşti. Bare de fier. Au fost operaţi. Nici unul dintre ei nu va mai putea umbla multe luni de-acum încolo. Nici unul nu va mai reuşi vreodată să

umble ca lumea. Frumos, nu-i aşa, domnule colonel? Şi ceva nou în oraşul nostru. Încă o dovadă, presupun, a influenţei puternice exercitate de cultura americană superioară.

– Handicapaţi! Annemarie vorbea cu voce joasă, aproape în şoaptă. Handicapaţi pe viaţă. Cum poţi... cum poţi să glumeşti cu asemenea lucruri?

– Iartă-mă.

Van Effen o privi, văzu că se albise la faţă şi-i împinse paharul mai aproape de ea:

– Bea ceva. O să beau şi eu. Pot să te asigur că niciodată nu m-am simţit mai puţin vesel. Şi asta nu e numai o practică americană, domnule colonel; a devenit un sport preferat şi în Irlanda de Nord, în ultimii doi-trei ani.

– Deci e aproape sigur că tipii au scăpat intenţionat de celelalte două iscoade şi n-a fost nici un accident.

De Graaf degustă Bordeauxul. Ştirile proaste nu păreau să-l impresioneze prea tare, căci plescăi din buze încântat:

– Excelent. Prietenii noştri par să aibă o experienţă excelentă, atât în privinţa evadării, cât şi în ceea ce priveşte acţiunile directe. Sunt profesionişti. Şi au dispărut în ceaţă. Ah! Nu e totul pierdut. A sosit Châteaubriandul. Ai spus că mănânci şi dumneata din el, draga mea.

Fata păru să se înfioare uşor:

– Ştiu că pare caraghios, prostesc, dar nu cred c-aş putea să înghit ceva.

– Poate că totuşi cârtiţele vor ieşi din muşuroi mâine, spuse van Effen. Tot mai sper că se vor ţine de cuvânt şi mă vor contacta.

Annemarie îi aruncă o privire aproape lipsită de expresie:

– Trebuie să fii nebun, îi spuse cu voce joasă. Părea sincer derutată.

– Fie că vor veni şi-ţi vor aplica şi ţie acelaşi tratament sau chiar mai rău - poate că se vor descotorosi definitiv de tine - fie că nu vor veni deloc. După ce i-au atacat atât de sălbatic pe cei doi, poate că i-au cercetat şi au descoperit că sunt poliţişti. Nu se poate să nu fi avut la ei ceva care să le dovedească meseria de poliţişti, fie şi un pistol. Aveau pistoale?

Van Effen aprobă din cap:

– Deci, probabil ştiu acum că şi tu eşti poliţist şi tu eşti acela care ai pus să fie urmăriţi imediat ce au părăsit Cornul Vânătorului. Te tentează ideea sinuciderii?

Întinse mâna şi atinse încheietura lui de Graaf.

– Nu-l lăsaţi să facă asta, domnule colonel. O să fie ucis.

– Îngrijorarea pe care o manifeşti îţi face cinste.

Cel care vorbi fu van Effen. Pledoaria ei părea să-l fi lăsat absolut rece:

– Dar e total deplasată. Nu e foarte sigur că ticăloşii cred că eu am pus iscoadele pe urmele lor. Poate că nici nu le-au remarcat decât la multă vreme după ce-au părăsit Cornul Vânătorului şi n-ar avea nici un motiv să creadă că am vreo legătură cu ele. Asta-i una. În al doilea rând, deşi domnul colonel e prieten cu tatăl tău, asta nu-i dă dreptul fiicei prietenului să-i dea sfaturi colonelului. O poliţistă novice. Un şef al poliţiei. Ar fi ridicolă dacă n-ar fi atât de obraznică.

Ea se uită la el, rănită de parc-ar fi lovit-o, apoi îşi coborî privirile spre faţa de masă. De Graaf îl privi pe van Effen, clătină uşor din cap, apoi luă mâna fetei.

– Îngrijorarea îţi face, într-adevăr, cinste. Vorbesc serios. Dar nu îmi acorzi prea multă încredere. Chiar deloc. Uită-te la mine.

Privi spre el, cu ochii ei căprui, acum solemni şi atenţi:

– Van Effen are perfectă dreptate. Vulpile trebuie făcute să iasă din vizuină şi, pentru moment, asta pare singura modalitate. Deci Peter se va duce - eu nu i-aş ordona niciodată să se ducă - şi se va duce cu consimţământul meu. Dar Doamne-Dumnezeule, fetiţo, crezi că-l voi folosi ca pe o momeală vie, ca pe un mieluşel sacrificat, ca pe un Daniel în groapa cu lei, ca pe o capră priponită s-o mănânce

tigrul? Pe cuvântul meu, când mă pornesc pe metafore, nu mă mai opresc. Îţi garantez, fata mea, că atunci când întâlnirea va avea loc - dacă va avea loc -, atât Cornul Vânătorului, cât şi zona înconjurătoare vor colcăi de oameni înarmaţi, dar invizibili. Invizibili pentru neiniţiaţi. Peter va fi la fel de în siguranţă ca într-o biserică.

– Ştiu. Sunt o proastă. Iertaţi-mă.

– Nu lua în seamă cuvintele de încurajare ale domnului colonel, spuse van Effen. Probabil că voi fi ciuruit de gloanţe. De gloanţe ale poliţiei. În afară de cazul că li se atrage atenţia că sunt deghizat. Ar fi caraghios să împuşte pe cine nu trebuie. Voi fi costumat ca şi azi. Spuneţi-le să se concentreze asupra mănuşii negre. Ăla sunt eu.

Un chelner se apropie de masa lor:

– Iertaţi-mă, domnule locotenent. Iar sunteţi chemat la telefon.

Van Effen se întoarse în mai puţin de două minute:

– Ei bine, nimic surprinzător. Din nou FFF. Mesaj misterios, cu care, fără îndoială, îşi continuă campania demoralizatoare. Spun că *s-ar putea* să fie provocate unele ravagii de-a lungul Canalului Olandei de Nord, mâine la Alkmaar, la ora nouă dimineaţa. Totuşi, nu garantează că se va întâmpla

acolo. Tot ce au promis este că se va desfăşura o activitate considerabilă.

De Graaf întrebă:

– Asta a fost tot?

– Tot.

– Înţeleg. Pare lipsit de orice noimă şi de orice înţeles. Ce dracu crezi că mai urmăresc acum?

– Nu e lipsit de noimă ce fac. Chiar asta şi vor: să ne facă să ne întrebăm şi să ne îngrijorăm în legătură cu ce dracu mai urmăresc. Vor să creeze incertitudine, confuzie şi demoralizare şi am impresia că sunt pe cale să reuşească. Că tot veni vorba de FFF, domnule colonel, cum a fost călătoria dumneavoastră de plăcere la Texel, azi după-amiază?

– Absolută pierdere de vreme. Am fost însoţit, aşa cum ai prevăzut, de o ceată de babe.

– Nu intenţionaţi să vă aflaţi la Alkmaar mâine la nouă dimineaţa?

– Intenţionez să mă aflu la Amsterdam mâine la nouă dimineaţa. Ce-ai vrea să fac acolo? Să stau la pândă şi să înhaţ pe oricine pare să acţioneze într-un mod suspect; de pildă, pe oricine priveşte avid locul crimei?

– Nu pare o perspectivă prea promiţătoare. Aveţi prieteni la universitate, domnule colonel? La catedra de lingvistică, mai ales?

De Graaf îi spuse lui Annemarie:

– Acum se aşteaptă ca eu să fiu şocat de această bruscă schimbare de decor şi să întreb: "De ce dracu pui întrebarea asta?"

Îl privi pe van Effen:

– Ei bine, de ce dracu pui întrebarea asta?

– Am ascultat benzile cu mesajele FFF, în biroul de la *Telegraph,* puţin mai devreme. Era o voce de femeie. De femeie tânără, aş zice. Şi care nu era olandeză, sunt sigur.

– Interesant. Foarte. Iată că ne-am întors la străinii noştri misterioşi. Poţi să faci vreo presupunere fondată ştiinţific cu privire la ţara ei de origine?

– Tocmai ăsta e necazul, domnule colonel. Vorbesc bine câteva limbi străine, sigur, dar nu sunt ceea ce se numeşte lingvist de meserie. Accentele regionale, nuanţele, pronunţia nu sunt deloc domeniul meu.

– Şi crezi că cei de la universitate ne-ar putea ajuta?

– E o şansă, domnule colonel. Cum aţi spus şi dumneavoastră, e bine să nu scăpăm nimic din vedere. Benzile sunt în biroul meu.

– O să fac tot ce pot. Cred că poţi să te ridici deja Peter. Un chelner vine întins spre dumneata.

Van Effen se ridică, se întâlni cu chelnerul, îi vorbi în grabă şi-şi continuă drumul. Când se întoarse la locul său, spuse:

– Opoziţia se mişcă. Indiferent cine face parte din opoziţia asta. Au sunat de la hotelul meu, Trianon. Mesajul mi-a fost transmis la birou, desigur.

De Graaf întrebă răbdător:

– Şi de când stai la Trianon, domnule locotenent? Te-au dat afară din propriul apartament?

– Registrul hotelului scrie că stau acolo de două săptămâni. Am aranjat chestia asta azi după-amiază.

– Vai, vai. Falsificarea registrelor este o infracţiune de drept civil.

– Pentru moment, n-am timp să fiu arestat. Romero Agnelli sau unul dintre oamenii lui a fost, probabil, foarte ocupat să telefoneze peste tot şi să afle, în cele din urmă, că locuiesc la Trianon. Au postat chiar şi o santinelă în umbră, într-un mic Fiat vechi. În ce mă priveşte, am luat măsuri ca această santinelă să fie, la rândul ei, urmărită. Ei bine, nu pot să-i dezamăgesc. O să-mi fac apariţia acolo mai târziu.

– Duci o viaţă activă, spuse de Graaf. Presupun că n-ai de gând să-ţi petreci noaptea acolo.

– Presupunerea dumneavoastră este corectă, domnule colonel. O să-mi parchez maşina în spatele hotelului, de unde un taxi al poliţiei va veni să mă ia şi mă va depune la uşa din faţă. Apoi voi trece prin hotel, voi ieşi

pe uşa din spate şi voi pleca acasă cu maşina mea. E doar o plictiseală în plus, atât.

– Şi uite, zise de Graaf, că-şi face din nou apariţia şi plictiseala dumitale proprie şi personală. Pe cuvântul meu, chiar că eşti un personaj important în seara asta.

Van Effen privi, suspină, se ridică, schimbă câteva vorbe cu chelnerul şi apoi dispăru spre cabinele telefonice.

– Aceeaşi opoziţie se mişcă din nou, spuse la întoarcere. Ah, un coniac. Vă mulţumesc, domnule colonel. Era sergentul Westenbrink - Vasco. Încă un mesaj, transmis la birou, desigur. L-a contactat Agnelli. A spus c-ar fi foarte încântaţi să mă întâlnească mâine, la unsprezece dimineaţa. În acelaşi loc. Asta poate să însemne una din două.

– Ştiu ce înseamnă, spuse de Graaf. Fie că ne-au înţeles jocul, fie că nu ni l-au înţeles. E posibil să nu-şi fi dat câtuşi de puţin seama c-au fost urmăriţi încă de când au părăsit Cornul Vânătorului azi după-amiază. Pe de altă parte, e perfect posibil să fi ştiut foarte bine. Dac-au ştiut, nu pot avea decât un singur scop vrând să te vadă: să afle cât de multe ştii, cât de periculos e ceea ce ştii şi care e cea mai bună cale prin care ei pot elimina acest pericol. Îmi închipui că vor acţiona foarte discret. Iar dacă te suspectează şi, în acelaşi timp, bănuiesc că şi dumneata îi suspectezi pe ei, acţionează

foarte inteligent. Pentru că, într-un asemenea caz, te-ai fi aşteptat să aleagă un loc de întâlnire neutru. Pentru că, dacă bănuiesc că eşti un poliţist deghizat sau că acţionezi ca agent al poliţiei, atunci se gândesc automat şi că restaurantul Cornul Vânătorului e o vizuină a poliţiei. Dar, desigur, dac-ar alege alt loc, ar însemna să se trădeze că ştiu. De Graaf oftă:

– Totul e foarte încâlcit şi complicat. Menit să împrăştie confuzie şi bănuială peste tot în jur. Poate că au luat lecţii de la cei de la FFF. Sau viceversa. Mai vrei un coniac, Peter? Nu? Atunci aş zice să plecăm. Îmi imaginez că mâine vom avea o zi lungă şi grea. Ai vreun plan special pentru mâine pentru domnişoara aici de faţă?

– O să mă gândesc între timp să-i dau o sarcină dificilă. Pentru moment, n-am nici un plan.

– Hm! De Graaf meditä: Presupun, Anne, că eşti văzută destul de des în compania sergentului Westenbrink.

Ea zâmbi:

– Mi-e greu să mă gândesc la el altfel decât la Vasco. Da, desigur. Avem de vorbit şi se pare că e cel mai bine - şi cel mai uşor - s-o facem pe faţă.

– Exact. Poţi să te duci şi să vii de acolo oricând vrei?

– Desigur. Ăsta e şi avantajul de a face parte dintre krakeri. Nu respectăm ore, reguli, convenienţe. Facem ce vrem, suntem liberi ca pasărea.

– Nimeni n-ar avea nimic de comentat dacă n-ai da pe-acolo o zi sau chiar două?

– Nu. Ezită:

– Am voie să fiu deşteaptă şi să ghicesc ce urmăriţi, domnule colonel?

– Eşti destul de inteligentă. Îţi lipseşte doar obişnuinţa şi experienţa de a avea o minte imorală, întortocheată şi bănuitoare ca a locotenentului van Effen. Şi sper că-ţi vor lipsi întotdeauna.

Annemarie clătină din cap aproape imperceptibil, apoi privi întrebător spre van Effen, care spuse:

– Domnul colonel are dreptate, ştii.

– Nu ştiu. Vreau să spun că sunt sigură că are dreptate, dar nu înţeleg în legătură cu ce. Dacă vă distraţi pe socoteala mea, nu cred că e prea elegant.

– Nu ne distrăm pe socoteala ta, Annemarie. Nu intră în vederile noastre să tachinăm sau să umilim oamenii. Ascultă. În toată povestea asta e vorba de o reţea. E cel puţin posibil - aş zice, o şansă de cincizeci la sută - ca Agnelli şi compania să ne fi ghicit jocul. În acest caz, şi Vasco e suspectat, pentru că el e cel care i-a pus în legătură cu mine. Şi pentru că se ştie că şi tu eşti în

legătură cu Vasco, eşti suspectată, la rândul tău.

Ceea ce sugerează domnul colonel e să te dai la fund o zi, poate chiar două. Depinde de cum evoluează lucrurile. Eu am sentimentul - poate, iraţional - că vor evolua foarte repede. Nu e plăcut nici pentru domnul colonel, nici pentru mine să ne gândim că ai putea cădea în mâinile tipilor ălora. Gândeşte-te la detectivii ăia doi, la iscoadele alea care-au avut ghinion. Ştim deja că e vorba de o bandă necruţătoare, pe care ideea de a tortura pe cineva îi lasă indiferenţi. S-ar putea chiar să le facă de-a dreptul plăcere. Cum te-ai simţi dacă te-ar prinde şi te-ar tortura? Nu încerc să te înspăimânt, Annemarie. Mă refer la un lucru care mi se pare, dacă nu probabil, cel puţin posibil.

– Cred că ţi-am mai spus. Nu sunt grozav de curajoasă. Avea o voce foarte liniştită.

– Şi apoi, vor afla pe cine au pus mâna. Vor fi nebuni de fericire. Vor avea încă o carte cu care să ne şantajeze, pe lângă celelalte, pe care încă nici nu le ştim. Dincolo de propria ta sănătate, care ar fi în pericol, ne-ai pune şi pe noi într-o situaţie îngrozitor de dificilă.

– Nici eu n-aş fi explicat mai bine toate astea, spuse de Graaf.

Fata zâmbi firav:

– Sunt o laşă. O să fac ce mi se spune.

– Nu ce ţi se spune, draga mea, nu ce ţi se spune, zise de Graaf. E doar o sugestie.

Din nou apăru zâmbetul firav:

– Mi se pare o sugestie foarte bună. Unde voi sta?

– La Julie, desigur, spuse van Effen. Un paznic înarmat va bântui, fără ostentaţie, prin preajmă. Dar înainte de a te retrage la adăpost, cum se spune, aş vrea totuşi să faci ceva pentru mine.

– Desigur.

– Aş vrea să te duci la Vasco mâine dimineaţă. Să-i spui şi lui ce ţi-am spus ţie şi să-i spui să dispară. Ştiu unde va dispărea şi-l voi contacta acolo, atunci când voi putea s-o fac fără primejdie.

– O să fac asta. Rămase tăcută o clipă.

– Când mi-ai cerut să fac ceva pentru tine şi am răspuns "desigur"… ei bine, acum aş vrea să nu fi spus asta. Vezi ce-ai făcut din mine, Peter, sunt o epavă care dârdâie.

– Nu dârdâi deloc şi mi se pare că arăţi destul de bine pentru o epavă. Dacă vor pune gheara pe tine acolo, galanţii tăi prieteni krakeri se vor uita în altă parte, nu?

– Da.

– Suntem obişnuiţi cu asemenea nedreptăţi, nu, domnule colonel? Nu ţi se va întâmpla nimic. Vei fi supravegheată permanent. Şi când spun permanent, înţeleg clipă de clipă. O va face locotenentul van

Effen, în care poţi avea toată încrederea. Va fi deghizat corespunzător. Nu în costumul de la Cornul Vânătorului, desigur. Va fi căptuşit cu arsenalul său obişnuit. Apropo, domnule colonel. Cred că voi purta un al treilea pistol, mâine, la întâlnirea cu Agnelli şi cu prietenul sau prietenii lui. Ei ştiu deja că…

– Că porţi două pistoale, spuse de Graaf. Aşa că n-are cum să le treacă prin cap că s-ar putea să porţi trei. Probabil că ai scris asta şi-n carte.

– Bineînţeles că n-am scris. V-am mai spus: asemenea lucruri nu trebuie băgate în capul criminalilor. Dar, într-adevăr, asta e ideea. Deci, nici o problemă, Annemarie. Nu voi fi nici o clipă cu mai mult de cinci metri în spatele tău.

– Asta e bine. Dar mi-ai băgat în cap tot felul de gânduri neplăcute. Aş putea fi înhăţată, folosind propriile tale cuvinte, în orice loc, în drum spre casa lui Julie.

– Iar eşti nedreaptă. Nu-ţi face probleme. Te voi conduce acolo cu propria mea limuzină, sigură şi confortabilă.

– Limuzină! spuse de Graaf. Confortabilă! Dumnezeule!

Îi aruncă fetei o privire plină de solicitudine:

– Sper că nu ţi-ai uitat perna pneumatică.

– Nu înţeleg, domnule colonel.

– Vei înţelege în curând.

Părăsiră restaurantul şi porniră de-a lungul străzii, până când ajunseră la maşina lui de Graaf, parcată, ca de obicei, într-un loc unde parcarea era interzisă. De Graaf o sărută pe fată cu un aer pe care probabil că el îl considera de unchi, spuse noapte bună şi se urcă în Mercedesul său strălucitor. Pe bancheta din spate. Inevitabil, colonelul de Graaf avea şofer.

*

Annemarie spuse:

– Acum înţeleg ce voia să spună colonelul când vorbea de pernă cu aer.

– Un neajuns minor, spuse van Effen. O să-l remediez. Aşa sunt bătrânii. Colonelul se plânge.

– Colonelului îi place confortul, nu?

– Presupun că nu ţi-a scăpat că a şi fost făcut pentru o viaţă confortabilă.

– E foarte drăguţ, nu? Drăguţ, şi curtenitor, şi grijuliu.

– Nici nu e greu să fii aşa când obiectul atenţiei e o fată frumoasă ca tine.

– Vă pricepeţi să faceţi fraze frumoase, domnule locotenent.

– Da, mă cam pricep.

Rămase liniştită o clipă, apoi spuse:

– Dar e cam snob, nu? Un snob îngrozitor.

– Pentru ca disciplina să fie respectată, trebuie să vorbesc cu severitate. Sper că nu te aştepţi să ascult liniştit, şi cu atât mai puţin să aprob, remarcile tale denigratoare cu privire la şeful poliţiei.

– N-am avut intenţia să-l denigrez. Era doar o remarcă. Refuz să ajung la stadiul în care să fiu nevoită să-mi supraveghez fiecare cuvânt pe care-l spun. Trăim într-o ţară liberă, nu?

– Ei, ei.

– Continuă. Spune: "Ai spirit" sau ceva de genul ăsta.

– Nu cred c-o să spun aşa ceva. Dar greşeşti la fel de tare cu privire la snobism, cât greşeai şi când îl elogiai atât de tare pe Arthur.

– Pe Arthur?

– Numele mic al şefului nostru. Nu-l foloseşte niciodată. N-am înţeles de ce. Conotaţii regale. Sigur că e drăguţ şi îndatoritor. Dar e şi dur, viclean şi nemilos. De aceea şi e ceea ce e. Are o origine foarte veche, foarte aristocratică şi foarte bogată şi iată de ce n-ai să mă vezi niciodată încercând să plătesc în locul lui nota de la un restaurant. S-a născut cu convingerea că e diferit de ceilalţi, că face parte din acea miime de aleşi ai sorţii. Nici nu-i trece prin cap că s-ar putea să nu fie chiar aşa. E

convins că răspândeşte în jur o aură de democraţie.

– Crud sau nu, snob sau nu, mie îmi place.

Vorbea ca şi cum astfel ar fi rezolvat problema, fără să precizeze care era aceasta.

– Cum poate ai observat, Arthur ştie să se poarte cu doamnele. Mai ales când e în timpul liber, cum era în seara asta.

– Tu nu te consideri niciodată în timpul liber? Crezi că eu sunt tot timpul poliţistă?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar o voi face. Adică mă voi gândi.

– Eşti prea drăguţ.

Fata se cufundă în tăcere şi rămase astfel tot timpul drumului cu maşina. Vorbi numai van Effen. Telefonă la birou şi ceru ca un paznic înarmat să supravegheze locuinţa surorii sale. Nu era greu de înţeles de ce spusese de Graaf că Julie van Effen era doamna la care ţinea cel mai mult în tot Amsterdamul. Cu părul ei negru şi strălucitor ca pana corbului, cu o faţă delicat cizelată şi pomeţii înalţi ce aminteau de tipul slav, era mai mult decât drăguţă, dar mai mult ca sigur, pe de Graaf, ca şi pe mulţi alţii, îl atrăgeau în primul rând ochii ei negri şi surâzători, zâmbetul ei plăcut. Era aproape întotdeauna bine dispusă, în afara cazurilor în care avea de-a face cu nedreptăţi, cruzime, meschinării, egoism şi încă vreo

câteva lucruri pe care le dezaproba. Atunci putea deveni absolut furibundă. Părea să iubească pe toată lumea, cu excepţia celor care-i stârneau o dezaprobare cruntă. Era una dintre acele rare persoane care radiază fericire în jur, o calitate care aproape reuşea să ascundă faptul că avea o inteligenţă remarcabilă. De obicei, miniştrii nu angajează secretare prostuţe, iar Julie era secretara unui ministru. Secretara personală, privată, de încredere, discretă.

Era, de asemenea, o gazdă foarte bună şi propuse să le pregătească ceva de mâncare de cum intrară în casă. Îţi dădeai seama îndată că această tânără doamnă cu atâtea talente era şi o maestră în arta culinară. Apoi le oferi sandvişuri şi renunţă numai când află că cinaseră deja.

– Pariez că la Dikker en Thijs. Ei bine, nu s-ar zice că cei de la poliţie nu se pricep să trăiască bine. O fată care munceşte trebuie să se mulţumească cu heringi, varză roşie şi cârnaţi.

– Fata asta care munceşte, spuse van Effen, se mulţumeşte cu cantina ministerială. Un paradis pentru cei care au gusturi gastronomice rafinate, din câte mi s-a spus. Fireşte că noi, poliţaii, n-avem voie nici să ne apropiem de un asemenea loc. Din păcate, Julie n-are nici un pic de voinţă. Îţi dai seama numai uitându-te la ea.

De fapt, silueta lui Julie era aproape perfectă. Reacţionă cu un dispreţ suveran la aceste mici ironii, ciufuli, în trecere, părul fratelui ei şi se duse la bucătărie să facă cafea şi café şnaps.

Annemarie o privi cum se îndepărtează, se întoarse spre van Effen şi zâmbi:

– Poate să te întoarcă pe degete, nu-i aşa?

– În orice clipă, spuse van Effen, vesel. Şi, vai, ştie şi ea asta. E o mironosiţă, asta e. Dar trebuie să-ţi arăt ceva, în caz că eşti vreodată singură acasă.

O duse la un tablou de pe perete, pe care-l împinse într-o parte, scoţând la iveală un buton roşu, încastrat în tapet.

– În meseria noastră, asta se numeşte buton de autoapărare. Dacă te crezi în pericol, dacă bănuieşti sau doar simţi un pericol, apeşi pe butonul ăsta. O maşină de serviciu va fi aici înainte de a trece cinci minute.

Fata încercă să ia lucrurile uşor.

– Orice gospodină din Amsterdam ar trebui să aibă aşa ceva.

– Cum însă există vreo sută de mii de gospodine în Amsterdam - poate chiar, două sute, din câte ştiu - ar fi puţintel cam scump.

– Desigur.

Se uită la el şi nu mai zâmbi sau nu mai reuşi să zâmbească:

– V-am văzut până acum de câteva ori împreună şi ar trebui să fiu oarbă sau surdă să nu-mi dau seama că eşti topit după surioara ta.

– Pst, pst! Nu pot decât să oftez. E chiar atât de evident?

– N-am terminat. N-ai pus să se instaleze chestia asta numai pentru că o iubeşti. E în pericol, nu-i aşa?

– În pericol?

O apucă atât de strâns de umeri, încât ea se crispă:

– Scuză-mă.

Slăbi strânsoarea, dar continuă să-şi ţină mâinile pe umerii ei:

– De unde ştii?

– Ei bine, e adevărat, nu? E într-un pericol real?

– Cine ţi-a spus? Julie?

– Nu.

– Colonelul?

– Da. În seara asta.

Îl privi. Privirea ei alunecă pe rând de la un ochi la celălalt.

– Sper că nu te-ai supărat.

– Nu. Nu, draga mea. Nu m-am supărat. Sunt doar îngrijorat. Nu sunt o persoană pe care e recomandabil s-o cunoşti. Nu mai eşti în siguranţă.

– Julie ştie de pericolul ăsta?

– Desigur.

– Ştie şi că primeşti cărţi poştale?

O privi gânditor şi nu-şi schimbă expresia nici când fata îşi puse mâinile pe umerii lui şi încercă să-l zguduie exasperată, ceea ce era o prostie, pentru că van Effen era un tip foarte solid:

– Ei bine, ştie?

– Da. Ar fi greu să nu ştie. Cărţile poştale sunt trimise la adresa mea. E una din căile fraţilor Annecy de a ajunge la mine.

– Doamne-Dumnezeule! Asta… asta e îngrozitor. Cum… cum poate să fie atât de… atât de fericită?

Îşi lăsă capul pe umărul lui, ca şi cum ar fi obosit dintr-o dată:

– Cum poate?

– Presupun că e vorba de vechea zicală: "E mai bine să râzi decât să plângi." Sper că nici tu n-ai de gând să plângi.

– Nu.

– Dar vechea zicală nu se prea aplică aici. Julie a fost întotdeauna un copil fericit. Numai că acum trebuie să se străduiască să fie.

Julie intră cu cafeaua, se opri brusc şi-şi drese vocea:

– Nu e puţin cam devreme…? Lăsă tava din mână:

– Sper că surzenia e o boală trecătoare. Am spus…

Se opri din nou, expresia de pe faţa ei exprimând îngrijorare; se duse repede spre locul unde se aflau ei, îşi puse un braţ în jurul lui Annemarie şi-i întoarse cu blândeţe capul până când reuşi să-i vadă faţa:

– Lacrimi. Un noian de lacrimi.

Îşi scoase o batistă de dantelă din manşetă:

– Ce ţi-a făcut sălbaticul ăsta?

– Sălbaticul ăsta nu i-a făcut nimic, spuse van Effen blând. Annemarie ştie tot, Julie. Despre Marianne, despre copii, despre tine, despre mine, despre fraţii Annecy.

– Colonelul, pun capul.

– Şi nu greşeşti. Julie spuse:

– Ştiu, Annemarie. E un şoc. Când afli dintr-o dată, e un şoc. Eu, cel puţin, am aflat încetul cu încetul. Haide. Am un remediu suveran. Ţi-am pus un şnaps dublu în cafea.

– Eşti foarte bună. Dacă m-aţi scuza o clipă… Se întoarse şi ieşi repede din cameră.

– Ei bine?

Vocea lui Julie avea un ton interogator:

– Nu-ţi dai seama ce-ai făcut.

– Eu?

Van Effen era sincer şocat.

– Ce-ţi închipui c-am făcut? Colonelul e cel care…

– Nu e vorba de ce ai făcut. E vorba de ce nu ai făcut. Îi puse mâinile pe umăr şi-i spuse cu voce blândă:

– E vorba de ce nu ai văzut.

– Înţeleg. Adică nu înţeleg. Van Effen era precaut.

– Ce n-am văzut?

– Ipocritule! Julie clătină din cap:

– Annemarie. I se citesc sentimentele pe faţă, în ochi. Fata asta e îndrăgostită de tine.

– Ce? Cred că nu te simţi bine.

– Ce neghiob e iubitul, strălucitorul meu frate! Dar nu te lua după mine. Cere-o de nevastă chiar acum. O dispensă specială - poţi s-o obţii cât ai zice peşte - şi vă puteţi căsători la miezul nopţii.

Van Effen părea uşor şocat:

– Pari destul de sigură de tine.

– Nu, nu par. Sunt absolut sigură.

– Dar nici nu mă cunoaşte.

– Îmi dau seama de asta. La urma-urmei, n-ai întâlnit-o decât... ei, să zicem de vreo douăzeci, treizeci, patruzeci de ori.

Clătină din cap:

– Anchetatorul temut, autorul de cărţi de psihologie, omul care poate descoperi dintr-o singură privire secretele cele mai intime ale minţii omeneşti, ei bine, e strălucit în teorie şi nul în practică.

– Te pricepi să vorbeşti, nu zic. Eşti specialistă în sfaturi matrimoniale. Sau, poate, chiar peţitoare? Ha! Şase cereri în căsătorie - poate c-au fost chiar douăzeci,

cine ştie - şi le-ai respins pe toate. Aşa că se poate spune că ai experienţă.

– Nu încerca să schimbi subiectul. Zâmbi dulce:

– Da, într-adevăr, se poate spune că am experienţă. Nu l-am iubit pe nici unul. Dar Annemarie te iubeşte. Nu prea înţeleg de ce.

– Vreau un şnaps.

Van Effen deschise un dulap din apropiere.

– Tocmai ţi-am adus un cafe şnaps.

– Mai întâi de toate, trebuie să beau un şnaps. Apoi voi bea şi cafeaua.

– Nu vrei un psihiatru? De ce crezi că e atât de tulburată?

– E slabă de inimă, de-aia.

– Aţi face o pereche minunată. Ea - slabă de inimă, tu - slab de minte.

Îi luă capul în mâini şi-i studie cu atenţie privirea:

– Detectivul cu privire de vultur. De fapt, ţi-ar trebui o pereche de ochelari. Şi ai uitat şi să-mi dai replica, nu? Cel puţin de câteva ori.

– Ce replică?

– O, Doamne! Privirea asta circumspectă şi speriată te face să semeni mai curând a criminal decât a poliţai. Ce replică? "N-aş lua-o de nevastă nici dac-ar fi singura fată rămasă pe lume." Asta ar fi trebuit să fie replica ta. E o reacţie standard, cred.

Zâmbi din nou:

– Dar, fireşte, tu nu te încadrezi în standarde.

– Mai tacă-ţi gura!

– Iată un răspuns bine gândit. Se aşează şi-şi luă ceaşca de cafea:

– Miopie mintală. Cred că e incurabilă.

– Nu ştiu, dar sunt sigur că vei găsi tu răspunsul.

Van Effen îşi revenise. Era, ca de obicei, calm, sigur pe el, relaxat şi foarte echilibrat:

– Nu-mi plac prea mult doctorii detaşaţi, uşor superiori, uşor amuzaţi, dar trebuie să recunosc că pe mine ai reuşit, într-adevăr, să mă vindeci. M-ai vindecat de orice urmă de interes pe care l-aş fi putut avea vreodată pentru această tânără doamnă. Sau poate că exact asta ai şi urmărit, nu ştiu.

Julie îl privea cu gura întredeschisă şi cu o expresie mirată din care se vedea că nu înţelege nimic:

– Nu-mi trebuie - nu vreau, mai bine-zis - ajutor, sfaturi sau simpatie din partea ta. Şi asta nu numai pentru că sunt inutile şi pentru că nici nu ţi le-am cerut, ci fiindcă sunt perfect capabil să-mi văd de viaţa mea fără amestecul inoportun al unei tinere surori. Mă duc să văd dac-a sosit gardianul.

Ieşi, lăsând-o pe Julie să se holbeze la uşa care se închisese în urma lui, neconsolată şi neîncrezătoare. Era în aceeaşi stare,

continuând să privească spre uşă fără să vadă nimic, cu aceeaşi expresie rănită şi umilită, când Annemarie se întoarse în cameră. Ea se opri, privi nedumerită expresia nefericită a lui Julie, veni în grabă spre scaunul ei, se lăsă în genunchi şi întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Julie? Ce s-a întâmplat?

Julie îşi desprinse privirea de uşă şi întoarse capul încet:

– Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu s-a întâmplat nimic? Oh, Doamne! Nimic, Întâi - eu, pe urmă - tu. Lacrimi. Şi pari atât de copleşită de durere.

Annemarie o luă în braţe.

– Nu s-a întâmplat nimic? Julie! Nu mă trata ca pe o cretină.

– Eu sunt cretină. Tocmai am făcut o greşeală.

– Tu? Nu cred. Greşeală. Ce greşeală?

– Greşeala de a uita că Peter nu e numai fratele meu. E poliţist şi, după toate probabilităţile, succesorul colonelului. Nu ştiai asta, nu?

Julie pufni:

– Toată lumea ştie. De Graaf ar trebui să iasă la pensie anul ăsta, dar n-are nici o grabă să se retragă, din moment ce Peter îi face deja aproape toată treaba.

– Lasă-l pe colonel. Unde e sălbaticul ăla? Julie încercă să zâmbească:

– E a doua oară în seara asta când două fete îl numesc, pe rând, sălbatic. Pariez că nu i s-a mai întâmplat până acum. A plecat.

– A plecat? A plecat de tot?

– Nu. Doar să vadă dac-a venit straja.

Julie zâmbi din nou şi, de data asta îi reuşi mai bine.

– S-ar putea să aibă un talent special când e vorba să facă lumea să plângă, dar sunt sigură că îi pasă de noi.

– Are un mod cam ciudat de a o arăta. Ce ţi-a făcut, Julie? Ce ţi-a spus?

– Ce mi-a făcut? Nimic, firește. Ce mi-a spus? Eu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala, presupun, iar el m-a pus la punct. Asta-i tot.

– Şi-ţi închipui c-o să mă mulţumesc cu răspunsul ăsta?

– Nu, nu-mi închipui, draga mea. Dar n-am putea s-o lăsăm baltă deocamdată? Te rog.

La întoarcerea lui van Effen îşi terminaseră cafeaua. Se pare că el nu observă nimic neobişnuit sau, dacă observă, nu consideră necesar să comenteze.

– Straja e aici, spuse. E înarmată până-n dinţi. Acum trebuie să plec.

– Dar cafeaua…

– Altă dată. Sunt, cum se spune, în exerciţiul funcţiunii. Julie, trebuie să faci ceva pentru mine. Ai putea…?

– Trebuie? Zâmbi:

– E un ordin sau o cerere?

– Ce importanţă are?

Cum nu i se întâmpla decât arareori, van Effen era iritat:

– Fă ce-ţi cer, te rog - observă c-am spus "te rog" - sau o iau cu mine pe Annemarie.

– Serios? Ce ameninţare? Şi dacă ea vrea să rămână aici sau o rog eu să rămână?

– Înapoi la Rotterdam. Mâine dimineaţă. Nu va mai face parte din poliţie. Când lucrezi în poliţie, nu nesocoteşti ordinele fără să fii dat afară. Scuză-mă, Annemarie, nu vorbeam pentru tine. Julie nu e prea deşteaptă în seara asta. Nu arăta şocată, surioară. Dacă nu-ţi dai seama că vorbesc serios, înseamnă că te-ai prostit de tot. Prefă-te bolnavă de gripă o zi, două. Annemarie e într-un pericol la fel de mare ca şi tine, iar eu vreau să vă ştiu aici împreună. Annemarie, la nouă şi un sfert.

Se duse la uşă, o deschise, privi expresia solemnă a celor două fete şi clătină din cap:

– Iese din scenă galantul locotenent în noaptea întunecată şi ameninţătoare.

Închise calm uşa în urma lui.

CAPITOLUL 4

Arareori s-ar fi întâmplat ca tânărul înalt şi subţire, îmbrăcat în fulgarinul de culoare închisă, de pe care se scurgeau picăturile de ploaie, să atragă mai mult decât o privire fugară sau un comentariu în legătură cu faptul că era o apariţie destul de ştearsă, impresie sporită de părul lui negru pe care ploaia deasă i-l lipise de cap şi mustaţa neagră, prost potrivită din foarfeci. De fapt, nu fusese potrivită deloc: el fusese neobişnuit de grăbit în dimineaţa aceea şi şi-o lipise uşor strâmb.

Se postase aproape de mijlocul pieţei când o văzu, traversând în diagonală şi venind aproape direct spre el. Annemarie, care arborase din nou culorile războiului, arăta la fel de şleampătă şi demnă de milă ca şi tânărul care acum îi ieşi în întâmpinare.

– Annemarie, nu?

Fata făcu ochii mari şi privi repede în jur. În ciuda ploii aproape torenţiale, era destulă lume în preajmă şi chiar o tonetă cu fructe şi legume, la distanţă de numai câţiva metri. Privi din nou spre tânăr, care zâmbea cu un zâmbet aproape plăcut, în ciuda felului în care arăta.

– Vă rog să nu fiţi îngrijorată, domnişoară. Asta nu prea e un loc în care s-ar gândi cineva la o răpire. Trebuie să fiţi Annemarie - nu cred că există două persoane care să se conformeze semnalmentelor pe care le-am primit. Eu sunt detectivul Rudolph Engel.

Scoase o insignă din buzunar şi i-o arătă.

– Fireşte c-aş fi putut s-o fur. Locotenentul van Effen vrea să vă vadă. E în maşină.

– De ce-ar trebui să te cred? De ce te-a trimis pe dumneata? Ştia unde sunt. Putea să vină chiar el. Ce maşină are?

– Un Peugeot negru.

– Aveai de unde afla asta, nu?

– Da.

Tânărul se dovedi răbdător:

– Când ai lucrat sub ordinele cuiva timp de cinci ani, ai reuşit să afli câte ceva despre el. Locotenentul mi-a spus: "Domnişoara Meijer e foarte suspicioasă. Pomeneşte-i de fluviul Amazon, de tatăl ei, de colonel şi de «lipsa de curaj» a cuiva". N-am idee ce-a vrut să spună.

– Eu am.

Îi luă braţul:

– Scuză-mă.

*

Van Effen, destins în spatele volanului maşinii, se amuza să poarte în dimineaţa aceea o pălărie moale şi o barbă mare, neagră, pătrată, de tipul celor arborate de evreii sefarzi. Întoarse capul când Annemarie deschise uşa de lângă scaunul alăturat şi privi înăuntru.

– Bună dimineaţa, draga mea.

– "Bună dimineaţa" e uşor de spus. Ce faci aici?

– Mă adăpostesc de ploaie. Curge în rafale. Probabil că ţi-ai dat seama. Intră, intră.

Ea se aşeză şi-l privi acuzator:

– Ai spus cinci metri. Că nu vei fi niciodată la mai mult de cinci metri în spatele meu. Fiecare minut are şaizeci de secunde. Aşa ai spus. Unde ai fost? Mi-ai promis că vei avea grijă de mine. Frumoasă promisiune!

– Omul propune, Dumnezeu dispune.

Dacă van Effen avea remuşcări, le ascundea foarte bine:

– De altfel, cineva a avut grijă de tine. Îndeaproape. Nu-mi spune că n-ai văzut un domn cam bătrâior care-ţi dădea târcoale. Era uşor cocoşat, cu o barbă căruntă, haină cenuşie şi baston alb. El avea grijă de tine.

– L-am văzut. Creatura aia! N-ar fi fost în stare să aibă grijă nici de un pisoi.

– Depinde ce vrei să spui cu asta. Creatura aia e un bărbat tânăr, puternic, expert în judo şi foarte bun ţintaş.

– Bărbi, mormăi ea. Bărbi, mustăţi sunt singurele lucruri la care vă gândiţi voi, ăştia. Deghizări. Ei bine, îţi mulţumesc, cineva mi-a purtat de grijă, dar tu ţi-ai călcat promisiunea.

– A fost mai diplomatic aşa. Eram la mică distanţă în spatele tău, iar tu erai la mai puţin de o sută de metri de locul întâlnirii, când l-am văzut pe nimeni altul decât pe domnul Paderiwski urmărindu-te încă şi mai îndeaproape decât mine. Domnul Paderiwski e viclean, nu-i scapă nimic şi nu mă place deloc, ceea ce e o combinaţie tâmpită. M-ar fi putut recunoaşte, mai ales când eram atât de aproape în preajma ta. Fusesem destul de precaut încât să iau cu mine doi detectivi - nu da atenţie faptului, absolut evident, că avem atâta grijă de tine - şi am decis că discreţia era calea cea mai bună de urmat, dacă voiam să ne inducem în eroare duşmanii. Aşa că l-am pus pe unul dintre detectivi să mă înlocuiască.

Engel spuse, prin fereastra deschisă a lui van Effen:

– Mai am ceva de făcut, domnule locotenent?

– Nu. Nu aici. Nu-l scăpa din vedere pe prietenul nostru.

– L-am şi văzut, domnule locotenent. Nu poate exista altcineva chel, saşiu şi cu o barbă sare şi piper prin preajmă.

– Julius Caesar? întrebă Annemarie.

– Nimeni altul. Lui Rudolph, aici de faţă, nu i-am spus cum te cheamă. Nu m-ar fi crezut. Trebuie să-l urmărească îndeaproape pe Julius, totuşi nu prea aproape. Şi ai grijă, Rudolph, că întotdeauna sunt câţiva tipi prin preajmă. Aş prefera să-l pierd pe el decât pe tine. Nu uita ce li s-a întâmplat ieri celor doi colegi ai tăi.

– Nu voi uita, domnule locotenent.

Expresia întipărită pe faţa lui dovedea îndeajuns acest lucru. Se întoarse şi o porni pe stradă, prin ploaie.

– Te-ai pleoştit? Van Effen porni maşina.

– Puţin. Fata zâmbi uşor.

– Trebuia neapărat să-i spui că sunt laşă?

– Nu i-am spus. Am spus că "cineva" e laş.

– Nu contează, pentru că e vorba de mine. De pildă, nu-mi place să călătoresc cu maşina asta.

– Reparatul scaunelor durează câtva timp. Şi ce legătură are asta cu…?

– Te rog. Vreau să spun că maşina asta e cunoscută. De criminali, vreau să spun.

– Pfui. Mai sunt câteva sute de maşini la fel în oraş. Ea întrebă blând:

– Mai sunt câteva sute cu acelaşi număr?

– Ce importanţă are numărul maşinii? Îl ştii?

– Mai mult sau mai puţin. Rotterdam. Trei de nouă. La şcoală ne învaţă să fim atenţi, nu uita.

– Dar nu destul de atenţi ca să remarcaţi amănuntele. Plăcuţele mele erau lipite, nu înşurubate. Astăzi, maşina mea a fost înregistrată la Paris, şi are într-o parte un F mare, care dovedeşte acest lucru. Am acces la un număr nelimitat de plăcuţe.

Ea-şi schimbă expresia, dar nu spuse nimic.

– Ar trebui să te intereseze lucruri mai importante. Ca, de pildă, ultimele isprăvi ale FFF-ului.

– Ei bine?

– N-a fost nici o ispravă. N-au aruncat în aer barajul Canalului Olandei de Nord. Au sunat atât la ziare, cât şi la poliţie acum zece minute. Pur şi simplu se distrează pe socoteala noastră. Au spus că n-au promis niciodată că vor arunca în aer canalul - ceea ce e cât se poate de adevărat -, ci numai că se va desfăşura o activitate intensă în zona aceea, azi-dimineaţă la ora nouă. Şi au raportat că se desfăşura o activitate intensă acolo, ceea ce, de asemenea, e cât se poate de adevărat. Toate echipele de salvare şi de reparaţii erau acolo, în aşteptare. După cum se afla şi un număr însemnat de forţe ale

poliţiei şi ale armatei, ca să nu mai vorbim de elicopterele militare. Au pretins că au făcut un număr mare de fotografii aeriene ale locului, ca suvenir.

– Şi crezi aşa ceva?

– Desigur. N-am nici un motiv să nu cred.

– Fotografii aeriene? Cum au putut să realizeze aşa ceva?

– A fost cât se poate de simplu, mă tem. În cursul dimineţii, probabil că un număr impresionant de elicoptere mişunau prin preajmă. Nimeni n-a remarcat unul în plus, mai ales dacă, aşa cum probabil s-a întâmplat, avea şi nişte însemne oficiale.

– Care a fost scopul ascuns al acestui exerciţiu inutil şi idiot?

– A fost departe de a fi idiot şi a fost cât se poate de util. Pentru eventualitatea în care noi nu ne-am fi dat seama, mi l-au precizat ei cât se poate de clar. Au spus că, în intervalul a douăzeci şi patru de ore, au reuşit să aducă ţara, şi în special autorităţile, într-o stare de neajutorare frustrată. Aşa-zisele autorităţi - au făcut un număr de remarci cinice şi foarte neplăcute la adresa guvernului, poliţiei, armatei şi a celor care aveau datoria să vegheze la siguranţa şi bunăstarea barajelor, ecluzelor, digurilor şi a mai ştiu eu ce - erau perfect neputincioase; nu puteau întreprinde nimic ca să-i oprească. Au spus că tot ce aveau ei de făcut era să

stea acasă, să înfigă un bold într-o hartă, să telefoneze la ziare, să se aşeze liniştiţi în fotolii şi fără să se deplaseze pe o rază de o sută de kilometri, puteau totuşi garanta că reprezentanţii legii, armatei, serviciilor de reparaţii şi de salvare vor fi la faţa locului cu mic, cu mare. O asemenea situaţie, din câte-au spus, era atât amuzantă, cât şi spre lauda lor. E uşor de înţeles de ce au sentimentul ăsta.

– Şi n-au spus nici o vorbă despre scopurile lor, n-au făcut nici o aluzie la ce se află în spatele chestiei ăsteia?

– N-au făcut nici o aluzie, dar au lăsat să se înţeleagă că e posibil să aflăm curând ce pretenţii au. Au folosit cuvântul "pretenţii", dar sunt sigur că la asta se refereau. Au spus că mâine au de gând să inunde o zonă cu adevărat întinsă a ţării, iar după aceea, probabil că vor sta de vorbă cu reprezentanţii guvernului. Îţi dai seama? Tupeul fantastic, aroganţa sfruntată a întregii chestii. Vorbesc de parc-ar fi un stat independent şi suveran. E de presupus că pasul următor va fi să ceară o dezbatere deschisă la ONU. Se uită la ceas:

– Avem destul timp. Două minute ca să-mi scot costumul ăsta - nu e nevoie să mă spăl sau să-mi şterg machiajul - şi cinci minute ca să îmbrac costumul pentru Cornul Vânătorului. Te invit la o cafea.

Ea îi puse o mână pe braţ:

– Şi chiar te duci acolo, Peter, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Am spus asta. Cineva trebuie s-o facă şi cum eu sunt singura persoană care a fost în contact cu ei, e clar că e datoria mea. Cum îţi închipui că am putea face vreodată ca legea să fie respectată dacă n-am fi pregătiţi, măcar din când în când, să luăm iniţiativa?

– Aş vrea să nu te duci. Am certitudinea că se va întâmpla ceva. Ceva îngrozitor. Ai putea fi rănit, chiar ucis sau, mai rău, deveni handicapat pe viaţă. Ştii ce le-au făcut ălora doi. Oh, Peter!

Rămase tăcută o clipă, apoi spuse:

– Dac-aş fi soţia ta, te-aş opri.

– Cum?

– Nu ştiu, spuse ea, nefericită. Aş face apel la sentimentele tale bune, la dragostea ta pentru mine, ceva de genul: "De dragul meu, dacă mă iubeşti, te rog să nu te duci". Ceva inteligent, în sensul ăsta, spuse ea cu amărăciune.

– Ei bine, nu eşti soţia mea şi, chiar dacă ai fi, tot m-aş duce. Îmi pare rău că par brutal, egoist şi crud, dar asta mi-e meseria şi trebuie să mă duc.

Îi puse o mână pe braţ:

– Eşti o fată foarte bună şi mă impresionează grija ta.

– Fată bună? Grija mea?

Îl apucă de încheietură şi-i îndepărtă cu blândeţe mâna de pe braţul ei:

– Grijă!

– Annemarie!

Mirarea lui van Effen era sinceră:

– Ce dracu nu e-n regulă?

– Nimic. Absolut nimic.

Van Effen privi în gol câteva clipe, oftă şi spuse:

– Nu cred că voi înţelege vreodată femeile.

– Nici eu nu cred. Păru să ezite, apoi spuse:

– Nu prea am chef să merg la o cafenea.

– Dacă nu vrei, nu mergem. Dar de ce?

– Nu-mi place să mă vadă lumea în halul ăsta. Lumea civilizată. În subterane, nu contează. Şi cred că nici tu nu mori de plăcere ca aceeaşi lume să te vadă cu o ştoarfă ca mine.

– Eu ştiu ce se află dedesubtul culorilor războiului, aşa că mie nu-mi pasă.

Făcu o pauză:

– S-ar putea să nu înţeleg eu femeile, dar ştiu întotdeauna când vor să mă ducă.

– Eu vreau să te duc?

– Bineînţeles.

– Ei bine, da, vreau. N-am putea bea cafeaua acasă la Julie? E la numai cinci minute de aici.

– Desigur. Am timp. Ştiu că ţii foarte mult la Julie. Dar eşti îngrijorată şi din cauza ei?

– Cred că ea e-ngrijorată din cauza mea. Cu toate că ştia că vei fi şi tu acolo, n-a fost fericită că mă întorc în subteran.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu cumva eşti… ei bine, să zicem, puţin îngrijorată din cauza ei?

Ea păstră tăcerea.

– Fraţii Annecy. Mă crezi că nici măcar nu l-am văzut vreodată pe vreunul dintre ei? Consider că reprezintă o ameninţare destul de îndepărtată.

– Ameninţarea la care mă gândesc eu e cu mult mai apropiată. Ei bine, nu e chiar o ameninţare. Mai curând, o problemă.

– Asta e ceva nou pentru mine. Precis e vorba de o bagatelă, indiferent ce-ar fi. Numeşte-mi persoana sau problema în cauză şi-o să mă ocup eu de ea.

– Serios, domnule locotenent?

Ceva din tonul ei atrase atenţia lui van Effen, care-i aruncă o privire lungă, cercetătoare.

– Şi cum vă ocupaţi de bagatela asta, când bagatela în chestiune sunteţi chiar dumneavoastră?

– Ah. Din nou, eu. Nu-mi închipui că are vreun rost să repet vechea întrebare.

– Care anume?

– Ce dracu se presupune că am făcut, de data asta?

– După standardele tale, îmi închipui, absolut nimic.

– Sesizez oare o undă de sarcasm? Sau e vorba de ironie? Am remarcat că le foloseşti din ce în ce mai mult. Nu ţi se potriveşte, Annemarie. Ar trebui să faci ceva în sensul ăsta. Ei bine, ce-am făcut?

– Ai făcut să plângă o fată fermecătoare. Nu o dată, ci de trei ori. Şi când spun fermecătoare, nu vreau să spun numai frumoasă. Mă refer la persoana cea mai drăguţă, mai bună, mai plină de căldură pe care am întâlnit-o vreodată. De trei ori ai făcut-o să plângă. Dar, aşa cum am spus, conform criteriilor tale, asta e o bagatelă.

– Te referi la Julie?

– Fireşte că la Julie. La cine altcineva? Sau ai o colecţie întreagă de doamne pe care le faci să plângă, pe rând?

– De ce plânge?

– De ce...? nu ştiu ce să spun. Nu pot crede că eşti crud, indiferent. Dar nu-ţi pasă că se simte nefericită?

– Bineînţeles că-mi pasă. Mi-ar păsa şi mai mult, dac-aş şti şi de ce se simte nefericită.

– Oare? Ţi s-ar părea caraghios. Mai întâi, aseară ai plecat fără să-i urezi noapte bună şi

fără s-o îmbrăţişezi. A spus că e prima oară când se întâmplă aşa ceva.

– Caraghios? E ridicol. Oamenii mei sunt băgaţi în spital, o bandă de nebuni ameninţă să ne inunde ţara, o altă bandă de nebuni vrea să mă angajeze să arunc în aer Palatul Regal sau ceva de genul ăsta, naţiunile intră în panică, iar eu trebuie să mă îngrijorez de o smiorcăială. Fireşte că-i o bagatelă. O s-o rezolv în curând.

– Bineînţeles că o s-o rezolvi. Porţie dublă de gesturi afectuoase la plecare.

Tonul ei era, într-adevăr, sarcastic.

– Poate că-i o bagatelă. Dar ce contează, într-adevăr, e că Julie spune că a rănit două persoane pe care le iubeşte, pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala. Presupun că se referă la tine şi la mine. Spunea că a vrut să fie de ajutor, dar c-a fost prea deşteaptă sau prea proastă şi asta i-a cauzat.

– Asta e problema ei. Puţină autoanaliză nu i-a stricat niciodată, nimănui.

– Autoanaliză? I-ai spus că se bagă unde nu-i fierbe oala şi că nu e spre binele ei să fie atât de isteaţă. Nu e spre binele nimănui.

– Ţi-a spus Julie asta?

– Bineînţeles că nu. E prea loială. Poate că e o loialitate prost plasată. Julie n-ar fi spus niciodată asta - e prea dezinteresată ca să se gândească la ea. Dar e o remarcă de genul celor care te caracterizează.

– Voi spune că-mi pare rău. Foarte, foarte rău.

– Şi, desigur, o să-i spui că eu ţi-am cerut s-o faci.

– Nu. Trebuie să spun că e trist ca două doamne la care ţin să aibă o părere atât de proastă despre mine.

– Domnului locotenent îi place să glumească, spuse ea cu răceală.

– Să glumesc cu aşa ceva? Niciodată. Nu mă crezi?

– Nu, nu te cred.

– Ţin foarte mult la tine. Dar, ca o chestiune de principiu şi în interesul disciplinei, trebuie să existe întotdeauna o barieră între ofiţeri şi subofiţeri.

– Oh, tacă-ţi gura!

Tonul ei era absolut exasperat.

– Principiul nu prea pare să fie respectat, spuse van Effen, sumbru. Iar bariera a căzut. Asta-i cu disciplina.

Annemarie nu dădu nici un semn că auzise vreun cuvânt din ce-a spus el.

*

Julie, politicoasă, dar rezervată, plecase să facă cafea, Annemarie se îndreptase spre baie, iar van Effen vorbi cu omul de strajă, un tip numit Thyssen, care-l asigură că totul era în regulă şi că şi cel pe care-l înlocuise

petrecuse o noapte lipsită de evenimente. Julie intră în camera de zi chiar când el termină de primit raportul. Fata continua să fie liniştită şi serioasă.

– Julie?

– Da?

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Am rănit-o pe Julie a mea.

– Tu? M-ai rănit? Cum?

– Bravo! Uşurează-mi sarcina. Ştiu c-ai fost foarte necăjită, probabil că încă mai eşti. Mi-a spus Annemarie.

– Ţi-a spus şi de ce?

– Nu. Dar n-a fost nevoie să-mi suprasolicit simţul analitic, pe care tu-l denigrezi întotdeauna, ca să înţeleg şi singur. Gândindu-mă retrospectiv, cred c-ar trebui să dovedesc mai mult tact. Dar am mintea plină de o groază de chestii. Şi, în afară de chestiile astea, tu eşti nefericită, Annemarie e nefericită pentru că tu eşti nefericită, iar eu sunt nefericit pentru că voi două sunteţi nefericite. Trebuie să plec şi să mă întâlnesc cu nişte criminali disperaţi şi nu-mi pot permite luxul să mă gândesc la altceva. Trebuie să fiu atent, îndemânatic, viclean, bănuitor şi nemilos şi nu pot fi nimic din toate astea dacă sunt nefericit şi voi fi nefericit numai dacă tu insişti să fii nefericită în continuare. Aşa că mă vei avea pe

conştiinţă tot restul vieţii tale, dacă mi se întâmplă ceva, ca, de pildă, să fiu împuşcat în cap, aruncat de pe acoperişul unei clădiri înalte sau înecat într-un canal. Mai eşti nefericită?

Ea se lipi de el, îşi înlănţui mâinile în jurul gâtului lui şi-şi pusese capul pe umărul lui.

– Bineînţeles că sunt. Nu din cauza discuţiei de aseară, ci pentru ceea ce ai spus acum. Eşti singurul meu frate şi presupun că trebuie să iubesc pe cineva.

Îl strânse mai tare în braţe.

– Într-una din zile, viteazul locotenent va ieşi în ceea ce viteazul locotenent numeşte noaptea îngrozitoare şi viteazul locotenent nu se va mai întoarce.

– Acum e dimineaţă, Julie.

– Te rog. Ştii ce vreau să spun. Am presimţiri, Peter. Presimt că astăzi ţi se va întâmplă ceva îngrozitor.

Îl strânse în braţe încă şi mai tare.

– Aş da orice să nu pleci astăzi în misiune. Aş face orice să te opresc. Ştii că nu e prima dată - că nu e prima dată când am asemenea presentimente - mi s-a mai întâmplat de vreo trei, patru ori şi, de fiecare dată, am avut dreptate. Amână întâlnirea asta, Peter, te rog, dragul meu. Ştiu, pur şi simplu ştiu că mâine nu voi mai simţi aşa.

– O să mă întorc, Julie. Te iubesc, mă iubeşti şi ştiu că ai fi îngrozitor de tristă dacă nu m-aş întoarce. Aşa că sunt obligat să mă întorc, nu crezi?

– Te rog, Peter. Te rog!

– Julie, Julie. Îşi netezi părul:

– Voi chiar vă străduiţi să-mi scădeţi moralul.

– "Voi"?

– Şi Annemarie s-a străduit în sensul ăsta. Vreau să spun c-a avut presimţiri. A prezis moarte, grozăvii şi dezastre. Cred că-ţi dai seama că asta mă înveseleşte nespus. Ştii ce? Hai s-ajungem la un compromis. Îţi promit că nu mă voi lăsa tentat de nici un ticălos să ies din bârlog şi că nu mă voi duce cu ei nicăieri. Îi voi întâlni la Cornul Vânătorului. Voi asculta ce spun şi voi hotărî în consecinţă. În principiu, cred că voi stabili să-i reîntâlnesc la un moment şi într-un loc ales de mine şi asta numai după ce voi afla ce planuri au pentru mine - sau ce intenţii rele au cu mine. Deci, facem un târg. Dacă-mi promiţi că-mi oferi un prânz minunat pregătit de tine - cu cele mai rafinate vinuri franţuzeşti, desigur - la ora unu, îţi promit că voi fi aici la unu.

Continuând să-şi ţină mâinile înlănţuite în jurul gâtului lui, Julie dădu capul pe spate şi-l întrebă:

– Şi vei fi?

– Tocmai am spus asta. Ai nişte ochi caraghioşi. Te pregăteşti să verşi lacrimi amare pentru viteazul locotenent?

– Mă gândeam s-o fac. Zâmbi:

– M-am răzgândit. Prefer să mă gândesc la meniul pentru prânz.

Intră Annemarie. Purta un halat de baie, care era cu mult prea mare pentru ea, şi un prosop înfăşurat în jurul părului, probabil încă foarte ud. Zâmbi şi spuse:

– E greu să umbli prin casa asta fără să întrerupi discuţii confidenţiale. Îmi pare rău că arăt atât de groaznic.

– Chiar că mă îngrozeşti, spuse van Effen, vesel. N-arată chiar aşa rău, nu, Julie?

– E fata cea mai frumoasă pe care-ai văzut-o tu vreodată.

– În meseria mea, nu prea ai ocazia să vezi multe fete, nici frumoase, nici urâte.

O privi atent pe Julie:

– Nici tu nu arăţi prea rău. Dar cu mutra ta m-am obişnuit. Şi cine sunt eu să mă amestec cu - sau în - asemenea societate?

– Domnul locotenent se amuză să pară lipsit de griji şi cu inima uşoară, Julie, spuse Annemarie acru. Azi-dimineaţă era departe de o asemenea dispoziţie. Ce i-ai făcut?

– Tocmai ne-am admirat reciproc timp de o jumătate de oră, spuse van Effen.

– Nu, nu ne-am admirat. Şi nici n-am făcut apel la bunele sale sentimente, pentru

că n-aş şti unde să le caut. Dar cred că s-ar putea să fim cam lipsite de generozitate faţă de bietul om. Se pare că şi tu şi eu am avut tot felul de presimţiri rele şi i-am spus c-o să i se întâmple tot soiul de nenorociri. Era doar puţin sumbru şi morbid, asta-i tot.

– Nu era singurul în starea asta, spuse Annemarie. Se pare că şi norul tău s-a risipit.

– Mă strângi de gât, Julie, spuse van Effen.

– Ah!

Îşi desfăcu mâinile.

– Peter spune că nu va face nici un act de curaj astăzi. Se duce doar la Cornul Vânătorului, se întâlneşte cu cei de acolo, stabileşte o nouă întrevedere şi apoi pleacă. Vrea doar să descopere ce planuri au ăia în legătură cu el. De fapt, se duce direct acolo - unde va fi păzit de Dumnezeu ştie câţi detectivi înarmaţi - şi apoi se întoarce aici.

Annemarie zâmbi, evident la fel de uşurată ca Julie:

– Asta e bine. Zâmbetul îi dispăru încet.

– De unde ştii că se va ţine de cuvânt?

– Cuvântul unui ofiţer de poliţie…, începu van Effen.

– Pentru că se întoarce la unu. Ia prânzul cu noi. Un prânz cu totul special. Vinuri franţuzeşti. Ştie cât de urât fac dacă cineva întârzie la o masă oferită de mine. Cu atât

mai mult, dacă lipseşte. În plus, n-o să mai pregătesc niciodată nimic.

– Exclus pe viaţă? Orice, dar asta nu. O să mă-ntorc. Garantat.

Annemarie întrebă:

– Se întoarce pentru noi sau pentru prânz?

– Pentru prânz, bineînţeles. Pe noi ne poate vedea oricând.

– Nu "sau", *şi,* spuse van Effen. Un ceas de tihnă. E foarte posibil să am ceva de făcut pe la două. Tot cei de la FFF.

– Credeam, spuse Annemarie, că nu vor mai întreprinde nimic până mâine, la un moment încă neprecizat.

– Mă pregăteam să-ţi spun. Am fost întrerupt. Julie întrebă:

– Te-a întrerupt cineva?

– Ea m-a întrerupt. Fie că avea presimţiri sumbre, ca tine, fie că se lua de mine din diverse motive.

– Ce? zise Annemarie.

– Cum să-i aminteşti de un lucru oarecare, dintre atâtea altele? Totuşi, să încerc. FFF-iştii au promis să ne distreze azi după-amiază la două. În acelaşi loc de pe Canalul Olandei de nord, la Nord de Alkmaar, după cum ne-au promis azi-dimineaţă. Spun c-au minat locul încă de ieri, că au hotărât să nu facă să explodeze

încărcăturile şi că ne desfid să le găsim. De asemenea, ecluza de la Hagestein.

– Ce-i aia? întrebă Julie.

– O ecluză. Din punct de vedere tehnic, cred că e vorba de un zăgaz reglabil. O structură de beton care controlează scurgerea apei. La. sud de Utrecht, pe Rinul Inferior. S-ar putea să atace unul sau altul din aceste două puncte, din câte spun, sau pe amândouă, sau nici unul. Vechiul principiu al nesiguranţei. Ei bine, e timpul să mă îmbrac pentru întâlnire.

Îşi strânse sora de umeri, o sărută, făcu acelaşi lucru cu Annemarie, care rămase surprinsă, şi spuse:

– Cineva trebuie să aibă grijă ca legea să fie respectată, şi plecă.

Julie privi spre uşa închisă şi clătină din cap:

– Sunt momente când am impresia că ar trebui să se voteze o lege împotriva lui.

Van Effen, îmbrăcat la fel ca în vizita din după-amiaza precedentă, îşi parcă maşina - nu Peugeotul, de data asta pe o arteră laterală, la trei străzi distanţă de Cornul Vânătorului, şi se îndreptă spre intrarea restaurantului. Cum zona în care era situat Cornul Vânătorului era departe de a fi salubră, această uşă era permanent încuiată. Van Effen avea cheia. Intră, ajunse în semiîntunericul de pe culoar şi tocmai

încuiase uşa la loc, când ceva tare îl izbi cu forţă, dureros, peste ceafă.

– Nu te mişca.

Van Effen nu se mişcă. Întrebă:

– Cine e?

– Poliţia.

– N-ai nume?

– Mâinile sus.

O lanternă se aprinse în spatele lui.

– Jan, vezi dacă are pistol.

Nişte mâini îi scotociră în buzunarele hainei şi simţi cum i se scoate pistolul ascuns la umăr. Van Effen spuse:

– Aşa. Deci sunt cu mâinile sus, pistolul mi-a fost luat. Acum pot să mă întorc?

– Foarte bine.

Van Effen se întoarse:

– Aşa-ţi înveţi dumneata oamenii, sergent Koenis, să-şi caute prizonierii de arme?

Îşi lăsă mâinile în jos şi trase de centura pantalonilor. Le arătă două ascunzători, fiecare având un pistol minuscul, legat de câte un picior.

– Aprinde lampa din tavan.

Se făcu lumină. Bărbatul cu pistolul spuse:

– Dumnezeule mare! Domnul locotenent van Effen. Vă cerem scuze pentru ce s-a întâmplat, domnule locotenent.

– Atâta vreme cât nu m-ai ciuruit de gloanţe, sergent, n-are de ce să-ţi pară rău.

Era semiîntuneric, eram cu spatele la voi şi n-aveaţi cum să-mi vedeţi costumaţia, cicatricea şi mănuşa neagră. Şi, desigur, nu vă aşteptaţi să intru în felul ăsta. Sunt încântat să constat că dumneata şi oamenii dumitale sunteţi în alertă.

– Nici măcar nu v-am recunoscut glasul.

– Mi-am băgat nişte ghemotoace în gură. Trebuie să recunosc că schimbă oarecum vocea. Câţi oameni ai aici, sergent?

– Cinci, domnule locotenent. Doi cu pistoale automate.

– Şi afară, în stradă?

– Încă cinci. După ferestrele de la parter. Şi încă două pistoale automate.

– Foarte măgulitor să constat că domnul colonel pune atâta preţ pe locotenentul său.

Se întoarse spre tânărul poliţist care încă ţinea pistolul lui în mână:

– Crezi că mi-aş putea lua înapoi ce-mi aparţine?

– Da, domnule locotenent. Scuzaţi-mă, domnule locotenent. Desigur.

Poliţistul era extrem de încurcat:

– N-o să mai fac niciodată greşeala *asta.*

– Ştiu că n-o să mai faci. Du-te şi roagă-l pe Henri să vină până aici. Henri e tipul cu mutră tristă din spatele barului.

Când apăru Henri, lugubru ca de obicei, spuse:

– Am auzit că era cât pe-aci să fii împuşcat, Peter. Trebuie să fi fost o experienţă destul de neobişnuită pentru tine. E vina mea. Am uitat să-i spun sergentului că ai propria ta cheie. Nu m-am aşteptat c-o să vii în felul ăsta.

– Nici o problemă. Câţi clienţi ai?

– Numai trei. Şi sunt dintre obişnuiţii localului. Dacă mai vin vreunii în timp ce discuţi cu musafirii tăi, o să-i ţin la distanţă de masa voastră. Nimeni nu va putea să audă o vorbă din ce vă spuneţi.

– Nimeni în afară de tine, desigur. Henri aproape că zâmbi:

– În afară de mine. Domnul care a fost aici a spus că tipii n-au cum găsi microfonul nici dacă-i caută. M-a întrebat dacă eu aş putea să-l găsesc şi n-am putut. În propriul meu bar. De altfel, a spus că e foarte puţin probabil să-l caute.

– Nici eu nu cred c-o vor face. Deschide magnetofonul din birou imediat ce apar indivizii. Acum o şterg şi-mi fac o intrare decentă pe uşa din faţă. Probabil c-au pus pe cineva să stea la pândă.

*

Van Effen era aşezat în separeul cel mai apropiat de uşă, când intrară cei trei, cu Agnelli în frunte. Van Effen se ridică şi-i

strânse mâna lui Agnelli, care părea la fel de sincer şi prietenos ca şi data trecută.

– Foarte bucuros să te întâlnesc din nou, domnule Danilov, spuse Agnelli. Pe Helmut, desigur, îl cunoşti.

Paderiwski nu-i întinse mâna.

– Iar el e fratele meu, Leonardo.

Leonardo Agnelli îi întinse mâna lui van Effen. Nu semăna deloc cu fratele său. Era scund, turtit şi avea sprâncene negre, împreunate. Sprâncenele, în sine, nu însemnau nimic. Pur şi simplu se născuse aşa. În felul lui urât, părea la fel de inofensiv ca şi fratele său, ceea ce, din nou, fireşte că nu însemna nimic. Prezentările odată terminate, van Effen se aşează. Agnelli şi ceilalţi doi rămaseră în picioare.

Agnelli spuse:

– Ăsta e separeul dumitale preferat, domnule Danilov? Van Effen păru uşor încruntat:

– N-am un separeu preferat. Ăsta e… ei bine, ăsta e plasat cel mai departe de restul clienţilor. Am crezut că şi dumneata ai interes să nu fim auziţi.

– Desigur, desigur. Dar te-ar deranja dacă ne-am muta în altul?

Van Effen se încruntă din nou, la fel de încurcat.

– Deloc. Dar cred că am dreptul să ştiu de ce. Stop. Am înţeles. Microfonul ascuns. O excelentă dovadă de încredere reciprocă.

Păru să se gândească repede:

– Aş fi putut face şi eu acelaşi lucru.

– Dumneata eşti expert în explozibile. Agnelli părea că se scuză:

– Asemenea oameni, de obicei - întotdeauna, cred - se pricep foarte bine la electronică.

Van Effen zâmbi, se ridică, făcu câţiva paşi şi făcu un gest larg cu mâna spre separeul gol:

– Ofer o sută de guldeni primului care descoperă microfonul ascuns, pe care tocmai l-am instalat lucrând ore în şir, sub privirile fascinate ale proprietarului şi clienţilor săi. O sută de guldeni pentru o muncă de câteva secunde. Am o fire generoasă.

Agnelli râse:

– În acest caz, nu cred că trebuie să ne mai preocupe chestia asta.

Se aşeză şi le făcu şi celorlalţi doi semn să facă acelaşi lucru:

– Nu stai cu noi, domnule Danilov?

– Când stau de vorbă, eu…

– Desigur. Cred că toţi vom bea bere. Van Effen făcu comanda, se aşeză şi spuse:

– Ei bine, domnilor, la obiect.

– Fireşte. Agnelli zâmbi:

– Aşa-mi placi. I-am raportat şefului, care pare să ne aprobe alegerea.

– Sperasem să-l întâlnesc în dimineaţa asta.

– Îl vei întâlni diseară. În Piaţa Digurilor, la Palatul Regal, ca să mă exprim cât mai exact. Sperăm să-i aruncăm în aer, la noapte, o aripă cu ajutorul dumitale preţios.

– Ce?

Van Effen vărsă puţin din halba de bere, pe care tocmai o luase de pe masă.

– Palatul Regal? Chiar ai spus Palatul Regal?

– Da.

– Eşti nebun. Eşti nebun de legat.

Van Effen vorbea cu o convingere nedisimulată.

– Noi nu credem asta. Şi nici nu glumim. Ai de gând s-o faci?

– Să mă ia dracu dac-o fac. Agnelli zâmbi în felul său plăcut.

– Ai avut un acces de virtute? Te-ai gândit să fii de partea legii şi să mergi pe cărarea dreaptă şi îngustă?

– Câtuşi de puţin, trebuie să recunosc. Dar trebuie să înţelegi că, deşi acţionez în special în afara legii şi am un trecut care n-ar sta în picioare la un examen riguros, sunt totuşi, din multe puncte de vedere, un cetăţean normal. Am ajuns să-i iubesc pe olandezi şi, cu toate că nu-i cunosc de prea

multă vreme, am ajuns să le respect, ba chiar să le admir familia regală.

– Sentimentele dumitale îţi fac cinste, domnule Danilov. Chiar le împărtăşesc. Dar îmi vine greu să cred că acestea sunt adevăratele motive ale refuzului dumitale. Ai spus ieri după-amiază că nu te vei implica în nici o acţiune în care ar putea apărea cel mai mic pericol de rănire şi cu atât mai mult de moarte. Aşa e?

Van Effen aprobă din cap.

– Te asigur că la noapte nu va apărea nici un risc de acest gen.

– Deci voi vreţi doar să provocaţi o explozie inofensivă în interiorul palatului…?

– Exact.

– Şi, pentru Dumnezeu, de ce vreţi aşa ceva?

– Nu te ocupa de asta. Cum e uşor de ghicit, e vorba, pur şi simplu, de un gest psihologic.

– Cum pot fi sigur că va fi inofensiv?

– Vei putea să-ţi liniştească conştiinţa în această privinţă în momentul în care ajungi acolo. Explozia se va produce într-o pivniţă goală. Pe ambele laturi ale palatului există asemenea încăperi. Toate cele patru uşi pot fi încuiate şi apoi vom scoate cheile din broască. Deasupra lor sunt tot pivniţe goale. Absolut nimeni dintre cei implicaţi nu e în pericol.

– Noi însă suntem în pericol. Palatul e păzit cu străşnicie. Se spune că gărzile au obiceiul să te-ntrebe ce cauţi acolo numai după ce te-au împuşcat. Aversiunea mea împotriva omuciderii mă include şi pe mine.

– Te rog, domnule Danilov. Nu suntem copii. Arăt eu a om care să pornească într-o acţiune de genul ăsta fără să fi planificat din timp, cu meticulozitate, fiecare amănunt?

– De acord. Nu arăţi.

– Atunci poţi fi sigur că n-o să dăm de nici un bucluc. Ca o garanţie suplimentară, atât şeful nostru, cât şi eu vom fi acolo. Nici noi n-avem mai mult chef decât dumneata s-ajungem pe lumea cealaltă.

– Şi poate că nici cariera voastră anterioară nu e nepătată.

– Pătată sau nu, nimănui nu i-ar fi uşor, dac-ar fi găsit cu explozibili în incinta palatului.

– Asta e clar.

Van Effen avea o voce acră.

– Deci acum voi ştiţi că eu am cazier, în timp ce eu nu ştiu dacă voi aveţi sau nu.

– Asta nu cred că are vreo importanţă, nu?

– Dacă are, pentru moment îmi scapă. Probabil că-mi va veni în cap când va fi prea târziu. Ce fel de bombă aveţi în vedere?

– Nu sunt sigur.

Agnelli zâmbi. Van Effen se dăduse, practic, pe mâna lor.

– Eu nu sunt expert în explozibili. Talentele mele, atâtea câte există, sunt de altă natură. Mai curând organizatorice, să zicem. Am înţeles doar că ar cântări vreo trei sau patru kilograme şi că e făcută dintr-un material numit amatol.

– Din ce sunt făcute pivniţele?

– Pivniţele? Te referi la ziduri?

– La ce altceva ai vrea să mă refer?

– Chiar că n-aş putea să-ţi spun.

– Nu cred că are importanţă. Încercam doar să-mi imaginez ce efect va avea bubuitura. Dacă pivniţele sunt adânci şi au…

– Pivniţele alea sunt foarte adânci.

– Aşa. Şi având palatul deasupra, trebuie să susţină o greutate absolut considerabilă. Nu ştiu cât de veche poate fi această parte a palatului, nu ştiu nimic despre el, dar îmi închipui că zidurile sunt construite foarte solid. Probabil că nu din beton armat. Mai curând, din piatră, aş zice, şi de o grosime remarcabilă. Micul vostru foc de artificii nu prea cred că va reuşi să le zgârie. Tot ce vor percepe cei din interiorul palatului va fi o slabă zguduitură; în cel mai bun caz, un tremur care nu-i va face nici măcar să ridice din sprâncene pe experţii de la cea mai apropiată staţie seismografică, indiferent

unde ar fi aceasta. Cât despre factorul zgomot, va fi neglijabil.

– Eşti sigur?

Tonul lui Agnelli era neobişnuit de tăios.

– Dacă presupunerile mele sunt corecte, şi nu văd nici un motiv pentru care n-ar fi, sunt sigur.

– Nu se va auzi nici o bubuitură mare?

– Nu se va auzi în saloanele palatului şi cu atât mai puţin în Piaţa Digurilor.

– Cum am putea face să fie auzită?

– Aduceţi destul amatol de rezervă, lăsaţi-mă să arunc o privire asupra zidurilor şi o să vă spun. Spune-mi, intenţionaţi doar să lăsaţi explozivul acolo, să încuiaţi uşile, să aruncaţi cheile - nu se poate să nu vă fi gândit că există duplicate?

– Le avem.

– Şi să aranjaţi ca bubuitura să se producă după ce aţi părăsit incinta?

Agnelli aprobă din cap.

– Atunci de ce dracu aveţi nevoie de mine pentru o treabă simplă ca asta? N-am eu prea multă conştiinţă, dar mă simt de-a dreptul vinovat dacă e să iau bani pentru un nimic ca ăsta. Orice puşti care-a lucrat un an într-un laborator de fizică sau de chimie ar putea face aşa ceva. Tot materialul necesar constă dintr-o baterie, un ceas deşteptător vechi, câteva materiale flexibile, un detonator cu scântei sau cu mercur, o

capsulă şi gata. Chiar mai simplu, nu e nevoie decât de o siguranţă RDX mare, cu ardere înceată. Ce nevoie mai aveţi de un expert în materiale explozibile - de mine? Domnule Agnelli, e o chestiune de mândrie profesională!

– Dar asta *este* o treabă de profesionist. Explozia trebuie declanşată prin telecomandă radio.

– O poate face un adolescent care a lucrat doi ani într-un laborator de fizică sau chimie. O puteţi face chiar voi.

– Pentru motive bine întemeiate, avem nevoie de un expert. Motivele nu te privesc pe dumneata.

– Aveţi datele tehnice ale acestui dispozitiv de telecomandă?

– Un profesionist are nevoie de o carte tehnică?

– Numai un amator i-ar putea pune unui profesionist o întrebare atât de stupidă. Bineînţeles că am nevoie de o carte tehnică, cum o numeşti dumneata, dar nu instrucţiunile de folosire mă interesează. Sistemele astea nu sunt greu de manevrat, o dată ce le cunoşti principiul de funcţionare. Problema e că există un număr mare de sisteme diferite. Nu de instrucţiuni am nevoie, ci de datele tehnice. Trebuie să ştiu tensiunea, puterea, lungimea de undă, genul de detonator, natura mecanismului de

acţionare, tipul de protecţie şi încă câteva amănunte, mai mult sau mai puţin importante. Şi asta atât în ceea ce priveşte dispozitivul, cât şi telecomanda. Le aveţi? Mă refer la informaţii.

– Le avem. Le voi aduce diseară.

– Nu le veţi aduce. Nu vreau să te jignesc, domnule Agnelli, dar numai un neavizat îşi poate imagina că m-aş apuca să învăţ la faţa locului cum funcţionează dispozitivul. Vreau să fiu atât de bine familiarizat cu toate informaţiile, încât să pot face abstracţie de ele în momentul în care mă apropii de locul acţiunii. Am nevoie de toate informaţiile astea cu cel puţin o oră înainte de a mă apuca de lucru.

– Şi dacă nu, nu faci târgul?

– N-aş vrea să te jignesc încercând să te ameninţ sau să te şantajez. Presupun că un om rezonabil îşi dă seama când o cerere e rezonabilă.

– Îşi dă. O să-ţi trimitem informaţiile pe la şase jumătate în seara asta, să zicem.

– Grozav.

Van Effen făcu o scurtă pauză.

– Ei, ei. Şi am făcut anchete sârguincioase, nu?

– Nici n-a fost prea greu. Acum ajungem la problema delicată a remuneraţiei… deşi ţi-am promis deja că va fi absolut generoasă.

– Şi ai pomenit, mi se pare, de posibilitatea unui angajament permanent.

– Aşa e.

– Atunci hai să considerăm asta drept o demonstraţie de probă. Ştii, eficienţă, siguranţă, profesionalism. Dacă mă ridic la nivelul cerinţelor, vom discuta după aia plata pentru afacerile ulterioare.

– E o propunere cinstită şi generoasă. De fapt, atât de generoasă, încât aproape că mi-e frică să abordez următorul punct delicat.

– N-aş vrea să te pun în încurcătură. Dă-mi voie să-l abordez eu.

– E mai mult decât generos din partea dumitale.

– Aşa sunt eu. Mi-ai dat informaţii ultrasecrete şi foarte preţioase, pentru care, fără îndoială, poliţia m-ar răsplăti cu largheţe.

Din scurta încruntare a lui Agnelli, urmată imediat de un zâmbet, van Effen înţelese că a ghicit.

– Totuşi nu voi transmite poliţiei aceste informaţii. Motivele? Unu, nu-mi place să fac joc dublu. Doi, nu-mi plac poliţiştii şi nici eu nu le plac lor; n-aş vrea să ştiu nici un poliţist în preajma mea. Trei. Un motiv pur egoist şi financiar: sunt sigur că aş câştiga cu mult mai mulţi bani dac-aş lucra pentru voi cu diverse prilejuri, decât aş câştiga trădându-vă o dată. Patru. Nu vreau să-mi

petrec restul vieţii cu un tip, sau mai mulţi, pe urmele mele, gata să-mi facă felul. Acum Agnelli zâmbea foarte larg.

– Al cincilea e motivul cel mai convingător. Din ceea ce tocmai mi-ai spus rezultă clar că voi aveţi informatori, legături în interiorul Palatului Regal, care v-ar alerta imediat dac-ar simţi poliţia prin preajmă. Şi cum n-ar putea exista decât o singură persoană care v-a trădat, probabil că v-aţi descotorosi de mine în mod expeditiv şi eficient. Deşi cred că vi s-ar părea mult mai elegant să mă predaţi poliţiei şi să le sugeraţi să arunce o privire asupra cererilor de extrădare din Polonia şi din Statele Unite. Personal, cred c-aş prefera Statele Unite. Cel puţin, acolo s-ar putea să mă aleg cu un simulacru de proces. Nu sunt căutat, fireşte, sub numele de Danilov, dar semnalmentele răufăcătorilor sunt de obicei foarte exacte şi nu pot exista mulţi indivizi urmăriţi de poliţie care să umble prin lume cu o cicatrice pe faţă şi cu mâna stingă distrusă, cum e cazul meu. Cred că înţelegi, domnule Agnelli, de ce am de gând să mă ţin mai departe de poliţie.

– Trebuie să recunosc că nu prea pari să faci casă bună cu legea. Îţi mulţumesc, domnule Danilov, că te-ai achitat, în locul meu, de sarcina asta delicată. Exact la lucrurile astea mă gândeam şi eu. Sunt

absolut convins că vei fi un membru foarte valoros al echipei noastre.

– Crezi că se poate avea încredere în mine?

– Fără discuţie.

– Atunci mă simt de două ori onorat. Agnelli ridică, întrebător, din sprâncene.

– Azi n-a mai fost nevoie să-mi descarc pistoalele. Agnelli zâmbi, se ridică, îi strânse mâna şi ieşi cu cei doi însoţitori ai săi. Van Effen se duse în birou, ascultă înregistrarea discuţiei, îşi exprimă satisfacţia şi mulţumindu-i lui Henri, puse banda în buzunar şi plecă.

Aşa cum îşi făcuse, de acum, un obicei, van Effen îşi parcă maşina în spatele hotelului Trianon, dar intră pe uşa din faţă. Un omuleţ şters, părând absorbit într-un ziar, era aşezat pe un scaun, în apropierea recepţiei. Van Effen i se adresă recepţionerului.

– Un meniu, te rog.

Nu-i dădu nici o atenţie tipului de pe scaun.

– Mulţumesc.

Însemnă câteva feluri de mâncare de pe listă:

– Voi mânca asta, asta şi asta. Şi o sticlă de vin de Burgundia. În cameră, la douăsprezece şi jumătate, te rog. După care, n-aş vrea să fiu deranjat. Deci, te rog, nici un

telefon. Te-aş ruga să mă trezeşti la ora patru. Van Effen luă liftul până la primul etaj, coborî pe scări şi privi cu precauţie după colţ. Omuleţul plecase. Se duse la recepţie.

– Văd că ai pierdut un client valoros, Charles.

– Nu tocmai valoros, domnule locotenent. Bea câte un pahar de jonge jenever cam o dată la un ceas. Acum era a treia vizită pe care ne-o făcea, de noaptea trecută încoace. E cam bătător la ochi, nu?

– Pe cât se pare nu e şi părerea lui. Anulează-mi te rog, prânzul, Charles.

– L-am şi anulat.

Van Effen părăsi hotelul Trianon cu câteva minute mai târziu, după ce-şi reluase înfăţişarea obişnuită.

*

– Ei bine, spuse van Effen, mai eraţi îngrijorate din cauza mea?

– Bineînţeles că nu, spuse Julie. Ne-ai spus că n-avem nici un motiv.

– Mincinoaso. Şi tu la fel.

– Eu? zise Annemarie. Încă n-am spus o vorbă.

– Te pregăteai să spui. Grija voastră e perfect justificată. Un jonge jenever mare. Am fost absolut în ghearele morţii, ascultaţi ce vă spun.

– Povesteşte-ne şi nouă, viteazule Daniel, zise Julie.

– Imediat. Mai întâi să-i telefonez colonelului. Probabil că e devorat de grijă pentru soarta credinciosului său locotenent.

– E douăsprezece şi jumătate, spuse Julie. Din câte-l cunosc eu pe colonel, singura lui grijă la ora asta e ce aperitiv să ia înainte de masă.

– Eşti nedreaptă cu el. Şi întâmplător şi cu mine. Luă paharul din mâna surorii lui.

– Pot să mă duc în dormitorul tău?

– Bineînţeles. Annemarie spuse:

– Credeam…

– E un telefon acolo.

– Ah. Secrete de stat.

– Nicidecum. Veniţi şi voi. Amândouă. În felul ăsta nu voi fi obligat să mă repet.

Se aşeză pe patul lui Julie, deschise o noptieră şi extrase un telefon. Annemarie spuse:

– Instrumentul ăsta arată ciudat.

– E un telefon de campanie. Dacă ţi-a montat cineva un aparat de ascultare în telefon, acesta înregistrează doar un zgomot fără sens. Un dispozitiv montat în aparatul celui pe care-l suni acţionează invers şi face bâlbâiala din nou inteligibilă. E folosit intens de serviciile secrete şi de spioni de mare clasă. Şi criminalii îl apreciază foarte tare. Iniţial nu făcusem legătura decât cu

apartamentul meu, dar pot să-l sun pe de Graaf şi de aici.

Făcu imediat legătura.

– Bună dimineaţa, domnule colonel… Nu, n-am fost atacat, răpit, torturat, asasinat sau agresat în vreun alt fel… Chiar dimpotrivă. Absolut cordială… Nu, era şi un nou-venit. Fratele lui Romero Agnelli. Mafiot autentic, absolut prietenos, vorbesc serios, care se bucură de numele de Leonardo Agnelli… Da, mi se pare splendid, nu-i aşa, şi da, am făcut un aranjament. Am fost angajat să arunc în aer Palatul Regal la ora opt seara… Nu, domnule colonel, nu glumesc.

Acoperi microfonul telefonului şi privi spre cele două fete speriate, care făceau ochii mari.

– Cred că domnul colonel s-a înecat cu băutura. Da, domnule colonel, cu amatol. Acţionat cu un dispozitiv de telecomandă radio, despre care voi căpăta detalii în seara asta… Bineînţeles că am intenţia s-o fac. Se bazează pe mine… Nu, jos în pivniţe. Nu vor fi pierderi de vieţi omeneşti… Foarte bine.

Acoperi microfonul receptorului cu o mână, iar cu cealaltă îi întinse paharul gol lui Annemarie.

– Trebuie să păstrez o tăcere respectuoasă, în timp ce el rumegă înainte de a-mi spune ce am de făcut. Nu mai e

nevoie să spun că sunt aproape sigur că nu voi fi de acord cu propunerea lui:

– Să arunci în aer Palatul Regal!

Annemarie o privi pe Julie, care tocmai adusese sticla de jenever:

– E vorba de Palatul Regal. Să-l arunce în aer. E nebun. Eşti… eşti poliţist.

– Soarta poliţistului e crudă. Aşa e pe lumea asta. Da, ascult. Urmă o pauză lungă. Julie şi Annemarie îi studiau, pe furiş, dar cu atenţie, expresia, dar nu descopereau nici un indiciu în legătură cu ceea ce gândeşte, deşi, din când în când, îşi permitea să aibă o expresie gânditoare, pe când mai sorbea câte puţin jenever.

– Da, înţeleg. Alternative. Mai întâi, mă puteţi îndepărta definitiv din afacerea asta şi aveţi mijloacele să vă asiguraţi în acest sens, aşa că, firește, voi fi nevoit să vă accept decizia. Dar e greu să mă îndepărtaţi dintr-o treabă şi apoi să mă puneţi la loc s-o fac. Dacă afacerea de diseară se va dovedi doar primul dintr-o serie de atentate de acest tip - şi dumneavoastră ştiţi mai bine ca oricine că asemenea lucruri se petrec, aproape invariabil, ciclic -, atunci voi fi nevoit să refuz de a fi numit să cercetez cazul, pe motiv că am avut norocul şi ocazia de a cerceta activitatea acestei bande, iar dumneavoastră m-aţi împiedicat să profit de acest prilej… Desigur, domnule colonel, îmi puteţi cere să-

mi dau demisia pentru că mă opun executării ordinelor. Dar voi refuza să-mi dau demisia. Va trebui să mă daţi afară. Şi apoi, desigur, va trebui să-i explicaţi ministrului că m-aţi dat afară pentru că aţi făcut o greşeală, pentru că aţi refuzat să mă ascultaţi, pentru că n-aţi vrut să-mi daţi şansa de a opri ceea ce s-ar putea dovedi un nou val de criminalitate înainte de a fi început, pentru că aţi avut o părere contrară celei exprimate de mine şi aţi greşit Aruncaţi în foc câte castane vreţi, domnule colonel, eu refuz să le scot. Şi refuz să-mi dau demisia. Scuzaţi-mă, domnule colonel.

Julie se aşezase lângă el pe pat şi-şi pusese ambele palme pe mâna cu care el ţinea telefonul, de parc-ar fi vrut să i-l smulgă.

– Termină, Peter, termină.

În ciuda faptului că van Effen acoperise, prudent, microfonul, vocea ei era scăzută, agitată, încordată.

– Nu-i poţi vorbi astfel colonelului. Nu vezi că-l pui pe bietul om într-o situaţie imposibilă?

Van Effen se uită la Annemarie. Privindu-i buzele strânse şi capul care se clătina uşor, era limpede că e de aceeaşi părere cu Julie. Van Effen îşi privi din nou sora şi aceasta făcu un gest vizibil de retragere, văzându-i expresia.

– De ce nu mă asculţi în loc să te complaci să repeţi intervenţia nedorită de noaptea trecută şi să-ţi bagi nasul în treburi despre care habar n-ai? Crezi că el e într-o situaţie imposibilă? Ascultă ce spun şi judecă în ce postură sunt eu.

Ea-şi luă încet mâinile de pe braţul lui, mulţumindu-se să-l privească, cu o expresie care arăta limpede că nu înţelege. Van Effen ridică din nou receptorul.

– Iertaţi-mă pentru întrerupere, domnule colonel. Julie spune că n-am nici un drept să vă vorbesc în felul ăsta şi că vă pun într-o situaţie imposibilă. Dar vai, Julie nu ştie ce spune. Annemarie, care e şi ea de faţă, e de acord cu Julie, dar nici ea nu ştie despre ce este vorba. Ca să fiu drept cu ele, trebuie să spun că, judecind după felul în care se uită una la alta, ele sunt de părere că eu nu ştiu ce vorbesc. Şi dumneavoastră ca şi ele vă aflaţi la periferie. Eu sunt omul din centru. O situaţie imposibilă, zice ea. Gândiţi-vă la alternativa pe care mi-o propuneţi.

Eu fac aşa cum am stabilit cu Agnelli şi ceilalţi. Dumneavoastră, cum spuneţi, veţi avea grijă să fiu în siguranţă. Mai întâi de toate, aveţi datoria - din câte spuneţi - să avertizaţi pe locuitorii Palatului Regal, folosind ca justificare numeroasele ameninţări proferate, în ultimele luni, împotriva familiei regale. Veţi împânzi Piaţa

Digurilor cu soldaţi. Plasaţi escadroane antiteroriste chiar în interiorul palatului. Se pare că nu v-aţi gândit nici o clipă că aceşti criminali au informatorii lor care mişună prin tot locul şi că prezenţa unui singur poliţist suplimentar le va fi raportată imediat. Am fost prevenit că, dacă se va întâmpla aşa ceva, vor şti că poliţiei nu i-a putut parveni această informaţie decât de la o singură sursă, de la un singur om. Şi nu cred - *ci ştiu* - că serviciul de pază al palatului e lamentabil şi că spionii se mişcă foarte uşor dinăuntru în afară şi invers. Daţi un singur telefon la palat, la brigăzile antiteroriste sau oricărui poliţist şi e ca şi cum aţi lua un creion şi o hârtie şi mi-aţi scrie şi mi-aţi semna sentinţa la moarte.

Van Effen era conştient că asta e o exagerare, extrădarea fiind soarta cea mai rea care-l putea aştepta, chiar presupunând că inamicul şi-a dat seama ce joc face el, ceea ce nu era sigur. Dar acum nu era momentul pentru asemenea rafinamente.

– Ziceţi că aveţi grijă de siguranţa mea? Îmi pregătiţi moartea. Van Effen se va afla într-o lume mai bună înainte de miezul nopţii. Ce contează un locotenent mai puţin, atâta timp cât veţi respecta chiţibuşurile regulamentelor dumneavoastră înguste? Poate - ba nu, sunt sigur - că Julie şi Annemarie nu mă iubesc prea mult în clipa

asta, dar cred că vor avea bunăvoinţa de a depune mărturie la anchetă că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-mi salvez pielea mea prăpădită.

Aceasta, desigur, e partea cea mai proastă a scenariului şi n-am nici un chef să particip la el. M-am mai gândit în timpul discuţiei noastre şi mi-am schimbat părerea într-o privinţă. Mi-aţi oferit două alternative. Una - de a fi dat afară; cealaltă - de a ajunge în coşciug. Nu sunt încă senil şi cred că s-ar cuveni să-mi găsesc o slujbă în care să nu mai fiu ameninţat nici cu darea afară, nici cu eliminarea fizică. Dacă trimiteţi un băiat acasă la Julie, o să-i înmânez demisia mea. În acelaşi timp, o să-i dau şi banda cu înregistrarea pe care am făcut-o azi dimineaţă la Cornul Vânătorului. Sper că dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră de la universitate veţi reuşi să scoateţi ceva de aici şi din celelalte mesaje telefonice. Îmi pare rău de toate astea, domnule colonel, dar nu-mi lăsaţi nici o posibilitate de alegere. Se pare că nu mai am nici o alternativă.

Repuse telefonul în noptieră şi ieşi din cameră.

Când Julie şi Annemarie se duseră după el, îl găsiră răsturnat într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate şi cu paharul de jenever în mână. Pentru cineva care tocmai

luase o hotărâre atât de importantă, părea ciudat de nepăsător.

Julie întrebă:

– Îmi dai voie să spun ceva?

– Desigur. Prin comparaţie cu ce a spus colonelul şi cu ce, fără îndoială, gândeşte în momentul ăsta, săgeţile tale sunt absolut inofensive.

Ea zâmbi palid:

– Nu mi-am pierdut nici minţile, nici memoria. N-am nici o intenţie să fiu - cum te-ai exprimat tu atât de încântător aseară - rece, analitică, superioară şi nici să te sufoc cu sfaturi nedorite şi necerute. Îmi pare rău pentru ce-am spus în dormitor. Nu ştiam că eşti într-o postură atât de imposibilă. Dar dacă voi continua spunând şi că l-ai pus pe colonel într-o situaţie de-a dreptul fără ieşire, probabil că îmi vei răspunde că, după părerea ta, viaţa unui locotenent nu contează, prin comparaţie cu nobilele sentimente ale colonelului. Ei bine, continuu să spun că-mi pare rău, dar... Annemarie o întrerupse:

– Julie?

– Da?

– În locul tău nu m-aş mai obosi să-i spun că regret. Nu cred nici o clipă că e într-o situaţie imposibilă. Uită-te la el. O să facă tensiune dacă se mai străduieşte mult să-şi stăpânească hohotul de râs.

Îl privi cu atenţie:

– Nu eşti prea activ. Credeam c-ai venit aici să-ţi scrii demisia. El se încruntă, privi în zare, apoi spuse:

– Nu-mi amintesc să fi spus asta.

– Probabil pentru că n-ai avut nici o clipă intenţia să-ţi dai demisia.

– Ei, ei. Până la urmă tot o să facem din tine un detectiv. Ai perfectă dreptate, draga mea. N-am avut intenţia să-mi dau demisia. Cum aş putea? Cum aş putea să-l las pe unchiul Arthur să facă singur faţă valului crescând de criminalitate din Amsterdam? Are nevoie de mine.

Annemarie o întrebă pe Julie:

– Crezi că dacă i-aş spune că e şi machiavelic şi încăpăţânat o să mă dea afară? Sau va încerca doar să mă facă să plâng?

Van Effen sorbi din jenever:

– Din fericire, sunt deasupra unor astfel de lucruri. Şi nu trebuie să confunzi niciodată machiavelismul cu diplomaţia, nici încăpăţânarea cu inteligenţa.

– Ai dreptate, Annemarie. Îmi pare rău c-am spus "îmi pare rău".

Julie îi aruncă lui van Effen o privire nu tocmai afectuoasă:

– Şi acum ce-ai de gând să faci?

– Să stau. Şi să aştept.

– Ce să aştepţi?

– Telefonul colonelului.

– Telefonul colonelului? întrebă Julie. După tot ce i-ai spus?

– După tot ce mi-a spus el mie, vrei să spui!

– Cred c-o să ai cam mult de aşteptat. Annemarie vorbea cu convingere.

– Dragele mele copile - sau, mai bine zis, dragii mei bebeluşi -, constat cu tristeţe că-l subestimaţi pe colonel. E infinit mai şiret decât oricare dintre voi. Ştie cât se poate de bine care e scorul meciului de adineauri. Îi trebuie câtva timp până dă telefon, pentru că e în căutarea unei soluţii de retragere strategică, fără să-şi piardă demnitatea, caută să încheie o pace onorabilă, dacă vreţi. Uite, dacă ţineţi neapărat, el are o minte machiavelică. După ce te-ai războit patruzeci de ani cu criminalii, e normal să-ţi fi dezvoltat un anumit fel de a gândi. I-am spus colonelului că n-am de ales. De Graaf, tocmai pentru că e de Graaf, a înţeles imediat ce vreau să spun: că *el* nu are de ales.

Julie întrebă:

– Văzând cât eşti de inteligent, te-ar deranja…?

– N-are rost să fii urâcioasă. Uită-te la mine. Te tratez cu o curtoazie constantă, ba chiar cu cavalerism…

– Observ! Ce-o să spună colonelul?

– Că după o matură chibzuinţă - sau după ce s-a mai gândit încă o dată la toate aspectele - ei bine, are de gând să-mi dea mână liberă. Că planul de la ora opt poate fi pus în aplicare.

– Ce bine ar fi să văd că greşeşti şi tu, măcar o dată, spuse Julie. Nu, de fapt, n-am vrut să spun asta. Sper doar că te înşeli.

Un timp, nu vorbi nimeni. Fetele continuau să se uite la telefonul de pe măsuţa de cafea, de lângă van Effen. Acesta nu se uita nicăieri în mod special. Sună telefonul. Van Effen ridică imediat receptorul şi răspunse:

– Alo! Da… sunt de acord cu asta. Poate că într-adevăr am sărit peste cal. Dar am fost provocat. Tresări şi ţinu receptorul la distanţă de ureche.

– Da, domnule colonel, şi dumneavoastră aţi fost provocat… Da, sunt absolut de acord. O hotărâre foarte înţeleaptă, dacă mă pot exprima astfel. Bineînţeles, veţi fi tot timpul la curent, domnule colonel… Nu, n-au încredere în mine… Da, domnule colonel, aici. La revedere.

Închise şi o privi pe Julie.

– De ce nu eşti în bucătărie, fetiţo? Îmi miroase a ars. Am fost invitat la dejun…

– Oh, termină. Ce-a spus?

– Am mână liberă. Ora opt seara.

Julie îl privi cu o expresie liniştită un timp care a părut îndelungat, dar care poate că n-a durat mai mult de câteva secunde, apoi îi întoarse spatele şi plecă la bucătărie. Annemarie făcu vreo câţiva paşi spre el, apoi se opri brusc şi spuse:

– Peter.

– Nu spune nimic. De-abia am ieşit dintr-o grea încercare. Aş vrea ca tu şi cu Julie să nu mă puneţi într-o situaţie imposibilă.

– N-o să te punem. Promit. Ştii că nu ne putem împiedica să simţim cum simţim şi nu te poţi supăra pe noi din cauza asta. Dar te-ai putea supăra dac-am începe să vorbim despre asta, aşa că nu vom vorbi. Poţi să fii sigur.

Zâmbi:

– Nu-i aşa că m-am exprimat bine?

– Foarte. Ştii, Annemarie, chiar cred că începi să-mi placi.

– Să-ţi plac?

Îi aruncă o privire zeflemitoare.

– Deci nici măcar nu-ţi plăceam când m-ai sărutat azi dimineaţă? Presupun că erai cu gândurile aiurea. Sau ai obiceiul să-ţi săruţi subordonatele ca o chestie de rutină? Ca să le ridici moralul, fără îndoială.

– Tu eşti prima.

– Şi, fără îndoială, ultima. Toţi facem greşeli, indiferent ce-o fi însemnând remarca asta absconsă. Cine n-are încredere în tine?

– Cine n-are ce?

– I-ai spus colonelului de unii care n-au încredere în tine.

– Ah! Asociaţii mei în afacerea asta. Ne-am despărţit la Cornul Vânătorului, exprimându-ne încrederea şi ataşamentul reciproc. Ceea ce nu i-a împiedicat să posteze un om la Trianon. Nu contează.

– Şi ce faci după-masă?

– Stau aici un timp. O să mă sune colonelul din nou. Asta se va întâmpla după ce vom afla ce-au făcut FFF-iştii la ora două, în cazul în care au întreprins ceva. Colonelul e convins că nu vor arunca în aer Hagestein. Scafandrii n-au găsit nici o urmă de explozibili subacvatici.

Van Effen sună la birou şi ceru sergentul de serviciu:

– Cei cu oamenii care-i urmăresc pe Fred Klassen şi Alfred van Res? S-au întors la amiază?

Ascultă câteva clipe.

– Deci van Rees i-a scăpat urmăritorului. Din întâmplare sau voit, nu contează. Presupun că ai numărul maşinii. Pune-ţi oamenii să patruleze. Să nu se apropie. Să stabilească doar locul. Notează numărul şi sună-mă aici.

*

Dejunul a fost excelent, dar nu tocmai festiv. Julie şi Annemarie şi-au propus să fie spirituale şi foarte vesele încât numai rareori grija care le apăsa răzbătea din conversaţie. Dacă lui van Effen i s-a părut ceva în neregulă, n-a făcut nici un comentariu. Dar Julie ştia că fratelui ei rar îi scapă câte ceva.

Şi-au luat cafeaua în camera de zi. Imediat după ora două, un tânăr poliţist pe motocicletă veni după înregistrarea de la Cornul Vânătorului.

Julie spuse:

– Am aflat că aştepţi un telefon de la colonel. Şi pe urmă?

– Mă culc în patul tău, draga mea, dacă-mi dai voie. Nu ştiu când o să pot dormi la noapte sau dacă voi reuşi să dorm, aşa că nu mi-ar strica acum o oră sau două de somn. Şi m-ar ajuta foarte mult coniacul pe care - nu ştiu de ce - ai uitat să mi-l oferi.

Când sună colonelul, van Effen băuse jumătate din paharul de coniac. A fost o convorbire scurtă, de fapt, un monolog. Van Effen spuse "da" de mai multe ori, "înţeleg" de câteva ori, apoi îşi luă rămas-bun de la colonel şi închise.

– FFF-iştii au aruncat în aer digul Canalului Olandei de Nord fix la ora două după prânz. Inundaţie abundentă, dar superficială şi nici un mort. De ecluza Hagestein nici nu s-au atins. Din câte spune,

colonelul se aştepta la asta. Scafandrii n-au descoperit explozibili la Hagestein şi el e convins că FFF-iştii n-au reuşit nici să se apropie de ecluză, nici să ascundă explozibili. E convins, de asemenea, că tehnicile lor de explozie sunt primitive şi se limitează numai la operaţii simple cum sunt aruncarea în aer a digurilor sau a malurilor unui canal.

– Dar tu nu eşti sigur de asta, nu-i aşa? întrebă Julie.

– Eu nu sunt convins nici într-un sens, nici în altul. Nu ştiu mai multe despre lucrurile astea decât ştii tu. S-ar putea ca domnul colonel să prefere să gândească în termenii ăştia, să fie mai liniştit aşa. S-ar putea ca FFF-iştii să vrea ca domnul colonel să gândească în termenii ăştia. Şi, o dată cu el, noi, ţara. Dau toate semnele că sunt o bandă bine organizată de răufăcători sofisticaţi. Dar s-ar putea ca şi impresia asta să fie înşelătoare.

Sunt, oare, doar un grup cu o gândire simplistă, care încearcă să ne facă să credem că gândesc sofisticat sau un grup cu o gândire sofisticată, care vor să credem că sunt normali? Gândiţi-vă singure la asta. Eu nu pot. Mă duc să mă odihnesc. Te rog, deschide radioul. Pe cât se pare, FFF-iştii şi-au luat obiceiul să dea câte un anunţ public după ce dau ceea ce ei consideră, fără

îndoială, una din loviturile lor capitale. Nu te obosi să mă trezeşti să-mi comunici următoarea lor ameninţare. De fapt, nu mă deranja în nici un caz.

*

De-abia adormise, când intră Julie şi-l scutură de umăr. Deschise ochii şi, conform obiceiului, se trezi aproape instantaneu. Întrebă:

– Aşa ştii tu să nu mă deranjezi? S-a prăbuşit cerul?

– Iartă-mă. Ţi-a sosit o scrisoare.

– O scrisoare? Un om extenuat e smuls din braţele somnului…

– A sosit cu curier special, spuse ea răbdătoare. Poartă ştampila *urgent* pe toate părţile.

– Să văd.

Îi luă plicul din mână, aruncă o privire scurtă asupra adresei şi a ştampilei poştei, deschise plicul, scoase pe jumătate hârtia dinăuntru, o împinse la loc în plic şi strecură plicul sub pernă.

– Şi sunt deranjat pentru atâta lucru. Unul dintre colegii mei care încearcă să fie spiritual. Să nu mă mai deranjezi decât dacă pică cerul.

– Lasă-mă să văd ce era în plicul ăla, zise Julie tăios. Se aşeză pe pat, îi puse mâna pe braţ şi spuse blând:

– Te rog, Peter.

Van Effen vru să vorbească, dar nu spuse nimic. Băgă mâna sub pernă, scoase plicul şi-i dădu scrisoarea lui Julie. Nu era o scrisoare, ci doar o carte poştală simplă, nescrisă pe o parte. Pe partea cealaltă, era un desen primitiv reprezentând un sicriu şi un şireang.

Julie încercă să zâmbească.

– Ei, au trecut trei luni de la ultima, nu?

– Exact.

Van Effen părea indiferent.

– Cum spui, au trecut trei luni. Şi ce s-a întâmplat în aceste trei luni? Nimic. Şi nu văd nici un motiv pentru care s-ar întâmpla ceva în următoarele trei luni.

– Dacă e atât de lipsită de importanţă, de ce a-i ascuns-o?

– N-am ascuns-o. Am pus-o deoparte, pentru că n-am vrut să-mi îngrijorez surioara.

– Îmi dai voie să văd plicul? îl luă, îl privi şi i-l înapoie.

– Toate celelalte erau trimise din străinătate. Ăsta are ştampila de Amsterdam. E primul lucru pe care l-ai văzut şi de aceea ai pus-o deoparte. Fraţii Annecy sunt la Amsterdam.

– Poate că da, poate că nu. E posibil ca scrisoarea asta să fi fost expediată de oriunde unui prieten sau complice din Amsterdam, care a trimis-o la adresa asta.

– Nu cred. Oi fi eu sora ta mai mică, dar m-am făcut mare şi sunt om în toată firea. Pot să gândesc cu capul meu şi să am propriile mele sentimente. *Ştiu* că tipii sunt la Amsterdam. Şi sunt sigură că şi tu ştii asta. Oh, Peter. E prea mult. O bandă de nebuni care ameninţă să ne inunde ţara, altă bandă de nebuni care se pregătesc să arunce în aer Palatul Regal şi acum asta. Clătină din cap.

– Toate deodată. De ce?

– E un şir de întâmplări neobişnuite.

– E un… oh, lasă prostiile. N-ai nici o idee despre ce se întâmplă?

– Nu mai mult ca tine.

– Poate că aşa e, poate că nu. Nu sunt sigură că te cred. Şi acum ce facem? Ce faci *tu?*

– Ce-ai vrea să fac? Să patrulez pe străzile Amsterdamului până când descopăr un personaj cu un sicriu pe umăr şi un ştreang în mână?

Îi puse mâna pe braţ.

– Te rog, scuză-mi iritarea de moment. Nu pot face nimic. Dacă mă gândesc bine, ba da. Pot să mă culc la loc. Nu mă mai trezi decât dacă se prăbuşeşte cerul.

– Eşti un caz disperat.

Zâmbi pe jumătate, se ridică, clătină din nou din cap când văzu că a şi închis ochii şi ieşi din cameră.

*

De-abia adormise din nou, când se întoarse Julie.

– Scuză-mă că te scol din nou, Peter. E colonelul. I-am spus că dormi, dar a zis că şi dacă ai murit trebuie să te readuc la viaţă şi să te dau la telefon. Mi s-a părut că nu e nici un dubiu că e vorba de ceva foarte urgent.

Van Effen puse o mână pe noptieră.

– Putea să folosească telefonul de campanie.

– Poate că vorbeşte de la telefon public.

Van Effen se duse în camera de zi, ridică receptorul, ascultă câteva clipe, spuse:

– Plec chiar acum, şi închise. Julie întrebă:

– Unde?

– Să întâlnesc pe cineva despre care colonelul spune că ar putea fi un prieten. Nu ştiu cum îl cheamă.

Van Effen îşi puse tocul de pistol pe umăr, îmbrăcă haina şi-şi puse cravata.

– Cum tocmai ai spus, Julie, se pare că lucrurile nu se petrec izolat. Întâi barajele.

Apoi explozia de la palat. Apoi fraţii Annecy. Acum asta.

– Ce-o fi "asta" numai tu ştii. Unde e prietenul tău?

– N-o să ghiceşti. La morgă.

CAPITOLUL 5

E posibil ca bătrânul Amsterdam să fie unic în lume datorită atracţiei exercitate de canalele sale şerpuite, străjuite de copaci, de farmecul său medieval, de priveliştile sale romantice, de sentimentul aproape palpabil al istoriei, de frumuseţea sa nostalgică. Dar morga oraşului n-avea nimic din toate astea. Nu avea absolut nimic care să te poată atrage, nici o urmă de farmec, medieval sau modern, era total şi iremediabil urâtă. Era septică, funcţională, inumană şi absolut respingătoare. Nu puteai să nu te gândeşti că numai morţii ar fi putut tolera un asemenea loc: dar personalul în halate albe, deşi nu-şi făcea munca cu prea multă pasiune, nu părea prea diferit de funcţionarii obişnuiţi, de mecanicii de fabrică sau de lucrătorii de fermă. Asta era munca lor şi şi-o îndeplineau cât puteau mai bine.

Când ajunse, van Effen îl găsi pe de Graaf şi pe un tânăr sobru, care-i fu prezentat drept doctorul Prins, aşteptându-l. Acesta era îmbrăcat, conform regulamentului, în halat alb şi avea un stetoscop în jurul gâtului. Era greu să-ţi imaginezi ce caută un stetoscop într-o morgă. Poate că era menit să verifice faptul că cei aduşi acolo erau morţi

cu adevărat. Dar mai probabil făcea, pur şi simplu parte din uniformă. De Graaf era într-o dispoziţie sumbră, însă asta nu se datora mediului, căci, în decursul îndelungatului său serviciu, de Graaf se obişnuise îndeajuns cu ambianţa de la morgă. Cu ce nu se putuse obişnui era să-şi lase peştele şi sticla de Chablis aproape neatinse pe masă, la restaurant. Doctorul Prins îi conduse într-o încăpere lungă, cavernoasă, de înmormântare, ale cărei accesorii - exclusiv din beton, faianţă albă, marmură şi metal - se potriveau foarte bine cu atmosfera îngheţată. Un om de serviciu, văzând că se apropie doctorul Prins, deschise o uşă de metal şi trase afară un pat cu rotile, care alunecă uşor pe şinele de oţel. Pe pat zăcea o formă omenească, acoperită. Doctorul Prins puse mâna pe colţul de sus al cearşafului.

– Trebuie să vă previn, domnilor, că nu e o privelişte care face bine la stomac.

– Stomacul meu n-ar putea fi într-o stare mai proastă decât acum, spuse de Graaf.

Dr. Prins îl privi curios - de Graaf nu considerase necesar să-i pomenească de peştele şi vinul la care fusese silit să renunţe - şi dădu la o parte cearşaful. Ceea ce se vedea nu era potrivit, cum spusese şi medicul, pentru stomacurile sensibile. Doctorul Prins privi expresia celor doi poliţişti şi fu vag dezamăgit. Nici o tresărire

nu lăsa să se vadă vreo emoţie, chiar dacă o simţeau.

– Cauza morţii, domnule doctor? întrebă de Graaf.

– Lovituri multiple, masive, desigur. Cauza? O autopsie va scoate la iveală…

– Autopsie?

Vocea lui van Effen era la fel de rece ca morga însăşi.

– N-aş vrea să fiu indiscret, domnule doctor, dar de când lucraţi aici?

– Asta e prima săptămână.

Uşoara paloare a feţei era un indiciu că doctorul Prins avea, el însuşi, unele probleme de metabolism.

– Deci probabil că n-aţi întâlnit multe cazuri de genul ăsta. Sau nici unul. Omul ăsta a fost ucis. N-a căzut de pe acoperişul unei clădiri înalte şi nici n-a fost călcat de un camion. Într-un astfel de caz, ţeasta sau oasele toracelui, pelvisul ori oasele femurale ar fi fost zdrobite sau rupte. Şi n-au fost. A fost omorât în bătaie, cu bare de fier. Faţa lui e de nerecunoscut, rotulele sunt distruse şi antebraţele rupte - fără îndoială, încercând să se apere de barele de fier.

De Graaf îi spuse doctorului:

– Fără doar şi poate că era îmbrăcat când a fost adus aici. I-a cercetat cineva hainele?

– Vă referiţi la identificare, domnule colonel?

– Fireşte.

– Nu ştiu nimic despre asta.

– Nu contează, spuse van Effen. Ştiu cine e. Recunosc cicatricea de pe umăr. E detectivul Rudolph Engel. Îl urmărea pe un tip cunoscut sub numele de Julius Caesar. Poate vă amintiţi că Annemarie a pomenit de personajul ăsta la La Caracha.

– De unde ştii asta?

– Pentru că eu l-am pus pe Engel să-l urmărească. Tot eu l-am prevenit că pericolul nu e deloc neglijabil şi că nu trebuie în nici un caz să ajungă într-o situaţie în care să nu fie lume prin preajmă. I-am amintit ce-au păţit cei doi detectivi care-l urmăreau pe Agnelli. A uitat sau n-a executat ordinele, ori s-a lăsat mânat de curiozitate sau entuziasm. Indiferent ce-a fost, a plătit cu viaţa.

– Dar de ce să-l asasineze în felul ăsta barbar? De Graaf clătină din cap.

– Şi oricum, de ce să-l asasineze? Ei bine, mi se pare, într-adevăr, o ripostă cu totul exagerată.

– Probabil că nu vom şti niciodată adevărul, domnule colonel. Iar dacă-i vom şti, s-ar putea să descoperim că nu s-au descotorosit de el numai pentru că-i urmărea, ci şi pentru că aflase ceva ce nu trebuia lăsat să raporteze. Joacă tare, domnule colonel.

– Tare, într-adevăr. Poate c-ar fi mai bine să-i spunem o vorbă acestui... Julius Caesar.

– Mai întâi, cred că ne-ar fi imposibil să-l găsim. Aproape sigur că s-a dat la fund, a plecat în ţări mai calde, sau, şi mai probabil, a renunţat la barba sare şi piper şi şi-a pus o perucă pe ţeasta cheală şi o pereche de ochelari fumurii care să-i ascundă strabismul. Şi-apoi chiar dacă punem mâna pe el, de ce-l putem acuza?

Îi mulţumiră doctorului Prins şi plecară. Pe când treceau prin holul de la intrare, un bărbat de la ghişeu îl chemă pe colonel la telefon. Colonelul vorbi scurt, înapoie aparatul şi se întoarse la van Effen.

– Mă tem că nu ne e scris să fim liberi în după-amiaza asta. Au sunat de la birou. Tocmai au fost anunţaţi de la spital. A fost internat unul dintre oamenii noştri. Se pare că tocmai a fost pescuit dintr-un canal.

– Ce face la spital? Vreţi să spuneţi că nu s-a înecat?

– Nu. Se pare c-a fost salvat la timp. Ar fi mai bine să ne ducem să vedem.

– Identitatea?

– N-a fost stabilită. E încă inconştient. N-are documente, n-are insignă. Dar are la el un pistol şi o pereche de cătuşe. Deci au ghicit că e poliţist.

La spital, au fost conduşi într-o rezervă de la primul nivel, din care tocmai ieşea un

doctor cu părul cărunt. Îl văzu pe de Graaf şi zâmbi.

– Vechiul meu prieten! Văd că nu-ţi pierzi timpul. Unul dintre oamenii tăi tocmai a avut o experienţă neplăcută. A scăpat ca prin urechile acului, chiar ca prin urechile acului, dar se va face bine. De fapt, poate să plece peste vreo oră-două.

– Deci e conştient?

– Conştient şi foarte prost dispus. Îl cheamă Voight.

– Mas Voight? întrebă van Effen.

– Chiar el. Un băieţel l-a văzut plutind pe apă cu faţa-n jos. Din fericire, câţiva docheri lucrau prin preajmă. L-au pescuit şi l-au adus aici. Nu cred c-a stat în apă mai mult de un minut.

Voight stătea în capul oaselor în pat şi arăta foarte nemulţumit. După ce-i pusese cea mai scurtă întrebare politicoasă cu privire la sănătate, de Graaf întrebă:

– Cum dracu ai ajuns să cazi în canal?

– *Să cad* în canal? Voight era profund jignit. Să cad în…?

– Sst! făcu doctorul. O să-ţi faci rău.

Întoarse cu blândeţe capul lui Voight: vânătaia albastru-purpurie pe care-o avea în spatele urechii drepte dădea toate semnele că va avea o dezvoltare spectaculoasă.

– Cred că au rămas fără dragi de fier, zise van Effen. De Graaf se încruntă:

– Şi ce vrea să însemne asta?

– Prietenii noştri au trecut din nou la acţiune. Detectivul Voight îl urmărea pe Alfred van Rees şi…

– Alfred van Rees?

– Ştiţi despre ce e vorba. Tipul de la Rijkswaterstaat. Baraje, diguri, ecluze şi aşa mai departe. Din păcate, se pare că detectivul Voight n-a putut fi atent şi la van Rees şi la propriul său spate, în acelaşi timp. Ultimul raport, Voight, arăta că l-ai pierdut pe van Rees.

– L-a regăsit un om din patrulă. Mi-a dat adresa. M-am dus într-acolo şi am parcat maşina lângă canal, am ieşit…

– Ce canal? întrebă van Effen.

– Croquiskade.

– Croquiskade! Şi van Rees. Mă uimeşti. Nu e chiar partea cea mai salubră din oraş.

Voight îşi frecă ceafa:

– Nici mie nu mi s-a părut foarte curată. Am văzut cum van Rees şi încă un tip ies pe uşă şi intră înapoi. De ce, nu ştiu. Nu eram într-o maşină a poliţiei şi, din câte ştiu, nu mă văzuseră niciodată, nu mă suspectau că-i urmăresc. Şi apoi… ei bine, m-am trezit în patul ăsta. Nici măcar n-am auzit paşi în spatele meu.

– Ai observat numărul casei?

– Da. 38.

Van Effen ridică receptorul de pe noptieră, îi spuse operatorului că e de la poliţie şi e urgent, dădu numărul de la birou şi-i spuse lui de Graaf:

– Nu-mi închipui c-a mai rămas cineva la numărul treizeci şi opt. Dar s-ar putea să găsim ceva acolo. Asta, fireşte, dacă n-au observat că detectivul Voight e pescuit din canal.

Dac-au văzut, locul o să fie curat ca-n palmă. E nevoie de mandat de percheziţie, domnule colonel?

– Dă-l dracului de mandat.

Era limpede că de Graaf e destul de zdruncinat de faptul că vechiul său prieten van Rees ar putea fi implicat în activităţi ilegale.

– Să facă o descindere prin orice mijloace.

Van Effen obţinu legătura aproape imediat, ceru să vorbească cu un oarecare sergent Oudshoorn, acesta veni imediat la telefon, locotenentul îi dădu adresa şi instrucţiunile şi ascultă câteva clipe.

– Nu, sergent. Ia patru oameni. Unul la uşa din faţă, unul în spate. Fără mandat. Aşa spune domnul colonel. Da. Scoate uşa aia afurisită din balamale, dacă trebuie. Sau dinamitează broasca. Reţine pe oricine găseşti înăuntru. Nu părăsi locul. Raportează prin radio şi aşteaptă instrucţiunile.

Închise.

– Sergentul Oudshoorn părea să savureze ideea.

Îi spuseră lui Voight să telefoneze acasă, să ceară să i se aducă haine uscate, să se ducă apoi acasă să se odihnească şi-şi luară rămas-bun de la el.

Pe hol, de Graaf spuse:

– Imposibil. Absolut imposibil. Omul ăsta e un stâlp al societăţii. Dumnezeule mare, l-am introdus până şi la clubul meu.

– Poate fi o explicaţie foarte nevinovată, domnule colonel. Dar felul cum arată ceafa lui Voight şi faptul c-a fost aruncat în canal par să indice contrariul. Amintiţi-vă că, la aeroportul Schiphol, am sugerat că omul ar putea fi un Jekyll la lumina zilei şi un Hyde în timpul nopţii. Poate că m-am exprimat greşit. Poate că joacă rolul lui Hyde în timpul zilei.

Pe când se apropiau de intrarea spitalului, van Effen se opri brusc. De Graaf se opri şi el şi-l privi mirat.

– Rar te vede cineva îngrijorat, Peter. Ceva nu e-n ordine?

– Aş vrea să sper că totul e bine, domnule colonel. Dar mi-a tot dat târcoale o idee, la care n-am avut timp să mă gândesc până acum. Telefonul ăla pe care l-aţi primit în timp ce mâncaţi - sau, mai curând, pe când vă pregăteaţi să începeţi - era de la poliţie?

– Fireşte. Sergentul Bresser.

– De unde avea informaţia?

– De la spital, presupun. Bresser mi-a spus c-a încercat să dea întâi de tine, apoi de locotenentul Valken şi că, negăsindu-vă pe nici unul dintre voi, m-a contactat pe mine. Are importanţă?

– Are. Tânărul doctor Prins, de la morgă, n-are experienţă şi nu e nici prea deştept. Din partea lui, era perfect posibil ca Engel să fi căzut din vârful Havengebouwului sau să fi fost victima unui accident de circulaţie ori de muncă. Cei de la morgă nu le telefonează ofiţerilor superiori de poliţie decât dacă ştiu sau bănuiesc că victima n-a murit de moarte naturală. Deci sunt şanse ca telefonul să nu fi venit de la spital. Bresser e un tip lipsit de imaginaţie. Gânditul nu e punctul lui tare. A fost ideea dumneavoastră să mă sunaţi acasă la Julie şi să-mi cereţi să vă însoţesc?

– Acum începi să mă sperii şi pe mine, Peter, dar nu-mi dau seama de ce. S-a pomenit numele tău în convorbirea telefonică, dar nu mi-e clar dacă ideea de a mă însoţi a fost a lui Bresser sau a mea. Să le ia dracu de dejunuri.

– O clipă, domnule colonel.

Van Effen se duse la cel mai apropiat telefon şi formă un număr. Îl lăsă să sune vreo cincisprezece secunde, apoi formă din nou, în timp ce de Graaf îl urmărea întâi perplex, apoi îngrijorat şi apoi cu spaima că

a înţeles despre ce e vorba. Ajunsese deja la uşa de la intrare, pe care o ţinea deschisă, când van Effen puse receptorul în furcă şi veni în fugă spre el.

*

Van Effen nici măcar nu se obosi să bată la uşa lui Julie, pe care o descuie cu cheia scoasă din buzunar încă din lift. Camera de zi părea în cea mai perfectă stare, ceea ce nu însemna nimic; dormitorul lui Julie arăta şi el normal, dar cu baia era cu totul altceva. Thyssen, omul de pază, zăcea pe pardoseală, perfect conştient şi părând pe punctul de a face apoplexie, fie de furie, fie din cauza efortului de a se elibera de funiile care-i strângeau încheieturile mâinilor şi gleznele. Poate că-i venea greu şi să respire prin căluş. Îl eliberară şi-l ajutară să se ridice, pentru că-i era imposibil să stea în picioare. Mâinile devenite albăstrii indicau că şi circulaţia de la picioare trebuia să fi fost întreruptă aproape total. Cel care-l legase, o făcuse temeinic.

Îl ajutară să ajungă în camera de zi şi să se aşeze într-un fotoliu. Van Effen îi făcu un masaj pentru a-i restabili circulaţia la mâini şi la picioare. Nu era ceva prea plăcut, dacă era să judeci după repetatele strâmbături şi strângeri de pleoape ale lui Thyssen. Între

timp, de Graaf îi aduse un pahar de coniac. Trebui să i-l ducă la buze, căci Thyssen încă nu-şi recăpătase uzul mâinilor.

– Van der Hum, spuse de Graaf, referindu-se la coniac. Un paliativ universal şi, în situaţia dată, în pofida regulamentului…

Van Effen zâmbi. Nu era zâmbetul crispat al cuiva care se străduieşte să-şi ascundă emoţia. Părea că întorsătura pe care o luaseră lucrurile nu-l afectase deloc.

– Persoana care a stabilit regulamentul poate să-l şi încalce. Nu ne-ar strica puţin coniac, domnule colonel.

De-abia sorbiseră din pahare, când Thyssen prinse destule puteri ca să-şi ia şi el paharul în mână, să-şi ducă mâna tremurătoare la gură şi să bea jumătate din conţinut dintr-o sorbitură. Tuşi, stropi şi apoi începu să-i vorbească.

– Doamne. Îmi pare groaznic de rău, domnule locotenent. Îngrozitor de rău. Sora dumneavoastră şi cealaltă doamnă drăguţă.

Îşi goli paharul.

– Ar trebui să fiu împuşcat.

– Nu cred că se va ajunge până acolo, Jan, spuse van Effen cu blândeţe. Indiferent ce s-a întâmplat, n-a fost vina ta. Ce s-a petrecut?

Thyssen era cuprins de furie, amărăciune şi autoreproş. Prin urmare, relatarea sa a

fost dezlânată şi s-a repetat de atâtea ori, încât a devenit pe alocuri, incoerentă. Se părea că un maior de armată se apropiase de el - cui i-ar fi trecut prin cap să suspecteze un maior de armată? - scosese la iveală un pistol prevăzut cu cel mai neortodox amortizor de zgomote, îl obligase pe Thyssen să scoată cheia şi să descuie uşa, îl împinsese înăuntru, îl urmase şi le sfătuise pe fete să nu mişte. Fusese urmat în cameră, aproape imediat, de trei oameni dintre cei care mută mobile. Cel puţin asta păreau să fie, judecind după salopetele de piele pe care le purtau. Singurul amănunt care-i dădea de gol era faptul că aveau feţele acoperite cu glugi şi că purtau mănuşi. În afară de asta, Thyssen nu le mai putu spune nimic: fusese târât la baie, legat, i se pusese un căluş în gură şi fusese lăsat să zacă pe pardoseală.

Van Effen se duse în camera Annemariei - care fusese a lui cândva, aruncă o privire rapidă în jur şi se întoarse.

– O grămadă de lucruri ale Annemariei zac pe pat şi lipseşte un dulap pentru haine. Au fost legate, li s-a pus căluş şi au fost scoase din casă în dulapul ăsta. Oricine s-ar fi întâmplat să privească scena ar fi considerat că e un caz autentic de mutat mobilier. Probabil că erau cu ochii pe mine, domnule colonel, cam în vremea în care m-aţi sunat de la restaurant. E posibil să fi avut

o furgonetă pentru mobilier, parcată prin apropiere, şi au intrat în casă imediat ce m-au văzut plecând. Domnişoarele au călătorit în condiţii cât se poate de incomode, dar presupun că erau prea scoase din minţi de groază ca să se mai gândească la confort. Ce ironie, nu-i aşa domnule colonel, că azi-dimineaţă amândouă erau pline de presimţiri sumbre şi nu vedeau decât catastrofe. Amândouă erau convinse că mi se va întâmpla ceva groaznic.

Din nefericire pentru ele, s-au înşelat cu privire la subiectul presentimentelor lor.

De Graaf, cu al doilea pahar de coniac în mână, măsura camera în lung şi-n lat. Nici după patruzeci de ani petrecuţi ca ofiţer de poliţie nu reuşea să-şi ascundă emoţiile cu abilitatea lui van Effen. Faţa lui exprima, pe rând, furie şi îngrijorare.

– Ce urmăresc diavolii ăştia? Ce-au vrut - şi pe cine au vrut? Pe Annemarie? Pe Julie? Sau pe amândouă?

– Pe Julie.

Van Effen îi întinse cartea poştală pe care el şi Julie o priviseră mai devreme, în după-amiaza aceea.

De Graaf o luă, examină atât cartea poştală cât şi plicul şi întrebă:

– Când a sosit?

– Imediat după prânz. Julie era foarte neliniştită, dar eu am râs de temerile ei.

Inteligentul van Effen. Strălucitorul van Effen.

– Deci prietenii tăi s-au întors, fraţii Annecy sunt din nou la Amsterdam. N-au pierdut timpul, şi-au făcut cunoscută prezenţa şi au ajuns să te domine în modul cel mai bun posibil. Dumnezeule. Îmi pare atât de rău, Peter.

– Să vă pară rău de fete. Mai ales de Annemarie. A avut ghinionul tâmpit să se afle aici când au venit după Julie. Şi, desigur, asta se datorează geniului covârşitor al lui van Effen, care a insistat ca ea să rămână aici, pentru propria ei siguranţă. Ne vor transmite pretenţiile lor foarte curând. Probabil că n-aţi uitat, domnule colonel, că fraţii Annecy erau - şi fără îndoială că mai sunt - specialişti în şantaj.

De Graaf clătină din cap şi rămase tăcut.

– E frumos din partea dumneavoastră că n-o spuneţi, domnule colonel, dar probabil că n-aţi uitat nici că sunt specialişti în tortură, ceea ce a constituit principalul motiv pentru care i-am urmărit.

– Până acum n-am fost prea deştept, zise de Graaf. Lucrurile sunt cât se poate de încurcate.

– E generos din partea dumneavoastră că spuneţi "noi", domnule colonel. Dar vă referiţi la mine.

Van Effen umplu la loc paharul lui Thyssen, făcu acelaşi lucru cu al său şi se cufundă într-un fotoliu.

După vreo două minute, de Graaf îl privi şi spuse:

– Ei bine, e limpede că trebuie să facem ceva. Să ne-apucăm să cerem informaţii vecinilor, celor de vizavi?

– Ca să verificăm cum s-a produs răpirea? Ar fi pierdere de vreme, domnule colonel. N-am afla mai multe decât ştim. Avem de-a face cu profesionişti. Dar chiar şi profesioniştii pot să gafeze.

– Până acum n-am descoperit nici o greşeală. Colonelul era sumbru.

– Nici eu. Presupun că ţinta era Julie. Van Effen întinse mâna după telefon:

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, o să aflu. Vasco. Sergentul Westenbrink. Era singurul care ştia unde stă Annemarie. S-ar putea ca tipii, indiferent cine-ar fi ei, să fi pus pe cineva pe urmele lui şi să fi aflat prin metode la care nu mă obosesc să mă gândesc.

– Crezi că e probabil? Sau posibil? Van Effen formă un număr.

– Posibil, da. Probabil, nu. Nu cred că există cineva în Amsterdam care l-ar putea urmări pe Vasco fără ca el să-şi dea seama. După cum nu cred să existe cineva în oraş care să fie urmărit de Vasco şi să-şi dea

seama. Vasco? Peter la telefon. S-a ocupat cineva de tine de azi-dimineaţă de când ai plecat?… N-ai vorbit cu nimeni? Annemarie şi sora mea Julie au fost răpite… Acum mai puţin de o oră şi nu, n-avem nici o idee. Îmbracă-te cu cel mai bun costum civil şi vino până aici, te rog.

Van Effen închise şi se întoarse spre de Graaf.

– Pe Julie au vrut-o. Nimeni nu l-a atacat pe Vasco cu drugi de fier.

– Şi i-ai cerut să vină cu tine?

– Cu noi, domnule colonel. E un om mult prea valoros ca să stea degeaba. Şi, cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, aş vrea să-l recrutez pe George.

– Prietenul tău de la La Caracha? Chiar tu ai spus că nu poate să se topească în peisaj.

– Asta e treaba lui Vasco. George, după cum aţi constatat şi singur, e foarte inteligent şi cunoaşte probabil modul de a gândi al criminalilor mai bine decât oricine altcineva. Iar din punct de vedere fizic, poate asigura o pază foarte bună. Deci, e un progres. Foarte mic, totuşi un progres. Acum cred că am temeiuri să spun că fraţii Annecy şi cei care se pregătesc să arunce în aer Palatul Regal lucrează mână-n în mână. Altfel cum ar fi ştiut fraţii Annecy că Rudolph Engel, care-l urmărea pe unul dintre oamenii

de legătură ai bandei de la palat, a fost exterminat şi transportat la morgă.

– Poate că tot banda de la palat, cum îi spui tu, a făcut răpirea. Poate că le-au spus fraţii Annecy.

– Aici apar două aspecte, domnule colonel. Ce motiv ar fi putut avea Agnelli şi prietenii săi s-o răpească pe sora locotenentului van Effen. Nici unul. În timp ce fraţii Annecy au un motiv foarte puternic. Al doilea aspect e că n-are nici cea mai mică importanţă dacă fraţii Annecy i-au dat adresa asta lui Agnelli sau nu; dar e clar ca lumina zilei că se cunosc.

– Şi cu ce ne ajută asta pe noi, Peter?

– Pentru moment, nu ne ajută. Şi s-ar putea chiar să ne pună într-o situaţie precară. Tipii nu sunt nişte ageamii şi e posibil să fi ghicit că i-am dibuit şi că astfel ne luăm măsuri de prevedere suplimentare. Împotriva cui - habar n-am.

– Nici eu. Din asta nu iese nimic. Din câte-mi dau eu seama, nici n-avem ce face.

– Poate că unul sau două lucruri mărunte. Alfred van Rees, pentru început.

– Ce legătură are van Rees cu Agnelli şi cu fraţii Annecy?

– Nici una din câte ştiu. Dar asta ar însemna măcar că facem ceva într-o privinţă. Sugerez să trimitem doi urmăritori. Unul care să-l supravegheze pe van Rees, iar

celălalt care să-l supravegheze pe urmăritor. Gândiţi-vă numai ce noroc a avut Mas Voight că e încă în viaţă. Apoi sugerez să cercetăm contul în bancă al lui van Rees.

– Pentru ce?

– Acest stâlp al Rijkswaterstaat le-ar putea da celor de la FFF informaţii pe care tipii nu le-ar putea obţine de nicăieri din altă parte. Să le vândă, nu să le dea. E posibil, de asemenea, ca, *dacă* el câştigă ilicit nişte bani, să-i depoziteze într-un alt cont, sub un alt nume. Dar criminalii - mai ales cei care nu sunt criminali de profesie, şi presupun că van Rees nu e - adesea trec cu vederea lucrurile elementare.

– Nu putem face aşa ceva. E ilegal. Tipul n-a fost nici măcar acuzat. Cu atât mai puţin, dovedit că a făcut ceva.

– Au pus mâna pe Julie şi pe Annemarie.

– Aşa e. Dar ce legătură are asta cu van Rees?

– Nici una. Încă o dată, din câte ştim noi. Deşi, tocmai mă gândeam că unul din ultimele lucruri pe care mi le-a spus Julie a fost că e extrem de ciudat că spărgătorii de diguri, geniştii de la palat şi fraţii Annecy acţionează cu toţii deodată. Ar putea fi o coincidenţă. Sau coincidenţa ar putea fi mult prea stranie ca să fie reală. Ori să nu însemne nimic. Poate că doar îi urăsc prea mult pe toţi criminalii din lume. Uitaţi toate

astea, domnule colonel. A fost doar o sugestie.

– Inevitabilă, presupun. E vorba de sugestia ta, Peter. În mod normal ar trebui să nu-i dau nici o atenţie. Dar ideile tale au prostul obicei de a duce la ceva.

Zâmbi fără pic de umor.

– Poate că suferi - nu-mi vine-n minte termenul - de premoniţie, ca şi sora ta. O să trimitem două persoane pe urmele lui van Rees - Dumnezeule, însă ideea de a-l urmări pe van Rees e monstruoasă - şi o să punem să fie cercetate discret bunurile sale lichide. Probabil c-o să fiu chemat în faţa Parlamentului pentru asta. Te voi târî după mine, bineînţeles.

Întinse mâna după telefon:

– O să aranjez asta.

După ce rezolvă lucrurile în felul său imperios şi puse receptorul în furcă, van Effen spuse:

– Vă mulţumesc. Spuneţi-mi, domnule colonel, prietenii dumneavoastră de la universitate au intrat în posesia tuturor înregistrărilor? Inclusiv cea pe care am adus-o de la Cornul Vânătorului?

De Graaf aprobă din cap.

– Când aveţi idee că vor fi gata?

– Presupun că atunci când vor fi gata. Lucrurile se mişcă greu în mediile universitare.

– Credeţi că i-aţi putea grăbi puţin, domnule colonel? Stare de urgenţă sau ceva de genul ăsta?

– Pot să încerc.

De Graaf formă un număr, vorbi cu un bărbat pe care-l numi Hector, apoi, continuând să ţină receptorul, se întoarse spre van Effen:

– La şase e bine?

– La fără un sfert, dacă se poate.

De Graaf vorbi repede, închise şi spuse:

– Suntem foarte scrupuloşi în ceea ce priveşte timpul, nu?

– Vine cineva la şase şi jumătate la Trianon să-mi dea informaţiile radio pentru a putea provoca explozia din beciurile palatului.

– E prima oară când aud asta. E neobişnuit de greu să-ţi urmărească cineva mişcările, Peter. E destul de caraghios, ca să mă exprim aşa, să constaţi că un ofiţer de poliţie ţine să fie punctual la întâlnirea cu un criminal.

– Da, domnule colonel. Cunoaşteţi - cunoaşteţi personal, vreau să spun - vreun expert în chirurgie plastică?

– Expert în chirurgie plastică? De ce dracu ai nevoie de… ei, ar trebui să-mi dau seama că ai motivele tale. Dar expert în chirurgie plastică? Chiar îţi închipui că eu cunosc pe *toată lumea* din oraş?

– Din câte ştiu eu, domnule colonel, da. Sau aproape pe toată lumea.

– Aş putea vorbi cu chirurgul poliţiei.

– De Witt nu e specialist în chirurgie plastică, domnule colonel.

– Ah, am găsit. Vechiul meu prieten Hugh. Remarcabil. Profesorul Hugh Johnson.

– Nu pare să fie un nume olandez. Nu e olandez, nu-i aşa?

– E englez. A studiat la East Grinstead. Mi s-a spus că e cea mai bună şcoală de chirurgie plastică din Europa, dacă nu chiar din lume. Omul e un geniu.

De Graaf zâmbi.

– Totuşi nu-i atât de deştept ca un olandez. Mai exact, nu-i atât de deştept ca o anumită doamnă, olandeză, născută la Amsterdam, pe care-a întâlnit-o când a venit aici într-un schimb de experienţă. Şase luni după ce s-au căsătorit, s-a trezit că se stabileşte aici definitiv. Şi nici acum nu ştie cum s-a întâmplat asta. El e omul care ne trebuie.

De Graaf îşi drese glasul, în mod delicat.

– Dacă mi-ai putea da o cât de mică indicaţie despre ce vrei…

– Desigur. Ori de câte ori mă întâlnesc cu Agnelli, am cicatrice pe faţă şi pe mâini… Ceea ce-mi aminteşte că trebuie să vă spun cum voi arăta diseară, la întâlnirea de la universitate, altfel n-o să mă recunoaşteţi. Aş

vrea ca cicatricele astea să arate şi mai autentice şi, ceea ce e mai important, să fie de aşa natură încât să nu-mi poată fi smulse, spălate sau răzuite.

– A, înţeleg. Adică, nu înţeleg. De Graaf cugetă câteva clipe:

– Nu-mi place deloc chestia asta. Te gândeşti desigur la Agnelli şi la prietenii săi şi la faptul c-ar putea avea bănuieli.

Credeam că eşti sigur că statutul tău de criminal internaţional, urmărit de poliţie, te pune la adăpost de bănuieli.

– Cred asta din ce în ce mai tare, domnule colonel. Dar tipii nu par genul care să-ţi permită să-ţi iei cel mai mic risc. S-ar putea să găsească chiar diseară un motiv pentru a le arăta - fără să aibă aerul bineînţeles - caracterul autentic şi permanent al cicatricelor ălora.

De Graaf oftă:

– Trăim într-o lume strâmbă. Nu vreau să te jignesc, Peter, dar pari să te simţi absolut în largul tău în ea. O să văd ce pot face. Iar sună telefonul ăsta afurisit.

Van Effen ridică receptorul, ascultă şi spuse:

– Trimite pe cineva cu ele, te rog. Aşteaptă o clipă. Se întoarse spre de Graaf:

– E sergentul Oudshoorn. Spune că la numărul treizeci şi opt e pustiu. Vecinii spun că de ani de zile nu locuieşte nimeni acolo. Şi

cea mai mare parte a mobilierului lipseşte. Sergentul Oudshoorn e tânăr şi entuziast. V-am spus că-şi va îndeplini sarcina cu pasiune şi i-am dat oarecum mână liberă. Aşa că a cercetat câteva dulapuri încuiate şi câteva sertare.

– Folosindu-se de pârghii de fier şi de şperacle, presupun.

– Aşa-mi închipui şi eu. Dar îmi închipui şi că e foarte puţin probabil să ni se adreseze vreo plângere din cauza asta. Fapt e că sergentul spune că a dat peste nişte hărţi care arată ciudat, peste nişte planuri care i se par fără cap şi fără coadă. Probabil că n-au nici o importanţă. Dar nu ne putem permite luxul să neglijăm o şansă la mie. I-am cerut lui Oudshoorn să le trimită încoace. Credeţi că, în drum, mesagerul ar putea să ne aducă şi pe cineva priceput de la Serviciul topografic ai oraşului, care să ne lumineze cu privire la hărţile astea?

– E o şansă la mie, cum ai spus. Îmi închipui că vrei să mă convingi să fac treburi murdare.

– Da, domnule colonel. Vorbi din nou la telefon:

– Spune-i celui care ne aduce hârţoagele să se oprească la Serviciul topografic şi să ia un expert de acolo. Aranjează domnul colonel.

În timp ce de Graaf îşi transmitea instrucţiunile prin telefon - niciodată nu adresa cereri - van Effen deschise radioul şi-l dădu foarte încet. Continuă să-i lase volumul la minimum şi după ce colonelul închise telefonul. Bâzâitul ultimului şlagăr la modă nu era pe gustul lui van Effen. Dar când acest zgomot încetă, dădu aparatul mai tare. Se auzi vocea bine timbrată a unui crainic:

– Întrerupem acest program pentru a vă transmite un buletin de ştiri special. Brigada FFF, despre activităţile căreia probabil că aţi auzit sau aţi citit cu toţii în ultimele patruzeci şi opt de ore, ne-a mai trimis o declaraţie. Sună după cum urmează:

"Am promis că vom face o breşă în Canalul Olandei de Nord sau în ecluza Hagestein, ori în ambele. Până la urmă, am hotărât să facem o breşă în canal. Motivul pentru care am hotărât să nu deteriorăm ecluza Hagestein este că nu ne-am apropiat de ea nici măcar la cincizeci de kilometri. În ciuda acestui fapt, trebuie să recunoaştem că aglomerarea de armată, poliţie, elicoptere ale forţelor aeriene şi experţi de la Rijkswaterstaat a fost de-a dreptul impresionantă.

Acum n-ar trebui să mai existe nici un dubiu că putem provoca inundaţii oricât vrem de mari, în locul şi-n momentul alese de noi şi c-o putem face nepedepsiţi.

Nu există nici o posibilitate să fim detectaţi. După cum am mai arătat, autorităţile sunt total neputincioase.

Suntem convinşi că poporul olandez nu doreşte continuarea acestei stări de lucruri. Ca să fim cinstiţi, nici noi n-o dorim. Avem câteva condiţii de pus şi am vrea să le discutăm cu un membru responsabil al guvernului. Sugerăm să stabilim o întrevedere. Timpul - diseară, locul - nu contează. Acordul guvernului la întrevedere să fie transmis la televiziune şi la radio la orele şase după-amiază. Nu va fi luată în considerare nici o propunere de negociator cu rang inferior celui de ministru cu portofoliu.

Sugerăm ca negociatorul nostru să nu fie arestat, ţinut ostatic sau supus vreunei restricţii oarecare. Dacă autorităţile vor fi atât de prost inspirate încât să facă una ca asta, le prevenim că au şi fost implantate mine la nord şi la sud de Lelystad. Deocamdată, considerăm că nu e cazul să precizăm cât de departe la nord şi cât de departe la sud. De data asta, minele sunt cu mult mai mari decât în situaţiile precedente şi repararea breşelor va dura zile, dacă nu chiar săptămâni. Dacă negociatorul nostru nu se întoarce la o anumită oră, asupra căreia vom conveni, atunci vor fi inundate porţiuni mari din Oostelijk-Flevoland. Nu vom preciza ora la care se vor produce

breşele. Vor apărea la un moment dat, în timpul nopţii.

Considerăm că este inutil să precizăm că întreaga responsabilitate pentru siguranţa regiunii Oostelijk-Flevoland şi a locuitorilor săi o poartă guvernul. Nu cerem prea mult - doar să stăm de vorbă cu un reprezentant al său.

Dacă guvernul va ignora mica noastră cerere şi va refuza să numească un negociator, vom continua aşa cum am început şi vom inunda polderul. Apoi, data viitoare când vom face o cerere similară, însoţită de o promisiune similară, credem că guvernul va considera mai prudent să fie ceva mai cooperant. Suntem convinşi că cetăţenii olandezi vor conveni că dacă guvernul, mânat exclusiv de sentimentele sale de mândrie rănită şi orgoliu ultragiat, va pune în pericol această regiune întinsă şi pe locuitorii săi, va comite o acţiune iresponsabilă şi de neiertat. Acum e momentul să cooperăm, nu după ce se vor produce daune incalculabile şi greu de evitat. Minele au fost implantate."

Acesta este textul integral al mesajului. Guvernul ne-a cerut - ne-a cerut, nu ne-a ordonat - să nu facem nici un comentariu şi să nu discutăm în nici un fel această pretenţie jignitoare înainte ca membrii cabinetului să fi discutat ce poziţie urmează să adopte. Guvernul doreşte să asigure

populaţia ţării că dispune de resursele necesare pentru a contracara această ameninţare sau oricare alta. Van Effen închise radioul:

– Să ne ferească Dumnezeu de politicieni. Ca de obicei, toţi membrii guvernului şi-au pus ochelari de cal şi vorbesc ca să se afle-n treabă. Au fost luaţi pe nepregătite, n-au avut timp să se gândească - trebuie să le facem favoarea de a presupune că sunt în stare să gândească - şi tot ce-au găsit mai bun de făcut a fost să dea drumul aceloraşi platitudini plictisitoare şi lipsite de sens. Cică cu încredere! Încredere - în ce? Pentru Dumnezeu, e imposibil să aibă încredere în ceva, cu atât mai puţin în ei înşişi. Aveţi încredere în noi, ne spun. Mai curând aş avea încredere în nebunii de la balamuc.

– Asta sună a trădare, locotenent van Effen. Te-aş putea băga la puşcărie pentru aşa ceva.

De Graaf oftă:

– Nenorocirea e c-ar trebui să intru şi eu la puşcărie o dată cu tine, pentru că sunt de acord cu fiecare cuvânt pe care-l spui. Dacă membrii guvernului chiar cred că lumea o să creadă afirmaţiile lor fără sens, înseamnă că sunt într-o stare şi mai deplorabilă decât am crezut. Ceea ce, trebuie să adaug, nu credeam că e posibil. Sunt într-o situaţie

imposibilă - crezi că au cea mai mică şansă de a-şi da seama de asta?

– Îşi vor da perfect de bine seama. Imediat ce-şi vor pune problema că trebuie să supravieţuiască din punct de vedere politic. Dacă vor continua să-şi îngroape capul în nisip, vor cădea de la putere în mai puţin de o săptămână. O grijă acută pentru a păstra *status quo-ul* - propriul lor *status quo* - poate face minuni. Au şi început să facă pe grozavii, punându-l pe crainic să spună că li s-a cerut - nu li s-a ordonat - să nu discute problema. De fapt, li s-a ordonat, nu li s-a cerut, altfel crainicul n-ar fi folosit termenul "pretenţii jignitoare". Până acum, pretenţia lor n-are nimic jignitor. De-abia pretenţiile ce vor fi emise la întâlnire - care, cu siguranţă că va avea loc - aproape sigur că vor fi jignitoare.

– Orice discuţie în această privinţă n-ar fi decât o speculaţie, spuse colonelul cu tristeţe. Şi nu merită să facem speculaţii. Trebuie să ne ocupăm de alte lucruri, mult mai urgente.

– E ceva de care ar trebui să mă ocup chiar în clipa asta, spuse van Effen. Am o întâlnire la hotelul Trianon. Ei, un fel de întâlnire. E un tip care se aşteaptă să mă vadă acolo, dar nu ştie că eu ştiu de prezenţa lui. Unul din spionii plantaţi de Agnelli. Îşi închipuie că mă bucur de toate privilegiile

criminalilor. Are impresia că am dormit toată după amiaza - ceea ce n-ar fi fost rău deloc - şi nu trebuie să-l dezamăgesc.

Sună telefonul. De Graaf răspunse şi-i dădu receptorul lui van Effen:

– Da, da, sunt locotenentul van Effen... O să aştept... De ce-mi cereţi asta?

Depărtă receptorul la câţiva centimetri de ureche:

– Un neisprăvit care mă sfătuieşte să-mi feresc timpanele şi să...

Se întrerupse, căci un urlet ascuţit, urletul unei femei, exprimând nu teamă, ci agonie, se auzi din receptor. Van Effen îşi lipi strâns receptorul de ureche, ascultă timp de câteva secunde, apoi închise.

De Graaf spuse:

– Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta?

– Julie. Cel puţin aşa a spus tipul. De fapt, cuvintele lui au fost: "Sora dumitale nu prea vrea să coopereze cu noi. Vom suna din nou, când va reveni la sentimente mai bune."

– Tortură, spuse colonelul.

Vocea-i era liniştită, dar avea o privire absolut înnebunită.

– O torturează pe Julie a mea! Van Effen zâmbi slab:

– E şi a mea, amintiţi-vă! E posibil. Specialitatea fraţilor Annecy. Dar mi s-a părut puţin cam prea grosolan, prea prompt, prea teatral.

– Doamne, Peter, e sora ta!

– Da, domnule colonel. Le voi aminti celor doi fraţi lucrul ăsta când voi da ochii cu ei.

– Încearcă să afli de unde-au sunat, omule. Află de unde-au sunat.

– N-are rost, domnule colonel. Am auz bun. Am putut detecta fâşâitul de fond, foarte slab, al unui magnetofon. Înregistrarea putea fi transmisă de oriunde. Şi asta mă face să cred că nu e autentică.

– Atunci de ce dracu au mai sunat?

– Poate că din două motive, deşi nu pot să ghicesc decât unul. Nu cred că şi-au închipuit c-aş putea măcar să bănuiesc că urletul de la telefon nu e autentic. Şi-au imaginat că sunt atât de nenorocit din cauza răpirii surorii mele, încât voi lua drept bun orice semnal legat de asta. Şi apoi, desigur, ei n-o vor pe Julie, ci pe mine. Telefonul ăsta - cel puţin din punctul de vedere foarte suspect al raţionamentului lor - face parte din pregătirea mea psihologică.

De Graaf rămase tăcut, în fotoliu, apoi se ridică, îşi turnă încă un pahar de Van der Hum, îşi reluă locul în fotoliu, continuă să se gândească, apoi spuse:

– Mi-e foarte neplăcut să aduc în discuţie lucrul ăsta, locotenente, dar ţi-a trecut oare prin cap că data viitoare sau poate după încă o convorbire, fraţii Annecy s-ar putea să renunţe la metodele psihologice şi să-ţi

spună: "Predă-te în mâinile noastre, locotenente van Effen sau sora dumitale va muri şi vom avea grijă să moară încet". Ai s-o faci?

– Ce să fac?

– Să te predai în mâinile lor.

– Desigur. Am întârziat la întâlnirea de la Trianon, domnule colonel. Dacă mai soseşte vreun mesaj pentru mine, v-aş ruga să mi-l transmiteţi acolo. Mă cheamă Stephen Danilov, vă rog să vă amintiţi. Cât timp intenţionaţi să rămâneţi aici, domnule colonel?

– Până mă uit la hărţile sau planurile, ori chestiile alea găsite de sergentul Oudshoorn şi până când soseşte aici locotenentul Valken să-mi ia locul. O să-l pun la curent, cum m-oi pricepe mai bine.

– Cunoaşteţi toate faptele, domnule colonel.

– Aşa sper şi eu, spuse de Graaf oarecum enigmatic. După plecarea lui van Effen, Thyssen întrebă curios:

– Ştiu că nu e treaba mea să mă bag, domnule colonel, dar chiar va face domnul locotenent una ca asta?

– Ce să facă?

– Să se predea.

– Doar l-ai auzit pe locotenent.

– Dar asta ar însemna sinuciderea, domnule colonel. Thyssen părea aproape agitat:

– Asta va însemna sfârşitul lui.

– Va însemna, cu siguranţă, sfârşitul cuiva. De Graaf nu părea din cale-afară de îngrijorat.

*

Van Effen se întoarse în camera sa de la Trianon prin uşa din spate. Sună recepţia şi ceru să vorbească cu Charles.

– Charles? Aici, van Effen. S-a întors prietenul nostru?... Bun. Ştiu că e plasat într-un loc de unde poate auzi fiecare cuvânt pe care-l spui. Te rog, deci să spui următoarele cuvinte în receptor: "Desigur, domnule Danilov. Cafea imediat şi apoi să nu fiţi deranjat. Aşteptaţi un musafir la şase şi jumătate." Anunţă-mă când pleacă.

După circa treizeci de secunde, Charles sună să-l informeze că spionul plecase din hol.

Van Effen tocmai îşi încheiase metamorfoza în Stephen Danilov, când sună telefonul. Era de Graaf, care se afla încă în apartamentul lui Julie. Spuse că voia să-i arate ceva lui van Effen şi-l ruga să vină acolo. Van Effen acceptă să treacă pentru zece minute.

*

Când van Effen se întoarse în apartamentul lui Julie, constată că Thyssen plecase, iar locul său fusese luat de locotenentul Valken. Valken era un personaj scund, solid, rubicond şi cam gurmand, ceea ce ar fi putut constitui o explicaţie pentru faptul că, deşi avea cu câţiva ani mai mult decât van Effen, era subordonatul acestuia. Dar asta nu-l deranja deloc pe Valken. Erau prieteni buni. Pentru moment, Valken îl scruta pe van Effen şi vorbea cu colonelul.

– O inversare a rolurilor, nu sunteţi de părere, domnule colonel? Ceva între un poliţai şi un negustor de sclavi, totul agrementat cu o uşoară nuanţă de cartofor de pe Mississippi. Oricum, ceva cât se poate de criminal.

De Graaf îl privi pe van Effen şi se strâmbă:

– Nu l-aş lăsa să se apropie nici măcar la distanţa de un kilometru de oricare din fetele mele. Nici măcar în vocea lui n-am încredere.

Arătă spre un teanc de hârtii, aflate pe masa din faţa lui.

– Aş vrea să te uiţi peste toate astea, Peter. Sau crezi c-ar trebui să ţi le arăt doar pe acelea care mă interesează pe mine?

– Numai pe acelea care vă interesează pe dumneavoastră, domnule colonel.

– Bună voce ai. Splendidă. Grozavă.

Van Effen examină pe rând, fiecare hartă. Erau planuri a ceea ce reprezenta, evident, diferite niveluri ale aceleiaşi clădiri; numărul de încăperi din fiecare plan nu lăsa nici o îndoială că era vorba de o clădire neobişnuit de mare. Van Effen îşi ridică privirea din hârtii şi întrebă:

– Şi unde e van Rees?

– Of, afurisită privire ai! De Graaf era întristat:

– Cum dracu ai ştiut că sunt planurile Palatului Regal?

– Dumneavoastră n-aţi ştiut?

– Nu, n-am ştiut.

De Graaf se încruntă, ceea ce nu făcea decât arareori şi cu greutate.

– N-am ştiut, până nu mi-a spus tânărul arhitect, sau ce-o fi fost, de la Serviciul topografic. Tare te mai pricepi să-i răpeşti unui om bătrân mica lui plăcere, Peter.

De fapt, de Graaf considera că de-abia a ajuns în floarea vârstei.

– N-am ştiut. Am ghicit. Cum peste trei ore mă voi afla în interiorul acestei clădiri, vă daţi seama că nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea din timp în timp. Şi van Rees?

– Vechiul şi credinciosul meu prieten.

În mod cu totul explicabil, de Graaf vorbea cu multă amărăciune.

– L-am recomandat la propriul meu club, pe Dumnezeul meu! Ar fi trebuit să te ascult mai demult, băiete, cu mult mai demult. Şi-ar fi trebuit să ne grăbim şi cu verificarea contului lui în bancă.

– N-are cont în bancă?

– S-a evaporat. Evaporat.

– Ca şi van Rees, presupun.

– Patru milioane de guldeni, spuse de Graaf. Patru milioane. Directorului băncii i s-a părut, într-adevăr, ceva cu totul neobişnuit să lichideze o asemenea sumă, dar… în fine…

– Lumea nu prea caută să afle motivele şi nu prea pune la îndoială integritatea unui stâlp al societăţii!

– Sunt compromis, zise de Graaf, sumbru. Era inevitabil.

– Mai sunt şi alte cluburi, domnule colonel. Presupun că aeroportul Schiphol încă n-a fost redeschis.

– Presupui greşit.

De Graaf continua să aibă o expresie sumbră.

– Am aflat acum zece-cincisprezece minute. Primul avion, un KLM cu destinaţia Paris, tocmai şi-a luat zborul.

– Iar van Rees, cu milioanele în gheare, se lăfăie la clasa întâi?

– Da.

– Şi n-avem nici un motiv să cerem extrădarea. Nu există nici o acuzaţie împotriva lui. N-am nici o îndoială în privinţa asta. Dar o să pun mâna pe el mai târziu. Când terminăm cu povestea asta.

– Înclinaţiile dumitale spre ilegalitate sunt bine cunoscute, locotenente.

– Da, domnule colonel. Pentru moment însă, cred că înclinaţiile mele, compromiterea dumneavoastră la club şi faptul că, după toate probabilităţile, van Rees tocmai intră în spaţiul aerian francez nu sunt chiar chestiuni de primă importanţă. Ceea ce contează, într-adevăr, e faptul că van Rees - care, până la ora asta, le-a furnizat spărgătorilor de diguri absolut toate informaţiile necesare despre diguri, baraje şi ecluze, drept pentru care, aceştia nici măcar nu-i vor simţi lipsa - era în legătură şi cu tipii care se pregătesc să mineze Palatul Regal. Şi suntem cât se poate de convinşi că fraţii Annecy sunt în cârdăşie cu teroriştii de la palat. Julie a formulat ideea asta pentru prima dată: că e o coincidenţă prea mare ca să fie doar o coincidenţă, deşi trebuie să spun - cu toată modestia cuvenită şi fără să consider acum, retroactiv, evenimentele - că şi eu gândeam la o asemenea posibilitate înaintea ei.

– Modestia îţi face cinste, locotenente.

– Vă mulţumesc, domnule colonel. Ei bine, acum trebuie să luăm în considerare probabilitatea - ba, aş zice chiar certitudinea - că e vorba nu de trei organizaţii diferite, ci de una singură. Asta ar simplifica mult lucrurile din punctul nostru de vedere şi le-am putea face faţă cu mai multă uşurinţă.

– Oh! Desigur, desigur.

De Graaf îi aruncă lui van Effen o privire care-i mai tăia din avânt.

– Cum?

– Cum?

Van Effen se gândi intens.

– Nu ştiu.

– Doamne, ai milă de Amsterdam, mârâi de Graaf.

– Poftim?

O bătaie în uşă îl scuti pe de Graaf de a mai da explicaţii. Valken se duse să deschidă. Intră un domn înalt, slab, cu părul grizonat şi cu un aer uşor aristocratic. De Graaf se ridică şi-l salută călduros:

– Hugh, bunul meu prieten. Ce drăguţ din partea ta c-ai venit şi încă atât de repede. Fără îndoială că ţi-a fost destul de greu.

– Câtuşi de puţin, şefule dragă, câtuşi de puţin. Pacienţii unui specialist în chirurgie plastică nu sunt în pericol de moarte, dacă nu-i îngrijeşti imediat. Când ai programări pe şase luni înainte, îţi poţi permite să fentezi, din când în când, câte un pacient.

De Graaf făcu prezentările:

– Profesorul Johnson. Locotenentul van Effen. Locotenentul Valken.

– Ah, locotenentul van Effen. Colonelul mi-a explicat ce vreţi de la mine. Trebuie să mărturisesc că e o cerere cam ciudată, chiar şi pentru profesia noastră, uneori cam bizară. De obicei, suntem chemaţi să înlăturăm cicatricele, nu să le implantăm. Să văd totuşi, ce pot face.

Privi cicatricea de pe obrazul lui van Effen, scoase o lupă şi o examină mai atent:

– Nu e rău, nu e rău deloc. Aveţi înclinaţii artistice, stimate domn. Pe mine nu m-aţi putea duce - după ce mi-am petrecut toată viaţa studiind mii de cicatrice de toate soiurile imaginabile. Dar profanii nu sunt specialişti în chirurgie plastică şi am mari îndoieli că vreunul ar pune la îndoială autenticitatea acestei cicatrice. Permiteţi-mi să văd şi rana îngrozitoare ascunsă de mănuşa de pe mâna stângă.

O studie şi pe aceasta cu lupa:

– Pe legea mea, v-a reuşit chiar mai bine decât cicatricea de pe faţă. Trebuie să vă felicit. Şi e foarte comod să fii rănit la mâna stângă, nu? Dar poate că unui criminal ticălos i-ar putea părea suspect, nu? Nu sunteţi stângaci, desigur.

Van Effen zâmbi:

– V-aţi dat seama de asta doar privindu-mă?

– Mi-am dat seama că stângacii nu poartă pistoale aproape la vedere la subsuoara stângă.

– E prea târziu să mai schimb ceva, domnule doctor. Am apucat să fiu cunoscut ca având o mănuşă pe mâna stingă.

– Da, înţeleg. Trebuie neapărat să vă păstraţi cicatricele. Sunt prea bătătoare la ochi. Presupun că necazul e că vă temeţi ca nu cumva să-i dea cuiva prin cap să verifice autenticitatea cicatricelor. Frecându-le cu o perie, de pildă, sau chiar cu un burete fierbinte, îmbibat cu săpun.

– Cred că e de ajuns un burete fierbinte îmbibat cu săpun.

– În mod normal, vă daţi seama că e nevoie de câteva săptămâni pentru a realiza o cicatrice perfectă, care nu poate fi clintită din loc. Ah, colonele. Oare în sticla aia văd chiar un Van der Hum?

– Într-adevăr. Colonelul îi turnă un pahar.

– Mulţumesc. Nu prea facem paradă de chestia asta, dar unii membri ai profesiei noastre… ei, înaintea unei operaţii, înţelegeţi…

– Operaţie? zise van Effen.

– Un fleac, spuse Johnson, liniştitor.

Bău puţin coniac, apoi deschise o casetă mică de metal, dând la iveală un arsenal

strălucitor de instrumente chirurgicale, majoritatea foarte delicate.

– O serie de injecţii subcutanate, cu o gamă largă de coloranţi inerţi. Vă promit că nu vor lăsa nici un semn, nici o umflătură. Dar nici anestezie locală nu vă voi face. Coloranţii-şi vor face efectul mai bine aşa.

Se uită foarte atent la cicatricea de pe faţă:

– Cealaltă va trebui să aibă aceeaşi poziţie, mărime şi culoare ca până acum, înţelegeţi. Mâna stângă n-are importanţă. Îmi închipui că nimeni n-a văzut cicatricea aceea. La mână, vă pot face o cicatrice cu mult mai îngrozitoare decât aveţi acum. Acum, aş vrea nişte apă fierbinte, un burete, săpun.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Johnson era gata.

– Nu e realizarea cu care mă mândresc cel mai tare, dar merge. Cel puţin, cicatricele astea nu le va putea şterge nimeni. Uitaţi-vă în oglindă, domnule locotenent.

Van Effen se duse la oglindă, privi, aprobă din cap şi se întoarse.

– Excepţională, domnule doctor, nici nu se compară cu cea vopsită de mine.

Îşi examină mâna stângă, aparent nenorocită de răni, cu o admiraţie melancolică:

– Mai că-mi vine să cred că le-am căpătat, într-adevăr, într-o explozie. Domnule doctor, după ce-aţi realizat o asemenea operă de artă, e aproape o dovadă de ingratitudine să întreb… dar cât credeţi că vor dura aceste cicatrice?

– Nu chiar atât de mult. Coloranţii au o compoziţie chimică complet diferită de a pigmenţilor pentru tatuaj. Perioada de absorbţie variază de la două la trei săptămâni. În locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji, domnule locotenent. Nu vă stau deloc rău.

*

De Graaf şi van Effen se întâlniră cu profesorul Hector van Dam, cu profesorul Bernard Span şi cu profesorul Thomas Spanraft în camera de zi din casa lui van Dam. Cei trei nu arătau deloc a universitari sau, mai exact, nu semănau cu imaginea tradiţională despre universitari. Păreau mai curând o combinaţie între nişte oameni de afaceri prosperi şi nişte burghezi olandezi autentici: toţi ciudat de asemănători, toţi - supraponderali, toţi - veseli şi toţi cu feţele uşor congestionate, ceea ce putea fi din cauza căldurii excesive din cameră sau a unei sticle pântecoase de vin, pe care şi-o treceau adesea unul altuia.

Van Dam luă cuvântul:

– Ei bine, domnilor, credem că am găsit răspunsurile pe care le căutaţi. N-a fost prea greu, serios. Avem în faţă specialişti în lingvistică, atât în limbi occidentale, cât şi în limbi orientale - mai ales, orientale - avem o experienţă vastă, de secole, în limbi asiatice. O experienţă compatibilă cu a oricăror altor specialişti din Europa. Profesorul Spanraft a venit special de la Rotterdam. În cazul ăsta, n-a fost nevoie de cunoştinţe de orientalistică. Permiteţi-mi să încep prin a vă prezenta modesta mea contribuţie. Îl privi pe van Effen:

– Domnul acela pe care I-aţi întâlnit la cafenea şi care purta numele neobişnuit de Helmut Paderiwski nu e olandez şi, categoric, nu e polonez. Provine, fără umbră de îndoială, din sudul Irlandei. Încă şi mai exact, e din Dublin. Pe ce mă bazez când sunt atât de sigur pe ceea ce afirm? Pe faptul că am petrecut un an, ca profesor şi cercetător la Trinity, Dublin. E rândul tău, Bernard.

Profesorul Span făcu un gest de scuză cu mâinile.

– Contribuţia mea, încă şi mai modestă decât a lui Hector, a fost patetic de simplă. Mi s-a spus că ceilalţi doi domni pe care i-a întâlnit domnul locotenent la aceeaşi cafenea şi care purtau numele superbe, deşi uşor

neverosimile, de Romero şi Leonardo Agnelli, sunt bruneţi, cu părul negru şi cu o înfăţişare destul de mediteraneană. Dar domnii cu o asemenea înfăţişare nu se găsesc exclusiv la sud de Alpi. Aşa cum, probabil, ştiţi, se pot întâlni chiar şi în propria noastră ţară, în care predomină tipii blonzi şi cu tenul de culoare deschisă. Fraţii Agnelli se numără printre aceştia.

– Sunteţi absolut sigur de asta, domnule profesor? întrebă van Effen. Cunosc bine Italia şi…

– Domnule locotenent van Effen. Profesorul van Dam era de-a dreptul şocat.

– Când spune colegul meu…

Profesorul Span ridică o mână împăciuitoare:

– Nu, nu, Hector, domnul locotenent are dreptate să se mire. Înţeleg că investigaţiile la care participă alături de domnul colonel sunt cât se poate de serioase.

Zâmbi dezaprobator:

– Vorbesc ca un biet profesor, desigur… Oricum, domnule locotenent, vă rog să n-aveţi nici un dubiu că aceşti doi domni sunt tot atât de olandezi ca dumneavoastră şi ca mine.

Pun capul. Şi dacă e să fac o presupunere - o presupunere de specialist, luaţi seama - sunt din Utrecht. Poate că sunteţi uimiţi de perspicacitatea mea? Vă rog să nu fiţi. Pe ce

mă bazez? Sunt olandez. Din Utrecht. E rândul tău, Thomas. Spanraft zâmbi:

– Eu pornesc de la nişte premise izbitor de asemănătoare cu ale lui Hector. Doamna care dă toate telefoanele acelea misterioase e tânără, fără nici o îndoială. Are studii. Poate chiar superioare. E din Irlanda de Nord, mai exact, de la Belfast. Pe ce mă bazez? Şi eu am petrecut un an ca profesor şi cercetător la Colegiul Queen's, Belfast.

Zâmbi:

– Dumnezeule! E posibil să fi fost chiar profesorul acestei tinere doamne.

– Dac-aţi fost, spuse de Graaf, sec, n-aţi învăţat-o lucruri bune.

*

De Graaf se întoarse spre van Effen, care conducea un Volkswagen în seara aceea. Cum nu era imposibil ca, mai târziu, în noaptea aceea, să i se ceară să conducă una sau mai multe din maşinile grupului lui Agnelli, considerase mai prudent să nu folosească Peugeotul, în care era posibil să se descopere din greşeală prezenţa unui aparat de radio al poliţiei. Actele şi asigurarea maşinii erau, firește, pe numele lui Stephen Danilov.

– Ce zici de legăturile astea irlandeze, Peter?

– N-am nici o idee, domnule colonel. Ştim, desigur, că o serie de criminali mărunţi au vândut, pe vremuri, arme ruseşti şi provenind din alte ţări ale blocului din Est Armatei Republicane Irlandeze. Dar, cum spuneam, era vorba de criminali mărunţi, care operau la scară redusă. De data asta, simt că e vorba de ceva de anvergură. Armata Republicană Irlandeză n-a avut niciodată aici vreo organizaţie de care să merite să vorbeşti. În timp ce FFF reprezintă, cu siguranţă, un asemenea grup. Unde vă pot contacta mai târziu, domnule colonel?

– Era mai bine să nu pomeneşti de asta, spuse de Graaf, sumbru. Cu câteva ore în urmă, speram să-mi petrec seara în sânul familiei. Dar acum? Dacă guvernul hotărăşte să trimită un emisar care să parlamenteze cu FFF-ul? Dumnezeule, Peter, am uitat cu totul să ascultăm ştirile de la ora şase. Urma să se transmită când şi unde propune guvernul să aibă loc negocierile.

– Trebuie doar să ridicăm receptorul. Nu contează că n-am auzit chiar noi.

– Adevărat. Pe cine crezi c-a ales guvernul?

– Pe ministrul justiţiei?

– Pe nimeni altul. Pe domnul şi stăpânul meu, pe care l-ai descris adesea, cu forţă şi cu acurateţe, drept o babă. Babelor le place

să fie ţinute de mână. Şi cine crezi c-ar face cel mai bine pe dădaca?

– Dumneavoastră aţi fi o dădacă admirabilă. De fapt, sunt fericit să spun că era inevitabil ca alegerea să se oprească asupra dumneavoastră. Nu uitaţi să luaţi o umbrelă destul de mare pentru amândoi!

Începuse să plouă cu băşici, aşa încât ştergătoarele de parbriz ale Volkswagenului nu mai pridideau.

– Ar trebui să consideraţi un privilegiu, domnule colonel, că veţi ocupa un loc în stal, într-un spectacol care ar putea deveni o placă turnantă, fie ea şi minoră, a istoriei.

– Aş putea să-mi ocup propriul meu fotoliu în faţa propriului meu cămin.

De Graaf reduse şi mai tare vizibilitatea, trăgând puternic din trabuc.

– Dar indiferent pe ce scaun voi sta în seara asta, va fi cu mult mai sigur şi mai confortabil decât cel pe care-l vei ocupa tu, Peter. Afurisită treabă! Nu că-mi închipui vreo clipă că au fotolii în pivniţele palatului.

De Graaf, care părea foarte preocupat să intensifice ceaţa albastră din interiorul maşinii, se cufundă într-o scurtă tăcere, apoi spuse:

– Nu-mi place chestia asta, Peter. Nu-mi place deloc. Are prea multe incertitudini, prea multe puncte neclare, prea multe semne de întrebare.

– Trebuie să recunosc că nici eu nu mă dau în vânt după ea. Dar am căzut de acord că e singura soluţie. Şi mai e ceva ce nu-mi place prea mult şi care mă face mai mult decât fericit că prietenul dumneavoastră a conferit cicatricelor ăstora un oarecare grad de permanenţă. Mă refer la faptul că tipii ar putea avea, în ceea ce mă priveşte, rezerve pe care nu le-am suspectat până acum.

– Şi ce te face să le suspectezi acum?

– O remarcă destul de neliniştitoare pe care-a făcut-o unul din domnii de adineauri, profesorul Span. Spunea că vine din Utrecht. Şi e ferm convins că fraţii Agnelli vin din acelaşi loc.

– Şi?

– Poate că nu vă mai amintiţi, domnule colonel, dar şi Vasco - sergentul Westenbrink - vine de la Utrecht.

– Ducă-se dracului! spuse de Graaf încet. Implicaţiile acestui fapt îl izbiseră imediat.

– Of, ducă-se dracului!

– Aşa e. Poliţaii şi criminalii au tendinţa să se cunoască reciproc, având în vedere că "lucrează împreună". Totuşi, s-ar putea să fim agitaţi de două lucruri. La Utrecht, Vasco şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului lucrând deghizat - sau cam aşa ceva - din moment ce a trăit în Krakerdom. Ascunse sunt căile Domnului, domnule colonel.

– Propria ta existenţă îmi e din ce în ce mai ascunsă, spuse de Graaf, sec. Nimic nu e mai presus…

– Da, domnule colonel, ştiu. Nimic nu e mai presus decât chemarea datoriei. Să spunem însă că e un pariu unu contra o sută. Sau, dacă vreţi, un risc calculat. După calculele mele, voi câştiga pariul.

Opri în faţa casei lui de Graaf.

– Mă bucur că nu fac pariuri. Se uită la ceas:

– Şase şi şaptesprezece minute. Dacă am nevoie de tine vreo oră de-acum încolo, te găsesc, desigur, în camera ta de la Trianon.

– Numai pentru scurtă vreme, domnule colonel. Timp de vreo patruzeci de minute, să zicem, de la şapte fără un sfert încolo, voi fi la La Caracha.

– Vei fi, pe dracu! Auzi, La Caracha. Credeam c-o să-ţi aducă cineva nişte informaţii sau ceva de genul ăsta la Trianon, la şase şi jumătate şi că ai de gând să le studiezi.

– N-am nevoie să mă uit la ele. Ştiu să declanşez bombe cu comandă radio. Când le-am explicat pe larg greutăţile pe care le implică bombele cu comandă radio, am făcut-o atât pentru ei, cât şi pentru mine. Pentru ei, ca să-i conving că sunt, într-adevăr, ceea ce pretindeam. Un expert de primă mână în explozibili. Pentru mine, ca să descopăr cât

de multe ştiu ei, de fapt, despre subiectul ăsta. Se pare că ştiu surprinzător de puţin. Explicaţi-mi asta, domnule colonel: de ce o bandă atât de bine organizată nu e câtuşi de puţin pregătită într-un domeniu care pare să fie unul din cele mai importante, dacă nu chiar cel mai important. E unul din motivele care m-au făcut să spun că, după calculele mele, voi câştiga pariul. Cred că s-ar putea să aibă, într-adevăr, nevoie de mine. Prin urmare, s-ar putea să abdice de la principiile lor şi să presupună, fie şi pentru o clipă, că joc cinstit cu ei.

Dar adevăratul meu motiv de optimism, atâta cât e, trebuie căutat la La Caracha. Poate vă amintiţi că i-am cerut lui Vasco să mă caute în apartamentul lui Julie. Dar mi-am schimbat părerea în privinţa asta. Mi-am spus că, cu cât el şi cu mine - în rolul meu de Danilov - ne vom ţine mai departe de apartamentul lui Julie, cu atât mai bine. Aşa c-am stabilit să ne întâlnim la La Caracha. Mi-am luat libertatea de a-i telefona şi lui George ca să-l întreb dacă l-ar interesa să mă ajute puţin. A răspuns c-ar fi mai mult decât încântat. Nu l-am cooptat - repet, domnule colonel, *nu* l-am cooptat - în numele dumneavoastră. M-am gândit că există câteva lucruri despre care e mai bine să nu ştiţi. Să nu ştiţi oficial, vreau să spun.

– Înţeleg. Ai marcat un punct. Mă întreb uneori, Peter, câte sunt lucrurile despre care nu ştiu - oficial şi neoficial -, dar acum nu e timpul pentru speculaţii. Vreau să spun că tu nu ai timp. Şi cum ai de gând să-i faci pe ăştia doi să-ţi asigure paza?

– Sper că nu mă vor scăpa din ochi. Mă vor urmări îndeaproape. Vasco, după cum v-am spus, n-are pereche când e vorba să urmărească pe cineva. Iar George - ei, el are alte calităţi.

– Am constatat. Să ne-ajute Dumnezeu pe toţi.

*

Mesagerul lui Agnelli a fost punctual: fix la şase şi jumătate, la mai puţin de două minute după întoarcerea lui van Effen în camera lui de la Trianon. Era un om ideal, gândi van Effen, pentru sarcina ce-i fusese încredinţată: un tip scund, cenuşiu, şters, care-ar fi putut fi văr primar cu celălalt tip şters, care consuma o cantitate remarcabil de mică de jonge jenevers în imediata apropiere a recepţiei, în holul hotelului. Îi înmână un plic galben, îi spuse că va veni cineva să-l ia la opt fără un sfert şi plecă după mici douăzeci de secunde de la sosire.

*

– Nu, spuse sergentul Westenbrink.

Se afla cu van Effen şi George într-o cămăruţă din spatele barului, la La Caracha.

– Nu, nu-i cunosc pe fraţii Annecy, vreau să spun pe cei doi pe care i-ai întemniţat.

– Dar ei te cunosc?

– Sunt sigur că nu. N-am venit niciodată în contact cu ei. Au părăsit Amsterdamul acum vreo trei ani.

– Ah, uitasem. A ascultat cineva radiojurnalul în care urma să se transmită mesajul către FFF?

– S-a transmis, spuse George. Acasă la ministrul de justiţie, la orele douăzeci. Se garantează imunitatea. Presupun că guvernul a dat crezare ameninţării că vor transforma şi canalul Oostelijk-Flevoland într-o mare.

– Ei, asta nu ne priveşte, pentru moment. Eşti sigur că vrei să te bagi în chestia asta, George?

George păru să reflecteze.

– S-ar putea să fie greu, chiar periculos. S-ar putea solda chiar cu violenţă.

Se încruntă, apoi se lumină la faţă.

– Dar ajungi să ţi se facă de-a dreptul lehamite să tot serveşti Rodekool met Rolpens.

– Bun. Fii atât de amabil şi parchează-ţi maşina în faţa Trianonului… sau, mai bine,

pe o străduţă discretă din preajmă, pe la şapte jumătate, opt. S-ar putea să plec cu Volkswagenul meu, s-ar putea să mă urc în maşina celui care va veni să mă ia, oricine-o fi acela. Nu-mi închipui nici o clipă că ne-aţi putea pierde din vedere, dar oricum, ştiţi că ne vom îndrepta pe căi mai mult sau mai puţin ocolite spre Palatul Regal.

George întrebă:

– Şi şeful poliţiei ştie despre noi, despre planurile noastre?

– Ştie că voi doi veţi veghea îndeaproape asupra mea - cel puţin, aşa sper. În rest, nu, nu ştie. N-ar admite nici o clipă ca tocmai noi să încălcăm legea.

– Fireşte că nu, spuse George.

*

La opt fără un sfert fix, nimeni altul decât Romero Agnelli însuşi veni să-l ia pe van Effen de la Trianon.

CAPITOLUL 6

Se putea spune că Romero Agnelli era într-o dispoziţie foarte bună, aşa cum se putea spune că Romero Agnelli era întotdeauna într-o dispoziţie foarte bună. Nici chiar ploaia torenţială care cădea în rafale pe capota maşinii nu-i afecta starea de spirit. Maşina era a lui Agnelli: un Volvo de un verde care, spre bucuria lui van Effen atrăgea uşor atenţia.

– Cumplită noapte, spuse Agnelli. Absolut cumplită. Şi-o să Se şi mai rea, sunt sigur. Asta e o perioadă proastă a anului. Întotdeauna e o perioadă păcătoasă. Furtuni, inundaţii de primăvară, vânt din nord - trebuie să ascultăm buletinul meteorologic de la ora opt.

După cum remarcă van Effen, Agnelli manifesta un interes neobişnuit de mare pentru condiţiile meteorologice:

– Ai fost foarte ocupat astăzi, domnule Danilov?

– Dacă atunci când dormi eşti foarte ocupat, da, am fost foarte ocupat. M-am culcat târziu noaptea trecută - sau, mai curând, azi-dimineaţă - şi n-am ştiut la ce oră mă vei lăsa să mă culc în noaptea asta. Nu

mi-ai dat prea multe informaţii cu privire la planurile dumitale, domnule Agnelli.

– Dacă erai în locul meu, dumneata mi-ai fi dat? Nu te nelinişti, nu te vom reţine prea mult. Informaţiile pe care ţi le-am trimis s-au dovedit utile?

– Conţineau tot ce mă interesa.

Van Effen scoase plicul galben de sub haină.

– Ţi-l restitui cu mulţumiri. N-aş vrea să fie găsit asupra mea. Unde e dispozitivul radio?

– Îl ţin în cizmă. E într-o stare perfectă, te asigur.

– Nu mă îndoiesc de asta. Totuşi, va trebui să-l văd. Îmi închipui că amatolul, pistoanele şi restul nu sunt în cizmă.

Agnelli îl privi surprins:

– Nu, nu sunt. De ce?

– Mă gândesc la detonator. De obicei, e fabricat dintr-o pulbere explozibilă - în genere, un derivat al mercurului. E o substanţă delicată. Nu-i prieşte să se umble cu ea de colo-colo. Iar mie nu-mi prieşte să mă aflu prin preajmă când e mutată de colo-colo.

– Toate astea se află într-o cameră pe care-am închiriat-o în Kalvetstraat.

– Ai considera că mă bag unde nu-mi fierbe oala dacă te-aş întreba de ce nu a fost

depozitat şi dispozitivul radio la un loc cu explozibilul?

– Nu, câtuşi de puţin. Aş vrea să pun în acţiune dispozitivul care va provoca explozia de la palat chiar din Piaţa Digurilor. Poate că te-ntrebi de ce?

– Mă-ntreb, nu mă-ntreb, n-am de gând să te-ntreb pe dumneata. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât va fi mai bine pentru toţi. Cred cu tărie în principiul minimei informaţii.

– Şi eu cred, în mod normal. Răsuci butonul radioului:

– E opt. Buletinul meteo.

Prognoza meteo, transmisă aproape imediat, nu era încurajatoare. Vânt puternic din nord în direcţia nord nord-est, averse de ploaie de mare intensitate, temperatura în scădere. Apoi urma un jargon tehnic despre depresiuni staţionare şi o afirmaţie plină de încredere, deşi sumbră, că vremea va continua să se strice în următoarele patruzeci şi opt de ore.

– Sună prost, zise Agnelli.

Dar expresia sa nu părea să reflecte o preocupare prea mare.

– O groază de oameni între două vârste şi cei mai bătrâni, cu memoria mai lungă, nu se vor simţi deloc prea fericiţi - mai ales având în vedere comentariile recente despre starea deplorabilă a barajelor. Sunt aceleaşi condiţii care au provocat inundaţiile alea

îngrozitoare în anii cincizeci. Iar barajele nu sunt acum într-o stare mai bună decât erau atunci.

– Eşti cam pesimist, nu crezi, domnule Agnelli? Gândeşte-te la barierele uriaşe construite împotriva furtunii în zona deltei, la sud-vest.

– Şi ce garanţie avem că Marea Nordului va fi atât de grijulie încât să-şi lanseze atacul chiar în zona deltei? N-ajută prea mult să-ncui uşa din faţă, dacă uşa din spate iese din balamale.

Agnelli îşi parcă maşina în Voorburgwal, întinse mâna spre bancheta din spate şi luă de acolo două umbrele mari.

– Nu că ne-ar fi de prea mare ajutor pe potopul ăsta. Aşteaptă doar câteva clipe, să scot dispozitivul radio din cizmă.

Cu numai câteva momente mai târziu, se găseau în faţa unei uşi de la care Agnelli avea cheia. Dincolo de ea, se afla un gang prost luminat şi murdar a cărui podea era acoperită cu linoleum rupt. Agnelli îşi strânse umbrela şi bătu cifrat în prima uşă de pe dreapta: trei ciocănituri, apoi una, apoi trei. Uşa fu deschisă de cel care-şi dădea numele de Helmut Paderiwski. Făcu un efort inutil de a-şi reprima o strâmbătură la vederea persoanei care-l însoţea pe Agnelli. Van Effen păru să nu remarce nimic.

– L-ai întâlnit pe Helmut, spuse Agnelli şi intră primul în cameră. Spre deosebire de coridor, încăperea era bine luminată, mare şi mobilată surprinzător de confortabil. Leonardo Agnelli îl întâmpină pe van Effen cu o înclinare din cap şi cu un zâmbet.

În afara lui Leonardo, în cameră se mai aflau patru persoane. Toţi erau tineri, cu înfăţişare plăcută şi foarte respectabilă: doi bărbaţi şi două fete, toţi arătând de parcă tocmai ar fi chiulit de la un curs universitar de elită. Erau genul care-ar fi făcut o impresie cât se poate de bună în orice salon nobiliar parizian. Erau, de asemenea, genul care, în deceniul trecut, organizaseră şi conduseseră atâtea bande criminale cu motivaţie politică în Germania şi în Italia. Erau cu mult mai redutabili decât criminalii de rând, a căror preocupare de căpetenie era acumularea cât mai multor bogăţii în timpul cel mai scurt posibil, dar care ar fi abandonat imediat orice gând la câştiguri ilicite dac-ar fi fost ameninţaţi personal de vreo primejdie. Erau nişte fanatici pe care nimic nu i-ar fi oprit să-şi pună în practică iubitele lor utopii, indiferent cât de bizare, bolnave şi indezirabile ar fi putut apărea acestea marii majorităţi a populaţiei. Era posibil, firește, să fi fost nişte autentici intelectuali de salon, care nu cereau altceva de la viaţă decât posibilitatea de a-l discuta

pe Proust şi Stendhal sau filosofia lui Kant şi Hegel. Dar căutătorii de adevăruri superioare n-aveau obiceiul să se adune în modul ăsta clandestin, mai ales nu în imediata apropiere a şaisprezece kilograme de amatol explozibil, pe care van Effen îl observase imediat depozitat într-un colţ.

Agnelli făcu un gest spre cei doi tineri:

– Joop şi Joachim. Au alte nume, desigur, dar nu le folosesc pentru moment.

Joop şi Joachim, ciudat de asemănători, căci erau amândoi înalţi, uşor cocoşaţi şi purtau ochelari cu rame de corn, se înclinară uşor, zâmbiră, dar se abţinură să-i întoarcă politeţea lui van Effen, care declară că e încântat să-i cunoască. Agnelli se întoarse spre o fată brunetă, cu zâmbet dulce:

– Iar ea e Maria, care pentru moment şi-a uitat şi ea numele de familie.

– Vai, vai, spuse van Effen. Cum poate cineva să-şi uite un nume ca Agnelli?

Agnelli zâmbi:

– Mi-am închipuit eu că nu-ţi scapă nimic, domnule Danilov. Da, e sora mea. Iar ea e Kathleen.

Kathleen, minionă şi subţire, avea ochi albaştri, păr negru şi o expresie uşor comică, uşor crispată, care nu dăuna deloc faptului că era, într-adevăr, foarte drăguţă:

– Kathleen, zise van Effen. Dar ăsta e un nume irlandez. Şi, dacă nu te supără

remarca, corespunzi întru totul ideii oricărui bărbat despre cum ar trebui să arate o codană irlandeză. Ştii, ca în cântecul "O să te duc din nou acasă, Kathleen"…

Fata făcu o reverenţă ironică:

– Vrei să mă flatezi, nobile domn. Nu e nici o supărare. Mama e irlandeză. Iar eu sunt mândră de asta, în felul meu celtic.

Van Effen înţelese imediat că putea fi eventuala fostă studentă a profesorului Spanraft. Şi, fără nici o îndoială, fata care vorbise la telefon cu subredactorul Morelis şi cu alţii.

– Mi s-a promis că-l voi cunoaşte pe şeful vostru în seara asta, spuse van Effen. Nu e aici.

– M-a rugat să-ţi transmit scuzele lui, spuse Agnelli. Are o întâlnire urgentă, pe care n-a putut-o amâna.

Când eşti cât de cât bine crescut, reflectă van Effen, chiar că nu amâni o întâlnire cu ministrul de justiţie.

– Ei reprezintă grupul dumitale?

– Nu, Agnelli făcu un gest cu mâna. Ei sunt cei care sunt cu noi în seara asta.

– Păcat că nu voi putea să-i cunosc mai bine, spuse van Effen. S-ar putea ca ei să fie cu noi, dar eu nu voi fi cu ei.

Se întoarse spre uşă:

– Sper că le va plăcea excursia în beciuri. Scuză-mă, domnule Agnelli. Noapte bună.

– Aşteaptă o clipă, aşteaptă o clipă!

Agnelli, care acum nu mai zâmbea, era de-a dreptul şocat; se vedea pe faţa lui că nu înţelege nimic.

– O clipă? Nici o fracţiune. Nu într-o astfel de companie.

Van Effen privi în jur, la ceilalţi ocupanţi ai camerei, la fel de şocaţi. Ochii şi gura lui erau mai mult decât dispreţuitoare:

– Dacă v-aţi imaginat că am de gând să mă deplasez pe teritoriul inamic - şi oricât ar fi de exacte informaţiile voastre, posibilitatea pericolului tot rămâne - ducând cu mine explozibil şi urmărit de mâna asta de amatori care se află în treabă, care mă vor călca tot timpul pe picioare, cred că v-aţi ieşit din minţi.

Puse mâna pe clanţă:

– Faceţi rost de alt expert în explozibili. De preferinţă, de la balamuc.

– Asta e problema? Agnelli zâmbi uşurat:

– Dragă domnule, ei nu vin cu noi. Îţi închipui că eu am ieşit de la balamuc? Numai dumneata, Leonardo şi cu mine.

– Atunci ce fac ei aici? Şi să nu-mi spui că nu e treaba mea. Este. Mai presus de orice, pun preţ pe propria mea libertate. Iar propria mea libertate e în pericol, atunci când apar riscuri inutile. Nu ştii că pericolul sporeşte o dată cu numărul participanţilor? Nu ţi se pare stupid ca oamenii dumitale să

se ascundă atât de aproape de locul în care intenţionezi să comiţi o faptă ilegală? Nici măcar nu aplici principiul minimei informaţii?

– Ăsta nu e cartierul nostru general, domnule Danilov. E o cameră închiriată doar pentru o noapte.

Agnelli era uşor în defensivă; nu se prea simţea în largul său.

– Tinerii se află aici ca simpli observatori.

– Ce să observe?

– Efectele exploziei.

– Efectele? Prăbuşirea zidurilor Ierihonului? Nu va fi nimic de observat.

– Nu, cele psihologice. Reacţiile. Care să ne ghideze în acţiunile noastre viitoare.

– Asupra cui? Asupra mulţimilor care se vor înghesui în Piaţa Digurilor?

Van Effen îl privi neîncrezător:

– Plouă torenţial. În noaptea asta, în piaţă nu se va afla nici picior de om.

Privi încet în jur, spre feţele care nu mai zâmbeau:

– Copiii de la şcoala de duminică vor să ia parte la un picnic organizat de şcoală. Senzaţii ieftine? Sau sentimentul că nu contribuie, că nu participă cu adevărat dacă nu se află la faţa locului? Doamne, ai milă de noi. Arătaţi-mi maşinăriile.

Van Effen se gândi că e bine să-şi pună în valoare ascendentul moral.

– Desigur.

Agnelli încercă, fără prea mare succes, să-şi ascundă expresia de uşurare:

– Joop?

– Da, domnule Agnelli.

Joop deschise un dulap şi scoase câteva cutii, pe care le aşeză pe covor şi începu să le deschidă:

– Focos. Detonatori. Baterie. Mecanismul de acţionare. Setul ăsta de aici e pus în mişcare de…

– Joop?

– Da?

– Vei acţiona tu mecanismul ăsta?

– Nu. Fireşte că nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu sunt specialist. Oh, înţeleg. Scuze. Umilit, Joop se dădu la o parte. Van Effen privi spre Agnelli.

– Ai cheia mecanismului radio?

– Da, fireşte. I-o întinse:

– Te rog să ne scuzi o clipă pe Leonardo şi pe mine. Cei doi ieşiră printr-o uşă laterală. Van Effen descuie capacul de metal al cutiei şi examină comenzile de pe partea superioară a mecanismului. Îl alimentă cu curent, apăsă un buton, răsuci altul, ajustă calibrul unor cadrane şi potrivi două benzi de lungime de undă. Nici un observator - şi toată lumea îl urmărea atent - n-ar fi pus la îndoială faptul că are de-a face cu un

specialist. Apoi studie cadranul de măsurare a timpului de pe mecanismul de acţionare, scoase un carnet şi un creion, făcu câteva calcule rapide, apoi se îndreptă din spate, evident satisfăcut.

– Nu e mare lucru, nu? zâmbi Kathleen.

– De acord. Nu-mi pot imagina de ce sunt aici.

Se aplecă, încuie capacul cutiei şi-şi puse cheia într-un buzunar interior.

– Nu prea ai încredere în oameni, pe cât văd, zise Kathleen.

– Nu. Mai ales în copii. Dar dacă-i ţii pe puşti departe de ispită, atunci nici n-au cum să creadă în ea, nu? Nu ţin deloc să fiu aruncat în aer în pivniţele palatului.

Se întoarse, căci Agnelli şi fratele său reintrau în cameră. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniforme de poliţie. Romero Agnelli avea grad de inspector, iar fratele său - de sergent. Van Effen îi examină:

– Arăţi grozav ca inspector, domnule Agnelli. Serios, îţi stă foarte bine. Nici fratele dumitale n-arată rău în uniformă, numai că e cu cel puţin cinci degete prea scund faţă de standardele poliţiei.

– Numai picioarele le are scurte, spuse Agnelli, încurajator. E la fel de înalt ca oricare altul, când e aşezat la volanul unei maşini de poliţie.

– Mă uimeşti. În legătură cu maşina poliţiei. Ai reuşit să… ăă… intri în posesia uneia?

– Nu tocmai. Să zicem că avem o maşină care arată exact ca o maşină de poliţie. Nu e prea greu.

Se uită la ceas:

– O maşină de poliţie e aşteptată la palat peste vreo douăzeci de minute.

– Aşteptată?!

– Bineînţeles. Avem prieteni acolo şi am aranjat totul; Joop, fii, te rog, amabil şi împachetează maşinăria.

Arătă spre două lăzi metalice, pregătite în apropiere.

– Deci n-aveţi decât să mergeţi cu maşina până acolo şi să intraţi? întrebă van Effen.

– Suntem adepţii lucrurilor simple. Desigur.

– Desigur. N-o să vă întrebe nimeni ce căutaţi acolo, normal. N-aveţi decât să intraţi.

– Da.

Arătă spre cele două lăzi de metal, în care Joop le încărca echipamentele:

– Cu astea.

– Din nou, desigur. Declaraţi conţinutul?

– Echipamente electronice de detecţie. Care localizează explozivi ascunşi.

– N-am ştiut că există aşa ceva.

– Nici nu cred că există. Totuşi, în epoca asta a aşchiilor de siliciu, a computerelor şi a instrumentelor electromagnetice, oamenii au tendinţa să creadă orice. Vom spune că avem temeiuri să credem că explozibilii pe care vrem să-i detectăm au fost ascunşi undeva la temelia palatului. Aşa s-a zvonit în lumea subterană. Deci va trebui să mergem la temelie să verificăm.

– Ai un curaj!… zise van Effen.

– Nu neapărat. E un risc calculat şi, după calculele noastre, nu e prea mare. În mod normal, oamenii nu-şi fac publică dinainte intenţia de a face un lucru care e exact opusul a ceea ce intenţionează, de fapt, să facă. Şi ţinând cont de uniformele noastre, de maşina poliţiei şi de numărul impresionant de acreditări de care dispunem, nu ne aşteptăm să avem prea multe necazuri. Ţi-am pregătit şi dumitale un set de documente.

– Splendid. Hârtii. Hârtiile n-au nici cea mai mică valoare, din punctul meu de vedere. Nici faptul că nici nu v-aţi dat osteneala să găsiţi şi pentru mine o uniformă. Ce…?

– N-ai nevoie de uniformă. Eşti un specialist civil. Aşa spun hârtiile.

– Lasă-mă să termin. S-ar putea ca voi doi să scăpaţi uşor din afacerea asta, numai cu bruma de deghizări de care dispuneţi. E

chiar foarte probabil că aşa se va întâmpla. Dar eu cum vrei să-mi ascund cicatricea de pe faţă şi faptul că am o mână distrusă? Probabil că mâine semnalmentele mele vor fi publicate în toate ziarele din ţară.

Agnelli scrută cu atenţie cicatricea de pe faţa lui van Effen:

– Dacă-mi ierţi o remarcă atât de crudă, cicatricea asta e absolut o frumuseţe.

Apoi îndreptându-se spre unul dintre tineri:

– Joachim, ce părere ai? Joachim, domnule Danilov, e student la arte plastice şi, de asemenea, machior al unor trupe de teatru. Are nevoie de o ladă destul de mare ca să-şi care toate accesoriile. După cum îţi poţi imagina, într-o organizaţie ca a noastră talentele prietenului nostru sunt nepreţuite.

– Aveţi ceva împotriva bărbilor, domnule Danilov?

– Nu, atâta timp cât nu mă fac să arăt încă şi mai rău decât arăt de felul meu.

– Am mai multe bărbi potrivite, de culoare roşcată. Mă tem că, în cazul dumneavoastră, va fi nevoie de o barbă în stil oarecum luxuriant. Am găsit ce ne trebuie. O să v-o lipesc.

– De acord, cu condiţia să mă pot descotorosi de ea după aceea.

– După patruzeci şi opt de ore va cădea de la sine. Joachim ieşi din cameră.

– Mai rămâne mănuşa neagră, domnule Danilov, zise Agnelli.

– Mă tem că în privinţa asta nu e nimic de făcut.

– Cum de eşti atât de sigur?

– Cum de sunt atât de sigur? Chiar nu-ţi dai seama c-am încercat orice - dar *orice* - ca s-o ascund? Van Effen avea exact atâta amărăciune în voce cât să pară autentic.

– Totuşi, poate-mi dai voie s-o văd? Agnelli părea să insiste cu blândeţe.

– Îţi promit că n-o să mai exclam: "Dumnezeule mare", nici n-o să leşin, nici n-o să dau ochii peste cap.

Van Effen, cu o mişcare ostentativă, care totuşi nu părea să fie ostentativă, se întoarse cu spatele spre ceilalţi şi-şi scoase mănuşa. Ridică mâna şi o ţinu la vreo douăzeci de centimetri de faţa lui Agnelli.

Faţa lui Agnelli, de obicei mobilă, încremeni. Spuse:

– Ţi-am promis că n-o să exclam "Dumnezeule mare!" sau ceva de genul ăsta - dar, ei bine, până acum n-am mai văzut aşa ceva. În numele cerului, cum s-a întâmplat?

Van Effen zâmbi:

– Un simplu accident, fie că mă crezi, fie că nu. Cineva a făcut o greşeală, pe când încercam să stingem o explozie petrolieră în Arabia Saudită.

– Îmi închipui c-a plătit pentru greşeala asta.

– Pe loc. A fost incinerat.

– Aha. În cazul ăsta ai avut noroc c-ai scăpat numai cu atât.

Agnelli apucă încheietura lui van Effen şi-i atinse cicatricele cu unghiile:

– Bănuiesc că te doare.

– Câtuşi de puţin. Pielea e paralizată. Poţi să înfigi ace în ea sau s-o hăcuieşti cu un scalpel. N-aş simţi absolut nimic.

Ar fi o nenorocire, gândi van Effen, dacă Agnelli chiar ar face una ca asta.

– N-are importanţă. Tot ce contează e că încă mai pot să-mi mişc degetele.

Joachim se întoarse în cameră şi Agnelli spuse:

– Ai ceva împotrivă să arunce şi Joachim o privire?

– Dacă e un tip de artist sensibil, cred c-ar fi mai bine să se uite în altă parte.

Joachim privi cicatricea şi nu izbuti să-şi ascundă repulsia:

– E… e î*ngrozitor!* Eu n-aş putea… vreau să spun, cum puteţi suporta aşa ceva?

– Nu prea am de ales. E singura mea mână stângă. Joachim spuse:

– Cred c-ar trebui să vă puneţi din nou mănuşa. Eu nu pot… nimeni nu poate face nimic în privinţa asta.

– E timpul să mergem, spuse Agnelli; Helmut, ne vom întâlni cu tine şi cu ceilalţi în Piaţa Digurilor peste vreo jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Nu uita dispozitivul radio.

– Dispozitivul radio? se miră van Effen. Ai de gând să acţionezi dispozitivul radio pe ploaia asta?

– Avem un minibus. Unde e cheia de la dispozitiv?

– În buzunarul meu, spuse van Effen. M-am gândit că e mai în siguranţă acolo.

– Sunt convins că ai dreptate.

Plecară, luând cu ei şi lăzile metalice. Agnelli se opri în faţa unei uşi, aproape de casa din care tocmai ieşiseră, o deschise şi intră. Reapăru, ţinând în lesă un dulău Dobermann, care avea acea înfăţişare hominidă caracteristică multor câini din aceeaşi rasă. Pentru mai multă siguranţă, purta botniţă.

– E aşa de fioros cum pare? întrebă van Effen.

– Am avut norocul să nu aflu asta până acum. Totuşi, nu se află aici nici în scop de apărare, nici de atac. Câinii Dobermann pot fi dresaţi să miroasă explozivul. Îi folosesc şi în aeroporturi. Asta e sigur.

– Cunosc amănuntul. Câinele ăsta a fost dresat pentru aşa ceva?

– Sincer să fiu, habar n-am. Din partea mea, e posibil ca nervii lui olfactivi să fie complet paralizaţi.

– Încep să cred că ţi-ai luat toate precauţiile necesare ca să scapi, spuse van Effen.

Merseră cum putură mai bine prin ploaia torenţială şi ajunseră înapoi în locul în care era parcat Volvo-ul, în Voorburgwal. Van Effen pusese deja mâna pe uşă, când îşi dădu seama că de fapt nu era maşina cu care veniseră; era, fără nici un dubiu, o maşină a poliţiei. Van Effen se aşează pe bancheta din spate, lângă Agnelli, şi spuse:

– Ţi-ai lăsat propria maşină aici şi, când te-ai întors, ai găsit în loc o maşină a poliţiei. Ştii, încep să cred din ce în ce mai serios că lovitura asta o să reuşească. Sunteţi bine organizaţi.

– Organizarea e totul, spuse Agnelli.

*

Totul se desfăşură exact aşa cum se aşteptase Agnelli. La palat erau aşteptaţi şi acreditările lor n-au fost examinate decât foarte superficial. Atât ei, cât şi maşina aveau un aer atât de oficial, încât un examen mai atent ar fi părut superfluu. În plus, ploua, într-adevăr, foarte tare şi cei din

corpul de gardă erau foarte dornici să se întoarcă la adăpost cât puteau mai repede.

Agnelli îi conduse spre o uşă în preajma căreia întunericul era atât de opac, încât fu obligat să folosească o lanternă de buzunar ca să găsească gaura cheii. După cum promisese, avea cheia. Avea şi o altă serie de chei, pe care le folosi, în mai multe rânduri, pe când coborau două niveluri, şi cu care deschise o serie de beciuri. Ştia unde erau plasate fiecare uşă, fiecare întrerupător de lumină.

– Ai locuit aici? întrebă van Effen.

– Am fost aici de câteva ori. Când te-apuci de chestii de-astea, trebuie să Oi meticulos. O luă înainte, trecu printr-o pivniţă complet goală, ajunse într-alta la fel de goală şi spuse:

– Ăsta e locul. N-a fost prea greu, nu?

– Nici nu-mi vine să cred, spuse van Effen. Şi chiar au sisteme de siguranţă pe aici?

– Excelente, din câte ştiu. Dar siguranţa e un termen relativ. Nici o reţea de siguranţă nu e inexpugnabilă. Gândeşte-te, de pildă, la Buckingham Palace. E unul din locurile cel mai bine apărate din lume, dar, după cum s-a dovedit de mai multe ori în ultimul an, orice om cu o inteligenţă sub medie - şi nu exagerez deloc, când spun "sub medie" - poate să intre şi să iasă de acolo ori de câte

ori are chef. Ei, domnule Danilov, pivniţa asta îţi aparţine.

– E numai o chestiune de câteva minute. Deschide uşa aia de acolo, dacă ai cheia.

Agnelli avea cheia. Van Effen scoase o ruletă şi se apucă să măsoare grosimea pereţilor. Spuse:

– Cum de toate beciurile astea sunt goale?

– Acum câteva zile nu erau goale. Erau chiar destul de pline cu mobilier vechi, arhive, lucruri pe care te aştepţi să le găseşti acumulate, în ani, într-un palat regal. Nu că ne pasă nouă de soarta vechiturilor ăstora, din care majoritatea erau bune de aruncat, oricum. Dar nu intra în vederile noastre să dăm foc palatului.

Van Effen aprobă din cap, nu spuse nimic, ieşi - însoţit de Agnelli - şi urcă un şir de trepte, pentru a stabili grosimea plafonului. Se întoarse în beci, făcu câteva calcule pe o bucată de hârtie, apoi spuse:

– O să folosim toată cantitatea. Zidurile astea sunt mai solide decât mă aşteptam. Dar bubuitura care va rezulta nu ne va înşela aşteptările.

– E întotdeauna o plăcere să urmăreşti un expert la lucru, zise Agnelli.

– Nu e cu nimic mai plăcut decât să urmăreşti un zidar la lucru. Şi el îşi face ucenicia timp de cinci ani. Eu mi-am făcut-o.

– Presupun totuşi că nu e acelaşi lucru dacă-ţi scapă din mână o cărămidă sau dacă-ţi scapă un detonator.

– Unui meseriaş priceput nu-i scapă niciodată nimic din mână.

Van Effen mai meşteri ceva timp de două minute, apoi spuse:

– Parcă-mi amintesc c-ai spus că ai câte un duplicat al cheilor de la beciurile prin care tocmai am trecut.

– Am spus şi am.

– Deci nimeni altcineva nu se poate apropia de locul ăsta?

Agnelli aprobă din cap.

– Bun. Am terminat.

Nici la plecare n-au avut mai multe incidente decât la sosire. La mai puţin de zece minute după ce van Effen introdusese explozibilul în focos, îşi parcau maşina în spatele unui minibus slab luminat.

Pe când ieşeau din maşină, o siluetă ieşi din umbră şi se apropie de Agnelli:

– E totul bine, domnule ofiţer?

– E-n regulă, John.

– Noapte bună, domnule ofiţer. Omul urcă în maşina poliţiei şi porni.

– Asta da, organizare, spuse van Effen. Formidabil.

*

Cele cinci persoane pe care le lăsaseră în camera de lângă Voorbugwal erau aşezate în minibus, care, cum avea paisprezece locuri, era cu mult mai mare decât părea s-o indice denumirea de minibus. Van Effen şi Agnelli se aşezară pe bancheta largă din spate.

Van Effen spuse:

– Aş putea să întreb cât timp aveţi de gând să aşteptaţi aici?

– Desigur.

În ultimele câteva minute, Agnelli începuse să zâmbească mai mult decât de obicei. Acum era de-a dreptul jovial. Deşi, în interiorul palatului, nu dăduse nici un semn de emoţie, nu se poate să nu fi fost tulburat.

– Nici eu nu sunt prea sigur, ca să fiu sincer. Câteva minute, poate. Cu siguranţă, nu mai mult de douăzeci. Dar mai întâi, trebuie să ne ferim de poliţiştii băgăreţi şi suspicioşi. Leonardo! Prinde-o. Îi aruncă ceva fratelui său, apoi se ridică şi îmbrăcă un trenci lung cenuşiu. Apoi se aşeză, băgă mâna sub scaun şi trase de acolo o maşinărie care arăta ca un transmiţător radio. Apăsă pe un întrerupător care făcu să se aprindă o luminiţă roşie, apoi scoase o cască prevăzută cu un receptor, pe care şi-o aşeză pe genunchi. Introduse din nou mâna sub scaun şi scoase un microfon, al cărui cablu, după toate probabilităţile, era legat de transmiţător.

– Regret că v-am făcut să aşteptaţi, spuse, aproape cu un ton de scuză. Dar, la rândul meu, aştept un mesaj.

– Din nou sunt nevoit să vă admir spiritul organizatoric, spuse van Effen. Absolut admirabil. Există totuşi o zonă în care chiar şi organizarea voastră e defectuoasă.

– Inevitabil, zâmbi Agnelli. În ce privinţă?

– Vehiculul ăsta nu e încălzit.

– O neglijenţă, Maria?

– Comutatorul e lângă radio.

Agnelli băgă din nou mâna sub scaun şi, nu fără oarecare efort, scoase un coş mare de nuiele pe care-l aşează pe banchetă între el şi van Effen. Săltă capacul, dând la iveală un coş cu merinde splendid garnisit.

– Te-ai aşteptat la aşa ceva, domnule Danilov? Un coş cu provizii pentru un picnic organizat de şcoala de duminică. Dacă nu putem avea căldură în exterior, să încercăm să ne încălzim măcar pe dinăuntru.

Conţinutul coşului părea să nu-i dezmintă spusele. În afară de două şiruri de pahare strălucitoare şi de pachete cu sandvişuri frumos ambalate în celofan, mai găsiră şi o mare varietate de sticle, care păreau să le întreacă aşteptările:

– Ne-am gândit c-ar fi bine să sărbătorim evenimentele în seara asta, spuse el, din nou pe ton de scuză, şi cred c-am reuşit. Vrei un şnaps, domnule Danilov?

Van Effen spuse:

– Îmi retrag, fără rezerve, toate criticile anterioare cu privire la organizare.

Agnelli nici nu avusese timp să înceapă să toarne şnapsul în pahare, când începu să sune radiotransmiţătorul. El îşi agăţă receptorul la ureche, anunţă că e pe recepţie, apoi ascultă în linişte timp de aproximativ un minut, după care spuse:

– Da, sunt nebuni. N-au unde se duce. Să încercăm să-i convingem să încline puţin balanţa? Sună-mă din nou peste un minut.

Îşi scoase casca:

– Ei bine, cine se oferă să apese pe buton? Nu se oferi nimeni.

– Ei bine, atunci te propun pe dumneata, domnule Danilov. Dumneata eşti cel care-a pregătit încărcătura, deci, fireşte, pe dumneata te vom condamna dacă explozia se va dovedi un fiasco pentru c-ai folosit pulbere umedă sau, dacă, dimpotrivă, se dărâmă palatul. Aşa că, după părerea mea, s-ar cuveni ca tot dumneata să apeşi şi pe buton. În felul ăsta, noi, cu toţii, ne vom simţi nevinovaţi, în timp ce dumneata…

Nu avu timp să-şi termine fraza. Van Effen apăsă pe buton şi, peste nici două secunde, adânc şi înăbuşit ca o explozie submarină - şi, cu toate acestea, inconfundabil, uşor de recunoscut pentru orice om cu auz normal, sunetul putea fi

auzit, probabil, pe o rază de un kilometru - ecoul exploziei cu amatol reverberă în piaţă. Van Effen luă sticla din mâna lui Agnelli, care nu-i opusese nici o rezistenţă - Agnelli nu mai zâmbea şi, cu gura întredeschisă, părea să privească ceva în depărtare - şi-şi turnă un şnaps.

– Se pare că pot să mă felicit. O detunătură frumoasă, destul de puternică, dar zidurile palatului rezistă. Cum am garantat. În sănătatea mea.

– A fost splendid, spuse Agnelli cu căldură. Îşi recăpătase echilibrul şi zâmbea din nou.

– Absolut splendid, domnule Danilov. Şi nu s-a produs nici o pagubă, după tot zgomotul ăsta. De necrezut.

– Poate că s-a vărsat puţin vin regal pe faţa de masă. Van Effen păru să expedieze, cu un gest, toată povestea:

– Nu vreau să fac paradă de modestie, nici nu-mi stă-n fire, dar a fost floare la ureche. Data viitoare - dacă va exista o dată viitoare - poate-mi cereţi ceva mai dificil.

– Va exista o dată viitoare. Asta ţi-o promit. Şi *va fi* vorba de ceva mai greu. Şi asta ţi-o promit.

Se opri pentru a sorbi puţin din şnaps, pe când ceilalţi, evident agitaţi şi fericiţi, se îndreptau spre van Effen să-l felicite. Apoi

Agnelli ridică o mână, cerând linişte, căci transmiţătorul suna din nou:

– Ah! Deci l-ai auzit şi dumneata! Foarte, foarte satisfăcător. Domnul Danilov e om de cuvânt.

Rămase tăcut timp de aproape un minut, apoi spuse:

– Da, sunt de acord. Şi eu tot la aşa ceva mă gândeam. Absolut întâmplător, absolut... Mulţumesc. Atunci la ora zece.

Puse la loc casca şi microfonul, apoi se lăsă pe spătarul scaunului:

– Ei, acum putem face o pauză.

– Dumneata faci o pauză, spuse van Effen. Eu nu. Dacă voi nu vă mişcaţi de aici, eu o-ntind.

Dădu să se ridice, când Agnelli, mirat, îl apucă de braţ:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Mie nu, în orice caz. Numai că, aşa cum ţi-am mai spus, sunt dotat cu un acut simţ de autoapărare. Imediat ce poliţia îşi va veni în fire - dacă şi-au pierdut cumva firea, mă tem că nu fac prea multe parale - o să-nceapă să ancheteze pe toată lumea din preajma palatului îmi închipui - ba nu, sunt sigur - că un minibus în care se află opt personaje ciudate ca noi, parcat pe o ploaie torenţială în Piaţa Digurilor, va fi prima ţintă a interogatoriului lor.

Scutură mâna lui Agnelli de pe braţul său şi se ridică.

– Am o aversiune puternică împotriva interogatoriilor poliţiei. Un criminal - şi noi *suntem* criminali - trebuie să fie ţicnit să rămână în apropiere de locul crimei.

– Stai jos. Ai dreptate, fireşte. Eu sunt nebun. Într-adevăr, nu trebuie să ne slăbească vigilenţa. Helmut?

Paderiwski, care, evident, era perfect de acord cu van Effen, porni imediat maşina.

Întorşi în camera din care de-abia plecaseră, Agnelli se cufundă într-un fotoliu.

– Vă mulţumesc, doamnelor, vă mulţumesc. Ar fi bun un şnaps. Acum, domnule Danilov, putem face o pauză.

– E mai sigur aici decât în locul de unde tocmai am plecat. Dar relaxaţi-vă! Eu n-am să mă relaxez. Tot e prea aproape. Instinct? Simplă laşitate? Pur şi simplu, nu ştiu. Oricum, am o întâlnire în seara asta. La nouă şi jumătate.

Agnelli zâmbi:

– Erai chiar atât de sigur că vei putea fi punctual la întâlnire?

– N-am avut nici un motiv de îndoială. Nu, afirmaţia asta nu e prea exactă. N-am avut nici un motiv să mă îndoiesc că punerea la cale a exploziei va fi o treabă simplă. Însă aveam motive serioase să pun la-ndoială abilitatea dumitale de a ne face să intrăm şi

să ieşim neobservaţi din palat. Dar nici nu avusesem ocazia, până acum, să-mi dau seama de extraordinara dumitale capacitate organizatorică. De-acum înainte nu mă voi mai îndoi de ea.

– Nici noi nu ne vom mai îndoi de dumneata, după performanţa din seara asta. Ţi-am pomenit de posibilitatea de a te angaja permanent în banda noastră. Acum, nu mai e o posibilitate, e o garanţie, dacă ai rămas la aceeaşi părere.

– Bineînţeles că am rămas la aceeaşi părere. În seara asta, aţi asistat la o demonstraţie gratuită. De-acum încolo, nu mi-ar strica o slujbă fixă.

– Mă pregăteam să abordez acest subiect. Cred că acum ţi-ai câştigat dreptul la încrederea noastră.

Van Effen îl privi în tăcere, sorbi gânditor din şnaps şi zâmbi:

– Şi totuşi, sunt sigur că nu va fi vorba de o încredere totală. N-o să-mi împărtăşiţi scopurile voastre finale. N-o să-mi spuneţi cum aţi ajuns să formaţi grupul ăsta. N-o să-mi spuneţi cine - şi cum - vă finanţează. N-o să-mi destăinuiţi unde staţi, deşi, dacă e să lucrăm împreună, pe o scară cât de redusă, va trebui să-mi daţi un număr de telefon intermediar la care să vă pot contacta. N-o să-mi spuneţi nici măcar de ce - într-o

organizaţie care funcţionează atât de riguros - îmi solicitaţi serviciile atât de târziu.

Agnelli era gânditor:

– Văd că pari foarte sigur că n-o să-ţi spunem o mulţime de lucruri. Cum de eşti atât de sigur?

Van Effen manifestă o oarecare nerăbdare:

– Pentru că exact aşa aş proceda şi eu. Principiul minimei informaţii. Sunt sigur că nu e nevoie să ţi-l mai amintesc. Ceea ce cred, într-adevăr, e că ai de gând să manifeşti o încredere minimă în mine cu privire la planurile imediate de acţiune. Şi nu e nevoie să dau dovadă de cine ştie ce premoniţie. Asta sunteţi voi obligaţi să faceţi. Fireşte, dacă e să vă fiu de vreun folos.

– Corect în toate privinţele. Spune-mi, domnule Danilov, poţi să faci rost de explozibil?

– Dumnezeule mare!

– Oare e o întrebare atât de extraordinară, ţinând cont că eşti expert în explozibili?

– Surprinderea mea nu era provocată de faptul că m-ai întrebat aşa ceva. Mă mir că - ei bine, mă mir că un grup atât de bine organizat îşi propune să realizeze un proiect pe care l-aş numi ambiţios fără să dispună de materie primă.

– Avem câte ceva din ceea ce numeşti dumneata materie primă. Dar poate că n-avem destulă. Poţi să ne ajuţi?

– Direct, nu.

– Indirect?

– Poate. Va trebui să fac cercetări.

– Discrete, desigur. Van Effen oftă:

– Te rog, nu fi atât de naiv. Dacă în Olanda ar fi posibil să obţii explozibili fără permisiunea oficialităţilor, voi aţi şi făcut-o.

– Scuză-mă. A fost o remarcă prostească. Dar trebuie să ne punem la adăpost. Desigur, omul dumitale de legătură nu va obţine explozibili - în cazul în care-i va obţine - pe cale oficială.

– Nu cred că dau dovadă de indiscreţie, dacă afirm că, din câte ştiu, omul meu de legătură n-a fost niciodată implicat în vreo afacere pe cale oficială. Ar considera aşa ceva drept un afront la codul lui de comportare profesională. Întâmplător, e şi singurul om din ţară care ştie mai multe decât mine despre explozibili.

– Pare o persoană pe care s-ar putea să fie folositor să o cunoaştem.

Agnelli îşi studie paharul, apoi se uită la van Effen:

– Nu cumva e vorba de prietenul dumitale Vasco? Persoana care ne-a făcut cunoştinţă la Cornul Vânătorului?

– Dumnezeule mare, nu.

Van Effen îşi încreţi fruntea şi-şi strânse buzele:

– Vasco nu prea e ceea ce s-ar putea numi prietenul meu, domnule Agnelli. L-am scos o dată dintr-o încurcătură şi l-am folosit, din când în când, pentru nişte comisioane fără importanţă. Dar nu suntem în relaţii strânse. Sunt absolut sigur că Vasco nu ştie nimic despre explozibili, n-are acces la ei şi i s-ar părea şi greu să obţină un pistol cu capse într-un magazin cu jucării.

Agnelli se întoarse spre fratele său şi ridică din umeri:

– Dac-am fi ştiut aşa ceva, Leonardo, n-ai mai fi pierdut atâta timp să-l cauţi azi după-amiază.

– Vasco dispare adesea, spuse van Effen. Cred că are o prietenă la Utrecht. Chiar vrei să mă faci să cred că v-aţi gândit serios să-l luaţi şi pe Vasco în slujba voastră?

– Nu tocmai, dar…

– Dacă el intră pe uşa din faţă, eu ies pe cea din spate şi cu asta basta, spuse van Effen. E instabil, imprevizibil şi foarte periculos, fie că-şi propune aşa ceva, fie că nu.

– Nu prea înţeleg ce vrei să spui cu asta.

– Iar eu nu te prea înţeleg pe dumneata. Vrei să spui că nici măcar nu v-aţi ostenit să faceţi cercetări în ceea ce-l priveşte?

– Nici în ceea ce te priveşte pe dumneata n-am făcut.

– Nici nu era nevoie, spuse van Effen mohorât. Doar ştiaţi de toate mandatele alea de extrădare.

Agnelli zâmbi:

– Asta am spus azi-dimineaţă şi am şi uitat ce s-a petrecut azi-dimineaţă. E limpede însă că dumneata ştii despre Vasco ceva ce noi nu ştim.

– E limpede. E soi rău. E tipul clasic de trişor. E trădător şi plin de ură. Urăşte legea şi societatea pe care legea o protejează - sau se presupune c-o protejează. E tipul cel mai periculos de criminal! Un ex-poliţist care a apucat-o pe căi rele.

– E poliţist!

Surpriza lui Agnelli, gândi van Effen, era admirabil jucată.

– Poliţist!

– Ex. Nu s-a emis nici o acuzaţie publică în privinţa lui. A fost dat afară fără explicaţii - deşi, fără îndoială, lui Vasco trebuie să i se fi dat p explicaţie. Încearcă numai să faci câteva cercetări discrete la poliţia din Utrecht despre un oarecare ex-sergent Westenbrink şi-o să vezi ce răspunsuri bălmăjite capeţi Prietenul meu George însă e de un soi cu totul diferit. Crede ferm că răufăcătorii trebuie să aibă onoare. E un criminal cinstit, dacă există aşa ceva şi dacă

mă pot exprima în termenii ăştia contradictorii.

– George ăsta e prietenul dumitale cu explozibilii? Van Effen aprobă din cap.

– Are şi un alt nume?

– Nu.

– Crezi c-ar vrea să lucreze pentru mine?

– George nu lucrează niciodată pentru nimeni. S-ar putea să fie dispus să lucreze *pentru* cineva. Şi încă ceva. George nu lucrează niciodată *prin intermediul* cuiva. Nici chiar prin intermediul meu. E un tip foarte prudent. N-are cazier şi nici nu vrea să aibă. Nu stă de vorbă decât cu şefii şi numai în persoană.

– Aşa-mi place şi mie. Crezi că l-ai putea convinge să stea de vorbă cu mine?

– Cine ştie? Pot să-l întreb. Dar nu aici.

– De ce nu?

– Pentru că-l voi sfătui să n-o facă. Iar el ştie că, atunci când îi dau eu un sfat, am motivele mele. Unde te pot contacta?

– Te voi contacta eu. La Trianon.

– Mă abţin să comentez cât sunt de mişcat de încrederea pe care mi-o arăţi. Mâine dimineaţă.

– În seara asta la zece.

– Asta zic şi eu grabă. Presupun că e inutil să te întreb de ce e atât de urgent. În afară de asta, cum ţi-am spus, am o întâlnire la nouă şi treizeci.

– Deci la ora zece. Agnelli se ridică.

– Vei încerca, desigur, să-ţi întâlneşti imediat prietenul. O să-ţi pun o maşină la dispoziţie.

– Te rog, domnule Agnelli. Nu fi atât de naiv.

CAPITOLUL 7

– Covorul pe care calci e de Ispahan, spuse colonelul de Graaf. E foarte rar şi foarte costisitor.

– Trebuia să mă usuc pe ceva, spuse van Effen logic.

Se postase în faţa focului, în biblioteca luxos mobilată a colonelului, iar din hainele sale ude leoarcă ieşea un abur uşor.

– Eu n-am limuzină cu şofer, la scară. *Eu* trebuie să mă descurc cu taxiurile care se duc la culcare de cum cade primul strop de ploaie şi cu oameni care păreau foarte curioşi să afle unde mă duc. Nu mi s-a părut înţelept să-i las să afle că mă duc în vizită la şeful poliţiei.

– Prietenul tău Agnelli n-are încredere în tine?

– Greu de spus. Oh, sigur că Agnelli e cel care-a pus să fiu urmărit - nu putea fi altcineva. Dar nu sunt sigur că mă bănuieşte neapărat pe mine; cred că, din principiu, pur şi simplu nu are încredere în nimeni. E un personaj greu de descifrat. Probabil că dumneavoastră v-ar plăcea. Pare destul de prietenos şi amabil - trebuie într-adevăr să faci un efort ca să asociezi persoana lui cu şantajul şi tortura - şi chiar atunci ţi-e greu

să te convingi. Ceea ce nu înseamnă nimic. Presupun că v-aţi petrecut seara în mod plăcut, domnule colonel, că n-aţi avut de-a face cu elemente care v-ar fi putut înfige cuţitul în spate în orice moment şi că nici măcar n-a fost nevoie să vă gândiţi la aşa ceva.

De Graaf expedie această concluzie cu un gest, care putea însemna fie că asemenea consideraţii erau fleacuri lipsite de importanţă, fie că, în orice caz, nu i se puteau aplica lui.

– O întâlnire interesantă, dar numai până la un punct. Mă tem că Bernhard n-a fost într-o dispoziţie tocmai receptivă sau cooperantă.

Bernhard era Bernhard Dessens, ministrul justiţiei.

– O babă şovăielnică, speriată de moarte când e vorba să-şi asume răspunderi; nevrând să se angajeze la nimic şi încercând să arunce pisica în altă parte.

– Exact. Nici eu n-aş fi spus mai… Ţi-am mai zis, Peter, că nu se vorbeşte aşa despre miniştri. Ăia au fost doi. Pe nume Riordan şi Samuelson. Unul - tipul care-şi zicea Riordan - putea fi deghizat. Celălalt, nici măcar nu s-a străduit în acest sens, ceea ce nu poate însemna altceva decât că e cât se poate de sigur de ceva, indiferent despre ce-o fi vorba. Riordan avea părul lung şi negru - până la

umeri. De fapt, aveam impresia că stilul ăsta ridicol nu mai e la modă de vreo zece ani. Era foarte bronzat, purta o şapcă pescărească olandeză şi ochelari de soare.

– Dacă avea semnalmente atât de bătătoare la ochi, musai că era deghizat.

Van Effen se gândi un moment.

– Nu cumva era foarte înalt şi îngrozitor de slab? De Graaf aprobă din cap:

– Ştiam c-o să te gândeşti imediat la asta. Tipul care dirija barca aia pe canalul de la… Cine era?

– La Schiphol? Dekker.

– Dekker. Ăsta trebuie să fie tipul descris de Dekker. Şi să mă ia dracu dacă nu subscriu la sugestia ta bizară că individul ăsta - Riordan sau cum l-o fi chemând - e precis un albinos. Ochelari fumurii. Bronzat intens, ca să ascundă un ten de alabastru. Perucă neagră, ca să-i ascundă părul alb. Celălalt individ - Samuelson - avea părul alb, des şi foarte ondulat, mustaţă albă şi barbă colilie ţepoasă. Totuşi, nu era albinos - avea ochi albaştri. Atâta păr alb ar părea să indice o vârstă înaintată, dar faţa-i era aproape complet lipsită de riduri. Pe de altă parte, era foarte gras, ceea ce ar putea explica tinereţea tenului. Părea un hibrid între imaginea idealizată a unui senator american şi un nabab umflat, un miliardar al petrolului sau ceva de genul ăsta.

– Poate c-a reuşit să se deghizeze chiar mai bine decât Riordan.

– Se poate. Amândoi au vorbit englezeşte, de unde am dedus că Samuelson nu ştie olandeza. Amândoi au ţinut să accentueze că sunt irlandezi americani, ceea ce nu mă îndoiesc că şi erau. Nu e nevoie să fiu Hector sau unul dintre lingviştii lui ca să-mi dau seama de asta. Accentul nord-estic sau newyorkez era foarte puternic. Riordan a fost cel care a vorbit.

A cerut - ba nu, a pretins - să contactăm guvernul britanic. Mai exact, ne-a cerut să intermediem între FFF şi guvernul de la Whitehall, pornind de la premisa că Whitehall-ul va negocia mult mai uşor cu un alt guvern decât cu o bandă necunoscută ca a lor. Când Bernhard a întrebat ce dracu ar avea ei de discutat cu guvernul de la Whitehall, au răspuns că doresc să aibă un dialog despre Irlanda de Nord, dar au refuzat să intre în detalii înainte ca guvernul olandez să accepte să coopereze.

De Graaf oftă.

– La care, vai, ministrul nostru de justiţie, aruncând foc pe nări, deşi ştia cât se poate de bine că ăia îl au la mână, s-a urcat pe caii ăi mari şi a afirmat că e de neconceput, că e strigător la cer ca o naţiune suverană să facă pe negociatorul unei bande de terorişti. A ţinut-o aşa timp de vreo cinci minute, dar o

să te scutesc de retorica lui parlamentară. A încheiat spunând că, personal, preferă să moară decât să facă aşa ceva…

Riordan a spus că are mari îndoieli că Dessens va merge până acolo cu sacrificiul de sine şi a continuat spunând că paisprezece milioane de olandezi vor avea un punct de vedere diametral opus. Apoi a devenit destul de obraznic şi de ameninţător. A spus că n-ar avea nici cea mai mică importanţă dacă el, Dessens, s-ar sinucide pe loc, pentru că digul Oostelijk-Flevoland, de lângă Lelystad tot va sări în aer dacă guvernul nu-şi va da acordul de a discuta condiţiile concrete până în seara asta la ora zece. Apoi a scos la iveală o hârtie, pe care era o listă de locuri care, a spus el, sunt în primejdie de a sări în aer în orice moment. N-a spus dacă au şi fost minate sau nu - obişnuita tehnică a nesiguranţei.

Printre locurile de pe lista lui - erau atât de multe, încât am uitat jumătate din ele - se aflau Leeuwarden, polderul Noordoost din apropiere de Urk, Amstelmeer, Wieringermeer, Putten, polderul de la sud de Petten, Schouwen, Duiveland şi Walcheren - ştim ce s-a întâmplat acolo în timpul războiului. Atât estuarul Scheldt de est, cât şi cel de vest se aflau pe lista lor - ne-au întrebat dacă ne amintim ce s-a întâmplat acolo în februarie 1953 -, în timp ce Olanda

de Nord şi de Sud ofereau o bogăţie de locuri strategice care te punea de-a dreptul pe gânduri. Asta e doar o mostră. Apoi Riordan a început să facă o serie de observaţii foarte sinistre cu privire la vreme. Ne-a întrebat dac-am remarcat ce tare s-a ridicat nivelul Mării Nordului, cum vântul a început să se înteţească înspre nord şi cum mareele de primăvară nu vor întârzia, în timp ce fluviilor Rin, Wall, Maas şi Scheldt le scad cotele aproape permanent. Totul aminteşte atât de bine de februarie 1953. Oare nu era şi părerea lui Dessens?

Apoi a pretins ca emisarii lor să stea de vorbă cu un ministru sau mai mulţi care să aibă puterea şi curajul de a lua decizii şi nu cu un amploaiat smiorcăit, preocupat doar să-şi păstreze amărâta de carieră politică proprie, ceea ce mi s-a părut că l-a cam lovit pe Bernhard.

Apoi Riordan a spus că, pentru a-şi manifesta dezaprobarea faţă de acest absolut inutil hiatus în negocieri, FFF-ul va provoca o explozie - sau, poate, mai multe - în câteva clădiri publice din capitală, alese dinainte. Aici, cei doi s-au consultat pe şoptite, iar apoi Riordan a anunţat că s-au oprit asupra Palatului Regal şi că desfide pe oricine să găsească minele înainte de a exploda. A spus că explozia nu va pune în pericol viaţa nimănui şi că va avea loc la mai puţin de

cinci minute de la plecarea lor. A adăugat, aproape în treacăt, că orice încercare de a-i reţine, de a-i împiedica să plece sau de a-i urmări va avea ca rezultat inevitabil faptul că barajul Oostelijk-Flevoland nu va sări în aer la miezul nopţii, ci la ora nouă, în această dimineaţa. Pe această notă veselă au plecat. Explozia de la palat, cum poate ştii, s-a produs conform programului.

– Aşa cred.

Nu părea momentul potrivit să-i spună lui de Graaf că tocmai el, van Effen, apăsase pe buton. Avu un frison şi se mută pe o porţiune mai puţin udă a covorului de Ispahan:

– Cred c-o să fac pneumonie.

– Bea coniac.

De Graaf făcu un gest cu mâna, arătând că e atât de preocupat şi de iritat că cineva ar putea să nu cunoască remediile universale împotriva pneumoniei:

– Şnaps, scotch…

Se întrerupse în momentul în care se auzi o bătaie în uşa bibliotecii şi un poliţist în uniformă îi introduse pe George şi pe Vasco, care, dacă aşa ceva era posibil, erau încă şi mai uzi decât fusese van Effen:

– Încă două cazuri avansate, îmi închipui. George spuse:

– Iertaţi-mă, domnule colonel, dar nu înţeleg.

– Cazuri de pneumonie. Serviţi-vă, trebuie să spun că nu vă aşteptam, domnilor.

– Domnul locotenent a spus…

– Ştiu. I-a ieşit pur şi simplu din minte c-ar trebui să mă prevină.

– Am atâtea pe cap, spuse van Effen. Ei bine?

– I-am urmărit cu atenţie când au plecat de acasă şi s-au urcat în minibus. I-am urmărit cu atenţie şi-n Piaţa Digurilor. I-am recunoaşte oriunde.

George se opri gânditor:

– Mi-au făcut impresia unei găşti absolut inofensive.

– I-ai văzut vreodată - fie şi-ntr-un film - pe tinerii asasini care făceau parte din banda Baader-Meinhof? Nu le lipseau decât harpele şi aureolele. Nu asta am vrut să spun când am întrebat: "Ei?"

– Ah! Cât despre asta, da. Ei bine - George părea oarecum încurcat -, te-am văzut plecând, dar nu ne-am apropiat de tine, pentru că ne-ai cerut să n-o facem în cazul în care-ai fi urmărit. Ştii c-ai fost urmărit?

– Da.

– Am aşteptat vizavi timp de zece minute, apoi ne-am întors la casa cu pricina şi ne-am apropiat de fereastra luminată. Era potop. Ca şi cum ne-am fi aflat sub cascada Niagara.

Aşteptă o vorbă de compătimire şi, cum aceasta nu veni, continuă:

– Am mai aşteptat zece minute. Auzeam muzică şi conversaţie.

– Fireşte că auzeaţi. Şi apoi, din cauza ploii, a nerăbdării sau a suspiciunii, aţi pătruns înăuntru. Lumina era tot aprinsă. Casetofonul mergea. Păsările îşi luaseră zborul pe uşa din spate. Nici n-au fost prea originale. Deci tot nu ştim unde-şi au bârlogul Nu e vina voastră. Agnelli are obsesia siguranţei.

– Totuşi, am fi putut să ne descurcăm mai bine, spuse Vasco. Data viitoare…

Sună telefonul şi de Graaf ridică receptorul, ascultă câtva timp, apoi spuse:

– Aşteptaţi o clipă, excelenţă, şi acoperi microfonul: Era previzibil, presupun. E Dessens. Pe cât se pare, Consiliul de Miniştri e puţin înspăimântat de explozia de la palat. Sunt convinşi că barajul de la Oostelijk-Flevoland va sări în aer la miezul nopţii. Deci au de gând să negocieze. Vor să mă duc şi eu şi au propus ora unsprezece. Aş vrea să vii şi tu. E bine la unsprezece?

– Unsprezece şi jumătate, dacă se poate, domnule colonel. Am o serie de întâlniri între timp.

De Graaf mai vorbi un timp la telefon, apoi spuse:

– Pari să ai o agendă foarte încărcată, locotenente. Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva despre asta.

– N-am avut când. Trebuie să fiu la Trianon la ora zece, să primesc un telefon de la Agnelli. E oarecum în pană de explozibili şi i-am promis să-i fac eu rost!

– Explozibili. Desigur. Normal.

De Graaf reuşi să nu verse aproape nici o picătură din coniacul pe care şi-l turna în pahar…

– Având în vedere că tocmai a aruncat în aer Palatul Regal - era o exagerare, fireşte, sesizabilă însă, date fiind împrejurările - nu mă puteam aştepta să te mulţumeşti cu nişte lauri atât de modeşti. Şi unde-ai de gând să găseşti explozibilii? Sunt sigur că te-ai mulţumi cu mai puţin de câteva sute de kilograme de trinitrotoluen sau ce-o mai fi.

– Eu? N-am timp. N-am nici autoritatea s-o fac. Dar m-am gândit, domnule colonel, că dac-aţi binevoi să vă folosiţi influenţa…

– Eu? Şeful poliţiei? Să furnizez explozibili procuraţi ilegal unei bande de terorişti?

De Graaf medită:

– Îmi închipui c-ai vrea să îl înmânez personal.

– Dumnezeule mare, nu. Asta-i treaba lui George. Scuză-mă, George, n-am avut când să-ţi explic nici asta, nici altceva. În seara asta, am avut o discuţie lungă cu Agnelli despre tine şi despre Vasco. Mă tem, Vasco, că te-am ponegrit în aşa hal, încât nu e nici o

speranţă să te mai poţi reabilita în ochii lor. Eşti un individ ticălos dat afară din poliţie, necinstit, fără cuvânt, imprevizibil şi pe punctul de a fi băgat în balamuc Agnelli a cam supralicitat tonul de nepăsare cu care-mi punea întrebări despre tine. Sunt convins că ştie că eşti - sau ai fost - poliţist. Şi mai e şi originar din Utrecht. Nu că ăsta ar fi un impediment să intri totuşi în slujba lui - după ce-ţi vom fi schimbat puţin înfăţişarea şi vom fi inventat altă poveste despre tine - într-un viitor nu prea îndepărtat.

Tu, George, eşti specialist în armamente, Slavă Domnului, mişună destui dintr-ăştia pe-aici, dar tu eşti ceva cu totul special. Numărul Unu. Un tanc Leopard? Un proiectil SAM? Chiar o barcă torpedo cu motor? George e omul de care aveţi nevoie. Şi pentru că eşti Numărul Unu, eşti important. Nu vorbeşti decât cu şefii. Nici un intermediar, nici chiar eu. Le vorbeşti în persoană - sau nu tratezi cu ei.

– Eu să vorbesc cu Agnelli ăsta? George zâmbi larg:

– Vrei să intru, cu-adevărat, în treaba asta?

– Am sentimentul că nu mi-ar strica să mă ajuţi puţin şi asta cât de curând. N-am nici un drept să-ţi cer aşa ceva, desigur. Mai sunt şi Annelise şi copiii. S-ar putea ca lucrurile să devină puţin cam dificile…

– Puţin cam dificile?

De Graaf reuşea să dea vocii sale o intonaţie uşor sarcastică atunci când avea chef s-o facă:

– Dificile! Nu spun că e o nebunie, pentru că nimic nu e o nebunie dacă există o şansă de reuşită, dar nu-mi place deloc chestia asta. Porneşti de la premisa că tipii n-au intenţia să-ţi facă felul şi n-ai nici un motiv să presupui aşa ceva. Fireşte, au colaborat cu tine până acum - şi tu cu ei -, clar asta, numai pentru că, până acum, a fost convenabil pentru ambele părţi. Dar dacă au de gând să-ţi facă felul şi hotărăsc că a sosit momentul în care nu le mai eşti de nici un folos, atunci vor avea grijă să se descotorosească de tine definitiv. Ai dreptul să-i ceri lui George să se bage în aşa ceva?

– Tocmai am făcut-o.

Telefonul sună din nou şi de Graaf răspunse:

– Ah. Locotenentul Valken… Da, da.

În timp ce asculta, faţa lui de Graaf se făcu stană de piatră.

– Nu contează că nu l-ai mai auzit până acum. Stai să iau o hârtie şi un creion.

De Graaf notă câteva cuvinte, îi spuse la revedere lui Valken şi închise. Întinse mâna după pahar. Van Effen întrebă:

– Julie şi Annemarie?

– Da. De unde ştii?

– Valken, expresia dumneavoastră, coniacul. E rău?

– Destul de rău. A primit un telefon de la cei doi fraţi. Au spus că fetele fac atât de bine cât te-ai putea aştepta, ceea ce poate să însemne orice sau nimic. Au mai spus c-au trimis o telegramă de condoleanţe la Rotterdam.

Citi ce mâzgălise pe foaia de hârtie:

– Lui David Joseph Karlmann Meijer.

Van Effen îşi sorbi coniacul şi nu spuse nimic. George şi Vasco schimbară priviri din care se vedea că nu înţeleg nimic. În cele din urmă, George întrebă:

– Şi ăsta cine-o mai fi?

– Am uitat, spuse de Graaf. Voi nu ştiţi, desigur. E tatăl lui Anne - lui Annemarie.

– Da, zise George. Adică nu. Nu înţeleg, domnule colonel. Ce-i cu Annemarie?

De Graaf se holbă neîncrezător la van Effen:

– Vrei să spui că nu le-ai spus?

– Nu cred că le-am spus.

– Dumnezeule mare! De Graaf clătină din cap.

– Principiul minimei informaţii, îmi închipui. Într-o zi, Peter, o să uiţi să-ţi aminteşti ceva ţie însuţi şi ăsta-ţi va fi sfârşitul.

De Graaf se uită de la George la Vasco:

– Annemarie şi Julie - sora locotenentului van Effen - au fost răpite. De fraţii Annecy.

– Fraţii Annecy. George rămase o clipă tăcut.

– Asasinii ăia ticăloşi. Ai băgat la închisoare doi dintre ei pe timp de cincisprezece ani.

– Amendament. Locotenentul van Effen i-a prins pe toţi, iar cei doi care-au scăpat ameninţă, de-atunci încoace, să pună mâna pe el. Au pus mâna pe cineva mai bun decât el. Au pus mâna pe Julie.

– O cunosc bine pe Julie. Dar ce semnificaţie are mesajul ăsta trimis tatălui lui Annemarie?

– Ca să-nţelegi, trebuie să ştii cine e tatăl ei. N-o să-ţi vină să crezi, George, dar tatăl acelei ştoarfe jalnice care frecventa La Caracha e unul din oamenii cei mai bogaţi din Olanda. Poate chiar cel mai bogat. Si un om cu multă putere. Se face ascultat de guvern. Are o poziţie oarecum similară cu a lui Dassault, fabricantul de avioane din Franţa. Sunt anumite domenii în care nimeni au face un pas fără să-l asculte mai întâi pe el sau, cel puţin, fără să-l consulte. Are putere, are bogăţie şi are o fată. Iar acum ei au pus mâna pe fată şi ar putea foarte bine să folosească această putere şi această bogăţie în interesul lor. Anne Meijer e

ostaticul ideal la care ar putea visa orice criminal.

Van Effen îşi puse paharul pe masă şi se uită la ceas:

– E timpul să mergem, George.

– Doamne-Dumnezeule! Nu cred. Te uiţi la ceasul ăla afurisit şi spui că e timpul să pleci. Nu ţi-a trecut prin cap să te întrebi cum dracu au obţinut informaţia asta despre David Meijer?

– Printr-o metodă de convingere oarecare, îmi închipui.

– Convingere? Tortură. Au torturat-o pe biata fată.

– Care biată fată?

– Eşti în toate minţile, locotenente? Pe Annemarie, desigur.

Van Effen clătină din cap foarte hotărât:

– Nu. Nu pe Annemarie. Fraţii Annecy - sau, cel puţin, cei doi pe care i-am băgat la închisoare - nu au torturat niciodată fără motiv, oricât de deformat putea fi el. Scopul era fie să se răzbune, fie să capete informaţii. De ce-ar fi dorit să se răzbune pe Annemarie? Ce rău a făcut ea vreodată cuiva? Cât despre informaţii - ce informaţii puteau spera să obţină de la ea? Ei nu ştiau cine e ea şi cine e tatăl ei. Din punctul lor de vedere, ea e doar o prietenă a lui Julie, care s-a întâmplat să fie acolo. Dacă era să chinuiască pe cineva - şi presupun c-a fost

vorba numai de o ameninţare cu tortura, ca să obţină informaţii despre mine - pe Julie ar fi schingiuit-o. Eu presupun că Annemarie a dat de bunăvoie această informaţie în ceea ce o priveşte, ca să-i îmblânzească pe fraţii Annecy, ca să-i facă să se gândească la o răscumpărare uriaşă. Poate c-a pomenit chiar şi de influenţa tatălui ei asupra guvernului, deşi, oricum, nişte indivizi ca fraţii Annecy ar fi înţeles imediat una ca asta. Le-a spus orice era de natură să le distragă atenţia de la Julie. Annemarie nu e proastă. Dac-ar fi fost, n-aş fi adus-o aici de la Rotterdam. Ştie că toţi fraţii Annecy de pe lumea asta sunt, mai presus de orice, pragmatici şi că orice le-ar putea grăbi îndeplinirea planurilor îi va interesa mai mult decât să mă lovească pe mine prin cineva care mi-e apropiat.

– Eşti un peşte; n-ai sânge-n tine, mormăi de Graaf.

– Poftim, domnule colonel?

– S-ar putea să ai dreptate, după cum s-ar putea să te înşeli. Oricum ai da-o, e rău. Dacă ai dreptate, poziţia fraţilor Annecy s-a îmbunătăţit considerabil, iar buzunarul lui David Meijer, cu siguranţă, se va uşura într-un viitor foarte apropiat. Dacă te înşeli, îţi vâri singur capul în laţul ăla drăguţ, desenat pe cărţile poştale pe care ţi le trimiteau fraţii Annecy. Dacă te înşeli, Annemarie le-a spus

multe alte lucruri. În primul rând, că Stephen Danilov e Peter van Effen. Nu pot să risc, pornind de la premisa că nu te înşeli. Îţi ordon să nu duci mai departe povestea asta.

George spuse:

– În mod normal, domnule colonel, nici măcar n-aş visa să nu vă îndeplinesc dorinţele. Dar astea nu sunt condiţii normale. Refuzând să vă dau ascultare, nu încalc legea. Şi nici nu mă prevalez de faptul că nu mai sunt poliţist. Pur şi simplu, merg pe drumul meu.

De Graaf aprobă din cap.

– Nu pot să te opresc. Dar pot…

– Puteţi să-l obligaţi şi pe el să meargă pe drumul lui, spuse George. Poate să-şi dea demisia. N-o să vă iertaţi asta niciodată, domnule colonel.

De Graaf se încruntă, îşi umplu din nou paharul, se cufundă într-un fotoliu şi privi lung la focul din cămin. Van Effen îi făcu un semn lui Vasco şi cei trei părăsiră camera.

Van Effen şi George reveniră la Trianon, unde constatară că obişnuitul câine de pază nu se afla la locul său. Dar în hol se afla alt personaj, aşezat la oarecare distanţă de recepţie şi care bea bere în loc de jonge jenever. Van Effen nu avea nici o îndoială că tipul era un înlocuitor de acelaşi calibru. Directorul îi chemă tocmai când treceau prin faţa recepţiei:

– Tocmai v-a sosit mesajul ăsta, domnule Danilov. Îi întinse lui van Effen o hârtie, pe care scria:

"Pot să vin până în camera dumneavoastră? Peste două minute".

– Da, desigur. Mulţumesc.

Van Effen împături hârtia, o băgă în buzunar şi-l conduse pe George la lift. Două minute mai târziu, aşa cum promisese, directorul sosi în camera lui van Effen. Închise uşa după el, îl privi bănuitor pe George şi păru că ezită:

– Nici o problemă, spuse van Effen. Prietenul meu, aici de faţă, e de partea îngerilor. George, el e Charles, directorul hotelului. Charles, el e George. E de la poliţie.

– Ah. Vreau să vă previn, domnule locotenent. În locul dumneavoastră, în noaptea asta, n-aş folosi intrarea din spate. Un tip, pe care nimeni de pe-aici nu-l cunoaşte, şi-a stabilit cartierul general, mai mult sau mai puţin permanent, lângă uşa din spate. E un copoi bătrân. Şi trebuie să fi remarcat că fostul dumneavoastră supraveghetor din hol a fost înlocuit cu unul încă şi mai bătător la ochi. Mai e un individ care tocmai a început să mănânce în sufragerie. S-a aşezat chiar în faţa uşii, în aşa fel încât să poată vedea pe oricine traversează holul. Îl cunoaşte pe individul

din hol. N-au schimbat nici un cuvânt, doar o scurtă privire şi un semn din cap, încă şi mai scurt. Probabil că s-au gândit că nu riscă nimic cu asta. N-au nici un motiv să presupună că mă interesează persoana lor. De aceea am aşteptat două minute: să văd dacă vreunul din ei face vreo mişcare. Nu m-au dezamăgit: prietenul nostru din sufragerie se şi afla la telefonul public, aproape înainte ca uşile liftului să se fi închis în urma dumneavoastră. Am aşteptat până a terminat de vorbit cu cel căruia-i raporta sosirea dumneavoastră. I-am urmărit prin oglindă în momentul în care ăla din sufragerie a ieşit din cabina telefonică. Din nou au schimbat doar un scurt semn din cap. Nici o vorbă.

– Dacă dai faliment, Charles, poţi oricând să-mi ceri o slujbă. O să-i urmăresc pe ăştia.

Directorul plecă.

– Aşa, zise George. Acum ne putem aştepta să primim telefonul ăla în orice clipă. Individul din restaurant l-a informat pe Agnelli că Stephen Danilov s-a întors însoţit de George, specialistul în explozii şi furnizorul de arme ilegale. Mă întreb ce bârlog al leilor sau cuib de vipere au ales pentru întâlnire.

– Eu nu mă întreb. Nu sunt nici lei, nici cobre în camera două sute trei, în care ne aflăm acum. Charles ne-a spus că Agnelli - nu poate fi vorba decât de Agnelli - a mai postat

doi câini credincioşi, dar nu prea inteligenţi, pe teritoriul nostru. De ce? E clar că nu era nevoie decât de o singură strajă, individul din hol, pentru a-l preveni de sosirea noastră. Ceilalţi doi sunt gorilele lui - nu uita că Agnelli n-are nici un motiv să creadă că ştim de prezenţa lor. S-ar putea să mai fie şi alţii, de a căror prezenţă să nu ştie nici Charles. Ăsta e ultimul loc la care ne-am putea gândi că l-ar alege ca punct de întâlnire, sau aşa-şi închipuie Agnelli. Aşa că nu ne-ar trece prin cap să organizăm aici un comitet de primire. Şi atunci când va telefona, poţi fi sigur c-o să ne anunţe că soseşte în câteva minute, în aşa fel încât să nu putem lua nici o măsură.

Van Effen a avut dreptate în ambele privinţe. Agnelli a sunat personal, pentru a spune că se vor întâlni la Trianon şi că el şi prietenii săi vor sosi în mai puţin de cinci minute.

– Vine cu prieteni. Remarcă pluralul, spuse van Effen după ce închise. Nu cred că Romero Agnelli are încredere în cineva.

Dacă era să te iei după expresia cordială şi deschisă a lui Agnelli din momentul sosirii, ai fi zis că van Effen se înşela. Era clar că Agnelli e un om în care poţi avea încredere oricând. Era însoţit de fratele său Leonardo, care semăna chiar şi mai mult cu un mafiot decât la ultima întrevedere - dacă aşa ceva

era posibil - şi de încă doi indivizi pe care van Effen nu-i mai văzuse până atunci Unul dintre ei, un personaj solid, uşor rubicond, cu trăsături plăcute şi de o vârstă nedefinită - putea să aibă între patruzeci şi cincizeci de ani, după părerea lui van Effen, dar era greu de stabilit cu certitudine - a fost prezentat drept Liam O'Brien. După accent, ca şi după nume, probabil că era irlandez. Celălalt era un tânăr chipeş, cu părul negru şi tenul cam oacheş, care a fost prezentat sub numele de Heinrich Daniken; putea fi originar de oriunde. Agnelli n-a găsit de cuviinţă să dezvăluie ce funcţie îndeplineau cei doi.

După ce s-au terminat prezentările, după ce gazda a oferit de băut şi oferta a fost acceptată, Agnelli îi spuse lui George.

– Trebuie să-ţi spun George sau ai şi un alt nume?

– Numai George. Zâmbi:

– Sunt o persoană anonimă.

Agnelli examină muntele de om pe care-l avea în faţă:

– Dumneata, George, pari persoana cel mai puţin anonimă pe care-am văzut-o vreodată. Nu ţi se pare că e oarecum un impediment în meseria dumitale, oricare ar fi ea?

– Impediment? E de-a dreptul un avantaj. Eu sunt un om paşnic, care detestă violenţa,

dar cu un om de dimensiunile mele nici nu încearcă cineva să fie violent.

Van Effen gândi că George e mincinosul cel mai versat şi mai convingător pe care l-a întâlnit vreodată.

– Şi, desigur, toată lumea, sau aproape toată lumea - mă gândesc în special la cei care sunt datori să apere legea -, se gândeşte că cineva care e atât de mare, de gras, de vesel şi de inofensiv ca mine probabil că se descurcă în viaţă şi fără să fie în stare să gândească. E un fel de lege a naturii. Ei bine, eu nu sunt un Einstein, dar nici nu sunt încă pregătit să fiu internat într-o instituţie pentru înapoiaţi mintal. Dar nu ne-am întâlnit aici să discutăm despre personalitatea fiecăruia dintre noi, nu-i aşa, domnule Agnelli? Cinci întrebări: Ce vrei? Cât? Când? Unde? La ce preţ?

Dispariţia zâmbetului binevoitor al lui Agnelli a fost atât de fugară, încât numai observatorul cel mai atent ar fi putut-o remarca; chiar şi într-un asemenea caz, n-ar fi fost prea sigur dacă a văzut-o sau şi-a imaginat-o.

– Te pricepi să mergi imediat drept la ţintă, nu-i aşa, George? Din câte văd, n-ai timp pentru micile politeţuri preliminare. Ei bine, şi eu prefer tipul ăsta de negocieri. Ca şi dumneata, nici eu n-am timp să bat câmpii, ca şi dumneata, mă consider om de afaceri.

Scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar interior:

– Asta e lista mea de cumpărături. E destul de cuprinzătoare, nu?

George o examină repede:

– Destul. Ei bine, cu puţina minte de care dispun, o să mă gândesc. Majoritatea chestiilor sunt clare, mai ales explozibilii. Proiectilele sol-sol, acţionate prin cablu sunt, probabil, proiectile antitanc, deşi n-o spui. Proiectilele SAM sol-aer sunt, de asemenea, uşor de înţeles, ca şi minele de plastic, grenadele şi bombele cu fum.

Se opri, sorbi puţin coniac şi se încruntă:

– E totuşi ceva aici ce nu prea înţeleg. Şi ce nici măcar nu-mi place. Nu vorbesc de faptul că pari să te pregăteşti pentru un război la scară redusă, chiar dacă nu e vorba decât de un război de apărare. Asta nu e treaba mea.

Îi întinse lista lui van Effen:

– Comentarii?

Lui van Effen îi luă tot atât de puţin timp s-o examineze ca şi lui George. Apoi o înapoie:

– Precizări.

– Exact.

George, care nu zâmbea deloc, se uită pe rând la cei patru, apoi îşi concentră privirea asupra lui Agnelli:

– Lista e destul de mortală şi aşa. Dar ar putea fi periculoasă şi în alt fel, chiar sinucigaşă, dacă obiectele înscrise pe ea ar ajunge pe mâna celui care-a întocmit-o.

Nici Agnelli nu zâmbea. Nu prea părea să fie în apele lui:

– Mă tem că nu înţeleg.

– Atunci ar fi bine să te luminez. E nevoie de precizări, după cum a spus prietenul meu Stephen. Explozibilele n-au nevoie de precizări. Proiectilele - idem. Observaţia e valabilă pentru ambele tipuri de proiectile. Dar ce fel de focoase vă trebuie? Ce fel de amorse? Despre siguranţe nu scrie nici măcar dacă să fie de sârmă sau chimice, cu ardere înceată sau cu acţiune rapidă. Lista asta n-a fost făcută de un specialist în explozibili. A făcut-o un amator, un cârpaci incompetent. Cine?

Agnelli îşi studie paharul câtva timp, apoi spuse:

– Eu sunt incompetentul. Dar am primit un ajutor de mântuială de la cei trei asociaţi ai mei, aici de faţă.

– Doamne, ai milă de noi toţi, spuse van Effen. N-aş îndrăzni să vă dau pe mână nici măcar o cutie de artificii. Mă văd nevoit să vă întreb - şi nu e prima oară - unde dracu vă sunt specialiştii?

Agnelli zâmbi jalnic şi deschise braţele:

– Voi fi absolut sincer cu dumneata.

Din câte-şi dădu seama van Effen, Romero Agnelli avea de gând să mintă de-ngheaţă apele.

– Temporar, suntem în încurcătură. Cei doi indivizi pe care ne bazăm de obicei au treabă în altă parte şi nu se vor întoarce decât peste câteva zile. Dar ne-am gândit - ei bine, domnilor, amândoi sunteţi specialişti în explozibile şi…

– Nu e nici o problemă, spuse George. Ştim ce vă trebuie şi vă putem da instrucţiuni simple cum să folosiţi chestiile astea fără să săriţi şi voi în aer. Dar cu proiectilele e cu totul altceva. Nu pot fi acţionate decât de un om cu experienţă.

– Şi-n cât timp se capătă experienţa asta?

– O săptămână. Zece zile.

Van Effen ştia că George exagerează zdravăn, dar ignoranţa patentată a celor patru interlocutori în toate problemele militare era atât de mare, încât se pare că putea exagera fără primejdie.

– Şi nu ne întrebaţi pe noi. Noi nu suntem militari şi nu suntem mai pricepuţi decât voi în chestiile astea.

Agnelli tăcu câtva timp, apoi spuse brusc:

– Şi cunoşti pe cineva care să fie specialist exact în chestiile astea?

– Te referi la ceea ce cred eu că te referi?

– Da.

– Cunosc.

Felul în care George spuse: "Cunosc", cu un ton uşor exasperat, arăta clar că era inevitabil să nu cunoască.

– Pe cine?

George îl privi cu milă:

– N-are nume.

– Trebuie să i se spună cumva.

– "Locotenentul".

– De ce?

– Pentru că e locotenent.

– Dat afară din armată, fireşte.

– Fireşte că nu. Un locotenent dat afară din armată nu face două parale în ochii mei. Am crezut că vă daţi seama că unul ca mine nu poate acţiona decât la mâna a doua sau a treia. Am nevoie de un intermediar. Sau chiar de doi.

– Ah! înţeleg. Furnizorul dumitale?

– Domnule Agnelli! E imposibil să fii atât de naiv încât să-ţi imaginezi c-o să răspund la o asemenea întrebare. O să văd ce se poate face. Unde vrei să fie livrată marfa?

– Depinde de cât de curând o poţi livra.

– Mâine, pe la amiază.

– Cerule!

Agnelli părea neîncrezător. Apoi zâmbi:

– Se pare c-am nimerit la magazinul potrivit. Cum va fi livrată?

– Într-un camion militar, fireşte.

– Fireşte.

Agnelli păru uşor năucit.

– Asta îngreunează puţin lucrurile. Am crezut că livrarea va avea loc cel mai devreme poimâine. Aş putea să te sun mâine să definitivăm locul şi ora? Şi-ai putea întârzia livrarea măcar cu câteva ore?

– Se poate aranja. George îl privi pe van Effen.

– Domnul Agnelli poate suna aici? Să zicem, la zece, dimineaţa?

Van Effen aprobă din cap, iar George îi zâmbi lui Agnelli:

– Încă n-aş putea spune, cu precizie, dar ceva între zece şi douăsprezece mii de dolari. Practicăm preţurile cele mai reduse din Europa. Dolari, guldeni sau mărci. Va costa mai mult, desigur, dacă e nevoie şi de... serviciile noastre.

Agnelli se ridică şi zâmbi, din nou relaxat şi bine dispus:

– Desigur. Trebuie să spun că nu mi se pare un preţ exorbitant.

– Mai e ceva, spuse van Effen, amabil.

– Sper că-ţi dai seama, domnule Agnelli, că dacă m-aş muta la alt hotel şi m-aş înscrie în registru sub un alt nume, n-ai avea prea mari şanse să mai dai vreodată de noi.

– N-aş avea prea mari şanse?! N-aş avea nici una. Agnelli se încruntă.

– Dar de ce-a trebuit să pomeneşti de aşa ceva?

– Ei bine, cred că între noi există o oarecare încredere reciprocă, nu?

– Normal.

Continua să fie nedumerit.

– Ei bine, dacă există, atunci descotoroseşte-mă de spionii din hol, din sufragerie şi de afară.

– De spioni?

Expresia lui Agnelli arăta clar că, fără să se dea bătut, caută să câştige timp.

– Dacă nu mă scapi dumneata de ei, o să-i aruncăm în canal - legaţi fedeleş, fireşte - şi apoi o să ne mutăm.

Agnelli îl privi, de data asta fără expresie:

– Văd că joci tare. Te cred în stare s-o faci. Zâmbi şi-i întinse mâna.

– Ruşine. Foarte bine, te descotorosesc de ei. Ruşine. Dar, într-adevăr, n-au fost la înălţime.

*

După plecarea celor patru, van Effen îi spuse lui George:

– Chiar c-ar fi trebuit să te faci criminal. Acum e prea târziu. Oricum, ai fi putut să-l faci pe colonelul de Graaf să facă apoplexie acum mulţi ani. Pariez că Annelise n-are habar ce mincinos extraordinar eşti. Ai reuşit să-l duci pe Agnelli, să-l legi de mâini şi de picioare, să-l demoralizezi şi să-l faci să

depindă cu totul de noi. Oricum, să sperăm că-i aşa. Te-aş ruga să vorbeşti cu Vasco mai târziu, în noaptea asta, şi să-i spui că i-ai găsit o slujbă de locotenent de armată - desigur, după ce-şi va fi schimbat destul trăsăturile feţei. Să nu uităm că Agnelli a avut ocazia să-l studieze îndeaproape pe Vasco.

– Nici o problemă.

George îi întinse lista de cumpărături a lui Agnelli.

– Aş da oricât să văd mutra colonelului când va vedea ce are de cumpărat mâine dimineaţă. Înţeleg c-o să-l vezi peste vreo oră. Te-ai gândit că s-ar putea să ia şi Agnelli parte la întrevedere, împreună cu Riordan şi cu Samuelson ăla?

– E o idee care nu-mi place, dar da, mi-a venit şi mie.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Mai întrebi? Doar ştim că Agnelli e Annecy.

– O ştim cu o certitudine de nouăzeci şi nouă la sută. Nu uita că eu nu i-am văzut niciodată pe cei doi Annecy pe care n-am reuşit să-i prindem şi să-i băgăm la închisoare.

– Faptul că tu nu-i cunoşti pe ei, nu înseamnă că ei nu te cunosc pe tine. Bineînţeles că te cunosc, ţi-au văzut precis

poza în ziare, de mai multe ori, în timpul arestului preventiv şi al procesului. Cum crezi c-o să reacţioneze când vor vedea că se află nu numai în faţa temutului locotenent van Effen, ci şi a acelui locotenent căruia i-au închis sora în cine ştie ce turn şi în tovărăşia căreia e foarte posibil să-şi petreacă timpul testând cele mai noi metode de răsucit oasele?

– Va fi interesant să aflu.

– Colonelul de Graaf avea dreptate, mormăi George. Evoluţia ta s-a oprit la un nivel mult inferior omului. Nu eşti decât un peşte fără sânge-n tine.

*

Cei zece cenţi pe care ni-i donaţi ne vor ajuta să omorâm un soldat britanic. La preţul ăsta, e un adevărat chilipir - cel mai bun târg pe care I-aţi putea face vreodată. Aşa spun cei care fac chetă, zornăind afurisitele lor de cutii de tinichea prin barurile irlandeze din Statele Unite. Mai ales în barurile irlandeze din statele din nord-est. Mai ales la New York. Şi încă şi mai exact în cartierul Queens, unde e cea mai mare densitate de irlandezi din lume. Zece cenţi. Doar atâta cer. Doar zece cenţi. Şi, desigur, îşi zornăie cutiile pe oriunde dau de cuiburi irlandeze,

discoteci irlandeze, tombole irlandeze şi ce se mai nimereşte, numai irlandezi să fie.

Dacă n-aţi auzit niciodată că există organizaţii de caritate - "de caritate" îşi zic ele - care fac chetă de arme, atunci trăiţi în alt secol sau aveţi capul îngropat în nisip. Pretind că milioanele de dolari pe care le-au strâns de-a lungul anilor au fost cheltuite ca să ajute văduvele şi orfanii membrilor Armatei Republicane Irlandeze, ucişi mişeleşte de asasinii britanici. Să ajute văduve şi orfani! Fondatorul uneia din aceste organizaţii ticăloase a făcut greşeala de a spune adevărul, când a afirmat: "Cu cât sunt mai mulţi soldaţi britanici trimişi de la Ulster înapoi, acasă, în coşciug, cu atât mai bine". Jack Lynch, un fost premier irlandez, a fost înregistrat pe bandă când spunea că banii aceia sunt destinaţi unui singur scop: să facă văduve şi orfani. Văduve şi orfani britanici.

Riordan, un bărbat anormal de înalt, anormal de subţire, cu părul negru, foarte bronzat şi îmbrăcat într-un fulgarin negru care-i ajungea până aproape la glezne, făcându-l să pară mai lung şi mai deşirat, tremura pur şi simplu de frig, pe când stătea în picioare în faţa auditoriului, cu pumnii de culoarea fildeşului aşezaţi pe masa din faţa lui. Sinceritatea şi furia sa nu puteau fi puse la îndoială, intensitatea cu care le resimţea era de-a dreptul înspăimântătoare.

– Dumnezeu ştie că e destul de rău că aceste contribuţii pentru asemenea organizaţii infame vin din partea unor catolici cinstiţi, cu frica lui Dumnezeu, profund religioşi, care sunt înşelaţi şi făcuţi să creadă că îşi aduc contribuţia la o cauză nobilă şi care nu ştiu că, de fapt, e vorba de o bandă de asasini afurisiţi, care arată ca nişte copii de grădiniţă. Banii ajung direct la Armata Republicană Irlandeză. O parte din ei sunt folosiţi, chiar la New York, pentru a cumpăra arme pe piaţa neagră. Licitaţiile se ţin, de obicei, în zone demolate sau în parcări pustii, întotdeauna noaptea, aproape întotdeauna în Bronx, Queens sau Brooklyn. Puştile, domnilor, sunt procurate relativ uşor din faimosul oraş New York.

În culmea amărăciunii, Riordan aproape că scuipa cuvintele.

Restul banilor este folosit de alţi indivizi care acţionează pe faţă, călătorind în statele din sud şi dinspre vest, unde nu există permise de portarmă. Indiferent de unde provin armele, toate ajung în zona New Yorkului, de unde sunt expediate mai departe, aproape întotdeauna din New Jersey sau Brooklyn, cu încurajarea călduroasă şi cu complicitatea organizaţiilor americane locale şi ale virtuoşilor vameşi americani, dintre care mulţi reprezintă prima sau a doua generaţie de irlandezi, care se simt fraţi de

sânge cu asasinii din Armata Republicană Irlandeză. Cum serviciul vamal e controlat de Departamentul Tezaurului Statelor Unite, e logic să presupunem că acei negustori ai morţii acţionează cu ştirea, dacă nu chiar cu asentimentul guvernului Statelor Unite. Influenţa irlandeză asupra Congresului este bine cunoscută şi extrem de puternică.

– O clipă, domnule Riordan, dacă-mi permiteţi.

Întreruperea venea din partea lui Aaron Wieringa, ministrul apărării, un ins solid, rubicond, cu ochii albaştri, un bărbat extrem de respectat în întreaga ţară, un bărbat care ar fi putut foarte bine să ajungă prim-ministru cu câţiva ani în urmă dacă n-ar fi fost blestemat cu un handicap absolut nefericit pentru un politician: acela de a fi absolut incoruptibil.

– Ne dăm seama - nu putem să nu ne dăm seama - că sunteţi furios. Vă asigur că nu avem mentalitatea struţului, care se practica în secolul trecut, şi cred că pot afirma cu certitudine că nu se află nimeni în camera asta care să nu înţeleagă că furia vă e perfect justificată. N-aş merge atât de departe încât să mă alătur şi criticilor pe care le-aţi emis la adresa Washingtonului şi a Congresului american, dar, date fiind împrejurările speciale în care ne aflăm, asta este o remarcă marginală. Spre deosebire de

relatarea unor fapte uşor de verificat, părerea dumneavoastră personală nu e de interes imediat pentru noi.

Ceea ce este însă de importanţă imediată e faptul că mânia dumneavoastră a găsit cu cale să se reverse asupra nefericitei noastre ţări, în general, şi asupra oraşului Amsterdam, în special. Pentru moment, nu pot nici măcar încerca să-mi imaginez ce motiv aţi avut pentru asta, deşi sunt convins că nu ne veţi lăsa mult timp în întuneric nici în această privinţa. Dar nimic din ceea ce aţi spus până acum nu pare să justifice încercarea dumneavoastră de a ne şantaja să intermediem între dumneavoastră şi guvernul britanic. Înţeleg că e posibil să aveţi - şi e foarte probabil chiar să aveţi, în realitate - motive foarte puternice pentru a dori ca trupele britanice să se retragă din Irlanda de Nord. Dar cum e posibil să vă imaginaţi că noi am putea convinge guvernul britanic să vă accepte aceste pretenţii absurde, îmi depăşeşte puterea de înţelegere. Nu pot concepe nici un motiv pentru care ei ar fi de acord cu aşa ceva.

– Există motive cât se poate de uşor de conceput. Motive umanitare. Şi din partea dumneavoastră şi dintr-a lor.

– Guvernelor noastre le va repugna să vadă Olanda inundată şi nenumărate mii - poate chiar sute de mii - de oameni înecaţi

din cauza inundaţiilor. Înainte de a lua măcar în considerare asemenea chestiuni, răspundeţi-mi, vă rog, la această întrebare: de ce ne-aţi ales pe noi? Să fie oare pentru că poziţia noastră geografică specifică ne face vulnerabili - mai mult decât pe alţii - la ameninţarea cu genocidul?

– A fost aleasă Olanda, pentru că Amsterdamul e placa turnantă în tot acest trafic ucigător cu arme. E punctul nodal al circuitului cu arme din toată Europa de Nord, după cum, ani de zile, a fost punctul nodal al traficului cu heroină din Europa de Nord. Faptul e de notorietate publică, iar existenţa permanentă a acestor practici negative nu poate indica decât un grad ridicat de corupţie atât la nivel guvernamental, cât şi la nivelul celor chemaţi să apere legea.

Indignat, domnul Wieringa încercă să-l întrerupă, dar Riordan făcu un gest imperios prin care-l reduse la tăcere.

– Sunt, desigur, şi alte oraşe implicate în traficul cu arme, în special Anversul, dar, prin comparaţie cu Amsterdamul, Anversul nu acţionează decât pe scară redusă.

De data aceasta, domnul Wieringa, aproape urlând - ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată, - nu se mai putu abţine:

– Vreţi să spuneţi că v-ar fi imposibil să inundaţi Belgia.

Riordan continuă ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

– Nu toate armele ce trec prin Amsterdam se îndreaptă spre Irlanda, desigur. Unele ajung la F.A.R. Altele…

– Forţele Aeriene Britanice!

Exclamaţia-i aparţinea lui Bernhard Dessens, ministrul justiţiei, care arareori aducea vreo contribuţie semnificativă la vreo discuţie:

– Sugeraţi că Forţele Aeriene Britanice sunt aprovizionate…

– Stai liniştit, idiotule.

Riordan, pe cât se părea, putea să şi coboare sub nivelul retoric pe care şi-l stabilea de obicei.

– Mă refer la Facţiunea Armatei Roşii, moştenitorii mantiei sângerii a gangsterilor de la Baader-Meinhof de la începutul anilor şaptezeci. Alte arme ajung la organizaţiile criminale de tip mafiot, controlate de sicilieni, organizaţii care apar ca ciupercile în Germania Federală. Dar majoritatea acestora ajunge în Răsărit.

Ştiţi care este situaţia în Irlanda de Nord, domnule ministru?

Nimeni nu se obosi să-i urmărească discursul şi să constate că i se adresa ministrului apărării şi nu ministrului justiţiei.

– Vă puteţi imagina condiţiile de iad de acolo, torturile îngrozitoare practicate atât de Armata Republicană Irlandeză, cât şi de UVF, nebunia ucigaşă care domneşte acolo de paisprezece ani? O ţară guvernată de groază şi, de aceea, sfâşiată în bucăţi. Irlanda de Nord nu va fi niciodată guvernată de reprezentanţi ai celor două comunităţi - cea protestantă şi cea catolică -, care să conlucreze, pentru că prejudecăţile religioase şi, într-un grad mai mic, cele rasiale le despart într-o măsură mult prea mare. Există un milion şi jumătate de oameni, care trăiesc laolaltă într-un spaţiu mic, dar din care, în pofida diferenţelor care-i separă, nouăzeci şi nouă la sută din cei aflaţi de oricare parte a baricadei n-au făcut niciodată vreun rău celor aflaţi de cealaltă parte şi nici n-au dorit să-l facă. Aceşti nouăzeci şi nouă la sută aflaţi de fiecare parte a baricadei sunt uniţi de un singur lucru - de faptul că detestă terorismul şi doresc să trăiască în pace. Este o dorinţă care, aşa cum stau lucrurile acum, nu poate fi realizată niciodată. Politicienii tradiţionali, cu toate defectele şi slăbiciunile lor, respectă totuşi convenţiile. La Ulster, politicienii sunt o specie dispărută. Moderaţia a încetat să existe. Domnesc demagogii şi pistolarii. Ţara e condusă de o mină de ucigaşi înnebuniţi.

Riordan se opri pentru prima dată, probabil şi ca să-şi tragă sufletul, dar nimeni nu păru că doreşte să profite de acest avantaj.

– Dar asasinii - chiar cei înnebuniţi - au nevoie de arme asasine, nu-i aşa? spuse Riordan. Şi astfel armele asasine le sunt trimise de la Amsterdam, de cele mai multe ori, dar nu întotdeauna, ascunse în mobile. Armele sunt sigilate în conteinere, desigur, şi dacă vameşii din Amsterdam nu-şi dau seama de asta, probabil că sunt cei mai proşti, cei mai orbi, cei mai corupţi şi cei mai avari din Europa. În nouă cazuri din zece, vapoarele sunt descărcate la Dublin. Cum pot ele - conteinerele, adică - să treacă de vama din Dublin nu pretind că ştiu, dar nu cred că se pune problema complicităţii. Dacă aşa ar sta lucrurile, acum patru ani vameşii irlandezi n-ar fi predat poliţiei arme importate ilegal în valoare de un milion de dolari şi destinate Armatei Republicane Irlandeze. Fapt e că cea mai mare parte a armelor reuşeşte să pătrundă în Irlanda. De la Dublin, conteinerele cu arme, purtând diferite etichete, dar mai ales pe aceea de bunuri de uz casnic, sunt transportate în camioane în ţinutul Monaghan şi, de acolo, la o staţiune horticolă din ţinutul Louth. Nu mă întrebaţi de unde ştiu. Ar fi foarte greu să nu ştiu. Toată lumea de acolo ştie, dar nu se vorbeşte

despre asta. De acolo, armele ajung în Irlanda de Nord, nu furişate peste frontieră, la miezul nopţii, de membri ai Armatei Republicane Irlandeze, care-o fac pe propriul risc şi cărora nu le e teamă nici de Dumnezeu, nici de dracu, ci ziua în amiaza mare, în maşini conduse de femei, în majoritate tinere, înconjurate de copii surâzători. Totul, absolut nevinovat.

E o cale lungă din momentul când un pistol automat a fost cumpărat într-o ţară central europeană, până când ajunge în mâinile unui asasin maniac, ascuns în umbra unei străzi dosnice din Belfast sau Londonderry. Cale lungă. Dar, în această cale lungă, placa turnantă, punctul central de interes, nodul reţelei e Amsterdamul. Aşa că am venit la Amsterdam.

Riordan se aşeză.

Nimeni nu se grăbi să rupă tăcerea. În salonul luxos al lui Dessens erau în total opt oameni. Trei bărbaţi îl însoţiseră pe Dessens acasă la ministrul de justiţie: Samuelson, pe care de Graaf i-l descrisese lui van Effen, O'Brien, care venise la Trianon, şi Agnelli, despre care George prevăzuse că va fi acolo. Samuelson şi O'Brien credeau, probabil, că n-ar putea adăuga nimic profitabil la ceea ce spusese Riordan, iar Agnelli că încă mai avea nevoie de timp pentru a-şi recăpăta darul vorbirii. Când intrase în cameră şi-l văzuse,

stând pe un fotoliu, pe van Effen, care-şi recăpătase înfăţişarea normală, o clipă ochii i se măriră, gura i se deschisese şi culorile îi cam dispăruseră din obraji. Aproape sigur, van Effen era singura persoană care remarcase acest flux şi reflux încercate de fizionomia lui Agnelli, dar, pe de altă parte, probabil că van Effen fusese şi singura persoană care-i studiase comportamentul.

Şi de cealaltă parte a mesei tratativelor se aflau patru bărbaţi: cei doi miniştri, de Graaf şi van Effen, dar nici aceştia din urmă nu aveau nimic de spus pentru moment. Şi asta, pentru două motive foarte simple: nimic din ceea ce s-ar fi putut spune n-ar fi îmbunătăţit în vreun fel situaţia şi toţi trebuiau să recunoască, în sinea lor, că Riordan îşi exprimase punctul de vedere cu o oarecare logică, de natură să convingă, până la un punct, auditoriul, indiferent cât de nerezonabile, ameninţătoare şi obraznice erau pretenţiile care însoţeau acest discurs. Tăcerea a fost întreruptă de Aaron Wieringa, care privi pe rând la cei trei însoţitori ai săi.

– Înainte de a începe să vorbesc, domnilor, are vreunul dintre dumneavoastră de făcut vreun comentariu?

Van Effen spuse:

– Am eu.

– Te rog, domnule locotenent.

– Domnul Riordan a fost extrem de reticent cu privire la un lucru. N-a spus de ce vrea ca în Irlanda de Nord să nu mai existe nici un fel de influenţă britanică. Dacă urmează să negociem cererile sale cu guvernul britanic, cred că avem dreptul să cunoaştem câte ceva din motivaţiile şi intenţiile sale. E posibil ca acestea să fie atât de groaznice, atât de inumane, încât să preferăm să riscăm orice dezastru pe care l-ar putea provoca domnul Riordan în ţara noastră mai curând decât să-i îndeplinim dorinţele. Desigur, nu avem nici un motiv să credem că domnul Riordan nu va spune adevărul.

– E bună întrebarea, spuse Wieringa. Ei bine, domnule Riordan?

– N-are nici un rost să jur că voi spune adevărul, pentru că aşa ar face orice mincinos.

Riordan se deşirase din nou în toată înălţimea sa ameninţătoare - se părea că-i e mai uşor să vorbească astfel.

– M-am referit la acele nouăzeci şi nouă de procente de oameni normali din acea ţară sfâşiată de război, oameni puternic dominaţi de un singur procent de asasini maniaci. Singurul nostru obiectiv este să eliminăm acest unic procent de maniaci şi astfel să-i lăsăm pe cetăţenii din Ulster să-şi hotărască

singuri propriul viitor într-o atmosferă de calm, pace, linişte şi speranţă.

– Să-i eliminaţi? întrebă Wieringa cu grijă. Ce înţelegeţi exact prin asta?

– Îi vom extermina pe bastarzii răufăcători aflaţi de ambele părţi ale baricadei, vom opera cancerul. E un răspuns destul de cinic şi de tăios?

Riordan se aşeză.

– Pare un scop nobil, spuse van Effen. Nu făcu nici o încercare să ascundă neîncrederea dispreţuitoare pe care i-o trăda vocea.

– Nobil şi uman. Să-i lăsăm să-şi hotărască singuri viitorul. Dar mă tem că nu prea concordă cu afirmaţia dumneavoastră anterioară, că Irlanda de Nord nu va fi niciodată guvernată de reprezentanţi ai celor două comunităţi. Oare nu v-aţi gândit niciodată că dacă pe locul pe care staţi dumneavoastră acum ar sta cel mai înverşunat şef imaginabil al Armatei Republicane Irlandeze, şi el ar vorbi exact la fel cum vorbiţi dumneavoastră acum, cu dorinţa de a atinge fix acelaşi scop: şi anume de a-i scoate, cu orice preţ, pe britanici din Irlanda de Nord? Ce garanţie avem noi că dumneavoastră nu sunteţi tocmai acel şef al Armatei Republicane Irlandeze?

– N-aveţi nici una.

De data asta, Riordan nu se mai ridicase de pe scaun, iar vocea lui era de un calm imperturbabil.

– Nu pot face mai mult. Dacă nu reuşiţi să vă daţi seama că detest Armata Republicană Irlandeză şi toate manifestările sale, probabil că sunteţi orbi. Sugestia dumneavoastră mă tentează în asemenea măsură, încât îmi vine greu şi să găsesc cuvinte s-o combat…

Urmă un nou răstimp de tăcere, încă şi mai lung, apoi Wieringa spuse:

– Presupun că asta se numeşte un impas.

– Aşa cum spuneţi, un impas, spuse Riordan. Continuă să stea pe scaun; se pare că momentul retoricii fusese consumat.

– Dar cu siguranţă că există câteva elemente concrete care vă pot ajuta să ieşiţi din impas. Canalul Oostelijk-Flevoland, de pildă, Leeuwarden. Polderul Noordoost. Wieringermeer, Putten, Petten, Schouwen, Walcheren şi altele. Şi am amintit oare că oamenii noştri au minat Palatul Regal?

– Palatul Regal? întrebă Wieringa. Nu părea din cale afară de şocat.

– Exact asta a indicat mica demonstraţie din seara asta. A fost numai o mică demonstraţie. Doar pentru a dovedi cât de jalnic de uşor se poate trece de mult-lăudatele voastre sisteme de securitate.

– Nu te mai obosi vorbind, Riordan.

Vocea lui Wieringa era tăioasă. De data asta, nu i se mai adresa cu "domnule".

– A trecut vremea ameninţărilor. Rămân numai considerentele de ordin moral.

– Şansele sunt egale, spuse van Effen. Wieringa îl privi câteva clipe, apoi aprobă din cap.

– Exact în termenii ăştia gândesc şi eu. Mulţumesc, domnule locotenent. E greu să te hotărăşti să-ţi inunzi ţara, când sorţii acţionează ca la un joc de noroc. Sunt obligat să iau o decizie, zise privind spre Riordan. Îl voi suna pe ambasadorul britanic. El va contacta Ministerul Afacerilor Externe de la Londra. Vom da un anunţ la radio - formulat destul de cifrat, înţelegeţi. Aceste trei lucruri le pot promite. Dar, desigur, nu eu sunt cel chemat să mă pronunţ asupra rezultatului negocierilor sau să le influenţez. S-a înţeles?

– Asta e de la sine înţeles. Vă mulţumesc, domnule ministru.

Vocea lui Riordan nu trăda nici un accent de triumf, nici măcar de satisfacţie. Se ridică:

– Integritatea dumneavoastră e bine cunoscută în întreaga Europă. Sunt mulţumit. Noapte bună, domnilor.

Nimeni nu-i răspunse la salut.

*

După plecarea lui Riordan şi a asociaţilor săi, în cameră domni tăcerea, până când Wieringa termină de vorbit la telefon cu Ambasada britanică. După ce puse receptorul în furcă, sorbi delicat din paharul de coniac, zâmbi şi spuse:

– Comentarii, domnilor?

Era un bărbat de un calm remarcabil.

– E revoltător, degradant şi inadmisibil, spuse Dessens tare şi previzibil. Acum că nu mai era nevoie nici de acţiune, nici de luat decizii, era plin de indignare şi arunca flăcări. Bunul nume, onoarea Olandei zac în noroi.

– Poate că e mai bine decât dacă cetăţenii săi ar fi înecaţi în inundaţii, spuse Wieringa. Dumneata, domnule colonel?

– A trebuit să luaţi în considerare balanţa probabilităţilor, spuse de Graaf. Hotărârea dumneavoastră, excelenţă, a fost nu numai corectă, ci şi inevitabilă.

– Mulţumesc, domnule colonel. Dumneata, domnule locotenent?

– Ce-aş mai putea adăuga eu, excelenţă, care să vă fie de vreun folos?

– Ca să fiu foarte sincer, nu prea ştiu. Dar, după părerea colonelului - şi trebuie să spun că e o observaţie care-i face cinste - dumneata eşti mai apropiat de ticăloşi decât oricine altcineva din Amsterdam.

Zâmbi:

– Nu folosesc, desigur, termenul "apropiat" într-un sens peiorativ.

– Vă mulţumesc, excelenţă. Aşa speram şi eu.

– Nu te prea grăbeşti să spui ce ai de spus, nu-i aşa, domnule locotenent?

– Un fel de reţinere care nu-mi prea stă-n fire, excelenţă. Oi fi eu locotenentul cu funcţia cea mai importantă în poliţia oraşului, dar sunt destul de neînsemnat în această distinsă companie. Despre ce vreţi să-mi spun părerea, excelenţă?

Wieringa privi în tavan şi spuse, aproape fără nici o legătură:

– A trebuit să iau o hotărâre importantă. Îşi coborî privirea spre van Effen.

– L-ai crezut pe Riordan?

Van Effen îşi luă paharul de pe masă şi-l examină fără să bea. Era limpede că-şi pune gândurile în ordine. Apoi spuse:

– Patru aspecte, domnule ministru. Sunt două lucruri pe care le cred, în ceea ce-l priveşte pe Riordan, un aspect în legătură cu care nu sunt sigur dacă să-l cred sau nu şi un al patrulea în care categoric nu-l cred.

– Ah! De aici remarca dumitale criptică: "şansele sunt egale".

– Aşa cred. Mai întâi, sunt absolut sigur că nu face parte din Armata Republicană Irlandeză.

– Într-adevăr, domnule locotenent? În cazul ăsta, cred că am dreptul să te întreb de ce l-ai strâns cu uşa?

– Pentru confirmare. Dar şi înainte de asta eram sigur. Mă refer la discursul ăla al lui, prin care a denunţat, pasionat şi violent, Armata Republicană Irlandeză şi toate metodele acesteia. Trebuie să fii un actor cu totul excepţional ca să reuşeşti să redai accente de ură atât de vehemente, dar oricât de bun actor ai fi, e imposibil ca sângele să-ţi pulseze în carotidă cu o asemenea intensitate.

– Asta mi-a scăpat, spuse Wieringa şi privi spre de Graaf şi Dessens.

– A observat vreunul dintre dumneavoastră, domnilor…?

Se întrerupse, văzând gesturile lor de negare.

– În al doilea rând, continuă van Effen, cred că Riordan nu e şeful, forţa conducătoare, responsabilul. De ce cred asta? Nu pot aduce nici cea mai mică umbră de dovadă. Dar e prea pasional, prea neechilibrat, prea imprevizibil ca să poată fi general.

– Dumneata n-ai lupta sub comanda lui, van Effen? Wieringa era pe jumătate zâmbitor, pe jumătate curios.

– Nu, excelenţă. Şeful e altcineva. Sunt sigur că nu e Agnelli. Aş paria oricât că nu e

O'Brien - prea scrie clar pe el "sergent-major". Nu afirm că e Samuelson, acesta e o enigmă, un mister. Dar prezenţa lui e total inexplicabilă şi atunci când prezenţa cuiva e inexplicabilă într-un asemenea grad, mi se pare că e nevoie de o explicaţie de anvergură.

Punctul în care nu sunt sigur dacă să cred sau nu povestea lui Riordan priveşte observaţiile lui despre Irlanda de Nord. Riordan a spus că singurul lui scop e să elimine monştrii. Vocea sa avea un accent care ar fi putut indica sinceritate deplină şi, cum am mai spus, nu cred că e un actor atât de bun încât să pară autentic fără să fie.

Van Effen oftă din greu, clătină din cap şi-şi sorbi coniacul.

– Ştiu că toate astea sunt destul de vagi, domnilor. Permiteţi-mi să mă exprim altfel. Bănuiesc că el crede ce spune, dar nu cred că ceea ce crede el e neapărat adevărat. E unul din motivele pentru care sunt convins că nu el e bossul. Aici apar două aspecte: a fost surprins contrazicându-se flagrant, totuşi nu părea să-şi dea seama de existenţa unei asemenea contradicţii. Apoi, nu pare să-şi dea seama că prin Irlanda de Nord mişună trei tipuri de fanatici: extremiştii protestanţi, extremiştii catolici şi mediatorii. Adică ei. Mediatorii ar putea fi cei mai iresponsabili şi mai periculoşi. Pentru a ajunge la soluţia

finală, mediatorii sunt dispuşi să înece un milion de oameni. De aici, ne putem da seama care va fi soluţia lor finală în Ulster. Nu. Permiteţi-mi să reformulez fraza asta: Eu nu-mi pot imagina.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Wieringa îşi alegea cu grijă cuvintele:

– Absolut acelaşi lucru. Deşi nu era formulat atât de clar. În mintea mea, vreau să spun.

Zâmbi.

– Ei bine, asta ar trebui să ne ajungă pentru astăzi. Dar ai spus că e şi ceva ce nu crezi.

– Da, excelenţă. Nu cred în ameninţările lui. În ameninţările lui imediate. Ameninţările pe termen lung sunt altă poveste. Dar în cele pe care le-a proferat aici, în seara asta - şi în cele pe care i le-a schiţat domnului colonel de Graaf puţin mai devreme - nu cred, cu excepţia celei privitoare la Lelystad în Oostelijk-Flevoland. Restul bănuiesc că e o gogoriţă. Mai ales ameninţarea cu distrugerea Palatului Regal.

– Dacă spui dumneata, domnule locotenent, spuse Wieringa. Să mă ia dracu dacă nu te cred. De ce spui asta?

– Pentru că nu cred că palatul e minat pe dinăuntru. Au avut grijă ca explozia provocată în seara asta în interiorul palatului să se audă pe o rază întinsă, numai pentru a

vă convinge că sunt, într-adevăr, capabili să-şi pună în practică ameninţarea.

Wieringa îl privi cu o expresie nedumerită:

– Pari destul de sigur de asta, locotenente.

– Nu, excelenţă. Sunt absolut convins.

– Cum poţi fi atât de sigur?

– Am informaţii de la faţa locului.

Wieringa îl privi gânditor, dar nu spuse nimic. Dar nu la fel făcu şi Dessens. Întreaga seară, acesta fusese total debusolat, iar acum se simţea pe teren sigur şi cunoscut şi considera că e cazul să iasă în evidenţă.

– Care sunt sursele informaţiilor dumitale, locotenente?

– Sunt confidenţiale.

– Confidenţiale!

Era greu de spus dacă furia subită a lui Dessens era provocată de răspuns sau de faptul că van Effen omisese să i se adreseze cu obligatoriul "domnule ministru" sau "excelenţă"; probabil că nici el însuşi nu ştia.

– Confidenţiale!

– Încerc să fiu direct, excelenţă, asta-i tot. Nu vreau să-mi divulg sursele, pentru că s-ar putea ca astfel să provoc neplăceri grave şi inutile. Sunt sigur că puteţi înţelege asta. E ceva atât de banal în activitatea poliţiei încât nici nu mai merită amintit. De ce nu mă credeţi, pur şi simplu, pe cuvânt?

– Să înţeleg?! E banal?! Să te cred pe cuvânt?! Tenul gălbejit al lui Dessens deveni brusc de culoarea guşii de curcan:

– Câtă aroganţă… câtă aroganţă… câtă…

Făcea eforturi vizibile să evite un început de apoplexie.

– Ţi-aş reaminti, locotenente - puse un accent puternic pe cuvântul "locotenente" - că eu sunt ministrul justiţiei - şi pe aceste cuvinte puse un accent puternic -, în timp ce dumneata nu eşti decât un ofiţer subaltern în domeniul pe care eu personal…

– Asta e nedrept, excelenţă.

Vocea lui de Graaf avea un accent impersonal.

– După mine, van Effen e ofiţerul de poliţie cu funcţia cea mai importantă în oraşul…

– Nu te băga, de Graaf.

Dessens încerca să aibă un ton de gheaţă, dar nu-şi mai putea stăpâni umorile.

– Van Effen! M-ai auzit.

– V-am auzit, spuse van Effen, apoi adăugă "excelenţă", aproape cu un efort. Ştiu despre ce vorbesc, pentru că eu sunt cel care am plasat explozibilul în beciurile Palatului Regal.

– Ce! Ce!

Tenul lui Dessens avea o culoare care l-ar fi făcut să moară de invidie pe orice curcan.

– Cerule mare! Nu pot să cred! Se ridicase, pe jumătate, de pe scaun.

– Mă înşală auzul!

– Nu vă înşală… excelenţă. Tot eu sunt cel care a apăsat pe buton, provocând astfel explozia.

Dessens nu spuse nimic, nu imediat. Şocul şi oroarea pe care le resimţea aflând despre această ameninţare la adresa siguranţei familiei regale, acest abominabil act de lezmaiestate îi luase graiul. Van Effen îşi reluă paharul de coniac şi nu făcu nici o încercare de a-şi ascunde din privire părerea pe care o avea despre ministrul justiţiei.

– Arestează-l pe omul ăsta, de Graaf, urlă Dessens. În clipa asta!

– De ce e-nvinuit, excelenţă?

– De ce e-nvinuit? Ai înnebunit şi dumneata la fel ca şi… la fel ca şi… Trădare, omule, trădare!

– Da, excelenţă. Asta pune probleme.

– Probleme? Fă-ţi datoria, omule, fă-ţi datoria!

– Sunt unele probleme, excelenţă. Eu sunt comandantul poliţiei oraşului. Toţi ceilalţi poliţişti din Amsterdam sunt subordonaţii mei.

Străvechea origine aristocratică a lui de Graaf era vizibilă acum şi impunea auditoriului.

– Nimeni din Amsterdam nu mă poate aresta pe mine. Dessens se holbă la el, mânia preschimbându-i-se treptat în uimire. Clătină din cap şi nu spuse nimic.

– Ceea ce vreau să spun, excelenţă, este că, dacă locotenentul van Effen urmează să fie închis sub acuzaţie de trădare, atunci ar trebui să fiu închis şi eu, pentru că sunt tot atât de trădător ca el.

De Graaf se gândi.

– Un trădător chiar mai mare decât el, aş zice. La urma urmelor, sunt superiorul lui. În plus, eu personal am autorizat şi am aprobat fiecare acţiune pe care a întreprins-o locotenentul.

Aparent fără nici o legătură, dar, probabil, pentru a-i da lui Dessens timp să-şi revină, de Graaf se întoarse spre van Effen şi spuse:

– Ai uitat să-mi spui că tu personal ai apăsat pe buton, provocând explozia.

Van Effen ridică din umeri, în semn de scuză:

– Ştiţi cum se întâmplă, domnule colonel.

– Ştiu, spuse de Graaf, sec. Ai atâtea pe cap. Asta mi se pare că mi-ai mai spus-o.

– De ce aţi încălcat legile, domnule colonel?

În tonul lui Wieringa nu era reproş, era o simplă întrebare. Wieringa rămăsese perfect imperturbabil.

– N-am încălcat legile, excelenţă. Facem şi am făcut întotdeauna tot ce ne-a stat în putinţă pentru a apăra legea. Am reuşit - locotenentul van Effen a reuşit - să pătrundă, şi e vorba de o pătrundere extrem de periculoasă - în rândurile FFF-iştilor. Cred că e mai mult decât periculos, e de-a dreptul sinucigaş. Dar locotenentul van Effen m-a convins - şi, împotriva voinţei mele, trebuie să fiu de acord cu el - că asta e ultima noastră speranţă. Singura noastră speranţă.

Dessens îi privi uluit pe cei doi poliţişti, dar mintea începea să-i funcţioneze din nou, cel puţin în felul său:

– Cum e posibil aşa ceva? Figura lui van Effen trebuie să fie cunoscută de fiecare criminal din Amsterdam.

Uitase ce poziţie subalternă ocupase van Effen cu numai câteva clipe în urmă.

– E cunoscută. Dar nu e vorba de acest van Effen pe care-l vedeţi în faţa dumneavoastră. Figura, vocea şi personalitatea lui sunt schimbate în aşa măsură, atunci când are de-a face cu FFF-iştii, încât pariez pe pensia mea că nici unul dintre dumneavoastră nu l-ar recunoaşte pe Stephen Danilov; acesta e pseudonimul pe care a avut buna inspiraţie să-l adopte temporar.

Ar fi putut să parieze pe altceva, gândi van Effen. De Graaf era atât de bogat, încât pensia îi era total indiferentă.

– Dacă FFF-iştii l-au acceptat fără rezerve pe Stephen Danilov, bazându-se exclusiv pe afirmaţiile sale, n-avem cum să ştim. Mie mi se pare incredibil că, până acum, se pare c-au făcut-o. Dacă n-au făcut-o sau n-o vor mai face, oraşul Amsterdam va avea nevoie de un nou adjunct al comandantului poliţiei. Va trebui să-şi caute şi un nou comandant al poliţiei - ceea ce, probabil, locotenentului i se va părea un fleac, pentru că eu voi fi nevoit să-mi dau demisia. Olanda, desigur, îşi vă căuta un nou ministru de justiţie, pentru că şi dumneavoastră, domnule Dessens, sunteţi implicat în jocul ăsta. Numai domnul Wieringa poate aştepta liniştit anii de pensie.

Dessens părea şocat:

– Eu n-am afirmat că sunt implicat în vreun joc. Wieringa îl apucă blând de braţ:

– Bernhard, dacă-mi permiţi, vreau să-ţi spun o vorbă la ureche.

Se duseră până într-un colţ îndepărtat al salonului, care, din fericire, era şi mare, nu numai luxos, şi începură o discuţie cu voce joasă.

Van Effen întrebă.

– Ce probleme de importanţă covârşitoare credeţi că dezbat onoraţii membri ai guvernului?

De Graaf uită să-i reproşeze lui van Effen modul ireverenţios şi neconstituţional de exprimare:

– Nu e prea greu de ghicit. Domnul Wieringa îi explică domnului Dessens un lucru elementar. Chiar dacă Dessens nu cooperează cu noi, Olanda tot îşi va căuta un nou ministru al justiţiei. Dacă Dessens nu te-ar fi obligat să-ţi divulgi sursele confidenţiale de informaţie, nu s-ar fi găsit în situaţia imposibilă de acum. A fost bătut cu propriile sale arme.

Era un gând care părea să-l amuze destul de tare pe de Graaf. Se aşeză mai comod în fotoliu, oftă şi întinse mâna după sticla de coniac.

– Ei, slavă Domnului că s-a terminat pe ziua de astăzi. Van Effen avu tactul de a-l lăsa pe de Graaf să-şi toarne un coniac şi să-l bea, înainte de a scoate lista de cumpărături a lui Agnelli.

– Mă tem că nu s-a terminat de tot, domnule colonel. Mai e şi fleacul ăsta.

De Graaf citi cu atenţie lista, împietri, apoi o citi din nou cu atenţie. I se mişcau buzele, dar, în primele clipe, nu articulă nici un sunet. Tocmai reuşise să-şi revină până într-atât încât să mormăie: "Fleacul ăsta, fleacul ăsta", când se întoarseră Wieringa şi Dessens. Wieringa arăta la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Dessens - ca

un creştin care tocmai trecuse, pentru prima dată, în revistă leii din arenele romane.

Wieringa întrebă:

– Ce fleac, domnule colonel?

– Ăsta.

De Graaf îi întinse hârtia, îşi aşează cotul pe braţul fotoliului şi îşi duse mâna la frunte ca şi cum ar fi vrut să-şi ferească privirile de o privelişte de nedescris.

– Explozibili de mare putere, citi Wieringa cu glas tare. Detonatori. Grenade. Proiectile sol-sol. Proiectile sol-aer.

Îl privi atent pe van Effen, fără a da însă vreun semn de consternare.

– Ce-i asta?

– O listă de cumpărături. Mă pregăteam să-l rog pe domnul colonel să mi le procure.

Dessens, care adoptase exact aceeaşi atitudine ca şi de Graaf, scoase un sunet slab şi jalnic.

– Cum dumneavoastră sunteţi ministrul apărării, domnul colonel v-ar fi abordat oricum. As dori, de asemenea, să împrumut un camion militar, dacă-mi permiteţi. Cu puţin noroc, s-ar putea chiar să fiu în măsură să-l restitui.

Wieringa se uită la el, se uită la hârtia pe care o ţinea în mână, apoi la van Effen:

– Prin comparaţie cu lista asta de cumpărături, cum îi spui dumneata, faptul că vrei să împrumuţi un vehicul militar pare o

cerere cât se poate de rezonabilă. Pot obţine toate astea fără mare greutate. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneata, van Effen. Şi am aflat încă multe altele în noaptea asta. Mi-ar fi imposibil să mă îndoiesc de puterea dumitale de judecată.

Se gândi o clipă:

– Cred că mai curând m-aş îndoi de-a mea. Deci nu mă îndoiesc de a dumitale. Fără îndoială că e vorba doar de o curiozitate gratuită din partea mea, dar ar fi frumos să aflăm de ce ai nevoie de toate lucrurile astea.

– Teroriştii de la FFF par să ducă lipsă de explozibili şi de arme ofensive, aşa că le-am promis că le fac eu rost.

– Desigur, spuse Wieringa. Desigur.

Părea virtual imposibil să-l şocheze pe ministrul apărării. Oricum, nimic nu i se citea în priviri. Nimic nu se citea nici în privirile lui de Graaf şi Dessens, dar asta nu însemna că nu sunt şocaţi.

– Par să ducă lipsă şi de experţi în explozibili, aşa că mi-am oferit serviciile.

– Te pricepi la explozibili?

De Graaf îşi luă cu greu mâna de la ochi:

– Se pricepe foarte bine la explozibili. E şi un foarte bun genist. Aş fi vrut, spuse el cu amărăciune, ca toată povestea asta să fie o chestie simplă, ca, de pildă, dezamorsarea unei bombe de cinci sute de kilograme cu efect întârziat.

– Da, domnule colonel, îi spuse van Effen lui de Graaf. I-am recrutat şi pe George şi Vasco. Pe George, tot în calitate de expert în explozibili, iar pe Vasco - drept specialist în lansarea proiectilelor. Veţi înţelege că nu am avut timp să vă consult în problema asta.

– Nici tu nu te poţi gândi la toate, spuse de Graaf posomorit.

Descoperi, cu uimire, că paharul de coniac i se golise şi se apucă să remedieze această lipsă.

– Recrutarea acestor doi oameni n-are nimic ilegal, domnule Wieringa. Sunt sergenţi de poliţie. Şi n-au fost recrutaţi. S-au oferit. Cunosc pericolele. Cu explozibilul nu e nimic de făcut, excelenţă, dar dac-aţi putea pune un specialist să dezactiveze proiectilele, v-aş fi foarte recunoscător.

De Graaf îşi puse paharul pe masă:

– Şi eu v-aş fi. Şi eu v-aş fi.

Judecind după glas nu părea să-i fi revenit pofta de viaţă. Wieringa spuse:

– Presupun că dau din nou dovadă de curiozitate gratuită, dar de ce vă luaţi, dumneata şi prietenii dumitale, riscurile astea îngrozitoare?

– Riscuri calculate, excelenţă, cel puţin aşa sper. Motivul e simplu. Domnul colonel a spus că am reuşit să pătrundem în rândurile FFF-iştilor. Asta nu e tocmai exact. Am fost acceptaţi sau se pare c-am fost acceptaţi - la

marginea acestei lumi. Ne aflăm doar în anticamera pânzei de păianjen. Nu ştim unde se află păianjenul. Dar dacă le livrăm ce ne-au cerut, vom afla. Nu cred că vor depozita proiectilele şi trasoarele într-o cutie de bagaje din Gara Centrală.

– E o logică impecabilă, van Effen, impecabilă. Fireşte, cu excepţia unei fisuri nesemnificative.

– Excelenţă?

– Păianjenul s-ar putea să vă înhaţe pe toţi. Planul e nebunesc, absolut nebunesc. Ăsta e şi singurul motiv pentru care s-ar putea să reuşească. Aş fi curios să aflu unde şi când ai pus la cale toate astea.

– Cu vreo oră şi jumătate în urmă. La un pahar de vin cu Agnelli.

Pentru prima dată, calmul de monolit al lui Wieringa păru să se clatine:

– La un pahar de vin cu Agnelli? Agnelli? Agnelli? Unul din cei care tocmai au plecat?

– Atunci eram Stephen Danilov. Ei bine, nu mă pot gândi la altceva, aşa încât, cu permisiunea dumneavoastră, voi pleca. Va fi interesant de urmărit buletinul meteorologic în noaptea asta. Ultimele ştiri spuneau că nivelul apei în următoarele patruzeci şi opt de ore l-ar putea depăşi, ca grad de periculozitate, pe cel din februarie 1953. Acela va fi momentul potrivit pentru ca prietenii noştri să treacă la acţiune. Şi nu

rămâne prea mult timp pentru negocierile cu guvernul britanic. Poate vă amintiţi c-am spus că nu cred în ameninţările pe termen scurt ale lui Riordan. Sunt însă convins că ameninţările pe termen lung: inundarea masivă a ţării a fost planificată şi e perfect reală. Mai rămâne o mică problemă, domnule colonel. Insinuările lui Riordan cu privire la lipsa de integritate a vameşilor noştri. Sunt ridicole, ştiu. Şi o ştiţi şi dumneavoastră. Dar lumea n-o ştie. Sunt convins că transferurile de armament se produc în Ilsselmeer, Waddenzee sau în largul mării. E o chestiune în care e implicată marina. Dumnezeu ştie că avem şi aşa un nume destul de prost în ceea ce priveşte transferul de armament. Mă întreb ce se va mai spune despre noi când se va termina afacerea asta?

Van Effen zâmbi:

– Totuşi, asta nu e o problemă cu care s-ar putea ocupa un ofiţer subaltern de poliţie. Numai miniştrii apărării şi justiţiei pot să-i facă faţă. Noapte bună, domnilor.

– Un moment, Peter, un moment.

Vorbise de Graaf şi îngrijorarea lui era evidentă.

– Nu se poate să nu putem face *ceva* ca să te ajutăm.

– Da, domnule colonel. Puteţi. Nu faceţi nimic Absolut nimic. *Orice* încercare de a ne ajuta ne va ajuta, probabil, să ajungem mai

repede în mormânt. Avem de-a face cu oameni inteligenţi şi disperaţi, aşa că vă rog, vă rog, nu încercaţi să întreprindeţi şi dumneavoastră ceva inteligent şi disperat. Nu puneţi să fie urmărit camionul, în nici un fel, oricât de ingenioasă vi s-ar părea soluţia. Nimic. Nici elicoptere, nici acordeonişti orbi, nimic. Şi nimic superficial şi pueril cum ar fi să montaţi în camion un transmiţător ascuns. Dacă nu sunt reduşi mental, ăsta e primul lucru pe care-l vor căuta. Nimic. Nu faceţi nimic. Nimic.

– Am înţeles ideea, spuse Wieringa sec. Nimic. Schimbă tonul:

– Dar, din ceea ce tocmai ai spus, cred că nici firma Lloyd's din Londra nu ţi-ar face o asigurare pe viaţă, nici dac-ar putea câştiga nouăzeci şi nouă la sută. Şi totuşi te duci. Pentru ultimă oară: de ce?

– Aţi auzit ce-a spus domnul Dessens: bunul nume şi onoarea Olandei zac în praf, iar viaţa cetăţenilor e în real pericol; aţi spus-o chiar dumneavoastră. Nu putem accepta aşa ceva, nu?

– Şi sora dumitale?

– Ce-i cu sora mea?

– Mi-a spus colonelul în seara asta. Numai Dumnezeu ştie cum de mai poţi să-ţi păstrezi sângele rece. Eu n-aş reuşi. S-o răpească!?

– Face şi ea parte din scenariu.

– N-aş vrea să fiu în pielea nefericitului care a răpit-o, când se va întâmpla să-l întâlneşti.

– S-a şi întâmplat să-l întâlnesc pe nefericitul ăla.

– Ce!?

Pentru a doua oară, Wieringa îşi pierdu autocontrolul, dar şi-l regăsi repede:

– Când?

– În seara asta.

– Unde?

– Aici. Agnelli.

– Agnelli?!

– Să-l fi ciuruit cu gloanţe? Legea o interzice. Sunt poliţist. Mi se cere să apăr legea. Ba, chiar am jurat s-o fac.

Plecă. Wieringa spuse:

– Încep să cred unele din poveştile care se spun despre van Effen. Cele nu prea frumoase. Dumnezeule, Arthur, e *sora lui.* N-are sânge-n vene. Nici un strop. E de gheaţă.

– Da, excelenţă. Să sperăm că Agnelli nu i-a făcut vreun rău lui Julie.

– Ce vrei să spui?

– Dacă da, e un om mort. Fireşte, fireşte, van Effen a jurat să apere legea - dar numai de faţă cu martori.

Wieringa se holbă la el, apoi aprobă încet din cap şi întinse mâna după pahar.

CAPITOLUL 8

La amiaza acelei zile de februarie, străzile Amsterdamului erau întunecate ca la apusul soarelui. La amiaza aceleiaşi zile, străzile Amsterdamului erau pustii, ca într-un oraş mort demult. Plafonul de nori adus de vântul îngheţat de nord trebuie să fi fost negru şi greu şi cu o adâncime de mii de picioare, dar era invizibil. Ploaia torenţială care te obliga să înoţi până la genunchi pe aceleaşi străzi pustii limita vizibilitatea în orice direcţie, inclusiv vertical, la numai câţiva metri. Nu era un timp pe care un om în toate minţile să se aventureze afară din casă.

Van Effen, George şi Vasco erau dintre puţinii cetăţeni care păreau să nu fie deloc în toate minţile. Stăteau în pragul hotelului Trianon, adăpostindu-se de potop în spatele panourilor laterale de sticlă. Van Effen îl supunea pe Vasco unui examen critic.

– Nu e rău, Vasco, nu e rău deloc. Dacă n-aş fi ştiut că eşti tu, cred că nici eu nu te-aş fi recunoscut Sunt absolut sigur c-aş fi trecut pe lângă tine pe stradă şi nu ţi-aş fi dat nici o atenţie. Dar nu uita că Romero Agnelli a avut ocazia să te studieze foarte atent, la masă, la Cornul Vânătorului. Pe de altă parte, pe-

atunci purtai haine atât de exotice, că probabil nu ţi-a studiat faţa cu prea multă atenţie. Ajută.

Într-adevăr, Vasco suferise o metamorfoză radicală. Buclele lungi şi blonde care i se revărsau în dezordine pe umeri fuseseră pieptănate cu grijă, transformate în păr lins, potrivit cu precizie, despărţit de o cărare pe centru stânga şi apoi acum avea părul negru, la fel ca şi sprâncenele şi mustaţa proaspăt achiziţionată şi cu o formă impecabilă. Toate astea se potriveau foarte bine cu faţa sa prelungă şi umbrită şi cu pielea puternic bronzată. Încarna idealul oricărei tinere cu privire la felul cum ar trebui să arate un tânăr ofiţer de armată. Cămaşa, cravata, costumul şi trendul cu cordon pe talie erau imaculate, cum se şi cuvenea.

– Ar putea fi folosit într-una din reclamele alea despre armată, spuse George. De tipul: "Ţara are nevoie de tine".

Cât despre George, era tot George. Lui îi era imposibil să se deghizeze.

– Şi vocea, spuse van Effen. Nu Agnelli mă îngrijorează - el nu te-a auzit spunând mai mult de câteva cuvinte -, ci Annemarie. Nu ştiu dacă e o actriţă bună, care să-şi poată stăpâni emoţiile, dar mă tem că nu prea e. Ne-ar cam strica planurile dacă s-ar

arunca în braţele tale strigând: "salvatorul meu".

– Sunt foarte răcit, spuse Vasco, răguşit. Parc-aş avea glaspapir în gât.

Apoi vocea îi reveni la normal şi spuse morocănos;

– Cine n-ar avea pe vremea asta îngrozitoare? Oricum, voi fi tipul de erou puternic şi tăcut. Voi vorbi cât se poate de puţin.

– Iar eu, spuse George, mă voi furişa discret în planul doi, până când unul dintre voi le va fi prevenit pe doamne - dacă, într-adevăr, doamnele sunt acolo - de prezenţa mea. Dar grăbiţi-vă.

– O să ne grăbim cât putem, George, spuse van Effen. Înţelegem că e cam greu pentru tine să te furişezi discret în planul doi, fie şi pentru scurt timp. Şi n-am nici un dubiu că doamnele vor fi acolo.

Atinse ziarul pe care-l ţinea sub braţ;

– La ce bun să ai nişte cărţi câştigătoare, dacă nu le ţii în mână?

Ultimul anunţ al FFF-iştilor fusese foarte simplu, direct şi la obiect. Acum aveau împreună cu ei, spuneau - cuvinte brutale ca "răpite" sau "furate" fuseseră evitate cu grijă - două tinere doamne, dintre care una era fiica celui mai mare industriaş din ţară, iar cealaltă, sora unui ofiţer superior de poliţie din Amsterdam. Apoi trecuseră la nume.

FFF-iştii anunţaseră că au trimis mesaje de compasiune atât părinţilor celei dintâi, cât şi fratelui celei de-a doua, împreună cu asigurarea că fetele erau pe mâini bune şi cu speranţa că vor continua să fie bine sănătoase.

– De-abia aştept să mă întâlnesc cu cartoforu' ăla, spuse George plin de speranţă. Îndemânatici diavoli, nu? Mă întreb la ce universitate americană - sau poate, irlandeză - se predă un curs combinat de terorism şi psihologie.

– Ce-i drept, nu sunt chiar înapoiaţi mintal, spuse van Effen. Dar nici nu ne-am închipuit c-ar fi. Încă o tentativă de-a forţa mâna guvernului şi ajung într-o situaţie încă şi mai imposibilă. Îşi încheie, pur şi simplu, mesajul cu urări de bine şi cu rugăciuni. Nici o ameninţare, nici o aluzie la represalii sau la ce li s-ar putea întâmpla fetelor, nici o menţiune că e posibilă tortura sau chiar moartea. Nimic. Vechiul principiu al incertitudinii e pus din nou în acţiune. Suntem lăsaţi să ne întrebăm ce e în mintea lor. Speculaţiile sunt lăsate în seama noastră şi, firește, e în firea omului să se gândească la ce e mai rău. E foarte grav că ţara e ameninţată cu inundaţia, dar pentru impresionabili şi romantici - şi până şi printre prozaicii olandezi, cum li se spune, mişună o mulţime dintr-ăştia - gândul că

două tinere domnişoare frumoase şi nevinovate sunt ameninţate cu teroarea poate fi ceva cu mult mai rău.

– Ei, există măcar o consolare, spuse Vasco.

Acum îşi exersa din nou vocea de om pe patul de moarte.

– Sunt sigur că asta e ultima ameninţare pe care o mai primiţi cu privire la sora dumneavoastră, domnule locotenent.

– Stephen, spuse van Effen.

– Stephen, ştiu. Dar de data asta n-o să-mi mai cer scuze.

Vocea lui Vasco redevenise normală:

– O dată ce dau cu ochii de ăia, nu există nici cea mai mică şansă c-aş putea să uit.

– E greşeala mea, spuse van Effen. Eu sunt cel care uită. Uit mereu că, ani de zile, ai lucrat sub identităţi false. Sunt de acord cu tine: nu vor fi proferate alte ameninţări la adresa lui Julie. Aceleaşi indicii mă fac să cred că nu se vor mai osteni să încerce să mai extorcheze şi alţi bani de la David Meijer. În afară de faptul că propriile lor fonduri par nelimitate, David Meijer e mult mai important pentru ei în calitate de David Meijer - adică drept omul care, chiar neoficial, are un ascendent asupra guvernului şi căruia-i stă în puteri să influenţeze, indiferent ce hotărâre s-a luat. Nu că-mi închipui că guvernul e pe cale de a

lua vreo hotărâre. Cred că problema asta nu mai e de competenţa lor. Ca să mă exprim în stil american, mingea e acum pe teren britanic.

– Nici în pielea britanicilor n-aş prea vrea să fiu, spuse George. Trebuie să facă faţă unei situaţii încă şi mai grele decât cea căreia trebuie să-i facă faţă guvernul nostru, dacă aşa ceva este posibil. Se vor lăsa ei manipulaţi, fie şi prin intermediar, de o mână de oameni care, la urma urmei, nu sunt altceva decât nişte terorişti, indiferent cât sunt de înălţătoare motivele de care pretind că sunt mânaţi? Ce se va întâmpla în Irlanda de Nord dacă, într-adevăr, se vor retrage? Poate că vor avea loc răzmeriţe şi asasinate şi chiar masacre care ar putea costa mai multe vieţi omeneşti decât ar putea să-i coste pe olandezi - şi, desigur, n-avem nici o idee câte pierderi de vieţi umane sunt posibile - câteva sute sau chiar câteva sute de mii. Sau poate vor rămâne fermi pe poziţie, vor refuza să se mişte de acolo, vor privi liniştiţi la ce se întâmplă şi-i vor lăsa pe olandezi să se înece şi să fie arătaţi cu degetul de toată lumea, ostracizaţi - poate timp de multe generaţii de acum încolo de toate popoarele - şi deşi trăim într-o lume îmbătrânită în rele, trebuie să mai fi rămas în ea câţiva oameni care să creadă în câte-un ideal cum ar fi decenţa şi umanismul.

– Mai taci dracului odată, George.

Van Effen părea aproape iritat, ceea ce i se întâmpla, foarte rar.

– Ai redat afacerea asta afurisită al dracului de bine. În două cuvinte, problema care se pune este dacă viaţa a X cetăţeni din Ulster va fi considerată mai importantă sau mai puţin importantă decât viaţa a Y cetăţeni din Olanda.

Van Effen zâmbi fără prea mare veselie:

– E greu să rezolvi o ecuaţie atunci când n-ai nici măcar o idee despre factorii ei. Totul e imponderabil. Cred că fizicienilor care bat câmpii despre nedeterminările şi incertitudinile din mecanica cuantică nu le-ar strica să le pice problema asta pe cap. Cât despre mine, prefer să dau cu banul.

– Cap sau pajură? întrebă George. La ce crezi c-o să ducă asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, pentru că, desigur, nimeni nu ştie pe ce faţă va cădea moneda. Dar există un factor care e totuşi previzibil, indiferent cât de puţin: e vorba de natura umană. Deci, dacă e să hazardez o ipoteză care n-are mai multă valoare ca un pariu la curse, aş zice că britanicii vor ceda.

George rămase tăcut câteva clipe, mângâindu-şi bărbia cu o mână masivă, apoi spuse:

– Renumele britanicilor nu prea e că cedează. Dă-i oricăruia dintre ei bere sau

scotch, ori ce-o fi şi pariez că, până la urmă, îţi va spune că nici un străin n-a reuşit să pună piciorul pe pământul lor sacru de o mie de ani încoace. Ceea ce e adevărat - şi e singura ţară din lume care poate pretinde aşa ceva.

– Adevărat, adevărat. Dar nu se aplică sau, oricum, nu e important în cazul de faţă. Nu e ca atunci când Churchill declama că vor lupta pe străzi, pe dealuri, pe malul mării, vor lupta oriunde, dar nu se vor preda. Asta se aplică războiului tradiţional, iar în războiul tradiţional, parametrii şi soluţiile sunt bine definite. Ăsta e un război psihologic, ale cărui coordonate sunt vagi, imprecise. Crezi că britanicii se pricep, cât de cât, la războiul psihologic? Eu nu sunt prea sigur. Că veni vorba, nu sunt prea sigur nici că ţara mea se pricepe. Sunt prea multe date neclare.

Oricum, cred că rezultatul nu depinde nici de războiul tradiţional, nici de cel psihologic. Depinde de natura umană. De aceea, s-ar putea totuşi ca britanicii să cedeze. Vor tuna şi fulgera, vor scoate flăcări pe nări - trebuie să recunoşti că, la început, nimic nu-i face să cedeze -, apoi vor pretinde că se lasă în voia cerului - căruia, evident, nu-i pasă -, vor face apel la spiritul elementar de dreptate şi vor pretinde că sunt puri, albi şi nevinovaţi ca zăpada. Ceea ce, pentru

moment, şi dacă le facem hatârul să uităm sângeroasa lor istorie nu prea îndepărtată, pot pretinde cu oarecare îndreptăţire. Oare ce-am făcut noi - vor întreba - pentru a precipita această situaţie intolerabilă şi de ce să-i lăsăm pe mieluşeii ăia nenorociţi să fie duşi la tăiere etc.? De ce să fie ei obligaţi, vor spune, să găsească o soluţie imposibilă - la o situaţie imposibilă - pe care n-au provocat-o ei? Ceea ce e perfect adevărat, desigur. De ce - vor striga ei - nu ridică nimeni nici un deget să ne ajute, mai ales olandezii ăia leneşi, lipsiţi de coloană vertebrală, laşi, incompetenţi etc., care nu pot suporta să se despartă de brânză, lalele şi ginul lor măcar pentru câteva clipe, adică atât cât le-ar lua eradicarea monstrului care s-a cuibărit printre ei?

Nimeni, fireşte, nu va acorda nici cea mai mică atenţie celor spuse de ei. Şi când spun "ei", nu mă refer la poporul englez ca la un tot, ci la guvernul lor de la Whitehall. Şi aici natura umană are, pentru prima dată, de jucat un rol. Poporul britanic s-a lăudat întotdeauna cu spiritul de compasiune, obiectivitate, toleranţă şi nesfârşită înţelegere faţă de cei oprimaţi - nu contează ce părere ar avea de exprimat în această privinţă câteva sute de milioane de foşti cetăţeni ai Imperiului Britanic - şi cu bunătatea de care dau dovadă faţă de câini,

pisici sau orice altceva le reţine atenţia la un moment dat. Faptul că britanicii s-ar putea să se complacă să trăiască fericiţi într-o lume pur iluzorie n-are nici o importanţă; ce contează e că, ceea ce alte popoare ar putea considera drept o dovadă de ipocrizie crasă, pentru ei reprezintă un adevăr incontestabil. E un fapt de viaţă incontestabil - un fapt de viaţă britanică, desigur -, astfel încât dacă noi, bieţii olandezi, ne-am uda numai puţin la picioare, oprobriul lor moral va atinge cele mai înalte culmi. Indignarea lor va fi nelimitată, la fel consternarea de care vor da dovadă, principiile despre toate valorile în care cred vor fi distruse, sensibilitatea lor deosebită va fi târâtă în noroi. Serviciul de corespondenţă de la *The Times* va fi invadat de un potop nemaiîntâlnit de scrisori, toate cerând insistent ca acei criminali răspunzători pentru asemenea atrocităţi să fie traşi la răspundere. Va trebui să cadă X capete, sub acuzaţia de a fi comis X crime. Ioan Botezătorul la puterea x.

Şi acum intervine pentru a doua oară natura umană. Guvernul de la Whitehall este perfect conştient de identitatea celor ce vor juca rolul lui Ioan Botezătorul. Guvernul - ca, de altfel, orice guvern - poate să considere că e format din oameni de stat sau miniştri cu portofoliu, dar, în adâncul sufletului, ştiu că nu sunt altceva decât nişte bieţi politicieni

parveniţi, care-şi bâiguie şi ei replicile în scurtul interval cât durează piesa. Nu sunt decât nişte sărmani politicieni şi asta vor rămâne, în sufletele lor temătoare, câte zile vor avea. Iar minţile lor înguste şi egoiste sunt preocupate, cu rare excepţii - o excepţie este ministrul olandez al apărării - numai să-şi păstreze funcţia, să-şi exercite puterea şi să iasă liniştiţi la pensie. Nu-i preocupă decât propria lor persoană şi, dacă aduci vreo atingere universului lor îngust, e ca şi cum le-ai distruge existenţa sau, cel puţin, i-ai obliga să evolueze într-o junglă politică timp de mulţi ani de acum încolo.

Ar însemna să sufere o înfrângere naţională la viitoarele alegeri sau, mult mai probabil, să fie scoşi din funcţii cât se poate de curând. Tipul clasic de ministru cu portofoliu consideră o asemenea perspectivă de-a dreptul îngrozitoare. Aşa că nu ne vom uda la picioare. Pretinzând că sunt împinşi nu de mizerabilele lor sentimente de frică, laşitate, lăcomie şi sete de putere, ci de profunde simţăminte umanitare, guvernanţii de la Whitehall vor face, elegant, jocul teroriştilor.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă numai de fâşâitul şi răpăitul ploii în geamuri şi pe străzi şi de bubuitul constant, dar îndepărtat, al tunetului.

Apoi George spuse:

– N-ai avut niciodată o părere prea bună despre politicieni, nu-i aşa, Peter?

– Slujba pe care o fac îmi acordă nefericitul privilegiu de a intra în contact cu prea mulţi.

George clătină din cap:

– Asta depinde. Dar e o concepţie foarte, foarte cinică despre lume şi viaţă, Peter.

– Trăim într-o lume foarte, foarte cinică, George.

– Aşa e, aşa e.

Urmă o pauză şi, de data asta, George clătină din cap:

– Dar trebuie să recunosc cu tristeţe că sunt de acord cu tine. În ambele privinţe. Şi despre lume, şi despre politicieni.

Nimeni nu mai avu nimic de spus până la sosirea unui vehicul în faţa intrării hotelului. De fapt, era vorba de microbuzul care fusese folosit în Piaţa Digurilor în seara precedentă. Romero Agnelli, care conducea, coborî geamul şi deschise uşa din spate.

– Urcaţi. Puteţi să-mi spuneţi unde mergem.

– Coboară dumneata, spuse van Effen. Vrem să-ţi vorbim.

– Vreţi să… Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nimic, dar vrem să-ţi vorbim.

– Putem vorbi şi în microbuz.

– S-ar putea să nu plecăm nicăieri cu microbuzul.

– N-aţi făcut rost de…

– Am făcut rost de tot. Crezi că e cazul să stăm aici toată ziua, urlând unii la alţii în ploaie?

Agnelli închise uşa din spate, o deschise pe cea de lângă el şi ieşi, urmat de Leonardo, Daniken şi O'Brien. Urcară în grabă scările şi se adăpostiră cu toţii la uşa de intrare a hotelului.

– Ce dracu credeţi că faceţi? întrebă Agnelli. Îi mai dispăruse din amabilitate.

– Şi ce dracu…

– Şi dumneata cu cine dracu îţi închipui că vorbeşti? întrebă van Effen. Nu suntem salariaţii dumitale. Suntem asociaţii dumitale - sau, cel puţin, aşa am crezut.

– Credeţi că…

Agnelli se întrerupse, se încruntă, zâmbi şi reuşi să devină din nou amabil.

– Dacă tot trebuie să vorbim - şi se pare că trebuie - n-ar fi mai plăcut înăuntru?

– Desigur. Apropo, el e locotenentul.

Van Effen îl prezentă pe Vasco, care spuse câteva cuvinte răguşite, scuzându-se excesiv pentru halul în care-i era vocea. Era clar că Agnelli n-avea idee cine e; nici măcar nu era clar dacă ştie sau nu că Vasco nu e ofiţer de armată.

Înăuntru, aşezaţi într-un colţ retras al holului, van Effen îşi despături ziarul şi-l puse pe masă în faţa lui Agnelli.

– Presupun că vezi titlurile?

– Ăă…, da, de fapt, le văd.

Ar fi fost şi greu să nu le vadă, căci titlul editorialului era scris cu litere de-o şchioapă. Suna pur şi simplu: *FFF şantajează două naţiuni* şi era urmat de alte câteva titluri, scrise cu litere aproape la fel de mari şi referindu-se, în special, la perfidia teroriştilor FFF, la hotărârea eroică a guvernului olandez de a rezista, la rezistenţa neînfricată şi încă vreo două minciuni.

– Ei, da, ne-am gândit că s-ar putea să citiţi ceva de genul ăsta, spuse Agnelli. Şi ne-a trecut, într-adevăr, prin cap că s-ar putea să fiţi puţin şocaţi. Dar numai puţin. Vreau să spun că, personal, eu nu văd nici un motiv de îngrijorare şi nici nu-mi închipui de ce s-ar produce o schimbare radicală în relaţiile noastre. Ştiaţi ce motive ne-au îndemnat să vă folosim - pardon, să vă cerem ajutorul - şi ştiaţi cu ce ne ocupăm noi. Deci ce schimbare atât de mare s-a produs peste noapte?

– Următoarea, spuse George. Câmpul de acţiune. Escaladarea planului. Enormitatea absolută a întregii afaceri. Eu sunt olandez, domnule Agnelli. Şi locotenentul e olandez. În ceea ce-l priveşte pe Stephen Danilov,

chiar dacă nu s-a născut în Olanda, să mă ia dracu dacă nu e mai curând olandez decât orice altceva. N-avem de gând să stăm cu mâinile încrucişate şi să vedem cum ni se inundă ţara. Iar ţara, domnule Agnelli, înseamnă oamenii ei. E clar că toţi trei suntem certaţi cu legea; dar e la fel de clar că nici unul dintre noi n-ar întreprinde vreo acţiune ilegală dac-am presupune că asta ar prejudicia viaţa cuiva. În altă ordine de idei, nici nu facem faţă. Nu suntem nişte criminali mărunţi, dar nici să acţionăm la nivel internaţional. Ce aveţi voi cu Irlanda de Nord? De ce vreţi să plece britanicii de acolo? De ce şantajaţi guvernul nostru sau pe cel britanic? De ce ameninţaţi mii de olandezi cu inundaţia? De ce ameninţaţi că aruncaţi în aer Palatul Regal? Sau n-aţi citit ziarele? Aţi înnebunit cu toţii?

– N-am înnebunit.

Vocea lui Agnelli era aproape obosită.

– Voi aţi înnebunit dacă vă apucaţi să credeţi tot ce citiţi în ziare. Ziarele n-au publicat, în cazul ăsta, decât ce le-a spus guvernul vostru să publice. Într-o situaţie de calamitate naturală - şi membrii guvernului sunt absolut convinşi că prin aşa ceva trec acum - au puterea să facă asta. Iar guvernanţii le-au spus ziariştilor ce le-am spus *noi* să le spună. Au urmat, punct cu

punct, instrucţiunile noastre. N-avem intenţia să ne atingem de viaţa nimănui.

– Irlanda de Nord e totuşi o chestiune cu totul diferită de un şantaj asupra guvernului olandez pentru o sumă de bani, spuse van Effen. Iniţial ne-am gândit că asta e intenţia voastră şi cu asta am fi fost de acord. Chiar încântaţi. N-avem nici un motiv să-i iubim pe guvernanţi.

Privi fără ţintă în zare:

– Personal, n-am nici un motiv să-i iubesc pe guvernanţii din destul de multe ţări.

– Judecind după ce mi-ai spus, zise Agnelli, înţeleg foarte bine asta.

Zâmbi, îşi scoase port ţigaretul de ebonită, potrivi în el o ţigară turcească şi o aprinse cu bricheta sa de onix încrustată cu aur. Toate astea demonstrau că se simte din nou în largul său, că e stăpân pe situaţie şi perfect echilibrat - presupunând, fireşte, că asta fusese starea lui iniţială.

– Ţinta noastră sunt banii, domnilor, banii şi numai banii. Încă nu sunt autorizat să vă divulg modul exact în care urmărim să obţinem banii ăştia. Dar pot să vă spun că asta e singura şi unica motivaţie. Şi vă mai asigur - indiferent dacă mă credeţi sau nu - că n-avem intenţia să rănim sau să ucidem pe nimeni. Şi, cinstit vorbind, spunând asta, poate că nu suntem mânaţi de considerente exclusiv umanitare, aşa ca dumneavoastră.

Crima organizată pe scară largă e o afacere în stil mare şi noi facem în general, afaceri în stil mare. Emoţia nu joacă nici un rol, calculul e totul. Dar din asasinate nu numai că nu-ţi recuperezi investiţiile cu dobândă, ci sunt chiar neproductive. Un jefuitor e urmărit de lege, dar numai în limitele rezonabilului; dar cel care ucide în timpul jafului e urmărit fără răgaz. Nu, nu, domnilor, nu desfăşurăm decât un război psihologic.

George întinse mâna peste masă şi arătă un alt titlu:

– Răpirea tinerelor doamne e o formă nouă de război psihologic?

– Dar bineînţeles. Una dintre formele cele mai eficiente de şantaj psihologic Te emoţionează până în străfundul sufletului, înţelegi.

– Eşti un diavol cu sânge rece, spuse George, blând.

Cu cât George era mai blând, cu atât era mai ameninţător, iar uşoara crispare a gurii lui Agnelli arăta că e conştient de ameninţare.

– Mă întreb cum ţi-ar plăcea dacă nevasta, sora sau fiica dumitale ar fi ţinută cu un pistol la tâmplă sau cu vârful unui cuţit în beregată. Şi nu-ţi da ochii peste cap de groază. Şantajiştii nu ţin niciodată în păstrare ostatici fără să profereze ameninţări

despre ce vor păţi aceştia dacă şantajul nu reuşeşte. De regulă, asemenea ameninţări sunt chiar puse în practică. Ce se va întâmpla cu domnişoarele în tot timpul ăsta? Vor fi predate unora dintre angajaţii voştri mai puţin inhibaţi, care-şi vor acorda câteva ore de plăcere nevinovate? Tortură? Sau sfârşitul? Cum v-am spus în repetate rânduri, noi nu suntem adepţii violenţei. Dar dacă ar fi să li se întâmple vreun rău, în vreun fel oarecare, acestor tinere doamne, pe care le considerăm total inofensive şi nevinovate, am fi capabili de acţiuni pe care le-aţi considera de o violenţă inimaginabilă. Aş vrea foarte mult să mă credeţi, domnule Agnelli.

Fără discuţie, Agnelli îl credea. Atmosfera din holul Trianonului era destul de rece, dar pe fruntea lui Agnelli apărură dintr-o dată broboane de sudoare.

George întrebă:

– De pildă, de ce aţi răpit-o pe această Anne Meijer? Pentru că tatăl ei guvernează un mic regat propriu şi se presupune că are o influenţă puternică asupra guvernului?

Agnelli aprobă tăcut din cap.

– Şi pe această - răsuci ziarul, ca să citească mai bine -, pe această Julie van Effen. Nu e decât sora unui poliţist. Sunt mii de poliţişti în Olanda.

– Dar nu e decât un singur van Effen. Agnelli vorbea cu o patimă intensă.

– Ştim că suntem vânaţi sistematic în toată ţara, dar ştim şi cine conduce vânătoarea asta. Punând mâna pe sora lui, aşa cum am făcut, s-ar putea să-i mai tăiem puţin din aripi.

– Nu s-ar zice că ai mare simpatie pentru tipul ăsta. Agnelli nu spuse nimic, dar privirea lui era grăitoare.

– Şi tot mai vrei să mă faci să cred că nu le vei supune pe fetele alea unor forme mai mult sau mai puţin subtile de persuasiune pentru a-ţi atinge scopul?

– Nu-mi pasă prea tare dacă mă crezi sau nu. Din nou, Agnelli părea destul de obosit.

– Eu cred că voi sunteţi absolut capabili să faceţi ceea ce aţi spus, în cazul în care aţi descoperi că vă înşelăm. N-am nici un dubiu că sunteţi înarmaţi până-n dinţi. Vă propun să veniţi cu noi şi să vă convingeţi cu ochii voştri. Asta înseamnă că ne veţi vedea ostaticele în după-amiaza asta. Dacă nu vă place ce vedeţi, puteţi să vă despărţiţi de noi sau să luaţi orice alte măsuri pe care le veţi crede de cuviinţă. Nu mai am nimic altceva de spus şi cred că nu se poate propune ceva mai echitabil.

George întrebă:

– Ce părere ai, Stephen?

– Vom merge să vedem. S-ar putea ca explicaţia domnului Agnelli să fie cam subţire, dar, dacă e să credem esenţa

spuselor sale - şi nu văd nici un motiv pentru care n-am face-o - atunci cred că am avea multe de pierdut dacă am ridica obiecţii pornind de la o stare de lucruri care, de fapt, nu există. N-ar fi prea inteligent din partea noastră să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Cum spunea şi domnul Agnelli, să mergem să vedem cu ochii noştri.

– Vă mulţumesc, domnilor.

Agnelli nu încruntă din sprâncene, probabil nu pentru că nu era genul de om care să încrunte din sprâncene, dar aproape sigur pentru că nu i se părea prea diplomatic s-o facă:

– Nu eram deloc convins că vă pot face să vedeţi lucrurile în felul în care le văd eu - sunteţi nişte negociatori cu care e extrem de greu de tratat, dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel -, dar mă bucur c-am reuşit.

Moderaţie, lipsă de patimă, politeţe: Agnelli îşi putea permite să facă risipă de toate astea, acum că izbutise să-şi atingă ţelul - sau, cel puţin, aşa credea.

– Acum, unde e camionul?

– Într-un garaj din apropiere.

– Garaj? E sigur…?

– Eu sunt proprietarul, spuse George. Pentru numele lui Dumnezeu, îţi închipui că e prima dată când fac aşa ceva?

– Ai dreptate. A fost o întrebare prostească.

– Avem şi noi două-trei întrebări, spuse van Effen. Acum ne-am angajat în chestia asta şi nu suntem mai dornici decât voi să ne asumăm riscuri inutile. Nu-mi imaginez nici o clipă că vom afla unde e locul spre care ne îndreptăm înainte de a ajunge acolo. Dar aveţi unde ascunde camionul?

– Da.

– Câte persoane merg acolo?

– Cu excepţia voastră? Noi trei, domnul Riordan, pe care nu-l cunoaşteţi, dar despre care aţi citit, Joop şi Joachim. De ce?

– Te rog. E rândul meu să pun întrebări. Călătoriţi cu microbuzul?

– Păi, nu. Am sperat că va fi destul loc pentru toţi în camion.

Nu, zău! gândi van Effen. Voiau să-i supravegheze cât mai îndeaproape şi pe ei trei şi preţioasa încărcătură a camionului.

– Câte maşini aveţi?

– Maşini?

Agnelli părea uşor surprins.

– N-avem maşini. De ce?

Van Effen privi spre tavan, apoi spre George, apoi din nou spre Agnelli:

– De ce? Spune-mi, domnule Agnelli, ai mai transportat vreodată până acum marfă furată de la guvern?

– Va fi o experienţă nouă pentru mine.

– Am nevoie de două maşini. Una - pentru a urmări camionul la două-trei sute de metri.

Cealaltă - pentru a urmări prima maşină la aceeaşi distanţă.

– Ah! Ei bine, acum înţeleg. Nu vreţi să fim urmăriţi.

– Îmi displace profund să fiu urmărit. E o şansă la un milion. Dar nu vom risca nici asta.

– Bun. Perfect. Joop şi Joachim. Îi sun acum.

– Ultima întrebare. Am uitat să discutăm asta. Ne întoarcem în oraş diseară?

– Nu.

– Ar fi trebuit să ne spuneţi. Ne trebuie şi nouă câte o perie de dinţi. Totuşi, am prevăzut asta şi ne-am luat câte ceva. Ne vedem peste trei minute în hol.

*

Când se întoarseră în camera lui van Effen, acesta spuse:

– George, am mai spus-o şi o repet. Ţi-ai ratat cariera şi e mare, mare păcat. Ai fost extraordinar, absolut extraordinar.

George făcu un gest de negare, modest şi autoironie.

– N-a fost prea mare lucru.

– Ne-ai dat o scurtă lecţie despre cum se poate stabili un ascendent moral. De-acum încolo, vor sta şi-n cap, numai să nu ne calce pe bătături. Şi n-ai avut şi tu impresia,

George, că ei au nevoie de noi mai mult decât noi de ei? Sau cel puţin, că aşa cred ei?

– Da. Ciudat.

– Foarte. În al doilea rând, acum sunt sigur că nu vom fi urmăriţi. Propunerea a venit din partea noastră şi asta-i face să aibă încredere în noi.

– Asta e limpede. Să sperăm, de asemenea, că asta-i va face să-şi slăbească vigilenţa.

– Să sperăm. În al treilea rând, tot datorită ţie, e sigur că Agnelli habar n-are cine sunt eu. Agnelli are mare nevoie să ia câteva lecţii de la tine. E un biet diletant şi nu prea ştie să-şi stăpânească emoţiile. Nu e posibil ca, ştiind cine sunt, să fi stat la aceeaşi masă cu mine fără să se trădeze. În fine, pare aproape cert că vom fi în siguranţă până-n clipa în care descoperă cine suntem sau până când nu le vom mai fi de nici un folos, adică până când vor fi realizat ceea ce vor. Dar cred că n-avem de ce ne teme. Aş înţelege să vrea să scape de noi, dacă ar fi în pericol să le trădăm identitatea. Dar identitatea lor e deja cunoscută. Numele celor care-au fost aseară în casa lui Dessens vor apărea, probabil, în dimineaţa asta, în toate ziarele importante din Europa. Sau, în cel mai rău caz, diseară. De asemenea, la televiziune şi la radio. L-am rugat pe domnul Wieringa să ia măsuri speciale în acest sens.

Şi nu ţi-au dat lacrimile auzind toată peroraţia aia despre cum se vor limita ei numai la un război pur psihologic şi cum nu vor nimic altceva decât bani? L-ai crezut, desigur.

– Întotdeauna poţi avea încredere într-un om ca domnul Agnelli.

*

Agnelli, O'Brien şi Daniken aşteptau în hol când cei doi coborâră. Van Effen întrebă:

– S-a aranjat?

– Da. Dar am omis un lucru - eu am omis să te întreb. Am spus c-o să-i sun din nou. N-am ştiut dacă să le cer să vină aici sau nu.

– O să le comunicăm atunci când ne transbordăm în camion.

– De ce să nu-i sunăm de aici? Van Effen îl privi uşor surprins:

– Dumneata dai *vreodată* două telefoane consecutive de la acelaşi aparat?

– Mă întrebi dacă… Agnelli clătină din cap:

– Şi când mă gândesc că mi-am imaginat că *eu* sunt persoana cea mai bănuitoare, cea mai obsedată de propria siguranţă! Pornim acum?

– În camioanele armatei olandeze, încălzirea e oarecum defectuoasă. Vă propun un şnaps. Avem timp?

– Avem. Foarte bine. Până vine şi locotenentul, presupun.

– Nu vine cu noi. Noi mergem după el. De aceea am sugerat un şnaps. Îi trebuie puţin timp.

– Înţeleg. Adică, de fapt, nu înţeleg. Nu vine cu noi?

– Iese din hotel pe scara de serviciu. Locotenentul are o înclinaţie specială pentru ieşirile neconvenţionale. Şi-apoi, e timid şi nu-i place să atragă atenţia asupra lui.

*

– Neconvenţional. Timid. Acum înţeleg.

Postat lângă ceea ce părea un camion de armată proaspăt vopsit, într-un mic garaj, luminat strălucitor, în care nu se mai găsea nici un alt vehicul, Agnelli studia figura destul de impresionantă a lui Vasco, îmbrăcat acum într-o uniformă nou-nouţă de căpitan* al armatei olandeze.

– Da, înţeleg. Personalul de la Trianon ar fi fost cam intrigat de schimbare. Dar am crezut… ăă… că locotenentul e chiar locotenent.

– E greu să te dezbari de vechile obiceiuri. Nu schimbi numele unui om numai pentru că şi-a schimbat costumul. A fost avansat luna trecută. Pentru servicii aduse reginei şi ţării.

– Servicii aduse… a! Înţeleg.

Era limpede că Agnelli nu înţelegea nimic.

– Şi ce înseamnă săgeata aia strălucitoare portocalie de pe radiator?

– Manevre. Nu vă apropiaţi.

– Nu vă scapă nimic. Mă înclin, spuse Agnelli. Pot să mă uit înăuntru?

– Evident N-aş vrea să crezi c-ai cumpărat pielea ursului din pădure.

– Ceea ce văd aici, domnule Danilov, nu arată câtuşi de puţin ca pielea unui urs din pădure.

Agnelli inspectase conţinutul camionului - frumos stivuit şi, în cazul proiectilelor şi trasoarelor, foarte strălucitor -, iar acum pur şi simplu îşi freca mâinile de plăcere.

– Magnific, absolut magnific. Pe Dumnezeul meu, domnule Danilov, când îi dai lui George aici de faţă o listă de cumpărături, trebuie să spun că-ţi livrează totul la fix. N-aş fi crezut.

George făcu un gest modest:

– Am fost puţin ajutat de locotenentul aici de faţă. Data viitoare, cere-mi ceva mai greu.

– Splendid, splendid.

Agnelli privi spre partea din faţă a camionului şi remarcă o draperie groasă, care despărţea o banchetă de locurile din faţă.

– Aha! Văd, domnule Danilov, că împărtăşeşti pasiunea mea pentru discreţie.

– Nu eu. Ofiţerii superiori din armata olandeză, atunci când execută manevre.

– Nu contează. Sunt sigur că domnul Riordan va fi încântat. Când o să-l cunoaşteţi, veţi înţelege de ce. E un om cu o înfăţişare cam bătătoare la ochi şi căruia îi vine greu să se ascundă. Ceea ce e păcat, căci şi lui îi place să fie discret.

Agnelli tăcu o clipă, apoi îşi drese glasul şi spuse:

– Având în vedere toate astea, măsurile de siguranţă foarte, foarte serioase pe care le-aţi luat voi, domnule Danilov, mă cam simt oarecum… mai bine-zis, foarte… stânjenit să vă cer asta… dar, ei bine, v-ar deranja dacă domnul O'Brien ar examina mai atent încărcătura?

Van Effen zâmbi:

– M-am întrebat adesea care-ar putea fi funcţia domnului O'Brien. Dar asta?! Ei bine, sunt uşor nedumerit. Dacă domnul O'Brien ştie mai multe despre explozibili şi armament decât ştim noi trei, înseamnă că e cel mai mare specialist din Europa şi atunci serviciile noastre par oarecum inutile.

– Explozibili, domnule Danilov?

O'Brien zâmbea cu uşurinţă şi avea o voce plăcută de bariton, potrivită pentru romanţa "When Irish eyes".

– Explozibilii mă îngrozesc. Eu sunt electronist.

– Domnul O'Brien e modest, spuse Agnelli. E expert în electronică şi încă unul dintre cei mai buni. Specialitatea lui sunt sistemele de alarmă. Instalarea - sau dezactivarea acestora.

– Aha! Alarme antifurt. Celule fotoelectrice, instalaţii cu presiune, chestii din astea. Mi-am dorit întotdeauna să cunosc pe cineva priceput în asemenea lucruri. Va fi o plăcere să-l văd la lucru. Dar aş fi zis că un specialist în electronică nu prea are ce face într-un camion militar. Staţi o clipă.

Van Effen făcu o scurtă pauză, apoi zâmbi.

– Chiar te rog să faci o inspecţie, domnule O'Brien. Dar pariez pe orice că n-o să găseşti nici unul.

– Ce n-o să găsesc, domnule Danilov?

– Unul din transmiţătoarele alea locale, mici şi drăgălaşe.

Agnelli şi O'Brien schimbară o privire:

– Unul din… Cum dracu te-ai gândit…?

– Pentru că am extras unul azi-de-dimineaţă. Sau mai exact, locotenentul l-a extras.

După cum spusese van Effen, Agnelli n-ar fi putut candida niciodată pentru un Oscar. Era perplex, neliniştit şi bănuitor, toate în acelaşi timp:

– Dar de ce să… vreau să spun, cum de-ai bănuit…?

– Nu te nelinişti. Van Effen zâmbi:

– E o explicaţie cât se poate de simplă, vezi…

– Dar ăsta e un camion al armatei!

– Exact. E departe de a fi ceva neobişnuit în camioanele armatei. Le folosesc în jocurile lor stupide de-a războiul, mai ales noaptea, când n-au voie să aprindă lumina şi e interzis să folosească undele radio. E singurul mod de a şti unde se află fiecare. Locotenentul ştia unde sunt ascunse de obicei; l-a găsit pe ăsta şi l-a demontat.

Vasco deschise un sertar cu hărţi de lângă locul şoferului, scoase un mic obiect metalic şi i-l înmână lui van Effen, care i-l trecu lui O'Brien.

– Da, ăsta e, spuse O'Brien. Îl privi nehotărât pe Agnelli:

– În cazul ăsta, Romero…

– Nu, nu, spuse van Effen. Te rog să cauţi. Vom fi mai fericiţi dac-o faci. Din punctul meu de vedere camionul ăsta afurisit ar putea fi căptuşit cu de-astea. În ceea ce mă priveşte, nici n-aş şti de unde să încep să caut.

Agnelli, încercând cu tot atât de puţin succes ca şi înainte să-şi ascundă uşurarea, îi făcu un semn lui O'Brien. Van Effen şi George ieşiră din camion şi începură să se

plimbe fără ţintă în jur. Se vedea că Agnelli e foarte atent la ce face O'Brien, dar nu e deloc atent la ei. Într-un colţ îndepărtat, van Effen spuse:

– Trebuie să fie o meserie interesantă să demontezi sisteme de alarmă.

– Foarte. Şi folositoare. Dacă vrei să pătrunzi în colecţia particulară de artă a vreunui miliardar. Sau într-o bază secretă a armatei. Sau într-o bancă.

– Foloseşte şi dacă vrei să arunci în aer un dig sau malul unui canal?

– Nu.

– Aşa m-am gândit şi eu.

*

Deşi nu trecuse decât cu puţin de ora unu după-amiază când părăsiră garajul, dacă te luai după lumina de afară, ar fi putut fi foarte bine şi noapte. Şi deşi părea imposibil ca ploaia să se înteţească, totuşi chiar aşa se întâmplase. Camionul era prevăzut cu două ştergătoare de parbriz de mare viteză, dar era ca şi cum n-ar fi existat. Iar vântul dinspre nord sufla cu o putere încă şi mai mare. Cu rara excepţie a câte unui tramvai dublu articulat, străzile erau pustii. Aproape ai fi zis că FFF îşi irosise forţele în zadar: se părea că Olanda e oricum pe punctul de a se îneca sub greutatea ploii.

Agnelli telefonase de la garaj. La scurt timp de la plecare, la un cuvânt al lui Agnelli, Vasco, care conducea, opri în faţa unei cafenele oarecare, dincolo de Utrechtstraat. Acolo erau parcate două maşini, amândouă micuţe, amândouă Renault. Agnelli ieşi şi vorbi grăbit cu şoferii invizibili ai maşinilor: era nevoit să se grăbească, nu avea umbrelă, iar mantoul său de gabardină nu-l ferea deloc de ploaia nemiloasă.

– Erau Joachim şi Joop, spuse la întoarcere. Ne urmează până la un restaurant, aflat chiar pe partea asta a Amsterdamului. Chiar şi FFF-iştii trebuie să mănânce.

Probabil că Agnelli era din nou zâmbitor, dar era imposibil să-ţi dai seama. În interiorul camionului era aproape beznă.

– Dacă pot să ne urmeze pe ploaia asta, spuse van Effen, îmi dau seama că precauţiile mele au fost inutile. Am crezut că ne vom întâlni cu fratele dumitale şi cu domnul Riordan. Dacă se poate pune, cât de cât, bază pe relatările din ziare, trebuie să fie un personaj cu totul extraordinar.

Nu ţinu seama de ghiontul puternic pe care i-l trase George în coaste.

– Chiar aşa şi e. Dar au preferat să rămână în maşină. Îmi închipui că n-aveau nici un chef să se ude. O să ne întâlnim la De Groene Lanteerne.

*

Riordan era, într-adevăr, un personaj extraordinar. Dintr-un motiv oarecare - numai de el ştiut - se hotărâse să se-mbrace cu o pelerină ciobănească în carouri alb cu negru, încheiată până la gât care atârna pe el ca pe gard, asortată cu cizme de căprioară, foarte la modă în Scoţia şi amintind de Sherlock Holmes. Cum mantaua era cu şase degete mai scurtă de genunchi, arăta încă şi mai neobişnuit de înalt şi de scheletic. Era imposibil să se fi străduit să treacă neobservat. Salutase pe toată lumea destul de politicos - se părea că, atunci când nu tuna şi fulgera împotriva Armatei Republicane Irlandeze, era un personaj, în general, grav şi politicos. La vederea uniformei lui Vasco, ridicase ochii, acceptase imediat explicaţia şi apoi rămăsese tăcut, nu din dorinţa de a se disocia de cei de la masă, ci pentru că ducea cu el un aparat de radio mare, foarte sofisticat şi aparent costisitor, iar la urechi avea o pereche de căşti. Agnelli spuse că asculta buletinele meteorologice, precum şi buletinele de ştiri olandeze şi internaţionale, dar nu explică de ce.

Masa odată sfârşită, Riordan decise să-şi continue călătoria în camion, tot cu căştile la urechi. Se ghemui în colţul din dreapta pe

bancheta din spate şi părea să fie de acord cu cortina grea despărţitoare, în spatele căreia se ascunse cât putu mai bine. În după-amiaza întunecată, Vasco îndreptă camionul spre sud, cu cea mai mare viteză posibilă, ceea ce nu însemna mare lucru, având în vedere gradul zero de vizibilitate. Van Effen era deosebit de impresionat de atenţia politicoasă şi plină de grijă pe care o acorda Vasco instrucţiunilor - ce se voiau meticuloase - ale lui Agnelli despre cum să conducă prin Utrecht. Cum Vasco se născuse la Utrecht, crescuse şi trăise acolo toată viaţa şi fusese şofer la poliţie, era o dovadă limpede de răbdare eroică din partea lui faptul că de trei ori urmase indicaţiile despre care era imposibil să nu ştie că sunt greşite.

Pe la jumătatea după-amiezii, Riordan îşi scoase căştile.

– Progresăm, domnilor, progresăm. Ministrul olandez de externe şi ministrul olandez al apărării - excelentul lor domn Wieringa - au ajuns la Londra în această după-amiază şi se vor întâlni cu omologii lor britanici. Asta înseamnă că suntem luaţi în serios.

Van Effen spuse:

– După toate titlurile alea îngrozitoare, scrise cu litere de-o şchioapă în ziarele de azi, şi după toate ştirile de la televiziune şi

de la radio, care anunţau o stare de urgenţă, v-aţi aşteptat să *nu* fiţi luaţi în serios?

– Nu. Dar asta ne dă satisfacţie, oricum.

Riordan îşi puse din nou căştile şi se trase înapoi în colţul lui. Expresia lui era un amestec ciudat de aşteptare şi fericire. Considera că are o misiune pe lume şi n-avea intenţia să rateze nimic.

Peste vreo douăzeci de minute, camionul o luă pe partea dreaptă a unei străzi secundare şi câţiva kilometri mai încolo coti pe un drum încă şi mai insignifiant. Se opri în faţa unei clădiri care părea să aibă un portal luminat strălucitor.

– Sfârşitul călătoriei, spuse Agnelli. Cartierul nostru general - în fine, unul dintre ele - şi halta noastră nocturnă. Cred că vă veţi simţi bine aici.

– O moară de vânt, spuse van Effen.

– Pari surprins, spuse Agnelli. Nu sunt deloc rare prin părţile astea. Scoasă din uz, dar încă funcţională, ceea ce, de asemenea, nu e neobişnuit. Mărită şi modernizată. Mai are şi avantajul suplimentar de a fi foarte departe de oraş. Dacă priveşti în partea asta, vei vedea ascunzătoarea promisă pentru camion. Hangar dezafectat.

– Şi clădirea de alături, semănând, de asemenea, cu un hangar?

– Secret de stat.

– Elicopter.

Agnelli râse în întuneric:

– Sfârşitul secretului de stat. Era normal să ghiceşti, din moment ce am făcut public faptul că am efectuat fotografii aeriene în timpul acelor scene mişcătoare, la nord de Alkmaar, pe Canalul Olandei de Nord.

– Deci acum eşti fericitul posesor al unor bunuri aparţinând atât armatei, cât şi forţelor aeriene?

– Nu. Nu provine de la forţele aeriene. Totuşi, nu se deosebeşte de acelea. O pată de vopsea ici şi colo, un număr de înregistrare ales cu grijă - detalii nesemnificative. Să intrăm şi să vedem dacă tradiţionala ospitalitate şi bună-dispoziţie olandeză sunt la înălţime.

Acum că, după câte credea, îşi îndeplinise misiunea cu succes, pur şi simplu radia o sinceră cordialitate. Aceasta ar fi putut foarte bine să fie adevărata lui fire, gândi van Effen. Soarta nu-l destinase, probabil, pentru rolul crud şi brutal pe care-l jucase în acea după-amiază.

– Nu e pentru mine, spuse George. Eu sunt om de afaceri şi unui om de afaceri îi place întotdeauna să…

– Dacă te referi la plată, George, te pot asigura că…

– Plata? Nu mă refer la plată.

George părea că suferă din cauza neştiinţei partenerului.

– Mă refer la practicile elementare în afaceri. Locotenente, se poate face lumină în camionul ăsta? Mulţumesc.

George scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior şi i le înmână lui Agnelli.

– Inventarul mărfurilor. Trebuie să semnezi de primire, dar nu înainte ca eu să fi verificat fiecare obiect în parte - cred că înţelegi că n-am avut timp s-o fac azi-dimineaţă - şi să văd cum au supravieţuit transportului. Etica elementară în afaceri.

Nimănui nu i se păru ciudat că George folosea cuvântul "etică" în legătură cu mărfuri furate.

– Dar o mică dovadă de ospitalitate nu mi-ar strica. Aş putea bea o bere?

– Desigur, spuse Agnelli, apoi adăugă, delicat: Ai nevoie de ajutor?

– Nu neapărat. Dar se obişnuieşte ca unul dintre cumpărători sau un agent al acestora să fie de faţă. L-aş propune pe domnul O'Brien. Specialiştii în electronică sunt obişnuiţi cu fleacuri zornăitoare, iar explozibilele sunt mici fleacuri zornăitoare. Dacă ne-ar scăpa din mână, din nebăgare de seamă, un detonator, domnule Agnelli, n-ar mai rămâne mare lucru din moara dumitale de vânt. N-ar mai rămâne mare lucru nici din oamenii dinăuntru.

Agnelli aprobă satisfăcut din cap şi-i conduse sub porticul care fusese adăugat

morii. Un tânăr înalt, neras şi cu părul vâlvoi, a cărui principală caracteristică facială era faptul că între sprâncene şi breton rămânea un spaţiu absolut neglijabil, făcu o mişcare pentru a le bara intrarea. În mâna dreaptă ţinea, neglijent, un pistol-mitralieră.

– La o parte, Willi.

Vocea lui Agnelli era tăioasă:

– Eu sunt.

– Asta văd şi eu.

Willi se încruntă: avea genul de expresie care nu prea mai era bună de altceva - şi se holbă bănuitor la van Effen.

– El cine e?

– Câtă ospitalitate! spuse van Effen. Amabilul nostru amfitrion, fără îndoială. Ferească-ne Dumnezeu. Aşa sunt mercenarii voştri pe-aici?

Willi făcu un pas ameninţător înainte şi ridică mâna în care ţinea pistolul. Apoi căzu moale la pământ cu mâna încleştată pe abdomen: nu era de glumit cu lovitura pe care o primise în locul acela. Van Effen îi luă pistolul, îi scoase încărcătura şi aruncă pistolul deasupra lui Willi; acesta gâfâia.

Van Effen se holbă la Agnelli, cu o expresie de consternare şi, în acelaşi timp, de neîncredere:

– Sincer vorbind, sunt şocat. Nu-mi place câtuşi de puţin chestia asta. Individul ăsta e tipic… vreau să spun, e reprezentativ… aveţi

în echipă înapoiaţi mintal ca ăsta? Oamenii care au de gând să ţină - ba nu, oamenii care ţin - popoare întregi în şah să aibă… nu-mi găsesc cuvintele. N-ai auzit niciodată că aţa se rupe acolo unde e mai subţire?

– Sunt exact sentimentele mele, spuse Riordan, grav. Sper că-ţi aminteşti, Romero, că eu mi-am exprimat rezervele în legătură cu tipul ăsta. Chiar şi ca paznic - singurul post pe care l-ar putea îndeplini vreodată.

– De acord, domnule Riordan, de acord.

Ar fi fost un neadevăr să afirmi că Agnelli se simţea încurcat, dar, pentru moment, îi mai pierise din jovialitate.

– Willi e o dezamăgire pentru noi. Va trebui să plece. Între timp, Willi se strecurase la o parte. Îşi recăpătase îndeajuns cunoştinţa, se proptise într-un cot tremurător şi se strâmba de durere. Van Effen privi pe deasupra siluetei sale, care era departe de a fi dreaptă, prin uşa care fusese deschisă. Sora lui era înăuntru, cu Annemarie alături, iar Samuelson chiar în spatele lor. Cele două fete aveau o expresie izbitor de asemănătoare: cu ochi larg deschişi, uşor şocate, părând că nu înţeleg nimic. Van Effen le privi câteva clipe, apoi se uită, cu indiferenţă, în altă parte.

– Va trebui să plece, domnule Agnelli? Va trebui să plece? Dacă pleacă el, plec şi eu. Nu-ţi dai seama că sunteţi legaţi de el, fie că

vreţi, fie că nu? Sunteţi legaţi de el pe pământ sau sub pământ. Daţi-i numai drumul să plece şi primul lucru pe care-l va face va fi să-i împuieze capul primului poliţist întâlnit. E preferabil să nu folosiţi metode drastice, dar trebuie să vă asiguraţi că va tăcea. Sper că restul gărzii voastre pretoriene e ceva mai de Doamne-ajută decât personajul ăsta.

– Restul gărzii pretoriene, cum o numeşti dumneata, e cu mult deasupra acestui nefericit.

Samuelson, rubicond, zâmbitor şi arătând încă şi mai prosper decât în seara precedentă, le dăduse uşor la o parte pe fete şi ieşise în întâmpinarea oaspeţilor. Emana un miros de loţiune după ras o marcă foarte costisitoare. Frecându-şi bărbia cu o mână imaculată, cu unghii perfect îngrijite, privi în jos spre Willi, apoi se uită cu respect la van Effen.

– Dar ai o directă, amice! Trebuie să recunosc totuşi că ajungi să tragi concluzii într-un timp cât se poate de scurt. E adevărat, m-am simţit şi eu tentat uneori să fac exact ce ai făcut dumneata. Dar, ştii, genul ăsta de violenţă explozivă nu e chiar punctul meu tare. A, da, am văzut totul. Foarte economic, foarte.

Îi întinse mâna:

– Samuelson.

– Danilov.

Judecând atât după ţinuta, cât şi după felul de a vorbi al interlocutorului, van Effen nu avea nici o îndoială că se află în prezenţa omului care conta. În ceea ce priveşte felul de a vorbi, în seara precedentă Samuelson spusese atât de puţine cuvinte, încât nu puteai fi sigur de ţara lui de origine. De Graaf îl considera irlandez american. De Graaf se înşelase, gândi van Effen. Omul ăsta era englez american. Poate chiar un englez care petrecuse în Statele Unite exact atât timp încât să prindă un uşor accent american. Van Effen arătă cu un gest spre omul culcat la pământ:

– Îmi pare rău pentru asta, domnule Samuelson. Nu se obişnuieşte să le aplici angajaţilor amfitrionului un tratament atât de sumar. Pe de altă parte, trebuie să recunoşti că nu se obişnuieşte nici ca oaspeţii să fie primiţi cu un pistol în piept.

– E o remarcă judicioasă, domnule Danilov.

Ca şi Agnelli, Samuelson părea înclinat să zâmbească des, cald şi prietenos.

– A fost o încălcare a legilor ospitalităţii. Dar a fost ultima, cum ne-ai asigurat chiar dumneata. E totul în regulă, Romero?

– Perfect, domnule Samuelson. Toată marfa a fost livrată, totul e în ordine. Exact aşa cum a garantat domnul Danilov.

– Splendid. Domnul Danilov chiar emană un aer de competenţă. Intraţi, intraţi. Oribilă vreme. Absolut oribilă.

Expresia asta, gândi van Effen, era o dovadă certă că Samuelson e englez.

– Fii bine venit şi dumneata, domnule căpitan. Înţelesesem că eşti locotenent.

– Un căpitan foarte recent, spuse Vasco, răguşit. Scuze că sunt atât de răguşit.

– Vai, vai.

Samuelson părea sincer îngrijorat.

– Un grog fierbinte, imediat.

Samuelson părea să nu găsească nimic ciudat în faptul că un căpitan al forţelor armate olandeze se găsea într-o asemenea companie; pe de altă parte, un bărbat cu o figură atât de inexpresivă putea să înregistreze multe lucruri fără să-şi trădeze, în vreun fel, emoţiile.

– Permiteţi-mi să vi le prezint pe cele două fermecătoare musafire ale noastre. Domnişoara Meijer, domnişoara van Effen.

Van Effen se înclină uşor:

– Despre ele vorbeau atât de mult ziarele de azi-dimineaţă? Fotografiile nu erau la înălţime.

Agnelli spuse:

– Domnul Danilov şi prietenii săi erau destul de îngrijoraţi de soarta domnişoarelor, domnule Samuelson.

– Serios? Le sunt compatrioţi, fireşte. Nu aveţi de ce, n-aveţi de ce. După cum vedeţi, sunt bine sănătoase.

În încăpere se mai aflau cinci persoane, toţi bărbaţi. Doi erau tineri cu o înfăţişare cinstită şi un aer intelectual, croiţi după tiparul lui Joachim şi Joop. Ceilalţi trei erau mai bătrâni, mai voinici şi cu o înfăţişare mult mai aspră, deşi asta nu însemna deloc că păreau mai periculoşi; cu excepţia faptului că le lipseau ochelarii de soare, semănau extraordinar de bine cu agenţii serviciului secret care-l păzesc pe un preşedinte american. Înfăţişarea lor nu avea nimic criminal. Samuelson n-a considerat necesar să-i prezinte. Fără îndoială, la un semn care i-a scăpat lui van Effen, toţi au părăsit, discret, încăperea.

– Ei bine. Van Effen privi pe rând spre Samuelson, Agnelli şi Riordan. Nu ştiu cui dintre dumneavoastră să mă adresez. Nu contează. Am livrat marfa - unul dintre ai noştri tocmai controlează explozibilii şi armamentele şi se asigură că funcţionează perfect. Am înţeles că s-ar putea să fie nevoie de serviciile noastre - de expertiza noastră, dacă mă pot exprima astfel. Dacă nu aveţi nevoie de noi, n-are rost să rămânem. Nu intenţionăm să ne impunem nimănui prezenţa.

Samuelson zâmbi:

– Aţi prefera să plecaţi? Van Effen zâmbi la rândul său:

– Cred că vă daţi cât se poate de bine seama că am prefera să rămânem. Sunt la fel de curios ca oricare altul. În plus, ar fi cât se poate de interesant să aflu ce se va întâmpla, fără a fi nevoit să aştept să citesc relatarea evenimentelor în ziare.

– Atunci o să rămâneţi, spuse Samuelson. Probabil că vom avea nevoie de expertiza dumneavoastră. De fapt, avem unele planuri în ceea ce vă priveşte. Dar mai întâi cred că ne-ar trebui un strop de borreltje. E cinci după-amiază şi, din câte ştiu, cinci după-amiază e tocmai ora indicată. Leonardo - se adresă fratelui lui Agnelli, care tocmai intrase împreună cu Daniken - fii atât de amabil şi cere nişte apă fierbinte de la bucătărie.

Asta, după părerea lui van Effen, indica clar că Samuelson era dirijorul orchestrei.

– Şi nişte miere. Trebuie să facem ceva cu răceala asta îngrozitoare a căpitanului. Veniţi cu mine.

Un foc de buşteni ardea într-un cămin deschis, construit în peretele fără geamuri din fundul încăperii. Alături, era un bar circular din stejar, mic, dar splendid garnisit. Samuelson trecu în spatele barului, iar Riordan spuse:

– Pe mine, desigur, mă veţi scuza.

– Desigur, James, desigur, spuse Samuelson.

Van Effen păru uşor surprins. Riordan nu arăta ca un om care ar avea şi un prenume. El salută din cap pe toată lumea şi urcă pe o scară circulară.

Van Effen întrebă:

– Domnul Riordan nu e de acord cu obiceiul nostru păgân de a bea un păhărel la ora asta?

– Domnul Riordan n-are nimic împotrivă. Dar el nu bea. Nici nu fumează, dar n-are nimic împotriva celor care o fac. Poate c-ar trebui să vă spun - pentru c-o veţi descoperi, oricum, şi singuri şi n-aş vrea ca cineva să se simtă stânjenit - că, de obicei, la ora asta, domnul Riordan se duce sus să-şi facă rugăciunile şi să mediteze. Face asta de câteva ori pe zi şi nu poţi să simţi decât respect pentru un om cu o credinţă atât de puternică. E foarte evlavios - de fapt, e preot.

– Mă surprinde, spuse van Effen. Se gândi puţin:

– Nu, dacă mă gândesc bine, nu mă surprinde. Pare să i se potrivească foarte bine. Trebuie să spun că, pentru un personaj atât de evlavios, reverendul Riordan a cam dus la pierzanie destule suflete astăzi în Europa.

– Nu trebuie să aveţi o părere proastă despre Riordan şi nici să-l subestimaţi.

Samuelson vorbea foarte serios.

– E un evanghelist, un misionar, animat de un zel înflăcărat. E sincer îngrozit de ceea ce se întâmplă în Irlanda de Nord şi crede că, dacă trebuie făcută vărsare de sânge pentru a aduce pacea în ţinutul ăla agitat, numai aşa se pot petrece lucrurile. Ca să folosesc propriile lui cuvinte, e pregătit să-l combată pe diavol cu armele diavolului.

– Şi dumneata îl ajuţi?

– Normal. Altfel, de ce aş fi aici?

Ar fi fost interesant de aflat tocmai asta, gândi van Effen. Pentru ce altceva se afla Samuelson acolo? Dar nu prea era nici locul, nici momentul să pună o asemenea întrebare. Se căţără pe un scaun de bar şi privi în jur.

Cele două fete vorbeau în şoaptă. Agnelli şi Daniken ocupaseră deja cele două scaune de la celălalt capăt al barului Vasco, care se plimbase în jurul încăperii privind picturile şi ornamentele de cupru şi de aramă de pe pereţi, se îndreptă agale spre bar şi se aşeză lângă Daniken, cu care începu să vorbească răguşit.

– Domnule Samuelson. Vorbise Julie.

– Cred c-o să mă duc în camera mea. Mă cam doare capul. Van Effen rămase aparent nepăsător, bătând darabana cu degetele pe tejgheaua barului. Avea aerul unui om absolut la largul său. În realitate, era foarte

departe de a se simţi astfel. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca vreuna din fete să plece de acolo. Samuelson, care tocmai se aplecase în spatele barului, îi veni, fără să vrea, în ajutor.

– Draga mea Julie.

Dacă n-ar fi fost absolut sigur de ce va urma să spună Samuelson, van Effen simţea că i-ar fi tras un pumn.

– Nici să nu te gândeşti. Avem aici un excelent Tio Pepe. Leac garantat împotriva oricărei migrene. Ai putea să mă lipseşti de compania dumitale?

Era limpede că fetele ar fi fost fericite să facă exact acest lucru, dar era la fel de limpede că li s-a părut prudent să fie de acord cu Samuelson: prizonierii au tendinţa să facă ce le spun temnicerii - aşa că veniră să se caţere, morocănoase, pe scaunele de la bar. Julie chiar lângă fratele ei. Îi aruncă o scurtă privire, care exprima clar părerea ei despre indivizii violenţi care vorbesc cu atâta uşurinţă despre cum trebuie lichidate personajele indezirabile, apoi privi în altă parte. Aproape imediat, îşi întoarse însă din nou privirea. Din fericire, nu prea repede. Ceva tocmai îi atinsese coapsa dreaptă. Se uită la el, se încruntă uşor, apoi privi în jos. Aproape imediat, întoarse din nou capul şi-i spuse ceva la ureche lui Annemarie, tocmai când Samuelson dispăruse din nou sub bar.

Magnific, gândi van Effen, era magnifică. Cel mai bun bărbat din Amsterdam n-ar fi fost destul de bun pentru sora lui, după performanţa asta.

Primi paharul de cherry din mâna lui Samuelson cu un zâmbet politicos, deşi puţin forţat, sorbi delicat din el, îl puse pe tejghea, îşi deschise geanta din poală şi scoase din ea ţigările şi bricheta. *Era* magnifică, gândi van Effen. Aprinse o ţigară, puse tabachera din nou în geantă, dar nu şi bricheta. Şi, în timp ce continua să vorbească liniştită cu Annemarie, în timp ce-i urmărea, fără să aibă aerul, pe bărbaţii de la bar, lăsă să-i cadă mâna, până când o atinse pe a lui van Effen. O cupă mai târziu, bricheta şi biletul împăturit, din care van Effen lăsase să se vadă un colţ printre degete, se afla în siguranţă în geanta ei închisă. Lui van Effen îi venea s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute şi-şi promise să facă asta cu prima ocazie. Până atunci, făcu şi el ce putea: dădu pe gât paharul de borreltje dintr-o înghiţitură. Niciodată nu-i plăcuse prea mult băutura asta, dar, de data asta, i se păru aşa cum trebuie să li se fi părut zeilor nectarul. Samuelson, mereu o gazdă amabilă, se grăbi să-i umple din nou paharul. Van Effen îi mulţumi politicos. Al doilea pahar avu aceeaşi soartă ca şi primul.

*

Julie încuie uşa dormitorului după ea, îşi deschise geanta şi scoase biletul, pe care începu să-l despăturească. Annemarie o privea curioasă:

– Ce ai acolo? Şi de ce-ţi tremură mâinile, Julie?

– Un bileţel de dragoste, pe care tocmai l-am primit de la un amorez, la bar. Ţie nu ţi-ar tremura mâinile, dac-ai fi primit un bileţel de dragoste jos la bar?

Netezi biletul, ca să-l poată citi împreună. Era bătut la maşină, deci era clar că nu era vorba de o notiţă, mâzgălită în ultima clipă. Suna aşa:

> "Scuze pentru ţinută şi pentru felul cum vorbesc, dar vă daţi şi voi seama că nu mă pot arăta pe aici în hainele mele obişnuite şi vorbind cu vocea mea normală. Tânărul impetuos în uniformă de căpitan de armată e Vasco. Înţelegeţi de ce a răguşit subit. S-ar fi putut ca Annemarie să aibă o uşoară tresărire, auzindu-i vocea normală. Agnelli ar fi fost emoţionat de-a binelea. E şi George cu noi. Nu l-am putut aduce aici din prima clipă, pentru că el nu se poate deghiza. Nu puteam risca să vă aruncaţi în braţele lui cu ţipete feminine de fericire. Nu ne cunoaşteţi şi nu vreţi să ne cunoaşteţi. Staţi departe de noi, dar nu supralicitaţi.

Fiţi distante, inaccesibile şi exact atât de politicoase cât e normal să fiţi cu nişte criminali. Nu încercaţi să faceţi nimic inteligent. Nu încercaţi să faceţi nimic. Probabil că bărbaţii nu sunt periculoşi, dar fiţi atente la fete. Sunt agere şi au o viclenie tipic feminină. Distrugeţi biletul ăsta imediat. Vă iubesc pe amândouă."

– Şi semnat, spuse Julie, cu semnătura lui inconfundabilă. Mâinile nu-i erau nici acum prea sigure.

– Ai spus c-o să vină, spuse Annemarie. Vocea ei semăna cu mâinile lui Julie.

– Da, am spus, am spus. Totuşi, nu-l aşteptam atât de repede. Şi-acum ce facem: plângem de fericire?

– În nici un caz. Annemarie se strâmbă:

– Ar fi putut să ne scutească de pasajele referitoare la ţipetele feminine de fericire şi la viclenia tipic feminină.

Privi cum Julie arde biletul deasupra chiuvetei şi împrăştie scrumul:

– Deci ce facem acum?

– Sărbătorim evenimentul.

– La bar?

– Unde, dacă nu?

– Şi-i ignorăm total.

– Total.

CAPITOLUL 9

În hangarul folosit drept garaj era frig şi curent, şi pătrundea ploaia. Probabil că, de mulţi ani, nu mai fusese folosit: înăuntru plutea un miros greu de fin în putrefacţie, deşi nu se vedea nici o urmă de nutreţ. Dar era curat şi destul de bine luminat, aşa încât se putea vedea cum proaspăt vopsitul camion militar dispăruse sub un strat gros de noroi.

Când intră van Effen, George şi O'Brien erau aplecaţi deasupra a ceea ce părea un fel de inventar. George privi peste umărul lui O'Brien şi ridică o sprânceană întrebătoare. Drept răspuns, van Effen aprobă scurt din cap, apoi spuse:

– Văd că lucraţi temeinic.

– Am terminat, spuse George. Cred că nu lipseşte nici un articol.

– Crezi?! zise O'Brien. Ai verificat de-o sută de ori, în lung, în lat şi-n diagonală. N-am văzut în viaţa mea un om atât de meticulos.

Lui Julie şi Annemarie le trebuiseră un timp care păruse neobişnuit de lung înainte de a se retrage.

– Dar chiar c-am învăţat câte ceva despre explozibili. Şi o grămadă de lucruri despre arta de a bea bere.

Stinseră luminile, blocară uşile - George băgând intenţionat cheia în buzunar, pe când spunea ceva despre necesitatea de a semna chitanţele - şi intrară în moară. Julie şi Annemarie stăteau la o masă lângă foc, fiecare cu un pahar de lichior în faţă. Semn sigur, gândi van Effen, că-i citiseră biletul. Constată, aprobator, că amândouă fetele îi priveau cu o curiozitate nedisimulată: ar fi fost, într-adevăr, ciudat să rămâi indiferent atunci când întâlneai pentru prima oară o matahală ca George. În faţa căminului, aşezat la o altă masă, Samuelson tocmai monta un superb radio-transmiţător: atunci când îşi procurau echipamente noi, era clar că FFF-iştii nu mergeau la magazine de mâna a doua.

– Totul e în regulă? întrebă Samuelson.

– Totul e în regulă, zise O'Brien. Cu greu am reuşit să-l opresc pe George să testeze detonanţii cu dinţii. Ai un adevărat arsenal acolo, domnule Samuelson.

– Semnează aici, te rog.

George puse trei exemplare din inventar pe masa din faţa lui Samuelson, care le semnă, confirmând astfel că, într-adevăr, el era şeful. Zâmbi şi i le înapoie lui George, care-i înmână solemn cheia cu care blocase uşa garajului.

– E o plăcere să facă cineva afaceri cu dumneata, George. În ce monedă ai vrea să-ţi plătim?

– Încă n-a sosit momentul plăţii, spuse George. Inventarul e numai o promisiune. Aşteaptă să vezi faptele - să vedem chestiile alea afurisite la lucru.

Samuelson zâmbi din nou:

– Credeam că oamenii de afaceri cer întotdeauna bani gheaţă în momentul livrării.

– Nu *acest* om de afaceri. Fireşte, dacă te hotărăşti să nu le foloseşti, atunci o să-ţi prezint nota de plată. Înţelegi că mărfurile de genul ăsta nu prea pot fi returnate la depozit Sau dacă te hotărăşti să te dispensezi de serviciile noastre.

– Continuu să afirm că e o plăcere, George. Sunt absolut sigur că vom avea nevoie atât de marfa, *cât şi* de serviciile voastre. Ei bine, domnilor, vom asculta…

Se întrerupse, privi spre van Effen şi întrebă:

– Ştii ce-i ăsta, nu-i aşa?

– Un transmiţător. RCA. Marca cea mai bună, cred. Dacă ai chef, poţi să comunici şi cu extratereştrii prin el.

– Pot să comunic cu Amsterdamul, ceea ce e singurul lucru pe care-l doresc. Comunic cu Helmut. Helmut Paderiwski, pe care cred că l-ai cunoscut.

– Da. Chiar mă întrebam unde-o fi.

– Purtătorul nostru de cuvânt în capitală. Tocmai a luat măsuri pentru ca ultimul nostru mesaj să fie făcut public.

Privi pendula:

– Peste exact opt minute. La televiziune şi la radio. Am hotărât să nu ne mai încurcăm cu ziarele. Nu fac pe nebunul când spun că putem transmite orice, oricând avem chef. Cred că vi se va părea un mesaj interesant - sau, mai curând, *nişte* mesaje interesante. Nu crezi c-ar trebui să-i... ăă... prevenim, Romero? Domnul Danilov aici de faţă a spus că-i place să ştie ce se-ntâmplă înainte de a citi în ziare sau de a auzi la radio.

– Dacă e dorinţa dumitale, desigur. Agnelli zâmbea, ca de obicei.

– Dar eu i-aş lăsa să afle de la televizor. Cred c-ar fi interesant să vedem care e reacţia cetăţeanului olandez obişnuit la anunţurile noastre.

– Vom aştepta. Nu contează. Deşi n-aş zice că ei sunt trei cetăţeni olandezi obişnuiţi. Ah! S-a întors echipa de la cumpărături.

Cele două fete pe care van Effen le întâlnise în seara precedentă în camera de dincolo de Voorburgwal intrară, fiecare cu câte un coş de provizii. Erau urmate de un tânăr, care căra cu mare greutate un recipient uriaş.

– Mă bucur că v-aţi întors, spuse Samuelson, binevoitor. A fost o expediţie încununată de succes, din câte văd. Ah! Să fac prezentările. Pe domnul Danilov I-aţi cunoscut, desigur. El e George, el e căpitanul care, din motive necunoscute, e numit "locotenentul". Maria. Kathleen. Pari mirat, domnule Danilov.

– E o grămadă de mâncare.

– Da, aşa e. Dar şi o mulţime de guri de hrănit.

– E cam departe până la Utrecht.

– Utrecht? Dragul meu, ne aprovizionăm de la magazinul din sat. Sunt fericiţi să ne aibă clienţi. Astea sunt avantajele anonimatului.

Râse:

– Romero, vrei să fii atât de bun...?

Romero îl conduse pe van Effen la uşa din faţă, o deschise şi făcu un gest larg. La scară era trasă o furgonetă bleumarin. Pe partea laterală scria mare, cu litere aurii: "Golden Gate Film Productions".

– Ingenios, spuse van Effen.

– Da, nu e prea rău. Nu e un nume atât de răsunător încât să atragă atenţia pe plan naţional, dar e sigur că suntem destul de bine cunoscuţi pe plan local. Suntem aici de vreo lună. Avem o echipă de operatori, care mişună mai mereu prin preajmă. Aici e un loc izolat, iar prezenţa unei echipe de filmare

aduce o pată de culoare în viaţa lor, altfel monotonă. N-avem niciodată probleme când e vorba să angajăm ajutoare la curăţenie sau la bucătărie: plătim foarte bine şi lumea din sat ne respectă.

– V-ar respecta încă şi mai mult dacă ar şti că asta e, probabil, singura zonă din Olanda în afara oricărui pericol de inundare.

– Asta e, asta e.

Agnelli părea de-a dreptul încântat de idee.

– Facem un film de război, nici nu mai e nevoie să spun. De aici, elicopterul. A trebuit să obţinem o aprobare oficială, desigur, dar a fost o simplă formalitate.

– Chiar m-am întrebat cum aţi reuşit. Aveţi o temeritate!

– Am avut doar o idee. Camionul ăsta nou achiziţionat. Îl revopsim şi va putea circula oriunde în perfectă libertate. La un film de război e nevoie de un camion de război. Logic, nu?

– Da. A fost ideea dumitale, desigur?

– Da. Dar de ce "desigur"?

– Am remarcat că ai un talent special să organizezi chestii încâlcite.

*

Crainicul TV, îmbrăcat într-un costum sobru, cu cravată şi cu o expresie gravă, de

rău augur, arăta de parcă se pregătea să rostească un discurs funebru.

– Tocmai am primit ceea ce se numeşte un comunicat interimar de la Londra. Se spune că discuţiile în legătură cu criza olandeză continuă şi că, în mai puţin de o oră, se va da un nou comunicat.

Erau aşteptate noi declaraţii de la această organizaţie teroristă care-şi spune FFF. Aceste declaraţii ne-au parvenit acum circa un sfert de oră. De fapt, nu e vorba de declaraţii, ci de ameninţări cât se poate de grave.

Primul anunţ spune că organizaţia FFF aşteaptă ca, până la miezul nopţii, să se dea un răspuns definitiv şi afirmativ, un răspuns care să garanteze că toate cererile FFF-ului vor fi satisfăcute şi care să fie făcut public până mâine, la orele opt seara. Dacă până la miezul nopţii FFF-ul nu primeşte nici o confirmare în acest sens, barajul Oostelijk-Flevoland va fi aruncat în aer la cinci minute după miezul nopţii. Cetăţenii din Lelystad sunt sfătuiţi să înceapă să-şi ia măsuri de prevedere încă de pe acum. Dacă nu o fac, FFF îşi declină, de pe acum, orice răspundere cu privire la soarta lor.

Cel de al doilea anunţ spune că organizaţia FFF are în dotare o serie de explozive nucleare, pe care nu vor ezita să le folosească, dacă va fi nevoie, pentru a-şi

atinge ţinta. Organizaţia FFF se grăbeşte să asigure populaţia Olandei că aceste explozive nucleare nu sunt de calibrul bombelor cu hidrogen sau al celor atomice. Sunt instrumente tactice de luptă, destinate luptelor aeriene sau de artilerie. Toate sunt de fabricaţie americană, unele - încă secrete. Toate au fost obţinute de la baza NATO din Germania. Această aparatură are numere de serie ştanţate clar pe fiecare piesă, iar forţele armate ale Statelor Unite staţionate în Germania pot confirma că aparatura lipseşte din depozit. Fireşte, dacă doresc să confirme."

A urmat o pauză, în care crainicul s-a întrerupt pentru a primi de la un coleg din studio o foaie de hârtie şi a-i arunca o privire; judecind după expresia panicată a colegului, acesta citise deja mesajul.

Van Effen privi în jurul lui, în încăpere. Era convins că nici un crainic de televiziune nu avusese vreodată un auditoriu atât de fascinat. Faţa lui George şi cea a locotenentului erau lipsite de expresie, dar asta se întâmpla numai pentru că, în anumite împrejurări, cum era cea de faţă, se obişnuiseră să nu lase să li se citească gândurile. Totuşi, ochii lor aveau o fixitate ciudată. Julie şi Annemarie păreau şocate. Kathleen şi Maria zâmbeau, dar erau nişte zâmbete chinuite şi aproape înfricoşate. Fără

îndoială că ştiuseră dinainte ce avea să urmeze, dar tot nu le plăcea să audă vorbindu-se despre asta. Agnelli, O'Brien şi Daniken păreau gânditori, dar nu foarte mulţumiţi. Numai Samuelson, de regulă atât de jovial, părea, cu fiecare clipă, din ce în ce mai fericit. Desigur, continua să zâmbească, dar zâmbetul său era lipsit de căldură: nici nu putea să existe vreo urmă de căldură în zâmbetul unui crocodil flămând, care tocmai descoperise că şi-a lăsat mâncarea nesupravegheată.

– Avem aici, continuă crainicul, încă un mesaj din partea organizaţiei FFF. Spun că sunt pregătiţi în orice moment să pună în funcţiune acest armament, dar consideră că ar fi mult mai convingător dacă ar face o demonstraţie practică pentru a dovedi că sunt, într-adevăr, în posesia acestor arme. În consecinţă, au intenţia de a provoca o explozie în Ilssemeer, la începutul după-amiezii de mâine. Încărcătura va fi de o kilotonă, adică echivalentul a o mie de tone de trinitrotoluen. Este de aşteptat ca explozia să provoace o oarecare tulburare în apă, dar înălţimea probabilă a valului care o va însoţi - desemnat prin termenul tehnic de tsunami - nu poate fi cunoscută cu precizie. Se speră că locuitorii aşezărilor de pe coasta Ilssemeerului nu vor fi deranjaţi prea tare. Deranjaţi!

Crainicul ştirilor aproape că scuipă cuvântul, care, în mod evident, nu era în text; oricum, nu se repeta.

– Demonstraţia a fost amânată pentru după-amiază, pentru ca membrii Consiliului de Miniştri britanic să aibă timp să ia avionul, să se alăture colegilor lor olandezi şi să o urmărească împreună. Timpul şi locul exact vor fi anunţate ulterior. Dispozitivul care va provoca explozia, adaugă comunicatul, a şi fost instalat.

În sfârşit, organizaţia FFF pretinde bani. Aceşti bani, precizează ei, vor fi înapoiaţi. Nu e vorba de un şantaj sau de o răscumpărare; e doar un împrumut temporar pentru a acoperi cheltuielile de luptă. Amănuntele în legătură cu modul de plată vor fi anunţate ulterior, chiar în această seară, pentru a da timp părţilor implicate să ia măsuri cu privire la transferul sumelor. Cererea se ridică la o sută de milioane de guldeni plătibili de către guvern, plus douăzeci de milioane plătibili de către domnul David Joseph Karlmann Meijer, industriaşul din Rotterdam.

Crainicul puse deoparte hârtia:

– Nu mai e nevoie să le amintim telespectatorilor că fiica domnului Meijer, Anne, este ostatica teroriştilor.

Samuelson apăsă pe un buton din faţa lui şi imaginea de pe ecran dispăru.

– Aş vrea, spuse Samuelson cu o voce plângăreaţă, să nu ne mai numească "teroriştii". "Filantropi" e termenul exact. Dar îmi place expresia "cheltuieli de luptă". Anne, draga mea, te rog să stai jos. Ai o nervozitate ieşită din comun.

Annemarie, a cărei nervozitate era, cum e uşor de înţeles, într-adevăr ieşită din comun, se ridicase în picioare, albă la faţă, cu buzele strânse; mâinile i se descleştau şi se încleştau întruna, iar pumnii aveau culoarea fildeşului.

– Monstrule, şopti ea. Eşti un monstru abominabil.

– Aşa crezi, draga mea?

Privi în jurul lui în încăpere, zâmbind. Van Effen se număra printre cei care i-au întors zâmbetul; scena se petrecea cu martori.

– Nu sunt deloc un monstru. Sunt un filantrop. Mă ocup cu redistribuirea echitabilă a bogăţiilor excesive. Şi-apoi, nici măcar nu e vorba de asta. După cum ai auzit, e vorba doar de un împrumut temporar. Ştiu totul despre tatăl tău.

– Asasinule, spuse ea încet.

Acum mâinile îi atârnau inerte de-a lungul trapului.

– Asasinule.

Îi curgeau lacrimile pe obraji, iar Julie se ridicase şi-i pusese un braţ în jurul gâtului.

– Ştii totul despre tatăl meu. Atunci ştii că a făcut două infarcturi anul ăsta. Ştii că de-abia a ieşit din spital, acum patru zile, după ultimul infarct. L-ai ucis.

Vocea îi tremura, ca şi umerii:

– L-ai ucis.

Samuelson nu mai zâmbea. Se încruntă şi spuse:

– N-am ştiut asta. Jur că n-am ştiut.

Aparent fără a-şi lua măcar timp de gândire, întinse mâna spre radio-transmiţător şi apăsă pe un buton. Probabil că i s-a confirmat aproape instantaneu că a intrat în legătură cu cel căutat, pentru că începu să vorbească în microfon, repede şi insistent, evident dând directive, într-o limbă pe care n-o ştia nimeni dintre cei prezenţi, dar pe care, luându-se după câteva cuvinte disparate, George o recunoscu ca fiind idiş. Apoi Samuelson închise transmiţătorul, se ridică, se duse în spatele barului, îşi turnă un coniac - mare - şi-l bău din două-trei înghiţituri. Această scenă a fost urmărită cu oarecare mirare, dar nimeni n-a făcut nici un comentariu.

Van Effen se ridică, la rândul său, se duse în spatele barului şi turnă coniac în pahar. În două pahare. Se duse cu cele două pahare la Anne şi Julie, aşteptă până când văzu că amândouă au gustat din ele, apoi îşi reluă locul.

– Grozavi mai sunteţi când e vorba de doamne aflate la ananghie.

Se uită la Agnelli.

– Mi-au plăcut ameninţările astea.

– Crezi c-au fost ameninţări fără acoperire, domnule Danilov?

Lui Agnelli nu părea să-i displacă să vorbească. Ca şi altora aflaţi în încăpere, probabil că i se părea jenant să nu se uite la Samuelson, care era la al doilea coniac şi nu acorda atenţie nimănui.

– Te asigur că ameninţările erau perfect reale. Şi vor fi puse în practică.

– Deci atât valorează cuvântul dumitale, Agnelli.

– Nu înţeleg.

– Trebuie că ai o memorie îngrozitor de scurtă dacă nu înţelegi. Cu numai câteva ceasuri în urmă, ne-ai promis că cetăţenii olandezi nu vor suferi nici un prejudiciu. Acum îi preveniţi pe toţi locuitorii din Lelystad să-şi ia precauţiile necesare, pentru că barajele vor fi aruncate în aer. Dumnezeule mare, omule, afară e întuneric beznă şi plouă torenţial. Nu vor fi în stare *să vadă* ca să-şi ia măsuri.

– Nu e nevoie să vadă. Nivelul inundaţiei nu va fi mai mare de o jumătate de metru. Am cercetat cu mare atenţie regiunea. Sunt o mulţime de camere la etaj sau în pod, deşi ar putea rămâne şi la parter, dacă nu-i

deranjează că se udă la picioare. Şi sunt o grămadă de bărci. Am verificat şi asta. Mesajul a avut mai ales un scop de intimidare. Sunt sigur că-ţi dai seama de asta.

– Depinde. Unde e bătrâna Conştiinţă Elastică?

– Bătrâna ce?

– Cine, nu ce. Riordan. Preotul care se roagă. Reverendul cu teama de Dumnezeu. De ce n-a stat cu noi să se uite la televizor?

Agnelli zâmbi uşor:

– Consideră televiziunea drept lucrarea Satanei. Din punctul meu de vedere, s-ar putea să aibă chiar dreptate. După cum ai văzut, nu se desparte niciodată de căşti. Mesajul s-a transmis simultan şi la radio.

– Şi chiar aveţi armament nuclear în dotare? Sincer să fiu, mi se pare de necrezut.

– Pot să ţi-l arăt.

– Ei, înseamnă că aşa e. Deci acest om care predica pacea şi bunaînţelegere se pregăteşte să se joace cu explozibili mortali?

– Ai auzit ce ţi-a spus domnul Samuelson adineauri.

Agnelli privi spre bar. Samuelson, continuând să privească în gol, dar părând foarte tensionat pe dinăuntru, avea aerul că şi-a mai turnat un coniac.

– Domnul Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme.

– S-a făcut prea târziu şi cred că nu e momentul să emitem platitudini ipocrite de sorginte religioasă. Cum aţi făcut rost de ele - de armele alea nucleare?

– Ai auzit. NATO. Germania Federală. Mai precis, baze militare ale S.U.A.

– Am auzit asta. N-am întrebat "de unde". Am întrebat "cum".

Van Effen privi, pentru o clipă, în altă parte, apoi din nou spre Agnelli.

– Ştiu. De la FAR. Facţiunea Armatei Roşii.

– Da. Ţi-aş fi spus oricum, dar din moment ce ai ghicit sau ştii - da, aşa e.

– Isuse! Sfântul părinte de la etaj trebuie să aibă, într-adevăr, o conştiinţă originală, contorsionată, cu două feţe şi cu o elasticitate infinită: Facţiunea Armatei Roşii. Şi nu mai departe decât noaptea trecută, dacă e să ne luăm după ziare - corectează-mă, dacă greşesc - îi spunea lui Wieringa, ministrul apărării, că Facţiunea Armatei Roşii a moştenit mantia însângerată a gangsterilor de la Baader-Meinhof de la începutul anilor şaptezeci. Faptul că propriile sale mâini sunt pătate de un roşu aprins nu pare să-l îngrijoreze deloc pe sfinţia-sa. Dumnezeule, ar fi trebuit să mă gândesc imediat la asta. N-au trecut decât câteva săptămâni de când s-a produs spargerea aia reuşită la depozitul de muniţii

al Armatei Statelor Unite de lângă oraşul Hanover. Facţiunea Armatei Roşii şi-a asumat răspunderea, toată lumea i-a crezut, pentru că se ştie că se pricep destul de bine la aşa ceva, iar americanii nu prea ştiu să-şi păzească instalaţiile. Dar nu s-a pomenit nimic de arme nucleare. Ar fi fost în stilul Facţiunii Armatei Roşii să precizeze clar acest lucru. Se presupune că au şi făcut-o, dar Armata Statelor Unite, direct sau prin intermediul guvernului, a reuşit să blocheze această informaţie. Sentimentele antiatomice sunt şi aşa destul de puternice în Germania, chiar şi fără să se ştie că o bandă de tineri terorişti cu creiere de păsărică se plimbă în libertate, cu arme nucleare în servietă.

– Nu e mare scofală c-ai ghicit asta, domnule Danilov. Nu se putea întâmpla decât aşa. Şi aşa s-a şi întâmplat.

– Iar informaţiile voastre provin, desigur, de la aceeaşi sursă ca şi armele nucleare.

– De unde altundeva?

– Joachim şi Joop. Şi ceilalţi doi băieţi cu mutre angelice, care se aflau aici azi după-amiază, la sosirea noastră.

– Cine altcineva?

– Terorişti în timpul liber, cum sunt numiţi în Germania Federală. Lucrează numai noaptea şi în week-end. De când a fost capturat celebrul Christian Klar - împreună cu două prietene: Mohnhaupt şi Schultz cred

că se numeau - şi a fost acuzat de a fi asasinat diferiţi politicieni, avocaţi, bancheri şi industriaşi, Facţiunea Armatei Roşii s-a cam retras în carapace şi se spune că s-a mutat în ţările învecinate. Presupun că era normal, inevitabil, să aleagă Olanda. Probabil că se simt aici ca acasă.

Van Effen se gândi o clipă, apoi zâmbi:

– Pe de o parte, Facţiunea Armatei Roşii, pe de altă parte, şantajul vostru asupra guvernului olandez. Nu ţi se pare minunat, domnule Agnelli, faptul că guvernul olandez e pe cale să plătească Facţiunea Armatei Roşii pentru armele nucleare ce vor fi folosite împotriva poporului olandez?

Agnelli nu avu prilejul să-şi spună părerea, pentru că, tocmai atunci, se auzi bâzâitul transmiţătorului radio. Agnelli ridică receptorul, aprobă scurt, apoi spuse:

– E pentru dumneata, domnule Samuelson. Samuelson se apropie, luă receptorul, ascultă şi spuse:

– Mulţumesc, Helmut, mulţumesc foarte mult. Apoi închise şi se uită la ceas:

– Mai sunt patru minute. Mă duc în camera mea, Romero, dar cobor din nou la cină. La fel şi domnul Riordan. Peste patru minute se va face un anunţ la televiziune. Vă rog să nu-l rataţi.

În drum spre scară, se opri lângă masa lui Annemarie:

– Îmi pare rău, domnişoară Meijer.

Nu-i mai spunea nici "draga mea", nici "Anne".

– N-am ştiut.

Când se dădu anunţul la televiziune, întrerupând o bine aleasă piesă lugubră de Handel, interpretată de Concertgebow, suna aproape exact aşa cum îşi imaginase van Effen.

> "De-acum notoriul grup terorist FFF, citi crainicul, a anunţat că, din motive pe care nu vor să le dea publicităţii, şi-a retras cererea de douăzeci de milioane de guldeni de la domnul David Meijer, începând din acest moment. Domnişoara Anne Meijer va fi eliberată şi redată tatălui său imediat ce împrejurările o vor permite. Suma pe care o cer acum de la guvern a fost mărită, corespunzător, la o sută douăzeci de milioane de guldeni."

Cu excepţia unei mişcări uşoare a capului, care putea să însemne orice, dar probabil că indica o lipsă totală de înţelegere, Annemarie nu reacţionă în nici un fel. Julie zâmbi fericită şi o îmbrăţişă. George puse o mână pe genunchiul lui van Effen şi-l întrebă:

– Ei, prietene, ce părere ai de asta?

– Splendid, spuse van Effen. Absolut splendid. Totuşi puţin nedrept cu surorile de poliţişti. Ar fi trebuit să-i dea şi ei drumul.

*

– Trebuie să recunosc, spuse van Effen, că ne va fi puţin mai greu să-l ucidem, dacă vom avea nenorocul să fim nevoiţi s-o facem. Fireşte, asta dacă prietenul nostru Samuelson a fost mânat exclusiv de principii umanitare. Nu trebuie să-l judecăm greşit pe individ. E posibil să-şi fi amintit de zilele când îşi făcea rugăciunile pe genunchii mamei sale şi să i se fi înmuiat inima. Dar e la fel de posibil să fie un ticălos mult mai calculat decât l-am crezut noi.

– Nu-mi dau seama cum de poţi să spui aşa ceva, zise Vasco.

Se plimbau în sus şi-n jos sub porticul de la intrare. Acum era un frig cumplit, iar vântul luase proporţii neaşteptate Acolo puteau vorbi oarecum nesupravegheaţi - le fusese imposibil s-o facă înăuntru -, dar numai într-o anumită măsură. Deasupra garajului se afla un oberliht, de care era sprijinită, aşa cum era obiceiul în zona aceea, o scară exterioară. Mai devreme văzuseră pe un individ urcând pe scara aceea şi pe un altul coborând. Era aproape sigur că, în spatele oberlihtului, se schimba garda.

Probabil că mai erau şi alte străji, postate în celălalt hangar şi chiar în clădirea morii. Dacă scopul era de a-i împiedica pe cei dinăuntru să iasă sau pe cei din afară să intre era imposibil de ştiut. Tot ce se putea spune e că lucrurile se petreceau cu mare discreţie. În moara de vânt erau folosiţi numai angajaţi civili. Dacă ar fi existat cea mai mică bănuială că echipa de filmare are o gardă - aproape sigur, o strajă înarmată - credibilitatea studiourilor "Golden Gate Film Productions" ar fi avut mult de suferit.

– Nu numai că afirm că s-ar putea să fie un ticălos extrem de şmecher, spuse van Effen. Chiar cred asta. Desigur că a fost mişcător, înduioşător, să ţi se rupă inima, nu alta, să vezi cum un om fundamental bun e copleşit de propria sa bunătate. Ai remarcat termenii comunicatului. Domnişoara Anne Meijer va fi eliberată imediat ce împrejurările vor fi favorabile. Citeşte "împrejurările nu vor fi niciodată favorabile". Dar lumea va şti că bietul om face încercări disperate pentru ca Annemarie să revină în sânul familiei, numai că îi e imposibil să procedeze astfel, fără a-şi periclita propriile planuri şi propria sa suferinţă. Totuşi, el s-a oferit s-o facă. Domnul David Meijer, care presupun că nu şi-a acumulat milioanele sau miliardele, sau ce-o fi având fără să aibă şi uşoare urme de inteligenţă, va înţelege exact

cum stau lucrurile şi va şti că fiica lui continuă să fie un pion, iar Samuelson să conteze pe el pentru a face ce trebuie în ceea ce-l priveşte, adică pentru a-şi folosi în favoarea acestuia influenţa asupra guvernului. Guvernul a cărui decizie contează este, firește, cel britanic. Pe membrii acestuia nu-i poate influenţa. Dar pe cel olandez, da, iar acesta, la rândul său, să-l influenţeze pe cel britanic. Din punctul de vedere al lui Samuelson, asta e aproape la fel de folositor.

Şi-apoi, gândeşte-te la ce s-ar fi întâmplat dacă David Meijer chiar ar fi murit în timp ce fiica lui era încă prizoniera teroriştilor. Puţin probabil, dar nu despre asta e vorba. Opinia publică reprezintă o gamă largă, de la cei slabi de minte, până la romanticii incurabili. Sindromul "morţii de inimă rea" a avut întotdeauna urmări puternice. Firește, unii oameni chiar mor de inimă rea, dar ăsta e un proces care se petrece în câteva luni sau în câţiva ani, nu peste noapte. N-are importanţă. Dacă totuşi ar fi murit, reacţia opiniei publice faţă de Samuelson şi FFF ar fi fost de repulsie şi respingere totală. Ar creşte rezistenţa, opoziţia ar deveni făţişă, iar omul de pe stradă ar spune: "Să-l ia dracu pe asasinul ăsta monstruos, fără inimă şi fără suflet. Nu cedaţi la nici una din pretenţiile lui, la nici una. N-are decât să-şi pună în

practică ameninţările şi-o să vadă el dacă ne pasă". Şi-mi închipui că ăsta e ultimul lucru pe care l-ar dori Samuelson şi compania.

Să revenim la comunicat. Remarcă modul nobil, demn şi altruist în care a refuzat să precizeze motivele care l-au îndemnat să ia această hotărâre. Eu nu ştiam că David Meijer e bolnav de inimă, dar e foarte posibil să fie un fapt de notorietate publică. Dacă nu e, pariez că va fi în curând. Helmut Paderiwski, pe care Samuelson îl numeşte "purtătorul nostru de cuvânt la Amsterdam" va face în aşa fel să împrăştie zvonul. Radioul şi ziarele vor primi mesaje anonime şi discrete arătând că David Meijer e grav bolnav de inimă - adevărul acestei afirmaţii va fi dovedit imediat - şi conţinând unele aluzii la faptul că frumoasa lui fiică, ostatica teroriştilor - ia rugat să-i cruţe viaţa. Pentru ziare, asta e o poveste umană, mişcătoare, care-i va emoţiona pe cititori până-n străfundul inimii. Asezonată cu sosul de rigoare, povestea asta va fi mană cerească pentru Samuelson, pentru că-l va pune într-o lumină ultrafavorabilă, va apărea aproape ca un sfânt. Nu mai contează ce-a făcut sau ce ameninţă să facă, va fi invadat de simpatia tuturor şi astfel pretenţiile sale vor fi mai uşor satisfăcute. Lumea întreagă se dă în vânt după ticăloşii convertiţi, după bandiţii

cu inimă de aur. Să bem în sănătatea lui Robin Hood din Amsterdam.

– Asta cred şi eu, spuse George. Printre calităţile pe care încă nu mi le cunoşti sunt şi câteva crâmpeie de idiş. Nu cine ştie ce, nici măcar cât să mă descurc, doar câteva crâmpeie. Mă întrebam ce nevoie avea să vorbească în idiş cu Paderiwski ăsta din Amsterdam, ce instrucţiuni mirobolante avea să-i transmită. Acum nu mă mai întreb. Totul se leagă.

– În fine, mai intră în joc, desigur, şi veneraţia pe care o au olandezii pentru guldeni. Nici o laudă nu e prea mare, vor spune ei, pentru un om care renunţă la douăzeci de milioane de guldeni - faptul că renunţă la nişte bani pe care nici nu-i are şi pe care, probabil, că nici nu i-ar fi obţinut n-are absolut nici o importanţă - atunci când vede o lacrimă mijind în ochii unei tinere fermecătoare. Se ştie că cele douăzeci de milioane sunt adăugate pe nota de plată a guvernului, dar cui i-a păsat vreodată de faptul că e jefuit un guvern? Tot mai crezi că Samuelson a fost animat de considerente exclusiv umanitare?

– Dacă prezinţi lucrurile astfel, trebuie să recunosc că nu. Probabil că e ce spui tu: un ticălos iscusit şi impostor. Oricum, e bine că m-ai convins. Ce păcat că nu te-au auzit şi celelalte paisprezece milioane de olandezi!

Sunt sigur că ei vor rămâne convinşi de contrariul.

– Nu toţi. Unii n-au nevoie decât de timp şi, încet-încet, vor pricepe. Dar marea majoritate - nu. Şi asta mă îngrozeşte cel mai tare în ceea ce-l priveşte pe Samuelson. Mie mi-a luat un timp bunişor până am analizat toate feţele problemei. Şi eu mă aflu chiar în inima acestei afaceri încurcate. Mintea lui Samuelson funcţionează ca un computer. A gândit totul din mers, în câteva secunde, aparent automat, deşi, fireşte, nu era deloc automat. Individul e genial. Şi e extrem de periculos. Trebuie să fim foarte precauţi când avem de-a face cu el.

– Şi uite aşa, am ajuns, din nou, la diavol, nu? zise George. El e cheia afacerii. Nimeni altcineva nu corespunde! El a spus că Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme. Mă întreb în ce relaţii e Riordan cu Samuelson. Operaţiunea asta trebuie să coste mii de dolari pe zi. Poate chiar zeci de mii. Agnelli n-are, în nici un caz, asemenea sume şi mă îndoiesc că Riordan a câştigat vreo para în viaţa lui.

– Samuelson, fără discuţie. Stăpânul care plăteşte.

– Păcat că nu putem verifica la Interpol.

– Nu ne-ar ajuta la nimic nici dac-am putea. Dacă are inteligenţa superioară pe care i-o bănuiesc eu, înseamnă că Interpolul

nici n-a auzit de el. Interpolul pur şi simplu n-are habar cine sunt criminalii de seamă pe plan mondial. De aceea şi sunt criminali de seamă. S-ar putea să nici nu aibă un trecut criminal. Fac o diferenţă între a avea un trecut criminal şi a avea cazier. Sunt sigur că nu are cazier. Şi, cum spuneam, nici trecut criminal. S-ar putea chiar să fie ceea ce sugera unchiul Arthur: un plutocrat umflat, un tip care-a făcut o avere imensă din afaceri cu petrol, transporturi de mărfuri sau ceva de genul ăsta.

– Atunci am fi auzit şi noi de el.

– Poate c-am auzit de el probabil că sub un alt nume. S-ar putea ca nicăieri să nu existe măcar vreo fotografie de-a lui. Unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume nu s-au lăsat fotografiaţi.

George întrebă:

– Dacă e chiar atât de bogat cât ne închipuim noi, de ce încearcă să mai obţină bani şi din alte surse?

– Spectacol. Sunt convins că Samuelson nici nu vrea bani, nici n-are nevoie de ei. Dar e foarte posibil să-şi fi convins partenerii că i s-au terminat fondurile, iar acum face un circ întreg legat de bani pentru a distrage atenţia de la faptul că banii n-au nici o valoare pentru el şi că e interesat de cu totul altceva. Agnelli nu face nici un secret din faptul că banii îl interesează foarte mult şi s-ar putea

ca Samuelson să fi ales metoda asta pentru a-l face fericit. Are un personal numeros pe care trebuie să-l facă fericit şi toţi sunt profund interesaţi să vadă că Samuelson e preocupat de bani. Pare să aibă nevoie de noi - încă nu ştim exact în ce scop, s-ar putea să ne aflăm aici numai printr-o întâmplare -, dar şi noi avem nevoie de bani. Şi mai mult decât toţi, trebuie să fie fericit Riordan, căci, mai presus de orice, Riordan are nevoie de bani murdari pentru a-şi atinge scopurile sale mizerabile.

– Bani murdari pentru scopuri murdare, spuse George. Personalitate dual㠖 Dihotomie. Trebuie să descoperim ce este ramura asta irlandezo-americană. Ştim că există oameni dornici să vândă heroina pe câţiva saci de aur pentru a ajuta o aşa-numită cauză nobilă. Obtuzitate. Ăsta e cuvântul.

– Ceva de genul ăsta. În termeni medicali, vedere parţială, în loc de vedere globală. Trebuie să acceptăm că e o boală şi s-o tratăm cum ne-om pricepe mai bine.

– Şi cum să tratăm maladia asta? Oare bunul doctor are ceva în cap?

În ciuda grăsimii sale extraordinare, George tremura din cauza vântului năprasnic.

– O reţetă? Un tratament?

– E prea târziu pentru medicamente.

– Chirurgie? N-aş şti nici măcar cum se ţine un scalpel.

– Nici nu trebuie. Ca să folosesc, în continuare, jargonul medical, în momentul de faţă chirurgia e contraindicată.

George îşi drese, delicat, glasul, ceea ce nu era deloc uşor când îţi suflă vântul în faţă:

– Ţi-ai descoperit brusc o grijă exagerată faţă de soarta unor asasini? A unor ucigaşi care se pregătesc să înece Dumnezeu ştie câte şi mai câte mii dintre concetăţenii noştri?

– Nu mă schimb eu chiar aşa uşor, George. Ştiu că se află pe aici, prin preajmă, destui criminali înrăiţi şi destui psihopaţi. Dar ai oare cel mai mic dubiu că am putea să-i ucidem pe Riordan, Samuelson şi Agnelli şi apoi să le salvăm pe fete, fără să păţim nimic?

– *Eu* ştiu c-am putea. Îmi retrag sugestia ridicolă cu privire la inima ta slabă. E mai curând din beton armat.

Privirea lui Vasco nu era tocmai şocată, dar exprima o oarecare nelinişte şi neîncredere.

– Eşti poliţist, domnule locotenent. Ai jurat să aperi legea. Adică să le dai şansa unui proces în regulă şi să pui să-i spânzure a doua zi.

– Sunt propriul meu tribunal şi n-aş ezita să-i împuşc ca pe nişte câini dac-aş crede că

în felul ăsta se rezolvă ceva. Dar nu se rezolvă. Din două motive: unul psihologic, celălalt practic. Motivul psihologic: sunt curios, îmi place să-mi bag nasul, dacă vrei. Nu sunt sigur că ăştia trei sunt criminali obişnuiţi. Nu sunt convins că Romero Agnelli e asasinul nemilos pe care ni-l închipuim noi. Nu seamănă deloc cu cei doi fraţi ai săi pe care i-am pus la păstrare după gratii. Ăia erau nişte sadici înrăiţi de primă clasă. Faptul că nu le-a atins nici cu un deget pe Julie şi pe Annemarie e o dovadă în acest sens. Să-l luăm acum pe Riordan. Nu e un psihopat, ţăcănit, sonat, chiar şi demagog, pe alocuri, dar un demagog de ocazie. Dar un ţăcănit nu e neapărat nebun cu acte-n regulă. Sunt o mulţime de indivizi internaţi la balamuc - nebuni cu certificat, cum se spune - care sunt convinşi că ei sunt singurii oameni normali de pe lume şi că există mult mai mulţi indivizi - cei răspunzători pentru războaie, foamete, boli, genocid, comerţul cu droguri sau cei care vorbesc cu uşurinţă despre anihilarea nucleară, ca să nu mai vorbim de încă vreo câteva fleacuri - care ar trebui să se afle în locul lor. Şi cine-ar putea să-i contrazică?

Şi mai intervine şi factorul demagogic.

– Dema… ce? întrebă Vasco.

– Cei care bat câmpii în mod bombastic. E un cuvânt care s-a demonetizat. Un cuvânt

care se aplică celor de tipul lui Hitler, Mussolini şi altor câtorva duzini de conducători naţionalişti din vremea noastră. Există demagogi buni şi demagogi răi. Iniţial, termenul îi desemna pe cei care se împotriveau legilor în vigoare, de obicei legi proaste. Dacă vrei, Hristos ar fi putut fi considerat un demagog. Recunosc că Riordan nu face parte din Sfânta Treime, dar cred că e un demagog sincer şi cinstit, deşi a fost indus în eroare. Nu cred că e fundamental rău.

– Samuelson e nodul gordian. El e adevărata enigmă. Ştiţi că e englez?

Ambii interlocutori clătinară din cap.

– E englez. Şi bogat. Evident, foarte bogat. Desigur, oamenii bogaţi simt, în general, nevoia de a deveni şi mai bogaţi, dar şi asta are o limită şi cred că Samuelson a atins acea limită. E cât se poate de sănătos şi de echilibrat. În spatele bonomiei şi jovialităţii sale, cred că e un obsedat. Un om urmărit de o idee. Aş vrea să ştiu care e ideea asta? Ce credeţi de Kathleen?

Amândoi se holbară la el, apoi George spuse:

– Aşteptaţi o clipă.

Dispăru în interiorul morii şi reapăru, puţin după aceea, cu trei pahare enorme de coniac:

– Dacă trebuie să continuăm discuţia asta la temperatură siberiană… Ce vrei să spui prin "Kathleen"?

– Exact ce am spus. Cum vi se pare?

– Dar nici n-o cunoaştem, spuse George. O copilă fermecătoare, desigur.

– I-auzi, i-auzi. Tu şi slăbiciunile tale de om între două vârste. Tu ce crezi, Vasco?

– Sunt de acord cu George. N-am văzut niciodată… Se întrerupse:

– Pare bună şi blândă şi…

– O excelentă actriţă? O spioană cu experienţă? Vasco nu răspunse.

– Echivalentul feminin al asasinului zâmbitor cu un cuţit ascuns sub mantie?

– Nu. Vasco era vehement.

– Nu, desigur. În seara asta, când ea urmărea anunţul de la televiziune, tu o urmăreai pe ea. Nu că te condamn. E la fel de demnă de atenţie ca orice altă fată din Olanda. Dar nu de asta te uitai tu la ea. Ştii, Vasco, cred c-ai fi un excelent inspector de poliţie. Fireşte, sub privirea atentă a lui George, pe care sper să îl conving să se lase de meseria lui rău aleasă de patron de restaurant.

– Eu?

George îl privi pe van Effen de parcă unul dintre ei, sau amândoi, şi-ar fi pierdut minţile.

– Tu. Te ratezi. Păstrează La Caracha, desigur. Annelise e cea mai bună bucătăreasă din Amsterdam şi poţi să angajezi oricând vreo doi bătăuşi, de preferinţă foşti deţinuţi, care să-ţi preia urâtul rol de namilă. Dar asta e altă poveste. Ce ţi-au spus ochii ei, Vasco?

– Ochii ei?

Pentru o clipă, Vasco fu deconcertat.

– Ai lui Kathleen. Îi priveai ochii, nu faţa.

– De unde ştii…?

– O combinaţie de abilitate, viclenie, iscusinţă şi experienţă. Exerciţiul e totul. Ce exprimau? Teamă, nefericire?

– Ceva de genul ăsta. Evident nefericită. Nervoasă. Ce e ciudat e că arăta astfel *dinainte* de a se transmite anunţul. Ştia ce urmează sau credea că ştie, sau era convinsă că ştie. Şi nu-i plăcea câtuşi de puţin.

– Încă o persoană tânără în afacerea asta fără voia ei, spuse van Effen.

– Dacă e să vorbim de cei care târăsc şi cei care sunt târâţi, spuse George, o puteţi include şi pe Maria Agnelli în ultima categorie. Mariei noastre îi place tare mult să-şi lingă buzele. Am cunoscut cu toţii oameni care se ling pe buze când sunt într-o stare de anticipare sadică, dar acelora nu le *tremurau* buzele. Ei - da. Teamă nervoasă. Repulsie, dacă vreţi.

– Asta mi-a scăpat, zise van Effen.

– De, omul n-are decât doi ochi, spuse George, logic. Dar nu trebuia să fii un observator prea atent ca să remarci că Samuelson era de-a dreptul fericit pe tot parcursul transmisiei. Deci ce bilanţ avem? Trei persoane care s-au lăsat târâte în povestea asta. Una dintre ele, Samuelson, e şi cea care-i târăşte pe ceilalţi. S-ar zice că Samuelson s-a aruncat cu capul înainte pe un drum ca o muchie de cuţit, ce coboară o pantă muntoasă foarte abruptă. Celelalte două sunt târâte pe drumul ăsta, îngrozite să traverseze prăpastia pe drumurile astea ca o muchie de cuţit.

Vasco spuse cu o voce plângătoare:

– Mergeţi prea repede pentru mine. Le faceţi pe fetele astea să pară relativ inofensive, poate chiar cumsecade. Dar Joachim şi Joop, şi ăilalţi doi cu mutre de îngeraşi, care se află aici la moară - brigada Baader-Meinhof sau Facţiunea Armatei Roşii, ori cum s-o fi chemând - ei bine, ăştia nu sunt cumsecade.

– Ei n-ar fi de acord cu tine, spuse van Effen. Ei se consideră noii Mesia, care s-au dedicat creării unei lumi mai nobile şi mai bune. Numai din cauza nebuniei oarbe a acestei lumi rău întocmite au ajuns ei să recurgă la asasinate şi să folosească arme nucleare strategice.

– Iar fetele alea două sunt asociatele şi aliatele lor, spuse Vasco.

Vorbea cu foarte mare amărăciune.

– Sau îţi bagi mâna în cuibul ăsta de şerpi, care colcăie de omoruri, schilodiri, şantaj, terorism şi jaf şi le scoţi de acolo albe ca laptele?

– Poate puţin înnegrite de funingine. Camuflezi. Puţin constrânse, puţin şantajate, dragoste prost înţeleasă, loialitate prost înţeleasă, un cod deformat al onoarei, un fals sentimentalism, un amestec judicios de adevăr şi de minciuni.

– Cred că vrei să spui că nu şi-au dat seama ce fac, zise George. Dar ăia şi-au dat foarte bine seama ce fac, când au răpit-o pe Julie.

– Nu cred că sunt ei răspunzători. Au sperat, fireşte, să mă descurajeze pe mine, dar ăsta a fost numai un pretext. Romero Agnelli nu s-a gândit niciodată la aşa ceva din proprie iniţiativă. Cât despre a-i face vreun rău surorii mele, v-am mai spus părerea mea că n-ar fi în stare să omoare o muscă. Ordinele au fost date de fraţii săi Giuseppe şi Orlando, acel duo încântător pe care l-am pus la păstrare acum câţiva ani.

– Dar sunt în închisoare. Van Effen oftă:

– Vasco, Vasco. Unele dintre bandele cele mai puternice de răufăcători din lume sunt conduse de şefi aflaţi temporar în închisoare,

ţinuţi la ultrasecret. Palermo, Cagliari, Ajaccio, Marsilia, o jumătate de duzină de oraşe din Statele Unite şi chiar Londra, Amsterdam şi Neapole - aici criminalii sunt atotputernici, cu drepturi depline de viaţă şi de moarte asupra celorlalţi. Toate oraşele astea sunt ţinute sub control de criminali aflaţi în închisoare. Fraţii lui Romero sunt cei care au dat ordin să mi se trimită cărţile alea poştale de ameninţare şi tot ei au ordonat răpirea lui Julie. Dar nu cred că au ceva cu Julie. Nu cred nici măcar că au ceva cu mine. Oricât ar părea de ciudat, de regulă, criminalii condamnaţi nu le poartă pică poliţailor care i-au prins; toate resentimentele lor se îndreaptă împotriva judecătorilor care i-au condamnat. Italia e un exemplu clasic în acest sens.

– Dacă nu au nimic nici cu tine, nici cu Julie, spuse George rar, atunci, cu inteligenţa care mă caracterizează, cred că urmăresc altceva. Şi când te gândeşti că Samuelson a avut neobrăzarea sfruntată să spună că Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme.

– Iar eu am spus că trebuie să ne păzim de el ca de dracu!

– Că tot veni vorba de dracu, spuse Vasco, şi cu tot respectul cuvenit, desigur, despre ce dracu vorbiţi voi acolo?

– Despre diavol, spuse George, sau despre diavoli. Inundarea - sau neinundarea ţării - şi poate chiar o condiţie preliminară a tratatului vor depinde de eliberarea celor doi fraţi ai lui Romero din închisoare. S-ar putea, Doamne fereşte, să ne ceară amnistierea lor totală.

*

A urmat o scurtă pauză, în care timp George s-a întors înlăuntrul morii să mai aducă nişte pahare cu leac contra pneumoniei. Când a revenit, van Effen spuse:

– Ei bine, ajunge cu teoria. Cred că am desluşit totul, cu excepţia motivaţiei ultime a atitudinii lui Samuelson. Nici în privinţa asta nu ne înşelăm - pur şi simplu nu ştim. Acum să trecem la lucruri practice. N-ar trebui să ne ia prea mult timp. Opţiunile noastre sunt limitate şi, în plus, e un frig prea îngrozitor.

Am căzut de acord că nu e momentul să terminăm cu cei trei şefi de aici ai bandiţilor. Mai sunt şi alte motive, neteoretice. S-ar putea ca Samuelson să nu fie numărul unu în toată afacerea asta, deşi eu sunt convins că e. Mai pot fi şi alţii. Samuelson trebuie să aibă pe cineva aproape de Ilssemeer, care să acţioneze afurisita aia de maşinărie nucleară a lor. Au avut şi lipsa de prevedere să ne spună că aici e numai un cartier general

pasager. Probabil că celălalt e cel important şi de acolo intenţionează să dea lovitura finală. Trebuie să-l descoperim, aşa că, pentru moment, trebuie să rămânem asociaţii lor.

Sunt absolut sigur că vor arunca în aer barajele de la nord şi de la sud de Lelystad şi vor inunda zonele de la est şi de la sud de Flevoland la puţină vreme după miezul nopţii, pentru că sunt tot atât de sigur că britanicii au de gând să temporizeze şi nu se vor da bătuţi de la prima ameninţare. Cu puţin noroc, cred că nu vor fi pierderi de vieţi omeneşti. N-am de gând să-mi bat capul să ghicesc ce se va întâmpla cu animalele. Maşinăria nucleară care va exploda în Ilssemeer mâine după-amiază reprezintă o ameninţare mult mai serioasă. Eu presupun că se află în Markerwaard şi, personal, n-aş vrea să mă aflu în apropiere de Marken sau Volkendam când va sări în aer. Valurile pe care le produce sunt nişte chestii periculoase, mai ales când înălţimea lor e imprevizibilă. S-ar putea să se producă lucruri neplăcute chiar şi la Hoorn sau la Amsterdam, deşi mă îndoiesc. La urma urmei, asta e, în primul rând, o demonstraţie pentru guvernul britanic sau cam aşa ceva. Lovitura cea mai mare va veni mai târziu, având în vedere că atunci trebuie să se producă pagubele cele mai mari. Deci data

viitoare sau peste încă o dată. Oricum, ziua. Vasco întrebă:

– De ce ziua?

– Crezi că au elicopterul ăla numai ca să turneze un film inexistent? Au nevoie de el ca să ajungă într-un loc inaccesibil pentru un vehicul terestru. O insulă, poate, deşi pare puţin probabil. Fapt e că e foarte greu ca un elicopter să aterizeze pe timp de furtună, deşi mulţi piloţi de înaltă calificare, care conduc elicoptere de salvare din aer sau de pe mare, o fac în mod obişnuit. Dar să încerci aşa ceva pe timp de furtună, într-o beznă totală şi pe o ploaie torenţială - deci cu vizibilitate zero - e o nebunie sinucigaşă, mai ales dacă din încărcătura ta fac parte şi nişte maşinării nucleare, potenţial greu de controlat. Deci trebuie să fie ziuă.

– Crezi că s-ar putea să mai rămânem aici încă vreo câteva zile? întrebă George.

– Eu presupun că vom pleca de aici mâine în zori. Indivizii vor voi să se instaleze în cartierul lor general, în apropiere de locul acţiunii. Proiectilele acelea sol-sol şi sol-aer au fost dezactivate?

George aprobă din cap.

– Te pricepi la dezactivarea mecanismelor nucleare strategice?

– Nici măcar n-am văzut vreodată o armă nucleară strategică. Dac-aş putea să examinez una cu atenţie sau să văd o

machetă, ei bine, atunci da, poate. Altfel, nu. Ştiu că n-aş simţi nimic, dar nu mor de plăcerea de a fi volatilizat.

– Ei bine, o să le aruncăm o privire mai târziu, la noapte. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Nici măcar nu trebuie să căutăm. Aţi auzit ce-a spus Agnelli: "Pot să vi le arăt chiar acum".

– Asta n-o să le trezească suspiciunea? întrebă George. Faptul că n-am cerut să le vedem imediat. Vor crede că ne-am consultat şi că am pus la cale un plan drăcesc.

– Lasă-i să creadă ce vor şi să fie cât vor de suspicioşi. Noi suntem mai în siguranţă ca într-o biserică. Noi, dragii mei prieteni, suntem indispensabili.

George şi Vasco se uitară unul la altul, apoi la van Effen, dar nu spuseră nimic.

– Dar nici prea isteţi nu suntem. Joop, Joachim sau unul dintre amicii lor psihopaţi de la Facţiunea Armatei Roşii au furat maşinăriile alea nucleare de la dispozitivul de armament NATO al S.U.A. de lângă Metnitz, în noaptea de trei februarie. Dar în aceeaşi noapte s-a mai întâmplat ceva.

– Pe 3 februarie, spuse George. Desigur. Într-adevăr, nu suntem prea isteţi. Asta e noaptea în care depozitul de muniţii de la De Doorns a fost aruncat în aer, dispărând fără urmă. Experţii în explozive ai lui Samuelson au încercat să-şi împrospăteze stocul. Un

crater enorm. Nu-i de mirare că FFF-iştii au avut o nevoie atât de disperată de marfa şi de serviciile noastre.

Probabil că suntem singurii din zonă care ştim să facem să explodeze o petardă. Chiar şi firma Lloyd's din Londra ne-ar da o asigurare pe viaţă.

Vasco spuse:

– O politică de asigurări minunată, aste e sigur. Dar ţi-a trecut prin cap că Joop sau unul dintre asociaţii săi scrântiţi s-ar putea să se priceapă la maşinăriile astea nucleare?

– Mi-a trecut prin cap, spuse van Effen. Deci va trebui să avem grijă de scrântiţi sau de maşinării, nu? Sau *şi* de scrântiţi *şi* de maşinării. Dar înainte de a începe să avem grijă de indiferent ce, vă propun să intrăm, să ne spălăm, să ne pieptănăm, să aflăm cât de minuţios ne-au examinat bagajele, să ascultăm următoarele comunicate mirobolante ale guvernului olandez, ale guvernului britanic sau ale FFF-iştilor, iar apoi să luăm cina în compania jovialelor noastre gazde. E de aşteptat că un om cu resursele lui Samuelson îşi poate permite să ţină un bucătar de mare clasă.

*

Romero Agnelli îi întâmpină la intrare şi-i îmbie imediat cu câte un pahar de jonge jenever.

– Probabil că aveţi nevoie de aşa ceva, după îndelunga şedere afară. E cam frig în seara asta.

– Nu pentru noi, spuse van Effen. Suntem iubitori fanatici de aer curat.

– Credeam că asta e valabil numai pentru englezi. Oricum, sper că v-a priit plimbarea.

– Dacă numeşti plimbare faptul că am umblat în sus şi-n jos pe verandă, atunci, da, ne-a priit.

Van Effen ştia că Agnelli era perfect conştient de faptul că nu părăsiseră nici o clipă veranda.

– Şi, fireşte, aţi avut condiţii pentru o discuţie fără martori. Agnelli zâmbea.

– Ei bine, da. Ne-am cântărit viitorul probabil, despre care nu ştim mai nimic La urma urmei, dumneata şi prietenii dumitale nu sunteţi prea comunicativi. Nu ştim nici pentru ce suntem aici, nici ce servicii se aşteaptă de la noi, nici unde vom merge, nici măcar când plecăm.

– La ultima întrebare pot să-ţi răspund: mâine dimineaţă la opt. Cât despre rest, ei bine, dumneata şi cu mine suntem adepţii principiului minimei informaţii.

– Aşa e, aşa e. Dar un lucru tot trebuie să ştim: unde vom dormi la noapte? Pe podea?

– Doamne-Dumnezeule, nu. Ţineţi cont că nu suntem la Ritz, dar avem tot felul de facilităţi. Veniţi. O să vă arăt. Am şi pus să vi se ducă sus bagajele.

Îi conduse pe o scară în spirală, până la o uşă aflată la capătul unui coridor. Camera de dincolo de uşă era de mărime obişnuită şi avea trei paturi de o persoană. Agnelli arătă spre o uşă la celălalt capăt al camerei:

– Baia. N-are cadă de marmură, n-are robinete de aur, dar e destul de funcţională.

Se uită la ceas.

– Cina e peste douăzeci de minute.

Plecă, continuând să zâmbească.

Van Effen şi George se aşezară pe paturi, vorbind despre fleacuri, în timp ce Vasco privea în jur. Vasco era specialist în acest tip special de privire împrejur: foarte meticulos, foarte atent. După câteva minute, spuse:

– Nu sunt microfoane.

George îşi aburcă pe genunchi valiza lui de mărime medie. Era una din acele valize fantezii cu cifru, câte o combinaţie de patru cifre la fiecare încuietoare, în total - opt. George o scrută atent.

– Combinaţiile sunt ca înainte? întrebă van Effen.

– Ca înainte. Dar nu sunt neatinse. Văd nişte zgârieturi foarte discrete. Valiza asta e nou-nouţă. N-a mai fost folosită niciodată. În mod normal, n-aş fi purtat acest simbol al

novicilor în meserie, dar Annelise mi-a făcut-o cadou de ziua mea şi n-ar fi fost deloc frumos să plec de acasă fără ea. A fost deschisă şi închisă la loc într-un timp foarte scurt. Nu cunosc nici un spărgător de seifuri din Olanda care-ar fi putut face asta. Orice spărgător care se respectă poate să deschidă un seif convenţional. Dar nu pe ăsta.

Van Effen spuse:

– Pariez că O'Brien ar putea să deschidă beciurile băncii Amsterdam-Rotterdam cu o agrafă.

– N-am nici o îndoială.

George formă combinaţia de cifru şi deschise valiza.

– E un personaj foarte ordonat. Totul e exact aşa cum a fost, fireşte, cu micile deranjamente provocate de transport.

– A ta, Vasco? Vasco îşi descuie valiza.

– Neatinsă. Încărcăturile de rezervă ale pistolului Smith & Wesson sunt la locul lor.

– Normal.

Van Effen îşi deschise propria valiză - nu fusese nici măcar încuiată -, scoase din ea un sac de toaletă destul de şifonat şi extrase de acolo un spray de culoarea stacojie cu capac cromat. Pe recipient scria Yves Saint-Laurent-Pour Homme-Mousse-Raser. De fapt, spray-ul nu conţinea spumă de ras.

– Ei bine, spuse George, nimeni nu s-a atins de chestia asta şi nici nu l-a mirosit.

– Evident.

Van Effen puse spray-ul la loc.

– Dac-ar fi făcut-o, ar mai fi încă aici. Culcaţi pe covor. Mă îndoiesc că mi-au deschis măcar sacul de toaletă. Probabil s-au gândit că, dacă avem ceva de ascuns, trebuie să fie în sacul antifurt al lui George.

Scoase o mică tabletă de săpun din sacul de toaletă şi i-o înmână lui Vasco:

– Ştii ce să faci cu asta.

– Igiena e totul.

Vasco se duse la baie, în timp ce van Effen şi George traversară camera până la fereastra de la picioarele patului, pe care o deschiseră. Din câte-şi puteau da seama în întuneric, se aflau cam la cincisprezece picioare deasupra curţii pietruite, o curte aproape total cufundată în beznă.

– Foarte satisfăcător, George, nu crezi?

– Foarte. Mai întâi, ar trebui să faci un ocol cam lung ca să rămâi în întuneric atunci când te duci în spatele hangarului. Şi te-ai gândit că terenul s-ar putea să fie minat, ca o măsură de precauţie împotriva curiozităţii personalului de serviciu? Ştii, tipul ăla oribil de mine care sar la o înălţime de trei picioare în aer înainte de a exploda.

– George, tot personalul de serviciu de aici vine din satul vecin. Dacă, să zicem, o fată de la spălătorie ar fi tăiată în două, ca urmare a unui accident oarecare…

– Ai dreptate. Nu se poate. Dar dacă ar fi să dai peste un FFF- ist de patrulă afară…

– Oricine ar patrula pe o noapte ca asta ar trebui să fie debil mintal. Furtună, ploaie cu băşici, frig năprasnic, tunete şi fulgere de aşteptat în orice clipă…

– Dar…

– N-am de gând să dau peste nimeni Pentru că s-ar putea să dea cineva peste mine. Trebuie să mă port cu mănuşi de catifea. Dar văd că Vasco nu se grăbeşte deloc.

Se duseră la uşa de la baie, încercară s-o deschidă şi constatară că e încuiată. Van Effen făcu să scârţâie clanţa.

– Stingeţi lumina din cameră, zise Vasco.

Făcură ce le-a spus. Vasco deschise uşa de la baie, care era într-o beznă totală.

– Scuzaţi-mă, domnilor, dar n-am vrut ca acela care mă urmăreşte din umbră să ştie că, la rândul său, e urmărit din umbră. Mai ales că, vă rog să notaţi, urmăritorul nostru nici nu prea e în umbră.

Fereastra băii se afla, de fapt, chiar în faţa uşii care ducea la mansarda hambarului, la parterul căruia era parcat camionul armatei. Individul din pragul uşii nu făcea cine ştie ce efort să-şi ascundă prezenţa, iar de pe veranda morii se proiecta în curte o lumină puternică.

– Nu mi se pare că stă de strajă împotriva a ceva anume, spuse van Effen. E lipsit de entuziasm. Nu-l condamn. Trebuie să i se pară un exerciţiu cam inutil pe o noapte ca asta.

– Şi se cam congelează, spuse George.

– Îşi generează propria căldură, spuse Vasco. Aşteptaţi! N-au avut mult de aşteptat. După mai puţin de zece minute, paznicul a întins mâna undeva în spate, a dus la gură o sticlă şi a sorbit din ea o gură bună.

– Nu e apă minerală, asta e clar, spuse van Effen. Hai să intrăm. Închiseră uşa de la baie după ei şi aprinseră lumina din dormitor. Vasco îi întinse lui van Effen un mic obiect metalic îmbrăcat într-o folie de plastic. Van Effen îl puse în buzunar.

– Am îmbinat la loc cele două bucăţi de săpun şi le-am lăsat în apă fierbinte, spuse Vasco. În curând se vor lipi la loc. Am o idee. Imediat după ce am intrat în baie, am văzut un tip traversând curtea şi ducându-se spre hambar. Atunci am stins lumina. Tipul a dispărut în spatele hangarului, ştiţi, spre scările exterioare şi apoi i s-a alăturat celui din uşa mansardei. Schimbarea gărzii, ca să spun aşa. Asta s-a petrecut la şapte fix. Mi-a trecut prin cap că n-ar strica dacă m-ar durea atât de tare în gât încât să-mi fie imposibil să vin cu voi la cină. S-ar putea să

nu ne strice să aflăm la ce intervale se schimbă garda.

– Sigur că nu ne-ar strica, spuse van Effen. E o idee excelentă, Vasco. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Îţi garantez că vei fi avansat - fireşte, dacă supravieţuim. Sunt sigur că Samuelson va regreta imens absenţa ta. Probabil că va insista să-ţi mai trimită un grog.

– Ai grijă să fie unul mare, te rog. Mă simt foarte slăbit.

– Domnule Danilov. George.

Pe când van Effen şi George coborau scările în camera de zi, Samuelson se apropie să-i întâmpine, radiind de parc-ar fi fost prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult.

– Aţi sosit tocmai la timp ca să vedeţi următoarea transmisie TV. Apoi cinăm. Dar unde e impetuosul nostru tânăr locotenent?

– Tânărul nostru locotenent nu se simte deloc impetuos. Starea laringelui i s-a înrăutăţit. Gripă, cred.

Samuelson plescăi din limbă şi clătină din cap.

– Afurisita asta de gripă face ravagii în ultimul timp. Vremea asta îngrozitoare. E extrem de important ca locotenentul să se simtă bine mâine. Herta?

Se adresă unei tinere cu părul de culoarea inului, care punea masa pentru cină.

– Un grog. Tare. Du-l sus, în camera locotenentului. Ce păcat, ce păcat. Ah!

Agnelli tocmai dăduse televizorul mai tare şi o formaţie rock, care, din fericire, cântase până atunci pe muteşte, dispăru de pe ecran, înlocuită de crainicul obişnuit, arătând, dacă aşa ceva era posibil, încă şi mai lugubru şi funebru decât data trecută.

– Referitor la ameninţările pe care le face la adresa ţării noastre grupul neidentificat care-şi spune FFF, Ministerul Apărării tocmai a dat un comunicat. Guvernul britanic şi guvernul nostru sunt în contact permanent, dar, deocamdată, nu poate fi anunţat rezultatul negocierilor, pentru că acesta depinde de tratativele duse între Whitehall şi Stormont. Stormont e sediul parlamentului şi al organismului de guvernare din Irlanda de Nord; după Olanda, această ţară este, fireşte, cel mai direct interesată de rezultatul acestor negocieri. Trebuie precizat că Whitehall-ul se află într-o situaţie foarte dificilă şi foarte specială. Ulster, adică Irlanda de Nord, deşi face parte integrantă din Marea Britanie, îşi păstrează un oarecare grad de autonomie în ceea ce priveşte hotărârile referitoare la propriul său viitor. Telespectatorii vor fi informaţi imediat ce vom avea ştiri proaspete.

FFF ne-a anunţat că vor da un nou comunicat după această emisiune. Acesta vă va fi transmis la orele opt seara.

În această situaţie, ultimele informaţii de la institutul meteorologic sunt semnificative. Vântul, ce se îndreaptă spre nord, e de gradul nouă şi se înteţeşte. O ploaie torenţială cade în cea mai mare parte a Scandinaviei şi are cea mai mare intensitate în Olanda. Este de aşteptat ca Marea Nordului să ajungă la nivelul cel mai înalt din ultimul sfert de secol în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

Crainicul dispăru din imagine, iar Agnelli închise televizorul.

– Vai, vai, zise Samuelson. Situaţia pare, într-adevăr, să se înrăutăţească. Sau să se îmbunătăţească. Totul depinde de perspectivă.

Făcu un gest spre bar:

– Romero, ai grijă ca prietenii noştri să nu fie neglijaţi. Scuzaţi-mă, doamnelor şi domnilor. Mă întorc imediat.

Dispăru pe scări în sus.

În timp ce fraţii Agnelli erau ocupaţi în spatele barului, van Effen se plimba fără ţintă prin încăpere, părând să admire tablourile şi obiectele din bronz şi din aramă care împodobeau pereţii. Examină cu atenţie, dar foarte rapid, telefonul. Numărul fusese acoperit cu grijă cu un strat gros de tuş, ceea

ce nu-l surprinse, nici nu-l preocupă pe van Effen. Era aproape sigur c-ar fi putut, mai târziu, în timpul nopţii, să comunice acel număr de telefon sediului central al poliţiei din Marnixstraat, Amsterdam, ceea ce ar permis poliţiei să stabilească cu precizie locul unde se afla moara de vânt, dar nu era în intenţia lui s-o facă. Răspunsul la maşinaţiile FFF-ului se afla în altă parte. Era de presupus că Samuelson, pentru motive cunoscute numai de el, se dusese sus şi folosea un alt telefon pentru a transmite textul următorului comunicat al FFF- ului.

Cina din seara aceea a fost destul de ciudată. Nu din cauza mâncării. Evident, la moară nu se afla un bucătar de mare clasă. Luaţi în masă, olandezii nu au gusturi culinare rafinate. Un bucătar sau o gospodină olandeză tradiţională consideră o chestiune de mândrie şi onoare personală şi 0 insultă la adresa oaspeţilor dacă vreo părticică din farfurie rămâne neacoperită de mormanul cu mâncare. Mâncarea era destul de comestibilă, dar Michelin n-ar fi cinat acolo a doua oară.

Ciudăţenia consta în comportamentul contrastant al comesenilor. Samuelson şi Romero Agnelli, van Effen şi George discutau, întruna, expansiv şi jovial. Daniken mai spunea, din când în când, câte ceva, dar era limpede că nu e mare amator de

conversaţie. Reverendul Riordan, cu excepţia faptului că a rostit o binecuvântare lungă şi - dată fiind situaţia - ipocrită, înainte de masă, a rămas grav, gânditor şi total tăcut în timpul cinei. Riordan, gândi van Effen, dacă nu e cu totul deranjat sau dement, era complet detaşat de realitate şi pradă a unei naivităţi incredibile. Şi Leonardo a rămas tăcut. Şi el se gândea, dar numai la stomacul său; era teribil de gurmand, având în vedere dimensiunile sale reduse. Fetele vorbeau numai când erau întrebate, zâmbeau arareori, în cea mai mare parte părând de-a dreptul demoralizate.

La un moment dat, van Effen îi spuse lui Romero Agnelli:

– Dar unde e prietenul nostru O'Brien în noaptea asta? Sper că nu zace şi el de febră.

– O'Brien e sănătos tun. E în altă parte. Van Effen spuse doar:

– Ah! Samuelson zâmbi:

– Eşti, într-adevăr, un om cu o remarcabilă lipsă de curiozitate, domnule Danilov.

– Ar ajuta la ceva dacă aş şti unde e şi ce face?

– Nu. Romero mi-a vorbit în repetate rânduri despre principiul minimei informaţii, pe care-l aplici dumneata. Sunt absolut de aceeaşi părere.

Se uită la ceas:

– Romero, mai e doar un minut până la ora opt.

Era acelaşi crainic. Arăta de parcă tocmai ar fi aflat că îi murise toată familia într-un accident de avion:

– Am primit ultimul comunicat din partea organizaţiei FFF.

Nu avea deloc vocea unui crainic de ştiri; intona cuvintele ca un preot care rosteşte un necrolog.

– E foarte scurt şi sună în felul următor:

Nu avem nici o încredere în afirmaţia Ministerului Apărării. Credem că guvernul olandez şi cel britanic încearcă să tragă de timp sau nu are încredere în ameninţările noastre. Barajele de la nord şi de la sud de Lelystad vor fi fisurate la câteva minute după miezul nopţii. Maşinăria nucleară din Ilsselmeer va provoca o explozie mâine, la orele două după-amiază. Vă rugăm să credeţi că aceste două incidente pot fi considerate ca nişte simple fleacuri, comparativ cu dezastrul care va face să se scufunde întreaga Olandă la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la explozia nucleară. Acesta este sfârşitul comunicatului.

Am mai primit o declaraţie din partea Ministerului Apărării. Se precizează că membrii guvernului nu au nici un comentariu de făcut la acest ultim comunicat, având în

vedere că nu au cum să prevadă modul iraţional în care lucrează minţile teroriştilor.

Samuelson plescăi din limbă şi clătină trist din cap.

– Se mai spune că membrii guvernului sunt gata să creadă că teroriştii sunt destul de dementi încât să-şi ducă la îndeplinire ameninţările nebuneşti - noi plescăieli din limbă şi clătinări din cap din partea lui Samuelson - şi nu pot face mai mult decât să avertizeze autorităţile locale să ia toate măsurile de protecţie posibile.

Experţii olandezi şi specialiştii britanici în armament nuclear au căzut de acord în legătură cu rezultatele probabile ale unei asemenea explozii nucleare. Se presupune că aceasta se va produce la Markerwaard. Dacă aparatul e instalat în centrul sau în apropierea centrului Markerwaardului, tsunami - valul rezultat ca urmare a exploziei - care va ajunge la ţărmuri ar trebui să fie de proporţii reduse: în medie, între şaizeci şi şaptezeci centimetri. Dacă instrumentul e plasat mai aproape de ţărm, valul ar putea fi de câteva ori mai înalt, iar rezultatele locale ar putea fi dezastruoase.

Naţiunea va fi informată imediat cu privire la orice noi schimbări care pot surveni.

Agnelli închise televizorul. Samuelson, pe jumătate zâmbitor, îl privi pe van Effen şi spuse:

– Sesizez oare o umbră de încruntare pe faţa dumitale, domnule Danilov?

Van Effen nu răspunse.

– Romero mi-a spus că poţi să reacţionezi excesiv de violent la orice ameninţare privind viaţa concetăţenilor dumitale sau, mai exact, la viaţa cetăţenilor patriei dumitale adoptive. Romero e de părere că dumneata şi prietenii dumitale sunteţi oameni extrem de periculoşi. Sunt de acord cu el. Presupun că eşti înarmat până-n dinţi. Van Effen îşi descheie haina, pentru a dovedi că nu poartă pistolul Smith & Wesson, apoi se întoarse spre Agnelli, aşezat lângă el, îşi încrucişă picioarele şi-şi ridică manşeta dreaptă de la pantalon, ca să arate că nu poartă nici pistolul liliputan.

– Nu consider că armele de foc fac parte din ţinuta obligatorie pentru cină. Crezi c-aş fi atât de nebun încât să mă apuc să trag cu pistolul în prezenţa a patru frumoase domnişoare? În prezenţa oricărei doamne, dacă e s-o luăm aşa?

– Nu. A fost greşeala mea. Maşinăria nucleară *este* instalată în Markerwaard, dar e plasată fix în centru. Mă crezi?

– Dac-aş avea mintea dumitale atât de bănuitoare, ţi-aş răspunde c-o să aştept până

mâine după-amiază la două şi cinci ca să aflu. Întâmplător, te cred. Acum, domnule Samuelson, ştii că, în mod normal, nu-mi bag nasul în treburile altora, dar trebuie să mărturisesc că nutresc un vag interes cu privire la maşinăriile astea nucleare. Prietenii mei şi cu mine suntem cunoscuţi ca experţi în explozibili, dar nu ne pricepem deloc la maşinării nucleare. N-am recunoaşte o chestie din asta, nici dac-am vedea-o, ce să mai spunem despre felul cum se încarcă, se activează şi se dezactivează. Ştim totuşi că sunt nişte chestii urâte, zornăitoare şi imprevizibile. Ştiu că aveţi câteva exemplare pe-aici pe undeva, deşi nu ştiu câte. Ceea ce ştiu însă cu precizie e că ţin cât se poate de mult la propria-mi piele. Presupun c-o să le transportaţi în altă parte; aici nu vă sunt de nici un folos. Nu ţin câtuşi de puţin să mă îmbarc în vreun mijloc de transport, oricare-ar fi el, destinat să ducă de aici chestiile astea, indiferent unde. Samuelson zâmbi:

– Domnul Daniken aici de faţă e absolut de aceeaşi părere.

– Ce-are a face domnul Daniken cu toate astea?

– Domnul Daniken e pilotul elicopterului nostru. Nu vrea să transporte lucrurile astea.

– N-am refuzat s-o fac, domnule Samuelson, spuse Daniken. Am spus c-aş face-o absolut împotriva voinţei mele din

cauza riscului mare pe care îl implică acţiunea. Sunt de acord cu domnul Danilov. Nu ştiu cât de nesigure sunt chestiile astea afurisite sau ce doză de temperament au. Condiţiile de zbor sunt atroce, absolut la limită. Dacă se va produce un curent vertical sau nişte rafale de vânt în serie, putem fi aruncaţi cu o sută de picioare în sus sau în jos în două secunde. S-ar putea să avem dificultăţi la aterizare, să aterizăm forţat sau, Doamne fereşte, să ne prăbuşim pur şi simplu.

– Şi dumneata şi domnul Danilov puteţi să vă liniştiţi. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme, dar ne-am hotărât de-abia înaintea cinei. Nu le trimitem cu elicopterul. Ne-am hotărât să folosim camionul militar, cu care domnul Danilov şi prietenii săi au avut prevederea să ne înzestreze. Maşinăriile alea sunt destul de mici şi pot fi ascunse cu uşurinţă în câteva recipiente care arată ca nişte rezervoare de benzină supradimensionate. Le vor însoţi trei oameni îmbrăcaţi în uniformă. Ylvisaker ca locotenent-colonel, iar ceilalţi…

– De unde v-aţi procurat uniformele? întrebă van Effen.

– Ţi-am mai spus, răspunse Samuelson, răbdător. Facem un film de război. Toţi ceilalţi mergem cu elicopterul.

– Probabil că e un elicopter încăpător.

– Am spus că e un film de război. Deci un elicopter de luptă. Sfârşitul războiului din Vietnam i-a prins pe americani pe nepregătite. Aveau o supra-producţie de elicoptere de luptă. Le-au vândut pe nimic. De tip vechi, dar perfect folosibile. Armamentul fusese scos din ele, desigur, dar noi am comandat mulaje. Propun să ne mutăm pe scaune mai confortabile, ca să bem coniacul, lichiorul sau ce vrea fiecare. Van Effen spuse:

– Dacă mă scuzaţi o clipă, aş vrea să văd ce mai face locotenentul.

– Transmite-i urările mele de sănătate, spuse Samuelson. Cred că s-ar bucura dacă i-ai mai duce un grog.

– Mulţumesc. Sunt sigur că s-ar bucura. Fireşte, dacă n-a adormit.

*

Vasco nu dormea. Se aşezase confortabil într-un mic fotoliu pe care-l adusese în baie şi folosea lanterna-stilou, care era un accesoriu indispensabil al echipamentului său de călătorie. Van Effen îi întinse paharul:

– Cu complimentele domnului Samuelson, spuse el.

– Foarte politicos din partea lui. Ei bine, e opt şi douăzeci fix şi acelaşi personaj stă încă de pază. Judecind după cât de des a folosit

sticla, trebuie să fie pe jumătate afumat. După cum vezi, ca şi mine, a găsit un fotoliu. Mă surprinde că încă n-a căzut din el. Oricum, o să rămân de pază până se schimbă garda. Grogul mă va ajuta să suport lungile ore de veghe ale nopţii.

Van Effen îi făcu un scurt rezumat al declaraţiei Ministerului Apărării şi al răspunsului FFF-ului, îi promise că el şi cu George se vor întoarce în cameră pe la nouă şi plecă.

*

Când se întoarse în camera de zi constată că grupul aşezat în fotolii se împuţinase considerabil.

– Se pare că locotenentului i-a priit primul grog. Nu mai e chiar atât de răguşit. Foarte somnoros, dar nu într-atât încât să nu atace cel de-al doilea grog. Transmite mulţumiri. Dar, vai de mine, fermecătoarele domnişoare au plecat. Ruşine. Însă nu mă miră. Nu păreau nici prea vesele, nici prea vioaie în seara asta.

– Au spus că sunt obosite, zise Samuelson.

Van Effen ştia că Julie *nu* era obosită. Dar ştia că zborul îi făcea rău şi numai ideea că va călători cu elicopterul - nu pusese

niciodată piciorul într-un elicopter - trebuie să i se fi părut un coşmar.

– Dar ce-au făcut ca să fie obosite?

– Nimic. Sunt pur şi simplu emoţionate şi nervoase.

– Întocmai ca George şi ca mine. Samuelson îl studie detaşat.

– Mă îndoiesc că dumneata şi masivul dumitale prieten aţi fost vreodată în viaţă emoţionaţi şi nervoşi.

– Totul are un început. Şi unde e sfântul părinte?

– Ştii că reverendul nu bea. Dar nu din cauza asta lipseşte. În fiecare seară, înainte de culcare, petrece o oră în meditaţie şi rugăciune.

Van Effen spuse, sumbru:

– Să sperăm că pomeneşte în rugăciunile lui şi sufletele victimelor jucăriilor sale nucleare.

Tăcerea care urmă - şi de care van Effen păru să nu-şi dea deloc seama - a fost cel puţin stânjenitoare dacă nu chiar şi mai rău. Într-o încercare evidentă de a rupe tăcerea, Romero spuse în grabă:

– Apropo de jucăriile alea nucleare, cum le numeşti dumneata, ţi-am spus mai devreme că pot să ţi le arăt. Ca expert în explozibili, m-am gândit că s-ar putea să te intereseze…

– Nu pe mine.

Van Effen dădu, indiferent, din mână.

– Acelaşi vechi principiu: minima informaţie şi la ce mi-ar folosi dacă le-aş vedea?

A fost conştient de uşoara încruntare de-o clipă a lui George, dar a ştiut că nimeni altcineva n-o remarcase. Van Effen făcu o pauză, de parcă tocmai îi venise o idee, apoi spuse:

– Cineva trebuie să se priceapă să acţioneze maşinăriile alea nucleare. Să nu-mi spui că Joop şi amicii săi psihopaţi.

– E vorba, într-adevăr, cum spui dumneata dispreţuitor, de Joop şi amicii săi psihopaţi.

Cuvintele exprimau o mustrare; tonul însă - nu. N-aveai nevoie de telepatie ca să-ţi dai seama că Samuelson împărtăşea părerea lui van Effen despre Facţiunea Armatei Roşii:

– La Metnitz când au pus mâna pe maşinăriile astea, au obţinut şi copii după instrucţiunile de folosire. Altfel, jucăriile ar fi fost perfect inutile.

– Aminteşte-mi să nu mă aflu pe o rază de cinci kilometri distanţă de Joop şi compania când vor pune mâna pe oricare din maşinăriile astea. Mi-a ghicit odată o ţigancă în palmă că am linia vieţii foarte lungă, dar poate că s-a înşelat. Cum va fi făcută să explodeze maşinăria aia din Markerwaard?

– Printr-un mecanism cu acţiune întârziată.

– Şi celelalte două?

– Vor fi acţionate prin radio.

– Doamne, ai milă de noi. Nici la zece kilometri distanţă n-aş vrea să mă aflu.

– N-ai încredere în ei?

– Nici dac-ar fi vorba de un foc de artificii, n-aş avea încredere în Joop şi prietenii săi. Sunt fanatici, iar fanaticii au mintea dezechilibrată. Probabil că nici mâinile nu le au prea sigure. Nu, n-am încredere în ei. Şi-mi închipui că nici dumneata n-ai.

– Şi tot n-ai vrea să vezi maşinăriile alea?

– Sper că nu eşti atât de nebun încât să le ţii în moară.

– Sunt la un kilometru de aici într-o pivniţă subterană sigură.

– N-am nici o intenţie să ies pe vijelia asta. Şi deşi s-ar putea să nu fii nebun, tot cred c-ai comis o gravă eroare de judecată. Ca să acţionezi un mecanism prin radio, nu trebuie să ai mintea lui Einstein, dar s-ar putea să pună probleme şi să fie nevoie de specialişti. Joop şi banda lui de experţi de încredere n-au aruncat niciodată ceva în aer.

– Şi cum ţi-ai dat seama de asta?

– Asta e o întrebare simplistă. De ce-a trebuit să apelaţi la mine pentru chestia de la palat?

– Aşa e, adevărat. Oare scrupulele şi dorinţa de a nu ieşi pe timp de vijelie te-ar împiedica să arunci o privire asupra instrucţiunilor de folosire? Le avem în camera asta.

Van Effen se uită la el, apoi se uită în altă parte. La televizor apăreau membrii unui cvartet, îmbrăcaţi ca nişte fantome, care se presupunea că tocmai cântă. Din fericire, în linişte, căci volumul fusese redus la minimum. Era de presupus că Samuelson şi prietenii săi aşteaptă un nou buletin de ştiri. Van Effen se uită din nou la Samuelson.

– Scrupule. Te gândeşti, desigur, că ar trebui să vă facem noi treaba - treaba voastră murdară - în loc s-o facă amatorii ăia ţicniţi. Ştii ce s-ar întâmpla dacă exploziile alea ar provoca moartea unor cetăţeni?

– Da. Ai avea grijă să mă duc şi eu după cei dispăruţi. Asta nu mi-ar plăcea deloc.

– Să vedem planurile.

Romero Agnelli dădu la iveală două hârtii şi-i dădu una lui van Effen şi alta lui George. George vorbi cel dintâi şi după numai câteva clipe:

– Asta nu e o maşinărie de o jumătate de kilogram. Poate fi folosită numai pentru echivalentul a cincizeci de tone de trinitrotoluen.

Zâmbetul lui Samuelson deveni atoateştiutor:

– M-aş fi mulţumit şi cu echivalentul a zece tone. Dar e folositor să exagerezi potenţialul de teroare, nu crezi?

George nu spuse ce crede. După mai puţin de un minut ridică privirea de pe hârtie şi vorbi din nou: Nu sunt prea complicate şi sunt foarte exacte. Dar există două impedimente. Primul e că Joop vorbeşte prost englezeşte, iar oamenii care au dificultăţi când e vorba să folosească formele simple ale unei limbi sunt, de obicei, cazuri disperate când e vorba să scrie sau să citească în limba aceea. Al doilea impediment e jargonul.

– Jargonul?

– Termenii tehnici, spuse van Effen. Pentru Joop, sunt ca şi cum ar fi în sanscrită.

– Ei bine?

Van Effen îi înapoie hârtia lui Agnelli:

– Va trebui să ne mai gândim şi să mai vorbim despre asta.

Samuelson încercă, fără prea mare succes, să-şi ascundă zâmbetul. Era zâmbetul unui om conştient că a câştigat un punct. Timp de un minut sau două, rămaseră cu toţii într-o tăcere aparent - şi comparativ - relaxată, sorbindu-şi coniacul. Apoi cântăreţii, dacă asta erau, dispărură încet de pe ecran, înlocuiţi de figura de acum familiară a crainicului de tragedie.

– Guvernul tocmai a anunţat că a mai primit două cereri de la FFF. Cea dintâi priveşte suma de o sută douăzeci de milioane de guldeni şi modul în care să fie efectuat transferul bancar. Guvernul nu precizează dacă va îndeplini această cerere şi refuză să facă precizări despre natura transferului. Cea de a doua cerere priveşte eliberarea a doi prizonieri care au fost întemniţaţi cu mai mulţi ani în urmă pentru crime de o extremă violenţă. Guvernul refuză să divulge numele celor doi prizonieri.

Am dori să reamintim telespectatorilor că vom fi din nou pe recepţie la miezul nopţii, pentru a afla dacă FFF-ul a fisurat, într-adevăr, barajele de la Flevoland.

Agnelli închise televizorul:

– Satisfăcător, domnule Samuelson. Pur şi simplu îşi freca mâinile de bucurie.

– Absolut satisfăcător.

– Mie mi s-a părut cam insipid şi neinspirat, spuse van Effen.

– Câtuşi de puţin. Samuelson radia, pur şi simplu:

– Acum toată naţia ştie că guvernul a primit amănunte cu privire la cererile noastre şi, cum aceste cereri ne-au fost respinse de-a dreptul, asta înseamnă, probabil, că vor fi satisfăcute. Transmisia a demonstrat, de asemenea, cât de slab e

guvernul şi în ce poziţie puternică ne aflăm noi.

– Nu la asta m-am referit. Guvernul e neinspirat. N-ar fi trebuit să dea anunţul ăsta.

– Ba da, erau obligaţi. Li s-a spus că, dacă nu o fac, vom transmite prin radio comunicatul la Varşovia, iar guvernul polonez va fi de-a dreptul încântat să-l transmită în Europa Apuseană.

– Aveţi un radio-transmiţător atât de puternic încât să puteţi prinde Varşovia?

– N-avem un radio-transmiţător, punct. Nici nu cunoaştem pe nimeni la Varşovia. A fost suficient să-i ameninţăm. Guvernul vostru, spuse Samuelson cu o satisfacţie vizibilă, a fost adus într-o asemenea stare de groază şi panică, încât crede tot ce spunem noi. În plus, ar avea un aer cam ridicol, nu crezi, dacă un asemenea anunţ ar veni via Polonia?

Van Effen refuză al doilea coniac. Avea toate motivele să-şi păstreze mintea limpede în următoarele câteva ore. Spuse noapte-bună gazdelor. Samuelson îl privi oarecum surprins:

– Dar sper că te întorci să urmăreşti buletinul de la miezul nopţii.

– Nu prea cred. Nu vă pun la îndoială capacitatea de a vă pune în practică ameninţarea.

– Urc şi eu, spuse George, dar mă întorc. Mă duc doar să văd ce mai face locotenentul. Apropo, domnule Samuelson, dacă-mi dai voie…

– Încă un grog pentru tânărul locotenent. Desigur, prietene, desigur.

– O să-l cam doară capul mâine dimineaţă, spuse George, ar trebui să fie aproape vindecat.

*

De fapt, Vasco era perfect sănătos şi nu dădea nici un semn de migrenă incipientă.

– Tot acelaşi flăcău. Aş zice că garda se schimbă la ora nouă. Nu-şi prea face datoria. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu bărbia în piept, apoi tresare şi se trezeşte.

– Să sperăm că şi înlocuitorul său va fi în aceeaşi dispoziţie. În ce mă priveşte, am de gând să trag un pui de somn. Dacă e tot acolo, să zicem, la nouă şi douăzeci, scutură-mă.

Dacă e înlocuit la nouă, scutură-mă la zece. Cum acţionezi un radio în camionul ăla militar? Şi ce lungime de undă are?

– Nelimitată. Ei, ajunge la o sută de kilometri, la două sute, nu sunt prea sigur. Să-l foloseşti e simplu. Ridici, pur şi simplu, receptorul şi apeşi pe butonul roşu. Transmiţătorul e deja în legătură cu cea mai

apropiată bază militară, unde staţionează întotdeauna trupe.

– Mai ales cu armata nu vreau să vorbesc. Vreau să vorbesc cu Marnixstraat.

– E uşor. Tonul standard, lungimea de undă standard şi un întrerupător lângă butonul de iluminare, care prinde lungimile de undă cu cea mai mare uşurinţă.

Van Effen îi mulţumi din cap, se întinse pe un pat şi închise ochii.

CAPITOLUL 10

George îl trezi pe van Effen la ora zece seara.

– S-a schimbat santinela la nouă. Nu pare cu nimic mai breaz ca celălalt, fireşte, dacă fac abstracţie de punctul tău de vedere. E între două vârste, gras, poartă două paltoane, stă în fotoliu cu o pătură pe genunchi şi, vei fi încântat să afli, cu o sticlă în mână.

– Pare exact tipul de care am nevoie.

Van Effen se ridică şi-şi schimbă pantalonii de până atunci cu o pereche de pantaloni de prelată. Vasco întrebă:

– Ce-i asta? Uniforma ta de luptă?

– Ce-ar zice Samuelson dacă m-ar vedea în pantaloni uzi sau chiar în pantaloni uscaţi, dar arătând atât de şifonaţi de parc-aş fi căzut într-un râu?

– Aha. Ei bine, o să te uzi destul şi aşa, asta e sigur. Plouă mai tare ca niciodată. Sunt momente în care nici nu se mai vede tipul din uşa mansardei.

– Exact ce-mi doresc. Hambarul ăla nu e prea nou şi podelele vechi din mansardele vechi au tendinţa să scârţâie. Cu o ploaie ca asta bătând pe acoperiş, individul n-o să audă nimic. Şi apoi, judecind după

descrierea generală a lui George, santinela e, oricum, pe jumătate surdă.

Se înarmă cu pistolul Smith & Wesson, apoi îşi puse spray-ul într-un buzunar al hainei şi lanterna oarbă în celălalt.

– Mănuşi de catifea, zise George. Vasco întrebă:

– Ce-i asta?

– Pistol silenţios şi un spray care conţine gaze ce te pun la podea. Asta numeşte el mănuşi de catifea.

Van Effen scotoci adânc într-un buzunar interior, scoase un mic portmoneu de piele, îi deschise fermoarul, scoase afară obiectele metalice, le examină, apoi le puse înapoi în portmoneu şi în buzunar.

– Chei de rezervă şi şperacle, spuse George aprobator. Nici un detectiv care se respectă n-ar trebui să umble fără aşa ceva.

Vasco întrebă:

– Ce se va întâmpla dacă nu vă întoarceţi, domnule locotenent?

– O să mă întorc. E zece şi cinci. Ar trebui să mă întorc pe la zece şi treizeci. Dacă nu apar până la unsprezece, coborâţi. Nu spuneţi nimic. Nu le ţineţi discursuri despre soarta care-i aşteaptă, nu-i avertizaţi că sfârşitul le e aproape. Ucideţi-l pe Samuelson. Accidentaţi-i grav pe fraţii Agnelli şi pe Daniken şi, dacă Riordan e acolo, şi pe el. Dezarmaţi-i şi unul dintre voi

să se asigure că nimeni n-are cum să iasă din cameră şi să ceară ajutor, în timp ce celălalt să salveze fetele. Cum pistoalele voastre sunt silenţioase, n-ar trebui să fiţi întrerupţi. Apoi ieşiţi dracului de-aici. Dacă vă stă cineva în drum, ştiţi ce aveţi de făcut.

– Înţeleg.

Vasco părea destul de şocat:

– Şi cum să ieşim dracului de aici?

Van Effen îşi pipăi buzunarul, în care pusese portmoneul cu chei de rezervă şi cu şperaclu.

– La ce crezi că sunt bune astea?

– Aha. Camionul militar.

– Desigur. Imediat ce ieşiţi de aici, luaţi legătura cu armata sau cu poliţia. Daţi-le coordonatele aproximative ale locului - ştim că ne aflăm undeva între Leerdam şi Gorinchem - şi lăsaţi restul în seama lor.

Vasco spuse:

– Ar putea încerca să scape cu elicopterul.

– Aveţi alternativa de a-l împuşca pe Daniken în amândoi umerii sau de a-l lua cu voi. Dar sunt aproape sigur că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Nu vreau să se întâmple şi motivul principal nu e faptul că, atunci când s-ar întâmpla, probabil că eu aş fi mort. Asta ar însemna să ne mărturisim neputinţa şi nu-mi place să mă recunosc învins. Ar însemna însă să tragem o

concluzie absolut nesatisfăcătoare; de fapt, n-ar fi câtuşi de puţin o concluzie. Samuelson mai are un cartier general şi, cum am convenit cu toţii, trebuie să mai aibă şi alţi asociaţi. E aproape sigur că O'Brien a plecat în seara asta pentru a se asocia cu alţii. Chiar dacă eu mă îndoiesc foarte tare de una ca asta, aceşti asociaţi ar putea - repet, *ar putea* - să aibă mijloacele de a-i pune planurile în aplicare şi de a le face să izbândească.

Deschise fereastra:

– Mă întorc la zece şi jumătate.

Se lăsă să alunece pe cele două cearşafuri înnodate şi dispăru în întuneric.

*

George şi Vasco se duseră în baia întunecată. Vasco spuse:

– *Este* un ticălos cu sânge rece, nu-i aşa? George zise:

– Îhî.

– Dar e un ucigaş.

– Ştiu c-a ucis şi c-ar ucide din nou. Dar n-o face deloc la întâmplare Peter al nostru. Nici unul dintre cei pe care i-a ajutat să părăsească lumea asta n-a fost vreodată jelit de societate.

Patru minute mai târziu, Vasco îl apucă pe George de braţ.

– Vezi?

Vedeau. Santinela tocmai trăsese un gât bun din sticlă; o pusese alături pe podea, îşi împreunase mâinile peste pătură şi părea să recadă într-un fel de contemplaţie yoga. Umbra care se proiectase în spatele lui se concretiză în silueta inconfundabilă a lui van Effen, a cărui mână dreaptă se încolăci şi ţinu spray-ul la câţiva centimetri de faţa santinelei timp de două secunde. Apoi îşi puse spray-ul la loc în buzunar, îşi împreună mâinile sub genunchii santinelei şi-l aşează mai bine în fotoliu, pentru a fi sigur că nu va cădea într-o parte, luă sticla de pe podea, turnă o parte din conţinut pe faţa santinelei, vărsă restul conţinutului pe hainele acestuia, încleştă mâna dreaptă a omului inconştient pe sticlă, băgă mâna cu sticla sub pătură, strânse bine pătura de jur-împrejur pentru a fi sigur că mâna care ţinea sticla va rămâne unde era, apoi dispăru în beznă.

– Ei, zise Vasco, uite un personaj care nu va raporta că a comis nereguli în timpul serviciului pentru că a căzut într-un somn de beţiv.

– Peter al nostru nu face lucrurile pe jumătate. Să vedem mai departe. N-a avut nevoie decât să-i pulverizeze gaz pe faţă timp de două secunde. Ar trebui să-şi revină în vreo jumătate de ceas. Peter mi-a explicat toate astea odată.

– Şi nu-şi va da seama că a fost drogat?

– Tocmai asta-i frumuseţea. Spray-ul nu lasă nici o urmă. În afară de asta, tu ce ţi-ai închipui dacă te-ai trezi cu hainele mustind de şnaps sau altă băutură şi cu mâna încleştată pe o sticlă goală?

*

Scările largi şi foarte scârţâitoare, plasate fix în spatele santinelei adormite, duceau direct spre parterul hambarului, transformat temporar în garaj. Cu lanterna în mână, van Effen coborî repede, trase zăvoarele uşii de la intrare şi-şi îndreptă atenţia spre camionul militar. Exteriorul acestuia arăta ca şi înainte, numai că i se schimbase numărul de înmatriculare. Apoi scotoci sub camion, curăţă o zonă de sub şasiu, chiar în faţa axului din spate şi prinse de ea clama magnetică a instrumentului metalic pe care-l scosese Vasco din bucata de săpun. Treizeci de secunde mai târziu, se afla aşezat pe locul şoferului şi făcea legătura cu Marnixstraat.

– Dă-mi legătura cu colonelul de Graaf, te rog.

– Cine-i acolo?

– N-are importanţă. Dă-mi-l pe colonel.

– E acasă.

– Nu e. E acolo. Dacă nu te execuţi în zece secunde, mâine vei fi dat afară din poliţie.

Peste fix zece secunde, colonelul veni la telefon:

– Ai fost cam aspru cu bietul băiat. Vocea lui avea o notă plângăreaţă.

– Ori e prost, ori e incompetent, ori n-a fost bine instruit. I s-a spus să ţină liberă o linie anonimă.

Van Effen vorbea în poloneză, limbă pe care colonelul o vorbea la fel de bine ca şi el. Poliţia olandeză îşi schimba lungimile de undă la intervale neregulate şi făcuse asta chiar în acea zi. Ca în orice oraş important de pe glob, se întâmpla uneori ca răufăcătorii să prindă lungimile de undă ale poliţiei. Dar era extrem de puţin probabil ca tocmai un ticălos care vorbea poloneza să prindă o lungime de undă care tocmai fusese schimbată.

– Vă rog să deschideţi magnetofonul. Nu ştiu cât timp am la dispoziţie şi nu vreau să mă repet.

– Dă-i drumul.

– O să vă spun numele proprii pe litere, de la coadă la cap. Ne aflăm la sud de - urmează un nume - Utrecht - şi între - alte două nume - Leerdam şi Gorinchem. Mă urmăriţi?

– Te urmăresc.

– Nu încercaţi să ne localizaţi şi nu încercaţi să atacaţi. Şefii sunt în altă parte.

Asta era o minciună sfruntată, dar colonelul n-avea de unde să ştie.

– Dac-o faceţi, nu veţi reuşi decât să provocaţi moartea a cinci persoane care nu merită să moară. Ştiţi la cine mă refer?

– Ştiu.

– Avem camionul militar. Ştiţi care. I-a fost schimbat numărul de înmatriculare. O să vă dau noul număr. De la coadă la cap.

Ceea ce şi făcu.

– Cu el se vor transporta maşinăriile nucleare despre care ştiţi.

– Ce?!

– La vehiculul ăsta am ataşat un microfon magnetic. Plasaţi în vecinătate o maşină care să nu pară de la poliţie, începând, să zicem, cu orele şapte dimineaţa. Să urmărească de la distanţă camionul. De asemenea, să se afle în contact permanent cu două sau cu trei camioane de comando ale armatei, plasate în direcţia vest. Sunt din ce în ce mai convins că acest camion se va îndrepta spre zona Scheldt. În el se vor afla trei bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în uniforme ale armatei olandeze, inclusiv un fals locotenent-colonel, numit Ylvisaker, căruia s-ar putea să i se spună chiar aşa. Vreau să capturaţi camionul şi ocupanţii săi, iar captura să fie ţinută strict

secretă. Dacă ştirea asta transpiră, veţi fi răspunzător pentru ocuparea ţării.

Vocea lui de Graaf deveni şi mai plângăreaţă:

– Nu trebuie să mă ameninţi, băiete.

– Îmi cer scuze. Sunt în mare tensiune şi trebuie să fiu cât pot mai convingător. Încă ceva. Puneţi televiziunea şi radioul să anunţe - sau doar să spună, dacă preferaţi - că lumea trebuie să-şi păstreze optimismul şi că o să încercuiţi zonele Rotterdam şi Scheldt. Motivul explicit va fi că vreţi ca fiecare cetăţean din zonele astea să fie continuu în alertă şi să raporteze poliţiei orice incident anormal. E o acţiune cu motivaţie pur psihologică şi nu cred că prietenii noştri se pricep la psihologie. Dar vă rog, *vă rog*, în afară de capturarea camionului ăstuia în cel mai strict secret, nu încercaţi în nici un fel să vă amestecaţi.

– Am înţeles. E cineva aici care ar vrea să-ţi spună o vorbă şi care vorbeşte poloneza chiar mai bine decât noi amândoi.

– Spuneţi-i numele pe litere, de la coadă la cap.

Ceea ce de Graaf şi făcu, iar vocea lui Wieringa apăru la telefon:

– Felicitări, băiete.

– S-ar putea să fie puţin prematur, domnule ministru. De pildă, nu pot opri fisurarea barajelor din Flevoland şi nici

explozia din Markerwaard. Dar mi-a mai venit o idee. Ar fi bine ca mass-media să includă în buletinele de ştiri cu privire la zona Rotterdam faptul că Whitehall şi Stormont au ajuns la o înţelegere şi vor începe negocieri active şi imediate.

– S-ar putea ca celor două parlamente să nu le placă una ca asta.

– Sunt olandez. Învăţaţi-i să le placă.

– Presupun că e vorba, din nou, de o motivaţie psihologică obscură. Foarte bine, sunt de acord. Sincer vorbind, băiete, crezi că avem vreo şansă?

– Chiar mai multe, domnule ministru. Au încredere în noi. Trebuie să aibă încredere în noi.

Îi relată, pe scurt, despre depozitul de muniţii De Doorms şi despre incapacitatea Facţiunii Armatei Roşii de a manipula instrumentele prin radio.

– În afară de asta, sunt nu numai sigur, dar *ştiu* că nu ne suspectează deloc. Sunt funciarmente naivi, mulţumiţi de sine, şi extrem de încrezători în forţele proprii. Le lipseşte mintea ultrabănuitoare a detectivilor cinstiţi. Trebuie s-o iau din loc, excelenţă. Voi suna din nou, cât pot de curând.

*

În Marnixstraat, ministrul apărării întrebă:

– Sunteţi de acord cu afirmaţiile lui van Effen, domnule colonel?

– Dacă aşa crede el, atunci aşa cred şi eu.

– De ce tânărul ăsta - ei, tânăr prin comparaţie cu noi - nu e şef al poliţiei pe undeva?

– Va fi şeful poliţiei de aici, în viitorul nu prea îndepărtat. Între timp, am nevoie de el.

– Toţi avem nevoie, oftă Wieringa. Toţi avem nevoie. Van Effen se căţără înapoi, în mansarda hambarului, bătu santinela uşor pe obraz, nu obţinu nici o reacţie şi plecă. După trei minute, era în dormitor. Vasco se uită semnificativ la ceas.

– Zece şi treizeci şi trei, spuse Vasco, acuzator.

– Scuzaţi-mă. Am fost reţinut. Oricum, îmi place cum primiţi un om care tocmai a scăpat din ghearele morţii.

– Ai avut necazuri?

– Nu. Totul a mers ceas.

– Nici măcar n-ai forţat broasca garajului, spuse şi George acuzator.

– Altă primire călduroasă. Unde sunt felicitările pentru o misiune îndeplinită cu succes? Tu ai fi forţat uşa dacă, la fereastra de lângă baia noastră, l-ai fi văzut pe reverendul Riordan, care pare să mediteze de-a-n picioarelea şi să se roage cu ochii larg

deschişi, aruncând o privire gânditoare prin curte? În schimb, am tras zăvoarele de la uşile garajului, dinspre interior.

– Sper că ţi-ai amintit să le închizi la loc.

– George!

– Scuză-mă. Ce te-a reţinut?

– Wieringa, ministrul apărării. Era în Marnixstraat, cu colonelul de Graaf. Dacă vă abţineţi să puneţi întrebări, o să vă spun, cuvânt cu cuvânt, cum a decurs conversaţia.

Ceea ce şi făcu. La sfârşit, George spuse:

– Satisfăcător. Ai fixat microfonul, desigur. Atunci de ce-a trebuit să-ţi mai dai osteneala de a obţine, pe căi ocolite, instrucţiunile de folosire pentru maşinăriile nucleare?

– Ai cunoscut vreun poliţist - sau soldat - care n-a făcut niciodată o greşeală?

George se gândi scurt, apoi spuse:

– Cu excepţia celor de faţă, nu. E drept, s-ar putea să avem totuşi nevoie de informaţiile acelea. S-ar putea ca Ylvisaker şi prietenii săi să greşească drumul. Dar nu le-ai spus că plecăm cu elicopterul?

– Nu le-am spus. Din acelaşi motiv care m-a făcut să resping oferta tacită a lui Samuelson de a-mi spune unde mergem. Dac-aş fi făcut-o, reacţia lui imediată - a ministrului apărării - ar fi fost aceea de a-l suna pe omologul său de la Whitehall şi de a-i cere să-i trimită un bombardier britanic,

Nimrod, adică o virtuală staţie aeriană radar, care ne-ar fi putut urmări, de aici până la locul unde mergem, fără ca noi să ştim ceva despre asta.

Zâmbi:

– Ai o expresie cam ciudată, George. Te-ai gândit şi tu la aşa ceva?

– M-am gândit.

George părea sincer îndurerat.

– Ba chiar mi s-a părut o idee foarte bună.

– Mie nu mi se pare. N-am nici o îndoială că Aviaţia Regală Britanică ar fi fost încântată să-i îndeplinească dorinţa lui Wieringa şi, de asemenea, n-am nici o îndoială că, la foarte scurt timp de la sosirea noastră la destinaţie, am fi primit o vizită a trupelor de comando, care nu prea obişnuiesc să umble cu mănuşi. Şi nu-mi prea place aşa ceva. Din trei motive: Nu vreau schimburi de focuri, nu vreau o baie de sânge. Uciderea sau capturarea - mai probabil, uciderea - lui Samuelson şi a prietenilor săi n-ar reprezenta soluţia finală. S-ar putea să mai existe - de fapt, am impresia că *trebuie* să existe, nu mă-ntrebaţi de ce, nu ştiu - destui alţi oameni ai lui care tot ar putea să-i pună în practică ameninţările. În al treilea rând, n-aş fi deloc fericit ca domnişoarele să fie rănite sau chiar mai rău. Nu mi-ar plăcea ideea de a-l culca la

pământ cu un glonţ - vreau să spun de a-l răni, nu de a-l ucide - pe un compatriot care ar atenta la viaţa vreuneia dintre fete.

Vasco întrebă:

– Vorbeşti de Julie şi Annemarie?

– De toate patru.

George spuse fără convingere:

– Celelalte două sunt criminale.

– Sunt în legătură cu criminalii, ceea ce e cu totul altceva. Oricum, dacă guvernul ar comite prostia asta iresponsabilă, ne-am vedea siliţi să-i denunţăm şi să le dictăm propriile noastre condiţii. Wieringa şi colonelul ne-ar susţine şi ei sunt singurele două persoane care contează. Totuşi, astea sunt simple speculaţii. Nu se va întâmpla nimic din toate astea. O clipă, domnilor. Nădragii ăştia sunt cam uzi.

După ce-i schimbă, spuse:

– Prietenul nostru absent, O'Brien, ne lipseşte în multe feluri. El e şi cheia enigmei. Aş da oricât să ştiu unde e în clipa asta. Nu cred că s-a dus la celălalt sediu al lor, pentru că acolo n-au nevoie de serviciile lui de expert în detectarea microfoanelor şi în demontarea sistemelor de alarmă. S-ar putea face nesfârşite speculaţii cu privire la locul unde s-a dus să-şi exercite talentele, dar ar fi o pierdere de timp.

– Îmi neglijez îndatoririle, spuse Vasco. Te rog să mă scuzi, Peter. George, vrei să vii cu mine şi să aprinzi lumina la loc?

Stinse lumina, se duse în baie şi închise uşa. Nici nu apucase George să aprindă la loc lumina în dormitor, că Vasco bătu în uşă. George stinse din nou lumina şi deschise uşa băii.

– S-ar putea să vă intereseze ce se întâmplă, zise Vasco. Capul santinelei se clătina în toate sensurile, la intervale neregulate. După câteva secunde, reuşi să-l ţină drept, apoi îl mişcă dintr-o parte în alta. După alte câteva clipe - era prea întuneric ca şi cei trei să-i vadă expresia, dar probabil că exprima confuzie şi o stare de şoc -, îşi ridică mâna dreaptă de sub pătură, privi spre sticla pe care încă o ţinea strâns, îi scoase dopul şi după toate probabilităţile, constată că e goală. Apoi o puse pe podea şi se rezemă din nou în fotoliu.

– O să adoarmă din nou, spuse Vasco.

– Deloc, zise van Effen. Tocmai ia o decizie importantă.

Santinela luă decizia importantă. Dădu pătura la o parte, se ridică, bălăbănindu-se şi făcu, clătinându-se, câţiva paşi care-l duseră la o distanţă periculos de mică de uşa podului.

Vasco spuse:

– E beat.

– Din nou, câtuşi de puţin. A văzut că sticla e goală şi presupune că, din cauza asta, precum şi pentru că pute a şnaps, ar trebui să fie beat. Deci se comportă în consecinţă. Cred că e ceea ce se numeşte autosugestie. S-ar fi putut să fie cam neplăcut, dacă înlocuitorul ar fi descoperit că nu-l poate trezi. Ajunge.

În dormitor, van Effen spuse:

– Cred c-ar trebui să coborâm peste câteva clipe. Inclusiv tu, Vasco, dacă te simţi destul de în puteri.

– Sunt căpitan în armata olandeză. Sunt curajos. George zise:

– I-ai spus lui Samuelson că nu mai cobori.

– Îmi schimb şi eu părerea după împrejurări. M-am congelat afară şi simt nevoia să beau un coniac. Ce e mai important, vreau să văd reacţia lor la ştirea că vânătoarea de FFF-işti se concentrează acum în zona Rotterdam-Scheldt. Încă şi mai important e faptul că vreau ca proiectilele, explozibilii şi celelalte drăcovenii să fie mutate din camion în elicopter.

– De ce? întrebă George.

– Drumurile care duc de aici în zona Rotterdam-Scheldt vor colcăi, mâine dimineaţă, de patrule ale poliţiei şi ale armatei, dar mai ales ale armatei, bănuiesc. Convingerea mea personală e că Ylvisaker va

fi interceptat. Am nevoie de proiectilele alea, pentru că ştiu că FFF-iştii vor să le folosească într-un scop ofensiv sau defensiv oarecare, iar din punctul nostru de vedere, ţinând cont de faptul că proiectilele au fost dezamorsate şi sunt total nefolositoare, prezenţa lor la bord le va da un splendid sentiment de falsă siguranţă.

– Ar fi trebuit să te faci avocat, politician, samsar sau criminal specializat în fraudă, spuse George. Asemenea minţi întortocheate n-au ce căuta în poliţie.

– I-auzi cine vorbeşte. Am şi o vagă bănuială că explozibilii, grenadele şi celelalte fleacuri s-ar putea dovedi mai folositoare pentru noi decât pentru ei. E doar o vagă bănuială. Vasco, ce ştii despre regulamentele cu privire la transportul de proiectile?

– Absolut nimic.

– Atunci hai să inventăm ceva.

– Pariez, domnule locotenent, că pot inventa un regulament mai bun decât dumneavoastră.

*

– Domnilor, domnilor!

Zâmbetul lui Samuelson părea atât de sincer încât l-ar fi făcut să se ruşineze pe un arhanghel.

– Încântat să vă văd. Credeam că nu mai cobori, domnule Danilov.

– Pur şi simplu n-am putut dormi, spuse van Effen cu un aer atât de sincer, încât l-ar fi ruşinat pe acelaşi arhanghel. În calitatea mea de olandez, fie şi adoptiv, pur şi simplu n-am putut - ei, înţelegi dumneata - ştii, Flevoland.

– Desigur, desigur. Uite-l şi pe căpitan - pardon, locotenent. Încântat să te văd, băiete. Înţeleg că te simţi mai bine.

– Vocea mea nu, dar eu da, spuse Vasco, răguşit. Mulţumită bunăvoinţei dumitale, domnule Samuelson.

– Leacul universal. Vă propun să mai bem ceva. Privi spre van Effen şi George:

– Câte-un coniac, domnilor? Mare?

– Eşti foarte amabil, spuse van Effen.

Aşteptă până când Samuelson îi dădu instrucţiuni lui Leonardo.

– Ştii că, în general, nu sunt curios, dar mă intrigă două lucruri. Văd că doamnele s-au întors. Mi se dăduse să înţeleg că erau într-o stare de oboseală nervoasă.

– Din câte înţeleg, încă mai sunt. A doua întrebare? Van Effen zâmbi:

– A doua întrebare s-ar putea să-mi dea un răspuns la prima mea întrebare implicită. Văd c-aţi deschis din nou televizorul. Am învăţat să deduc din asta că aşteptaţi un nou

comunicat sau declaraţie, ori ceva de genul ăsta în viitorul apropiat.

– Ai dedus corect.

Era rândul lui Samuelson să zâmbească. Obişnuitul său zâmbet de unchi cumsecade.

– Ambele întrebări au primit răspuns. Scuzaţi-mă o clipă, domnilor. Trebuie să-i spun reverendului că e timpul să-şi pună căştile.

Leonardo le aduse coniacul. Van Effen îi mulţumi şi-i conduse pe ceilalţi doi pe terasă. Nimeni nu ridică cea mai mică obiecţie. În afară de faptul că aveau deja reputaţia de a fi trei excentrici, ce căutau cu fanatism aerul curat, dacă voiau să poarte o discuţie în secret de ceilalţi, avuseseră destul timp s-o facă sus.

Van Effen închise uşa şi întrebă:

– Ei, ce părere aveţi despre asta?

– Te referi la cele patru domnişoare, care par să-şi fi revenit din oboseala nervoasă? Discută între ele, fără prea mare entuziasm, nu prea cordial, dar discută. Şi nu cred nici o clipă că au coborât ca să urmărească buletinul de ştiri.

George sorbi gânditor din coniac:

– Cineva vrea să ne vorbească. Van Effen aprobă din cap:

– Julie. Ar putea fi Annemarie, dar eu cred că e Julie. Aruncă o privire spre uşa mansardei, unde santinela se plimba, acum,

în sus şi-n jos, foarte sigur pe picioare şi arătând exact ca un om conştiincios la datorie.

– Când ne întoarcem înăuntru - ceea ce se va întâmpla peste câteva clipe, pentru că altfel ne congelăm aici - aş vrea să aştepţi, discret, câteva minute, şi apoi să te plimbi, fără ţel, în jur, jucând rolul unui amorez între două vârste - adică să-ţi joci propriul tău rol - şi să vezi dacă nu poţi schimba o vorbă cu Julie. Doar câteva cuvinte şi n-o lăsa nici pe ea să spună mai mult decât câteva cuvinte. Dacă e nevoie, spune doar cuvântul "elicopter". Va şti ce înseamnă: o să încerc să mă aşez lângă ea - nimeni nu poate auzi o vorbă în elicopter. Nu vreau să mă apropii eu însumi de ea. Dacă Samuelson suspectează, într-adevăr, pe cineva, eu sunt acela.

– E o bagatelă, spuse George.

Reveniră în camera de zi; atât van Effen, cât şi Vasco tremurau exagerat. George era prea masiv şi prea bine îmbrăcat pentru aşa ceva.

Romero Agnelli zâmbi:

– V-aţi întors atât de repede, domnilor?

– Aerul curat e o chestie, zise van Effen. Gheţurile polare sunt cu totul altceva.

Privi spre televizorul deschis, dar mut.

– Încă nu s-a întors domnul Samuelson?

– Dar nici n-ar fi avut timp să urce şi să coboare, nu? zise Agnelli, logic.

– Paharele, domnilor. La bar, van Effen spuse:

– Afară e o vreme de câine şi va deveni şi mai îngrozitoare. Chiar credeţi că putem zbura mâine?

– Dumneata zbori, de obicei?

– Ca pasager - foarte des. Am chiar - am avut - un permis de pilot. Dar n-am urcat în viaţa mea într-un elicopter.

– Eu am un permis pentru elicopter. Dar dacă adun timpul cât am zburat de unul singur, nu ies mai mult de trei ore. Pe o vreme ca asta, n-ai putea să mă faci nici măcar să mă apropii de cabina pilotului unui elicopter. Dar Daniken a condus mii de ore. E un pilot excelent.

– Ei, asta e o uşurare.

Van Effen era conştient că George şi Vasco se îndepărtaseră discret, dar nu făcu nici o încercare de a-i urmări din ochi.

– E plăcut să te gândeşti că s-ar putea chiar să ajungem acolo - indiferent unde-o fi acest "acolo".

– Dacă Daniken n-ar fi sigur, nici n-ar decola.

Au continuat să discute amical pe această temă încă vreo două, trei minute, până la întoarcerea lui Samuelson, care, după toate aparenţele, era la fel de bine dispus şi de civilizat ca totdeauna.

– Trebuie să înceapă dintr-o clipă în alta, doamnelor şi domnilor. Cred c-ar fi bine să ne aşezăm.

Era acelaşi crainic lugubru, care părea să fi îmbătrânit considerabil de la ultima apariţie.

– Avem de făcut două anunţuri, ambele privitoare la FFF. Primul este că la Londra şi la Stormont - parlamentul din Irlanda de Nord - s-a ajuns la un acord pentru a începe negocieri active şi imediate cu guvernul nostru. De fapt, aceste negocieri au şi început.

Samuelson radia.

– Al doilea este că guvernul îi sfătuieşte pe toţi cetăţenii olandezi să fie optimişti. Ministrul apărării suspectează, deşi n-are nici un motiv s-o creadă, că organizaţia FFF îşi va schimba raza de acţiune din Ilssemeer, unde ni s-a promis că mâine vor fi fisurate barajele şi va exploda maşinăria nucleară. Asta pentru că, din practica de până acum, s-a constatat că FFF nu atacă niciodată de două ori în aceeaşi zonă. Părerea generală este că, de data asta, se vor concentra în sud-vest, cel mai probabil în zona Rotterdam-Scheldt. Motivul pentru care facem acest anunţ este că guvernul doreşte ca fiecare cetăţean din această zonă - repetăm, *fiecare* - pentru că fiecare cetăţean în parte este afectat, să fie permanent în alertă şi să

raporteze cel mai mic incident anormal la cel mai apropiat post de poliţie sau bază a armatei. Se apreciază că această declaraţie va fi receptată şi de FFF, dar guvernul consideră acest lucru drept cel mai mic dintre relele care pot apărea, comparativ cu ceea ce ar putea face FFF.

Samuelson nu mai radia. Van Effen, cu fruntea încreţită şi cu buzele ţuguiate, privi spre George, apoi, fără a-şi schimba expresia, spre Samuelson, şi spuse:

– Nu cred că-mi place prea mult chestia asta.

– Mie nu-mi place deloc.

Expresia lui era o copie aproape fidelă a expresiei lui van Effen, iar degetele de la ambele mâini băteau darabana pe braţele fotoliului. După câteva clipe, se întoarse spre van Effen şi spuse:

– Şi ce părere ai de evoluţia *asta?*

Era semnificativ, gândi van Effen, că Samuelson i s-a adresat lui întâi. Dovedea că nu are prea mare încredere în propriii săi asociaţi. Van Effen lăsă să se scurgă vreo douăzeci de secunde, înainte de a răspunde: avea răspunsuri pregătite pentru o grămadă de întrebări posibile, dar Samuelson n-ar fi fost prea plăcut impresionat de un răspuns imediat.

– Cred că e o cacealma. Sau, cel puţin, o contracacealma sau o dublă cacealma. E

posibil să creadă că aveţi de gând să atacaţi în cu totul altă parte, iar anunţul ăsta să-şi fi propus să vă facă să vă slăbiţi vigilenţa, în timp ce ei vor încercui zona în care-şi imaginează cu mult elan că vă aflaţi. După cum s-ar putea să nu fie o cacealma şi anunţul ăsta să-şi propună să vă limiteze mişcările. În orice caz, nu sunt prea isteţi, dar, la urma urmei, ministrul justiţiei, ministrul apărării şi comandantul poliţiei din Amsterdam nu sunt prea renumiţi c-ar străluci prin inteligenţă.

George tuşi uşor, ducând mâna la gură, dar îşi păstră o formă impasibilă.

Samuelson părea să aibă unele îndoieli:

– Nu uita că l-am cunoscut pe Wieringa. Nu mi-a făcut deloc impresia unui prost.

– Nu e un prost. E cinstit, drept şi e membrul guvernului care se bucură de cea mai mare popularitate. Dar îi lipseşte inteligenţa speculativă care l-ar face să ajungă în vârful piramidei. Nu se pricepe la comploturi şi la contracomploturi. Şi încă ceva. Dacă autorităţile chiar ar şti unde ne aflăm, nu crezi c-am fi primit vizita batalioanelor lor de comando încă de acum câtva timp?

– Ah!

Ideea asta păru să-l înseninеze pe Samuelson.

– Mi s-a spus că mai aveţi undeva un cartier general. De ce nu-i suni să vezi dacă i-a deranjat cineva?

– O idee excelentă.

Samuelson îi făcu un semn lui Romero Agnelli, care formă un număr, vorbi scurt şi închise.

– Nimic, spuse el.

– Din nou, excelent, spuse Samuelson. Deci suntem în siguranţă.

– Nu, nu suntem.

Van Effen clătină din cap într-un fel menit să-i descurajeze total pe interlocutori.

– Locotenente, există vreo şansă să se fi descoperit că atât camionul, cât şi armele lipsesc din depozitul de armament din care le-am luat?

– Camionul? zise Vasco, răguşit. Posibil, dar improbabil. Armele - în nici un caz. Inventarul obişnuit nu se va face decât peste două săptămâni.

Van Effen spuse:

– Domnule Samuelson, fireşte că nu e treaba mea, dar n-ar fi bine să schimbăm numărul de înmatriculare al camionului?

Şi Samuelson zâmbi cu superioritate:

– S-a şi făcut.

– Bravo. Dar mai e ceva.

Vasco vorbea răguşit, într-o şoaptă nefericită:

– După cum spunea domnul Daniken, s-ar putea ca autorităţile să acţioneze în zona asta. La televizor au pomenit de posturi de poliţie şi de baze ale armatei. Ceea ce înseamnă că pe drum s-ar putea să fie bariere ale poliţiei şi ale armatei. Barierele poliţiei nu sunt periculoase. Ale armatei - da. Armata ştie că atunci când se transportă proiectile - ceea ce se întâmplă extrem de rar - de obicei, transportul are loc în convoi. Dacă vrei ca ele să ajungă la destinaţie, trebuie să le transporţi cu elicopterul.

– În nici un caz cu elicopterul meu, spuse Daniken ferm.

– Domnule Daniken, aud că eşti un pilot de mare clasă. Cum, pe cât se părea, Vasco era răguşit, îi era greu să vorbească cu răceală. Dar compensa acest neajuns printr-o privire cât se poate de rece. Fiecare cu meseria lui. Eu sunt expert în proiectile. Un proiectil nu poate fi amorsat decât în timpul zborului. E limpede că n-ai fost niciodată într-un elicopter militar. Ce crezi că folosesc navele de război ruseşti în Afganistan? Praştii?

Daniken rămase tăcut.

– Cred, de asemenea, că şi celelalte arme şi explozibile trebuie descărcate din camion, altfel e foarte posibil să fiţi întrebaţi de la ce depozit le-aţi luat şi la ce depozit sau unitate militară le duceţi. Controalele mobile

efectuate de armată au prostul obicei de a fi foarte indiscrete, foarte insistente şi foarte bănuitoare - mai ales când ştiu că s-a declarat stare de necesitate pe plan naţional.

Daniken avea o figură nefericită!

– Dar amorsele?

– Amorsele, spuse George, încurajator, vor fi în husele lor de catifea, înfăşurate în vată, într-o cutie de oţel căptuşită cu plumb, aşezate pe genunchii mei.

Lăsă să i se strecoare o notă de iritare în voce:

– Crezi că mi-ar plăcea să sar în aer, fie şi în elicopterul dumitale?

– N-aş zice. Vorbise Samuelson.

– Ce părere ai, Romero?

– N-am ce părere să am, domnule Samuelson.

– Nici eu. Sunt perfect de acord, domnilor. Vom duce camionul până la elicopter şi vom transfera proiectilele şi celelalte chestii după retragerea personalului. Probabil că asta se va întâmpla foarte târziu, mai ales că presupun că şi ei se uită la televizor în noaptea asta. Nu c-ar avea mare importanţă. S-au obişnuit cu acţiunile misterioase ale producătorilor de cinema. Făcu o pauză:

– Mă întreb, domnilor, dacă vreunul dintre dumneavoastră ar avea amabilitatea

să supravegheze transbordarea acestor materiale.

– O supraveghez eu, spuse George imediat. Cu cât sunt mai masiv, cu atât sunt mai laş.

Privi spre Daniken:

– Se pare c-o să ne cam hurducăm în timpul zborului de mâine. Cum ăsta e un elicopter ex-militar, presupun că aveţi clame, parâme pentru a fixa obiectele care trebuie fixate?

– Avem, spuse Daniken. Continua să pară profund nefericit.

– Cred că asta e totul, spuse van Effen. Domnule Samuelson, aş vrea să mai aţipesc puţin înaintea jurnalului de la miezul nopţii. Nu că mi-aş închipui c-o să vedem ceva. Chiar dacă sunt vapoare sau elicoptere prin preajmă, care caută cu farurile cu faza mare, pe ploaia asta torenţială vizibilitatea e zero. George? Locotenente?

– Merg şi eu, zise George. Dacă mai beau numai o picătură din coniac, o să scap amorsele alea din mână.

Vasco se şi ridicase. Fără a arunca măcar o privire în direcţia celor patru fete, porniră pe scări. Pe coridorul de la etaj, van Effen spuse admirativ:

– Minţiţi amândoi de-ngheaţă apele. Ai schimbat o vorbă cu Julie, George?

– Fireşte că nu, spuse George, cu superioritate. Noi, profesioniştii, acţionăm la un nivel mult mai înalt. Scoase din buzunar un colţ de hârtie împăturită, apoi îl băgă la loc.

– Splendid. Vasco, ne apropiem de uşa dormitorului. Nu ţi-a venit nici o idee?

– Musafiri în lipsă.

Înăuntru, van Effen începu să discute cu George despre vreme, despre modalitatea cea mai bună de a asigura proiectilele şi celelalte arme la bordul elicopterului şi despre convingerea lor că, până la destinaţie, camionul n-ar avea cum să aibă probleme, în timp ce Vasco îşi făcea obişnuita inspecţie meticuloasă. După câteva minute, Vasco se întoarse din baie şi-şi puse un deget la buze.

– Ei, eu mă culc, zise van Effen. Se oferă cineva să stea de veghe până la miezul nopţii?

– Nu e nevoie să stea cineva de veghe, spuse Vasco. Am un ceas deşteptător.

După câteva clipe, toţi trei erau în baie. Şi lumina din tavan şi cea de la oglindă erau aprinse. Van Effen şi George intraseră primii, din dormitorul întunecat în baia întunecată, urmaţi imediat de Vasco, care lăsă uşor crăpată uşa dormitorului, acum luminat, şi pe când intra, aprinse lumina din baie. Apoi puse în funcţiune duşul.

– Nu trebuie să fii un geniu ca să ştii că O'Brien nu e aici, spuse Vasco. El n-ar fi instalat niciodată un mecanism atât de rudimentar sub patul meu. Singurul mecanism care nu poate fi demontat fără ştirea celui care ascultă e în interiorul unui duş - pentru că ascultătorul te aude cum îl deşurubezi - dar, chiar dacă ar mai fi şi alte microfoane pe aici, ceea ce nu e cazul, nimeni nu poate auzi nimic altceva decât sunetul duşului. Ciudat, dar aşa e.

– Eşti la fel ca masivul nostru prieten aici de faţă. Ar fi trebuit să intri în rândurile criminalilor cu mulţi ani în urmă. Ai fi făcut avere. Ei bine, la vremea asta, FFF-ul trebuie să fie în posesia unei înregistrări care să-i asigure că n-au cum să eşueze. Să vedem ce-i cu biletul, George.

George i-l dădu şi van Effen îl citi cu voce tare: "Se întâmplă ceva ce nu înţelegem nici Annemarie, nici eu, dar care vouă s-ar putea să vă folosească. Ne-am împrietenit destul de bine cu cele două criminale care ne-au "răpit" şi dacă ele sunt criminale atunci şi Annemarie şi eu suntem. Criminalii înrăiţi nu arată tot timpul de parcă s-ar apropia judecata de apoi şi nu fac permanent efortul de a-şi reţine lacrimile. Ele - da."

Van Effen se întrerupse şi-l privi gânditor pe George.

– A văzut-o cineva pe Julie strecurându-ţi biletul?

– Nu.

Vasco era tulburat.

– Dar nu cumva Julie - iertaţi-mă, domnule amintiţi-vă că eu n-o cunosc pe sora dumneavoastră, - le-o fi spus celorlalte două despre noi?

– Prostii, spuse George. Cum bine ai spus, n-o cunoşti. Peter are o încredere nelimitată în inteligenţa, puterea de judecată şi intuiţia ei. La fel şi eu. De fapt, adăugă George confidenţial, ea e mult mai deşteaptă decât el.

– Remarca asta nu era necesară, spuse van Effen cu răceală.

"Fără nici un dubiu, Kathleen e cea care trăieşte în cea mai intensă tensiune. E evident înspăimântată de Samuelson sau de ceva ce ar putea face Samuelson. Maria e mai puţin stresată, dar nu pare să-i placă ce face fratele ei Romero. Pare însă să ţină la el şi trebuie să recunosc că a fost foarte amabil şi politicos cu noi, de când ne-au răpit.

Cred că, în felul lor, sunt la fel de prizoniere ca noi. Cred că şi Kathleen şi Maria sunt aici sub o formă de coerciţie, la fel cum Anne şi cu mine suntem aici sub o formă de coerciţie, dar de alt fel."

– Coerciţie, spuse Vasco. Exact cuvântul pe care l-ai folosit şi tu. Pe verandă, îţi aminteşti?

– Îmi amintesc.

"Noi suntem aici - Annemarie şi cu mine - pur şi simplu pentru că am fost răpite. Sunt sigură că ele se află aici pentru că au fost înşelate, minţite, pentru că s-a făcut apel la dragostea sau la loialitatea lor, ori la un rău înţeles sentiment al onoarei sau la toate astea la un loc. Cred că amândouă, dar mai ales Kathleen, au fost atrase aici sub pretenţii cu totul false".

– Isuse Hristoase!

În sfârşit, pe George îl părăsise calmul său imperturbabil.

– Am auzit de rare cazuri de telepatie între gemeni, dar ea e numai sora ta mai mică. Şi tu ai spus exact acelaşi lucru, aproape cuvânt cu cuvânt.

– N-are nici o legătură cu telepatia. Oamenii inteligenţi tind să gândească la fel. Tot îi mai pui la îndoială inteligenţa, puterea de judecată şi intuiţia, Vasco?

Vasco clătină foarte încet din cap, de mai multe ori, dar nu mai spuse nimic.

Van Effen îl privi pe George.

– Ha? Şi tu tot mai crezi că e mai deşteaptă decât mine? George îşi mângâie bărbia şi nu spuse nimic. Van Effen continuă să citească şi căpătă o expresie împietrită.

– S-ar putea să fi avut dreptate în privinţa asta, George. Ascultaţi ultimul paragraf: "Ştiu de ce se află Maria aici. Deşi nu e de acord cu faptele lui Romero, sunt legaţi printr-o acţiune sinceră. Cât despre Kathleen, am mai spus că-i e frică de Samuelson şi de ce are el în cap. Am mai pomenit şi de dragoste şi loialitate rău înţelese. Sunt convinsă că e fiica lui Samuelson."

Urmă o tăcere considerabilă, apoi George spuse:

– Retrag afirmaţia că e mai deşteaptă ca tine. E mai deşteaptă ca noi trei la un loc. Precis are dreptate. Nu există nici o altă explicaţie.

Van Effen dădu foc biletului şi împrăştie cenuşa. Apoi opriră duşul şi ieşiră din baie.

*

Vasco îl scutură de umăr pe van Effen.

– E timpul, domnule Danilov.

Van Effen deschise ochii şi, ca întotdeauna, se trezi imediat:

– N-am auzit sunând ceasul.

– L-am oprit. M-am trezit de câtva timp. George! Numai Samuelson, fraţii Agnelli şi Daniken erau în camera de zi când coborâră cei trei.

– Tocmai la timp, domnilor, tocmai la timp, spuse Samuelson. Deşi era vesel de felul lui, în acel miez de noapte părea să fie deosebit de exuberant, ceea ce se putea explica prin sticla de coniac şi paharului de lângă el, dar care se datora aproape sigur, euforiei pe care i-o provoca anticiparea zilei următoare.

– Încă zece minute şi ne întoarcem cu toţii în pat.

– Nu eu, spuse George. Eu rămân aici. Supraveghez încărcarea, aminteşte-ţi. Când începem transbordarea?

– Desigur, desigur. Să zicem, peste o jumătate de oră. Leonardo, ne neglijăm oaspeţii.

Pe când Leonardo se apucă să remedieze neglijenţa, van Effen îl privi pe Samuelson. Nu semăna deloc cu Kathleen, dar asta nu însemna nimic; probabil că fata semăna cu mama ei irlandeză.

Acelaşi crainic, a cărui stare depresivă nu putea fi comparată decât cu remarcabila sa rezistenţă, apăru pe ecran imediat după miezul nopţii.

– Cu regret trebuie să vă anunţăm că nu vă vom putea transmite pe viu fisurarea cu care sunt ameninţate barajele din Flevoland atunci când va avea loc. Camerele noastre de filmare nu pot funcţiona în condiţii de întuneric total şi de ploaie torenţială. Suntem

totuşi în contact radio-telefonic permanent cu un număr de observatori şi vă vom informa imediat ce vom avea ştiri proaspete.

Imaginea îi dispăru de pe ecran.

– Păcat, spuse Samuelson. Nu părea deloc dezamăgit.

– Ar fi fost un spectacol mişcător. Totuşi, n-ar trebui să avem mult de aşteptat.

Într-adevăr, peste mai puţin de un minut, crainicul reapăru şi puse receptorul la loc pe masă.

– Barajele Oostelijk-Flevoland şi Zuidelijk-Flevoland au fost fisurate simultan cu aproximativ nouăzeci de secunde în urmă. Ambele fisuri par să fie destul de mari, dar, din cauza condiţiilor meteorologice îngrozitoare, este imposibil să se estimeze mărimea şi gravitatea pagubelor. Autorităţile spun că trebuie să aştepte până mijesc zorile pentru a putea afirma cu precizie cât de mare este dezastrul. Vom fi, totuşi, pe recepţie, din oră în oră, pentru a vă furniza toate detaliile proaspete care vor apărea.

Făcu o pauză, pentru a se uita la o foaie de hârtie pe care tocmai o primise din studio:

– Tocmai s-a primit un telefon de la FFF. Mesajul este următorul: "Markerwaard, astăzi, la ora două după-masă".

CAPITOLUL 11

Alţi doi bărbaţi urmau să joace un rol deosebit de important în orele matinale ale acelei zile.

Unul dintre aceştia era sergentul Druckmann, care era însoţit de alţi doi ofiţeri. Toţi trei, în haine civile. Maşina lor nu avea însemnele poliţiei, era acoperită cu noroi şi uşor accidentată. Conţinea o cantitate neobişnuită de echipamente electronice, două transmiţătoare radio separate şi un mecanism radar. Echipamentele electronice erau în cantitate atât de mare, încât, contrar obiceiului, era aşezate pe podea, chiar în faţa scaunului din dreapta spate. Operatorul era aşezat pe scaunul din stânga spate, cu o imensă hartă rutieră desfăşurată pe genunchi. Pentru moment, echipamentul era acoperit neglijent cu o pătură. Maşina fusese postată acolo de la ora şase jumătate dimineaţa, pe o stradă laterală, chiar la nord de Gorinchem.

Alte două maşini fără însemne ale poliţiei, echipate asemănător, se aflau la o distanţă de câteva mile. Dar maşina lui Druckmann era cea care avea să conteze în dimineaţa aceea.

Celălalt bărbat care avea să conteze era un oarecare Gropions, îmbrăcat într-o uniformă de caporal în armata olandeză şi aşezat lângă un plutonier, la volanul unui mic autobuz care transporta trupe ale armatei olandeze. Alţi doi soldaţi erau aşezaţi în spate. Nimeni n-ar fi folosit o fotografie de-a lui Gropions pentru un afiş de recrutare în armata olandeză. Purta o uniformă ponosită şi destul de şifonată, iar pletele blonde îi atârnau în dezordine de sub o pălărie cât se poate de piezişă. Dintr-un motiv numai de ei ştiut, olandezii le permit soldaţilor să-şi poarte părul atât de lung, încât orice soldat britanic ar fi consemnat timp de două săptămâni. Dar buclele blonde erau de împrumut.

Ca şi părul, uniforma era falsă. Gropions era, fără îndoială, soldat, dar nu caporal. Locotenent-colonelul Gropions, din trupele de comando ale armatei olandeze, era un exemplar cu totul special de armă cu totul specială şi de elită.

*

Buletinul de ştiri de la ora şapte dimineaţa din acea zi - primul buletin de ştiri, din istoria televiziunii olandeze transmis la micul dejun, - fusese în acelaşi timp sumbru şi uşor încurajator. Sute de mile

pătrate din regiunea Flevoland fuseseră inundate, dar nu la mare adâncime. Din câte se ştia, nu fuseseră pierderi de vieţi omeneşti. Moartea în rândul animalelor nu a putut fi estimată decât mai târziu, în timpul zilei. Sute de meseriaşi începuseră deja să toarne alte sute de tone de bolovani şi de beton cu solidificare rapidă între plăci de metal ridicate în grabă şi - se recunoştea - insuficient asigurate. În cel mai bun caz, se recunoştea, de asemenea, această acţiune n-ar fi putut face mai mult decât să reducă foarte puţin efectele următorului val provocat de flux, iar reparaţiile vor trebui să înceteze cu cel puţin trei ore înainte.

În camera de zi a morii, în care vreo duzină de persoane îşi luau micul dejun, Samuelson era extrem de bine dispus.

– Exact cum am prevăzut, doamnelor şi domnilor, exact cum am prevăzut.

Privi pe rând la Van Effen, George şi Vasco:

– Mă ţin de cuvânt, nu-i aşa, domnilor? Impactul psihologic a fost maxim, totuşi nimeni nu şi-a pierdut viaţa. Lucrurile evoluează exact în sensul dorit de noi.

Se opri şi ascultă răpăitul tunător al ploii pe verandă, îşi pierdu treptat expresia de bună-dispoziţie, bătu darabana cu degetele în masă, se uită la Daniken şi-l întrebă:

– Dumneata ce crezi?

– Nu prea-mi place, spuse Daniken.

Se ridică şi ieşi pe verandă, închizând uşa după el. Se întoarse în mai puţin de zece secunde.

– Vântul e aproape acelaşi, spuse. Vreau să spun, cu intensitate de furtună. Aş putea zbura dac-ar fi numai asta. Dar ploaia e cea mai torenţială pe care am văzut-o vreodată, chiar mai puternică decât la începutul musonului, în India. Vizibilitatea e zero. Pe aşa timp nu pot zbura conform planului iniţial.

– Vrei să spui că n-o să zbori? întrebă Samuelson. Refuzi să zbori?

Samuelson nu părea prea tulburat.

– Nici chiar dacă mi-ai ordona. N-am de gând să fiu persoana răspunzătoare pentru sfârşitul tuturor dorinţelor dumitale. Eu sunt pilotul şi refuz să fiu responsabil pentru moartea a douăzeci şi două de persoane. Ceea ce s-ar întâmpla, dacă ne-am ţine de planurile iniţiale de zbor. Sinuciderea în masă nu e specialitatea mea.

Van Effen îşi drese, delicat, glasul.

– În mod normal, după cum ştiţi, sunt persoana cel mai puţin curioasă. Dar nu-mi place această discuţie despre sinuciderea în masă. Nu în ultimul rând pentru că e vorba şi de mine. E oare absolut important să plecăm la ora prestabilită?

– Nu neapărat. Răspunsese Romero Agnelli.

– Domnul Samuelson îmi face onoarea de a lăsa toate chestiunile organizatorice pe seama mea.

– Şi e o chestie la care te pricepi grozav.

– Mulţumesc.

Agnelli zâmbea, aproape scuzându-se:

– Nu fac decât să respect orarele.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi prea mult din cauza orarelor, spuse van Effen. Eu cunosc ţara asta, dumneavoastră - nu. Sunt sigur că George şi locotenentul vor confirma că ploile torenţiale de o asemenea intensitate rareori durează mai mult de vreo oră. Oricum, niciodată două. Şi cum, contrar obiceiului, tot m-am pornit pe întrebări, ce e cu toată discuţia asta despre piste de zbor sau planuri de zbor, ori cam aşa ceva?

– Nu e nici un motiv pentru care să nu ştii, spuse Samuelson.

Se simţea vădit uşurat de declaraţia lui van Effen şi era într-o dispoziţie expansivă.

– Daniken a trasat prin radio un plan de zbor până la Valkenburg, lângă Maastricht, şi acesta a fost acceptat. Astăzi filmăm o scenă pe dealuri, la ţară, şi singura regiune de ţară deluroasă din Olanda este în provincia Limburg, unde se află Valkenburg. Romero a avut chiar prevederea de a ne rezerva camere de hotel acolo.

– Unde, fireşte n-aveţi nici o intenţie de a vă duce. Van Effen aprobă, de două ori, din cap.

– Bine, foarte bine. Decolaţi spre Limburg, care se află aproximativ în direcţia sud-sud-est. Apoi domnul Daniken coboară şi schimbă direcţia. Olanda este o ţară foarte plată, aşa că trebuie să zbori la altitudine foarte mică pentru a evita radarul. Cum şi eu sunt pilot, ştiu că altimetrele sunt renumite pentru inexactitate la altitudine foarte mică. N-ar fi o fericire prea mare pentru noi dacă un curent neaşteptat ne-ar pune în contact cu un bloc înalt sau chiar cu una din antenele alea gigantice de televiziune, atât de caracteristice pentru ţara asta. Domnul Daniken trebuie să vadă încotro se îndreaptă şi trebuie să spun că sunt sută la sută de acord cu domnul Daniken.

– Domnul Danilov a descris situaţia chiar mai bine decât aş fi făcut-o eu, spuse Daniken. Sunt sută la sută de acord cu cele spuse de el.

– Iar eu sunt de acord cu voi amândoi, spuse Samuelson. Leonardo, fii atât de amabil şi spune-i lui Ylvisaker să-şi întârzie plecarea cu camionul până la noi instrucţiuni. Nu vreau ca el să ajungă la destinaţie înaintea noastră.

Ylvisaker, strălucitor în uniforma de locotenent-colonel, şi cei doi tovarăşi ai săi,

în uniformă de sergent şi de caporal în armata olandeză, plecară la opt şi patruzeci şi cinci. Vântul nu scăzuse în intensitate, dar ploaia, după cum prevăzuse van Effen, se mai potolise, semănând acum cu o burniţă ceva mai deasă.

*

La ora opt şi patruzeci şi şase de minute, Cornelius, poliţistul din spatele maşinii sergentului Druckmann spuse:

– Au ieşit, domnule sergent. Druckmann ridică microfonul:

– Aici sergentul Druckmann. Ţinta Zero tocmai a ieşit. Rog ca A, B, C, D, E să confirme.

Cele cinci vehicule de patrulă ale armatei au confirmat în ordine alfabetică. Druckmann spuse:

– Peste două minute, cel mult trei, vom fi în măsură să ştim pe ce drum o ia Ţinta Zero. După aceea, vom raporta la intervale de un minut.

*

La opt şi patruzeci şi şapte, douăzeci şi două de persoane s-au îmbarcat în uriaşul elicopter. Toţi, cu excepţia celor patru fete, a lui van Effen şi a lui George, erau îmbrăcaţi

în uniforme ale armatei olandeze. Samuelson îşi luă rămas-bun de la patru oameni de serviciu cu umbrele, care veniseră să-i conducă, presupunând că se vor întoarce în seara următoare. Toţi soldaţii, cu o singură excepţie, erau înarmaţi cu mitraliere. Excepţia - Willi, santinela ineficientă, era împovărat numai cu o pereche de cătuşe. La opt şi patruzeci şi nouă, Daniken a decolat şi s-a îndreptat spre sud-sud-est.

Tot la opt şi patruzeci şi nouă, sergentul Druckmann a raportat:

– Urmăriţi Ţinta Zero la doi kilometri. Ţinta Zero se află acum la un kilometru nord de Gorinchem. De acolo, cele trei rute principale de ieşire sunt spre est, spre sud şi spre vest. Încă două minute şi vom fi în măsură să vă spunem în ce direcţie a luat-o.

*

Van Effen se îndreptă spre Romero Agnelli, aşezat lângă el, îi puse mâna pâlnie la ureche şi spuse:

– Mă intrigă două lucruri. Agnelli zâmbi şi ridică din sprâncene:

– Mi s-a dat să înţeleg că armamentul din acest elicopter a fost demontat şi înlocuit cu arme false. Dar pistoalele acestea sunt reale.

– Armamentul a fost, într-adevăr, demontat şi înlocuit cu arme false. Apoi am

înlocuit armele false. Aceste lucruri nu sunt greu de descoperit, dacă ştii unde să te uiţi. Care e al doilea lucru care te intrigă?

– De ce nu urcă Daniken? Suntem tot sub o sută de metri.

– Priveşte spre stânga dumitale şi vei vedea de ce.

Van Effen privi. La mai puţin de cincizeci de metri distanţă, un alt elicopter, cu mult mai mic, zbura paralel cu el. Chiar în timp ce van Effen privea, pilotul lăsă în jos fereastra şi făcu un semn cu braţul. Van Effen privi în faţă. Daniken îi răspundea printr-un alt semn. Pilotul micului elicopter îşi închise fereastra şi începu să urce. Daniken întoarse încet elicopterul, până când ajunse să se îndrepte spre sud.

– Frumos, spuse van Effen. Foarte, foarte frumos. Pe o vreme ca asta, e puţin probabil să fie prea multe zboruri particulare azi în ţară. Controlorul bătrân şi plictisit al zborurilor s-ar putea amuza să urmărească elicopterul ăsta până la Valkenburg. Acel elicopter se îndreaptă, fireşte, spre Valkenburg.

Agnelli aprobă, din cap:

– Ideea dumitale, desigur.

Agnelli zâmbi şi făcu un gest depreciativ cu mâna.

– Ţinta Zero se îndreaptă spre vest pe drumul spre Sliedrecht, raportă Druckmann. Ce patrulă e în vecinătate?

– Patrula A.

– Ah! Dumneavoastră sunteţi, domnule colonel Gropions?

– Da. Văd un baraj mai rutier la un kilometru est de Sliedrecht. Ţine-te după ei până-i vezi. Dar nu prea aproape.

– Am înţeles, domnule colonel. Ţinta Zero avansează foarte lent. Poate că e mai bine să spun că avansează circumspect. Puţin sub cincizeci de kilometri pe oră. Estimez că vor ajunge în raza dumneavoastră vizuală în mai puţin de douăzeci de minute.

– Mulţumesc, sergent.

*

Ylvisaker se rezemă confortabil pe spătarul scaunului şi aprinse o ţigară de foi. Spuse cu un oftat:

– Asta e viaţa. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu suntem în elicopterul ăla afurisit.

*

Elicopterul ăla afurisit îşi croia drum clătinându-se şi hurducându-se în direcţia generală sud-sud-vest. Era direcţie "generală", pentru că Daniken se străduia

din răsputeri să evite oraşele, satele, aşezările omeneşti de orice mărime ar fi fost. Van Effen se gândi că precauţia era cu totul inutilă. Nu exista nici un motiv posibil pentru care vreun fermier izolat să raporteze trecerea unui elicopter neidentificat şi probabil neidentificabil. Elicopterele erau puzderie în Olanda.

Van Effen examină elicopterul de luptă. Majoritatea pasagerilor aveau un aer evident nefericit, iar feţele lor aveau o mare varietate de culori: Annemarie şi Julie, aşezate una lângă alta, adoptaseră atitudini absolut asemănătoare: pumnii strânşi şi ochii închişi. Van Effen însuşi nu era deloc emoţionat. Daniken era un pilot excelent. Îşi făcu mâna pâlnie la urechea lui Agnelli:

– Cât mai avem?

– Vreun sfert de oră.

– Cazare rezonabilă? Agnelli zâmbi:

– E un locşor drăguţ.

Judecând după standardele gusturilor lui Samuelson, locşorul ăla drăguţ, gândi van Effen, trebuie să fi fost cam de mărimea Palatului Regal din Piaţa Digurilor.

*

Semnul roşu şi galben indica: "Control rutier în faţă. Rugăm opriţi la lumina roşie".

Şoferul lui Ylvisaker încetini şi întrebă:

– Acum ce facem? Ylvisaker pufăi liniştit din trabuc:

– Mergi mai departe, omule.

*

Şoferul lui Gropions îşi coborî binoclul:

– Ţinta Zero, precis, domnule colonel. Îşi duse din nou binoclul la ochi:

– Are şi numărul care ne-a fost comunicat. Vehiculul lui Gropions era pe străduţa din stânga, cu faţa spre trafic. Pe străduţa din dreapta şi puţin în spatele lor mai era un autobuz cu trupe. Doi soldaţi, ambii cu umbrele, se rezemau de acest vehicul. Amândoi fumau ţigarete.

*

– Ia uită-te şi la soioşii ăştia, spuse Ylvisaker. Umbrele! Ţigarete! Pariez că nu se găseşte nici picior de ofiţer mai aproape de Rotterdam. Şi ăştia, bagă de seamă, fac parte din trupele de viteji care au jurat să apere NATO până la moarte.

Când opriră la semnalul roşu, Gropions şi cei doi oameni ai săi, toţi cu mitraliere în mâna stângă, se apropiară de camionul militar furat. Gropions se îndreptă spre cabina camionului, iar cei doi oameni ai săi

spre spatele remorcii. Ylvisaker deschise uşa:

– Asta ce mai e, caporal?

– Un colonel! Gropions, evident încurcat, deloc în largul său, execută un salut militar corect, aşa cum era de aşteptat de la un caporal neglijent.

– Un colonel. Dac-aş fi ştiut… Ylvisaker zâmbi tolerant:

– Ce s-a întâmplat, caporal?

– Ordine, domnule colonel. Avem instrucţiuni să oprim şi să examinăm toate vehiculele, inclusiv camioanele militare, care ar putea transporta arme obţinute ilegal. Ni s-a dat numărul de înregistrare al unui anumit camion militar. Nu e vorba de acesta.

Ylvisaker manifestă un uşor interes:

– Căutaţi ceva în mod special?

– Proiectile, domnule colonel. Proiectile sol-sol şi sol-aer. Trebuie să recunosc, domnule colonel, că nici măcar nu ştiu cum arată, cu excepţia faptului că au culoarea cuprului şi sunt lungi de mai bine de doi metri.

– Datoria e datorie, caporal. Văd că ai doi oameni în spate. Ordonă-le să deschidă şi să caute. Ştii, pentru procesul verbal.

Gropions a dat ordinul, uşile din spate au fost deschise şi nu s-a găsit nici un proiectil.

– Vă cer scuze, domnule colonel, spuse Gropions. Ezită, apoi scoase un carnet şi un creion:

– Am instrucţiuni să legitimez fiecare persoană care trece prin acest punct de control.

Ylvisaker căută în buzunarul interior al vestonului. Gropions spuse:

– Nu, nu, domnule colonel. În cazul dumneavoastră, nu e nevoie de acte. Numai numele dumneavoastră, domnule colonel.

– Ylvisaker.

– Domnul colonel Ylvisaker.

Cu multă conştiinciozitate, Gropions scrise numele în carnet. Ce ironie, gândi el, ca o asemenea confruntare să aibă loc între un locotenent-colonel deghizat în caporal şi un civil - şi criminal- deghizat în locotenent-colonel. Îşi puse carnetul deoparte şi ridică mitraliera în aceeaşi clipă ca şi cei doi soldaţi din spatele camionului.

– O mişcare, spuse Gropions, şi eşti mort.

Nici nu apucase Gropions şi cei doi oameni ai săi să-i ducă pe Ylvisaker şi pe cei doi oameni ai acestuia la marginea drumului, când maşina sergentului Druckmann opri în spatele lor. Druckmann şi oamenii săi ieşiră. Druckmann ţinea în mână o cantitate impresionantă de obiecte din metal. El privi spre caporalul ale cărui bucle lungi şi blonde

atârnau în dezordine pe ceafă şi spuse şovăitor:

– Domnul colonel Gropions?

– Chiar el.

Gropions îşi scoase pălăria, îşi smulse peruca şi o aruncă dincolo de marginea drumului:

– Chestiile astea afurisite zgârie. Druckmann spuse:

– Felicitări, domnule colonel.

Gropions, care, acum fără perucă, semăna foarte bine cu un locotenent-colonel, clătină din cap cu căldură.

– Asemenea şi dumitale, sergent. Numele, te rog? Tot ce ştiu e că toate maşinile de poliţie sunt pline cu sergenţi.

– Druckmann, domnule colonel.

– O treabă excelentă, sergent Druckmann. Absolut de profesionist. Pot să întreb ce sunt fierăraiele alea din mâna dumitale?

– Cătuşe şi lanţuri pentru picioare, domnule colonel. Am înţeles că armata nu prea are aşa ceva.

– Splendid. Fii amabil şi pune pe unul dintre oamenii dumitale să le aplice imediat prizonierilor.

Se întoarse spre unul dintre soldaţii săi:

– Anunţă toate patrulele să se întoarcă la bază. Ţi-aş sugera, sergent, să transmiteţi acelaşi lucru maşinilor de poliţie. Punând

accent, desigur, pe necesitatea de a păstra cu stricteţe secretul.

– Imediat, domnule colonel. Dar nu e nevoie să punem accent pe caracterul secret al acţiunii. Cu toţii, inclusiv eu, am fost ameninţaţi de domnul colonel de Graaf personal că ne trimite în Insula Diavolului dacă scăpăm o vorbă.

– Ah! Redutabilul nostru comandant al poliţiei din Amsterdam.

– Da, domnule colonel. Ai cui prizonieri sunt ăştia: ai dumneavoastră sau ai noştri?

– Acum sunt proprietatea poporului. Vom merge cu maşinile până la baza mea militară, îi vom suna pe domnul Wieringa, ministrul apărării, şi pe domnul colonel de Graaf şi vom afla ce e de făcut cu ei. Între timp, să aruncăm o privire în camionul lui Ylvisaker… ei, vreau să spun, în camionul furat de el.

În camion, Druckmann spuse:

– Ştiu, cu adevărat, foarte puţin despre ceea ce se petrece. Ăştia trei fac parte din FFF?

– Absolut. Şi sunt învinuiţi de trei lucruri. Primul - că s-au dat drept ofiţeri ai armatei. Al doilea - că sunt în posesia unui vehicul militar furat.

Gropions deschise capacul celor două false rezervoare de benzină, lăsând să se vadă formele cilindrice turtite a două obiecte de metal de culoarea bronzului.

– A treia învinuire, desigur, este aceea că transportă două bombe atomice.

Puseră capacele la loc şi ieşiră. Druckmann întrebă:

– Îmi este permis să fumez în prezenţa domnului colonel?

– Domnul colonel e pe punctul de a face acelaşi lucru. După câteva clipe, Druckmann spuse:

– Ei bine, fie. Mă ofer.

– Să conduci camionul ăsta până la bază?

– Sunt un laş fără pereche, domnule colonel. O să am mare grijă.

– Eu am foarte mult timp pentru laşii fără pereche, sergent. Când vom ajunge la bază, acolo se vor afla doi experţi americani din Germania, care vor dezactiva chestiile astea afurisite. Maşina mea va merge în frunte, cu farurile roşii aprinse şi tot dichisul. Dumneata mă vei urma îndeaproape, iar maşina de poliţie cu care ai venit până aici va rula imediat în spatele dumitale. Ai o consolare, sergent Druckmann. Dacă sări dumneata în aer, sărim cu toţii.

Era ora nouă şi douăzeci şi şapte de minute dimineaţa.

*

Fix la aceeaşi oră, Daniken ateriză lângă o altă moară izolată, transformată în fermă,

cu mult mai mare decât cea pe care o părăsiseră de curând. Doi bărbaţi şi două femei, cu umbrele în mâini, ieşiră în grabă să-i întâmpine. După zâmbetele de pe faţa celor patru, era limpede că Samuelson şi prietenii săi nu erau numai cunoscuţi şi bine veniţi, ci chiar aşteptaţi.

Motorul odată oprit, în interiorul elicopterului de război domnea o linişte aproape mormântală. Van Effen îi spuse lui Agnelli:

– Ei, da, ai, într-adevăr, un oarecare talent organizatoric Agnelli zâmbi şi nu spuse nimic.

*

Camera de zi a morii, care avea o verandă asemănătoare celeilalte, era considerabil mai mare şi chiar mai luxoasă. Erau zece persoane în încăpere: Samuelson şi fraţii Agnelli, van Effen şi prietenii săi, şi cele patru fete. Daniken, presupunea van Effen, parca - şi ascundea - elicopterul într-un hangar din apropiere. Riordan urcase la etaj, fără îndoială pentru o nouă repriză de meditaţie şi rugăciune.

Samuelson, destins într-un fotoliu, în faţa unui foc de lemne care trosneau în cămin, oftă ca un om mulţumit de el însuşi.

– Totul a mers ceas, absolut ceas. Penultima etapă a fost dusă la bun sfârşit. Ştiu că e încă destul de devreme, dar o să luăm un prânz uşor. Deocamdată, cred că nu ne-ar strica un jonge jenever.

– Un prânz uşor? întrebă van Effen. Plecăm şi de aici?

– Imediat după ora două. Samuelson arătă spre un televizor.

– După ce-o să vedem ce se întâmplă în Markerwaard.

– Înţeleg.

Van Effen arăta cât se poate de limpede că nu înţelege nimic.

– Ei, nu contează unde mergem. Ridică din umeri:

– Câte aşezăminte de felul ăsta posedaţi în Olanda?

– Nici unul. Proprietarii acestei case, de pildă, se prăjesc la soare în insulele Bahamas. Iar noi le plătim bine. După cum vă daţi seama, acum e un sezon mort pentru agricultură. Un fermier local, la rândul său, bine plătit, are grijă de vite şi de oi. Nu sunt probleme. Ştii unde te afli, domnule Danilov?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Dintr-o experienţă îndelungată, van Effen învăţase să mintă cât se poate de convingător. Ştia cu precizie unde se află.

– După un zbor atât de scurt, tot undeva în Olanda. Are importanţă?

– Ai o lipsă de curiozitate de-a dreptul ciudată. Ne aflăm în apropiere de Middelharnis. Ai auzit de locul ăsta?

– Middelharnis?

Van Effen se încruntă, apoi întrebă:

– Dincolo de Flakkee?

Samuelson zâmbi, aprobă din cap şi nu spuse nimic.

Van Effen puse pe masă paharul pe care tocmai i-l dăduse Leonardo. Faţa-i era împietrită şi întunecată; avea o privire foarte rece.

– Haringvliet, şopti el. Vreţi să pun mâna pe Haringvliet?

Îşi dăduse perfect seama de asta de un timp bun.

Barajul Haringvliet era considerat drept valva sau poarta de ecluză a Olandei. El bloca intrarea în estuarul Haringvliet şi spre multe alte canale navigabile. La sfârşitul primăverii şi începutul verii, când se topeau zăpezile din Alpi, din Germania şi Franţa, el devia apele râurilor Rin, Waal şi Maas dincolo de Rotterdam, făcându-le să ajungă în Noul Canal Navigabil, ce se vărsa în Marea Nordului la Europort. Reuşea să facă asta pur şi simplu ţinându-şi închise porţile hidraulice acţionate electric. Când nivelul apelor râurilor se ridica prea tare, iar nivelul mării scădea considerabil, barajul Haringvliet, putea face apele să se verse în

Marea Nordului, pur şi simplu deschizându-şi atâtea porţi cât se considera necesar. Totuşi, în această perioadă a anului, când apa râului atingea nivelul cel mai scăzut, sarcina sa principală era de a pune stavilă Mării Nordului. Singura excepţie o constituiau ultimele maree. Inundaţiile, pagubele şi morţile ce vor rezulta inevitabil din distrugerea porţii de ecluză a Olandei erau incalculabile.

– Da, domnule Danilov.

Samuelson era, probabil, conştient că-şi pune viaţa în pericol, dar rămase, în aparenţă, calm.

– După cum spui, vreau să pun mâna pe Haringvliet. Van Effen dădu scurt din cap, o singură dată:

– Aşa se explică armele atomice. Sper să dea Dumnezeu să explodeze în drum şi să-i arunce în aer pe Ylvisaker şi pe prietenii săi.

– E o dorinţă total lipsită de caritate, ca să mă exprim eufemistic.

Samuelson îşi sorbi băutura. Dacă era emoţionat, ştia s-o ascundă cât se poate de bine.

– Văd că-ţi porţi pistolul Smith & Wesson, domnule Danilov. N-avem nici o îndoială că şi prietenii dumitale sunt înarmaţi. Romero, Leonardo şi cu mine n-avem nici o armă asupra noastră - pentru noi, e o chestiune de principiu. Dacă crezi că e cazul să mă

împuşti, n-am cum să mă opun. Dar nu ţi se pare cam nedrept să împuşti un om numai din cauza unei groaznice neînţelegeri?

Era limpede că Samuelson se distrează de minune.

– Continuă.

– Armele nucleare nu sunt, în nici un caz, destinate barajului Haringvliet. Şi asta din trei motive. Mai întâi, pentru că nu mor de plăcerea de a sări eu însumi în aer. În al doilea rând, vreau ca porţile ecluzei să rămână intacte şi în perfectă stare de funcţionare. În al treilea rând, intenţionez să iau în stăpânire barajul.

Van Effen îşi sorbi în tăcere băutura timp de câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi luat timp de gândire. Nu numai că ştiuse demult că ţinta lui Samuelson era Haringvliet, dar fusese, de asemenea, convins că Samuelson n-avea nici o intenţie de a-l distruge.

– Cât de ambiţios! Şi cum ai de gând să procedezi?

– Treaba e pe jumătate făcută. Acum vreo patruzeci de ore, un electrician talentat a îndeplinit o sarcină foarte delicată şi perfect detectabilă, sabotând trei turbogeneratoare.

– Sabotând, pe dracu. Lucra acolo?

– Bineînţeles.

– Şi era olandez?

– Da. Am constatat întotdeauna că douăzeci de mii de dolari au cea mai

profundă influenţă chiar şi asupra sufletelor celor mai patriotice. În plus, habar n-avea ce e-n capul nostru. I s-a dat, fireşte, posibilitatea de a descoperi sursa acelor defecţiuni şi când n-a reuşit au fost chemaţi experţi de la Rotterdam. Aceşti patru experţi sunt găzduiţi într-o pivniţă, aflată chiar sub noi. Sunt bine hrăniţi şi îngrijiţi, aşa cum vei putea constata şi singur oricând doreşti.

– N-o să fie nevoie. Şi apoi, desigur, aţi trimis la faţa locului propriii voştri experţi.

– Da. Vai, toţi patru au cazier şi mai multe condamnări la închisoare, dar au reuşit să se salveze, de fiecare dată, prin faptul că sunt cei mai buni spărgători de seifuri din ţară. Se pricep foarte bine şi la instalaţii electrice.

– Probabil că nu v-a fost uşor să contactaţi asemenea oameni, spuse van Effen.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Greşesc. Probabil că v-a fost foarte uşor. Se uită la Romero Agnelli:

– Fraţii dumitale din închisoare, desigur. Ei trebuie să ştie numele şi cazierele tuturor criminalilor importanţi din ţară, conform standardelor lor.

– Sunt oameni foarte pricepuţi, spuse Samuelson, dar se pricep mai bine la spartul seifurilor decât la instalaţiile electrice.

– Scopul lor fiind, desigur, spuse van Effen, de a localiza şi dezactiva toate sistemele de alarmă de la baraj: pedale de presiune, raze, butoane de panică şi ce-o mai fi. De asemenea, de a descoperi unde sunt plasate santinelele de serviciu şi cele care nu sunt de serviciu.

– Nu trebuie să dezactiveze. Nu încă. S-ar putea ca nici măcar să nu fie necesar, spuse Agnelli. Restul, da. Au fost unu sau două puncte în legătură cu care nu erau prea siguri, aşa că am cerut permisiunea de a-i aduce acolo pe cei mai buni specialişti în turbogeneratoare din ţară.

Van Effen aprobă din cap.

– Şi, fireşte, l-au adus pe cel mai bun specialist într-un domeniu cu totul diferit. Pe O'Brien. Foarte inteligent, trebuie să recunosc.

Samuelson făcu un gest de modestie:

– E numai meritul lui Romero. Ar fi fost un excelent ofiţer de divizie. Apropo, s-a întors O'Brien?

Leonardo ieşi din cameră şi se întoarse cu un O'Brien cu totul diferit de cel obişnuit, datorită faptului că acum avea barbă şi mustaţă.

– Scuzaţi-mă pentru chestiile astea, zise O'Brien. Strâmbându-se destul de tare, îşi smulse şi mustaţa şi barba. Cum urmează să mă îmbarc cu voi, m-am gândit că

transformarea subită a unui inginer civil într-un sergent-major al armatei olandeze i-ar fi putut face pe câte unii să ridice din sprâncene.

Samuelson întrebă:

– Cum stau lucrurile?

– Gata de pornire.

– Încă un lucru, zise George. Cum o să-i recunoaştem pe aceşti patru… ăă… colegi ai voştri de la baraj? Nu vrem să ne îndreptăm puştile într-o direcţie greşită.

– E bună întrebarea, zise Agnelli. Toţi patru sunt îmbrăcaţi în salopete de un albastru foarte deschis.

– Şi nu transportă decât unelte de lucru în sacii de lucru?

– Câte-un pistol, pe ici pe colo. Câteva grenade cu gaz. Lucruri folositoare de genul ăsta.

– Mi-ar plăcea să am si eu câteva din astea, zise van Effen. Nişte grenade cu gaz. Într-un săculeţ sau într-o valiză. Ca şi domnul Samuelson, sunt adversarul violenţei inutile, iar oamenii de pe dig sunt, la urma urmei, concetăţenii mei adoptivi. Dacă va fi nevoie să-l imobilizez pe vreunul din ei, aş prefera s-o fac cu o trâmbă de gaz, mai curând decât cu un glonţ.

– Exact aşa cred şi eu, spuse Samuelson. O să-ţi dăm nişte grenade.

– Încă ceva, zise van Effen. Cum o să explicaţi prezenţa a doi civili într-un grup militar?

– Aha! Samuelson zâmbi larg.

– Civili, dar nu dintre cei obişnuiţi. Sunteţi doi membri marcanţi ai brigăzii antiteroriste de la poliţia din Amsterdam. Mi se pare că le-am potrivit destul de bine, nu crezi?

– E drăguţ, spuse van Effen. Întotdeauna mi-am dorit să fiu poliţist. Cum intenţionezi să pătrunzi la baraj, domnule Samuelson?

– Nimic mai simplu. Aterizăm pe drumul de la baraj. Mai întâi, trimitem, fireşte, un mesaj prin radio celor de la baraj, prin care-i avertizăm că există o suspiciune - nu mai mult - că FFF s-ar putea să se gândească să atace instalaţiile, fie dinspre mare, fie dinspre râu şi că bărcile de patrulă se vor apropia dinspre râu, iar un distrugător se va apropia dinspre mare. Noi, desigur, va trebui să fim primii acolo - de aici, zborul nu durează decât câteva minute. Li se va ordona să păstreze cea mai strictă tăcere radio - nici transmisii, nici recepţii.

– Totul e gândit cu simplitatea unui adevărat geniu, spuse van Effen. Ai curaj, într-adevăr. Domnişoarele rămân aici, desigur.

– În nici un caz. Pentru nimic în lume n-aş vrea ca Maria şi Kathleen să rateze acest

splendid deznodământ. Vom scoate ecranul din spate al elicopterului, iar cele patru doamne vor rămâne ascunse până luăm în stăpânire barajul.

– Te-ai gândit oare că s-ar putea ca celelalte fete să strige după ajutor sau să încerce să le imobilizeze pe Kathleen şi Maria?

– O să le fie cam greu să strige după ceva când vor avea căluş în gură şi să atace pe cineva când vor avea mâinile legate la spate. Ca o măsură de precauţie suplimentară, va fi şi Joop cu ele. Joop e foarte folositor, atunci când are o puşcă.

– Te gândeşti la toate, spuse van Effen.

Spera ca Joop să nu fie *prea* folositor, pentru că atunci Joop ar fi trebuit să moară.

Samuelson se ridică, se duse la birou şi scoase două foi de hârtie.

– Astea sunt planurile orizontale şi verticale ale barajului Haringvliet. Leonardo, du-te şi adu-i şi pe ceilalţi aici. Aş vrea ca fiecare să ştie exact ce are de făcut, să cunoască locul precis în care se va afla fiecare santinelă, unde sunt santinelele ieşite din schimb şi lucrătorii şi să se afle fiecare dintre oamenii care lucrează acolo. Nu trebuie să ratăm nimic.

Daniken se întoarse chiar când pleca Leonardo. Peste numai câteva secunde, Leonardo se întoarse, aducându-i cu el pe

Joop, Joachim şi încă doi tineri anonimi din Facţiunea Armatei Roşii, care fuseseră şi la cealaltă moară, patru bărbaţi mai vârstnici - de peste treizeci şi patruzeci de ani -, pe care van Effen nu-i mai văzuse niciodată până atunci şi două dintre santinelele pe care le văzuse mai înainte. Ultimii şase aveau un aer foarte tenace, foarte competent. S-au înghesuit cu toţii în jurul mesei, urmaţi de van Effen, Vasco, George, Samuelson, Romero Agnelli, Daniken şi O'Brien. Nu lipseau decât două persoane: Willi, care era încuiat undeva într-o pivniţă, şi Riordan, care probabil era deasupra unor asemenea treburi lumeşti şi trecătoare.

Deşi Samuelson convocase şedinţa, Romero Agnelli a fost cel care a condus-o. Talentele sale organizatorice erau, într-adevăr, remarcabile. I-a indicat cu precizie fiecăruia locul unde urma să se ducă şi ce se aştepta de la el. A insistat, de asemenea, să-şi potrivească ceasurile, astfel încât fiecare să ştie exact la ce oră să se afle la locul stabilit. Toate astea i-au luat aproximativ cinci minute. Apoi a luat-o de la capăt. Când a început să explice acelaşi lucru pentru a treia oară, van Effen, însoţit de George şi Vasco, s-a îndreptat, hotărât, spre bar. Samuelson, zâmbind, a venit după ei şi s-a aşezat în spatele barului.

– Te plictiseşti repede, domnule Danilov?

– Nu e nevoie să mi se spună de două ori acelaşi lucru. Cu atât mai puţin, de trei ori.

– Ai marcat un punct. Poate c-am supralicitat puţin. Se uită la ceas.

– Sunt puţin îngrijorat. Cred că până acum ar fi trebuit să sosească şi camionul.

– Ylvisaker mi s-a părut un tip competent, spuse van Effen. Pană de motor, circulaţie aglomerată, pană de cauciuc, orice e posibil. Oricum, vei afla curând. Spuneai că ai un transmiţător radio aici. Locotenentul e un operator specialist şi, desigur, ştie şi frecvenţa şi lungimea de undă ale camionului.

– Ai vrea să fii atât de bun, locotenente? Mulţumesc. Samuelson arătă un loc în celălalt capăt al camerei:

– Acolo.

Vasco se aşeză în faţa transmiţătorului, îşi potrivi căştile şi începu să transmită. După două minute, îşi scoase căştile, şi se întoarse la bar:

– Nimic, domnule Samuelson. Nu pot să dau de el. Samuelson îşi ţuguie buzele:

– Eşti sigur?

– Sigur că sunt sigur.

Vasco vorbea cu o uşoară urmă de iritare în glas.

– Doar ştiu ce fac. Dacă nu mă crezi, să încerce şi Daniken. Şi el ştie ce face.

– Nu, nu. Scuză-mă, locotenente. Sunt îngrijorat, ştii.

– E posibil să se fi întâmplat două lucruri, spuse Vasco. Poate c-a avut un accident. Ăsta ar fi lucrul cel mai grav, dar şi cel mai puţin probabil. Cel mai probabil e că are aparatul de recepţie închis.

Samuelson se lumină puţin la faţă. Dar numai puţin:

– Dacă întârzie, de ce nu ne sună el?

– Ştie să pună în funcţiune un radiotransmiţător? Samuelson se lumină şi mai tare la faţă:

– Sincer să fiu, nu ştiu.

Se întoarse brusc, în momentul în care o servitoare cu şorţ se apropie de el.

– Scuzaţi-mă, domnule, spuse ea. M-am gândit că v-ar interesa să aflaţi că se va transmite o declaraţie a guvernului peste două minute. Chiar mai curând.

– Mulţumesc, mulţumesc.

Samuelson ieşi în grabă din spatele barului, îi făcu un semn lui Agnelli să-şi încheie discursul şi deschise televizorul. Peste o jumătate de minut, pe ecran a apărut crainicul. Era cu mult mai tânăr decât cel din ziua precedentă, dar era evident că fusese instruit la aceeaşi şcoală de pompe funebre.

– Guvernul are de făcut trei anunţuri. Primul, că guvernul britanic şi cel de la Stormont au fost de acord să retragă în

cazărmi toate trupele britanice. Cum trupele sunt dispersate în toată Irlanda de Nord, e de aşteptat ca procesul să dureze câteva ore, dar a şi început. Deşi nu a fost dată nici o declaraţie oficială în acest sens, se consideră că acest fapt indică clar intenţiile Londrei.

Samuelson radia de fericire. În clipa aceea, Ylvisaker era ultimul lucru la care se gândea.

– Al doilea anunţ este că ministrul de externe britanic, ministrul apărării, şeful Marelui Stat-Major şi prim-amiralul se îndreaptă spre Amsterdam într-un aparat VC 10 pentru a asista la explozia nucleară din Markerwaard, de la orele două după-amiază.

Al treilea anunţ este că guvernul a acordat amnistie celor doi prizonieri încă nenumiţi, a căror eliberare a fost cerută de FFF.

Vom relua, desigur, transmisia la orele două după-amiază.

– Ei bine, spuse van Effen, pare să fie o capitulare totală.

– Desigur, lucrurile evoluează absolut satisfăcător, spuse Samuelson cu modestie. Vom lua cu noi un minimum de bagaje. Acestea pot fi ascunse în spatele elicopterului. Soldaţii în serviciu comandat nu cară după ei valize. Prânzul va fi la douăsprezece şi treizeci, deci mai avem două ore şi jumătate de aşteptat până atunci. Nu

cred c-ar fi bine să mai bem jonge jenever, aşa că propun să ne odihnim. Deşi nu ne întoarcem aici la noapte, avem camere pregătite pentru dumneavoastră şi veţi fi conduşi la ele. Spune-mi, locotenente, vrei să tragi un pui de somn?

– Eu? Nu mă cunoşti!

– Atunci poate c-o să fii atât de amabil să cobori, să spunem, din douăzeci în douăzeci de minute, şi să încerci să-l contactezi pe Ylvisaker?

– Dacă dumneata crezi că merită să încerc, desigur. O să mă duc sus să mă spăl, să-mi împachetez cele câteva lucruşoare pe care le iau cu mine şi o să mă întorc peste douăzeci de minute. După aceea, pot rămâne şi aici.

Vasco zâmbi:

– N-o să mai fac nici o excursie la bar, îţi promit.

Camera în care au fost conduşi van Effen şi tovarăşii săi era o copie aproape fidelă a celei care le fusese repartizată la cealaltă moară. Vasco făcu obişnuita inspecţie meticuloasă şi anunţă că în cameră nu sunt microfoane.

Van Effen spuse:

– Samuelson e destul de îngrijorat că Ylvisaker şi prietenii săi nu mai sosesc. Cred că putem fi siguri că aceştia sunt reţinuţi acum din ordinul Majestăţii sale. Ce e mai

important, Samuelson pare să creadă că a şi câştigat partida. Nici nu-i trece prin cap posibilitatea unui eşec. E o stare de spirit foarte periculoasă - pentru el, vreau să spun.

George întrebă:

– Şi ce crezi că va face când va ajunge la baraj?

– Îl va lua în stăpânire. Nu cred că asta o să-i dea mare bătaie de cap. Apoi va anunţa guvernul c-a făcut exact asta. Venind atât de curând după explozia nucleară din Markerwaard, faptul ar trebui să aibă un efect devastator asupra guvernului, care-şi va da seama foarte bine de implicaţii şi va înţelege că FFF ţine toată naţia în gheare.

– Şi apoi, spuse Vasco, aruncă în aer câteva bucăţi de beton din baraj, ca să arate că-şi iau treaba în serios.

– Nici pomeneală, spuse van Effen. Nu fac ei chestii atât de grosolane. Explozibilele sunt ideea lui Agnelli. Şi Agnelli e un tip foarte prudent. Cred că explozibilele sunt păstrate în rezervă, numai pentru cazul în care ceva n-ar merge.

Convingerea mea este că O'Brien ştie tot atâtea lucruri despre cum se acţionează porţile hidraulice ca şi cel care le-a proiectat. Aşa că FFF-iştii nu trebuie decât să deschidă ecluzele.

– Dar dacă autorităţile întrerup curentul de la centrală? întrebă Vasco. Atunci crezi că recurg la explozive?

– Trebuie să existe şi autogeneratoare. Sunt sigur că O'Brien a verificat asta. Cât priveşte siguranţa ţării, porţile ecluzei de la barajul Haringvliet sunt instalaţiile cele mai vitale din ţară. Închipuiţi-vă că porţile ecluzei sunt deschise când fluxul e redus şi se produce o cădere puternică de curent. Pur şi simplu nu-şi pot permite să se bazeze pe o singură sursă electrică.

– Pentru moment totuşi e mult mai important faptul că Samuelson şi Agnelli au fost atât de amabili încât să ne pună la curent cu toate amănuntele planului lor.

George îşi frecă mâinile:

– Iar acum ne facem propriile planuri.

*

La vreo patruzeci de minute după ce Vasco se întorsese în camera de zi, coborî şi Samuelson. Vasco era aşezat în faţa radiotransmiţătorului şi răsfoia, la întâmplare, o revistă. La intrarea lui Samuelson, ridică privirea.

– Ai reuşit, locotenente?

– Deloc. Am sunat de patru ori, la fiecare zece minute, nu la douăzeci, cum mi-ai cerut dumneata. Nimic.

– Dumnezeule mare!

Fără să ţină seama de propriile sale admonestări, Samuelson se întoarse în spatele barului şi aduse două pahare de jonge jenever.

– Ylvisaker ar fi trebuit să se întoarcă de foarte mult timp. Ce dracu i s-o fi întâmplat?

– M-am tot gândit, domnule Samuelson. N-a sărit în aer, pentru că până acum ştirea s-ar fi transmis în toată ţara. Să presupunem c-a avut un accident sau o defecţiune tehnică. Să mai presupunem că nu ştie cum funcţionează radiotransmiţătorul. Dumneata ce-ai fi făcut, în locul lui?

– M-aş fi dus la cel mai apropiat telefon şi aş fi luat legătura cu noi. E greu să umbli prin ţara asta, indiferent în ce direcţie, fără să dai de o casă sau de o cabină telefonică.

– Exact. Dar *ştie* Ylvisaker numărul de telefon de aici? Samuelson se holbă la el, apoi spuse:

– Ylvisaker n-a fost niciodată aici. Aşteaptă.

Ieşi repede din cameră şi se întoarse după nici un minut, cu o expresie înnegurată:

– Părerea generală este că Ylvisaker nu cunoaşte numărul.

– Dar ştii precis pe ce drum a apucat?

– Desigur. Doi oameni, o maşină rapidă. Nu se poate să nu dea de el. Mulţumesc,

locotenente. Mă bucur să constat că mai sunt pe aici oameni care gândesc.

– Să mai încerc, domnule Samuelson?

– Nu e decât o şansă slabă, nu-i aşa? Vasco înălţă din umeri:

– Foarte slabă. Dar tot n-am altceva de făcut.

– Mulţumesc.

Samuelson îi mai aduse un jonge jenever.

– Încă un fleac din ăsta nu-i poate face rău unei minţi atât de limpezi cum e a dumitale.

– Eşti amabil. Cred c-o să-l beau pe verandă, dacă-mi dai voie. Aici e puţin prea cald.

– Desigur, desigur. Samuelson ieşi în grabă din cameră.

Maşina era un BMW de culoare cafenie, cu număr de înregistrare de Anvers. Vasco privi cum maşina şi cei doi oameni dinăuntru dispar după colţ, îşi termină gânditor, băutura, apoi se întoarse înăuntru. Se duse la radiotransmiţător, căută o anumită frecvenţă şi o anumită lungime de undă, şi spuse, încet, în flamandă:

– Înregistraţi.

Nu vorbi mai mult de douăsprezece secunde, apoi reveni la frecvenţa şi lungimea de undă dinainte. Încercă din nou să-l contacteze pe Ylvisaker şi i se răspunse cu aceeaşi tăcere. Îşi mai turnă un pahar, se

aşează din nou în faţa radiotransmiţătorului, se uită în treacăt pe o revistă, apoi sună din nou camionul dispărut. În următoarele douăzeci de minute, mai încercă de două ori şi tot nu obţinu nici un răspuns. Continuă să încerce să stabilească legătura, când se întoarse Samuelson. Se uită la Vasco, se duse la bar şi reveni cu încă două pahare.

– Încalc propriile-mi reguli, ştiu, dar îl meriţi, iar eu simt nevoia să beau ceva. Tot nimic?

– Linie moartă. Ştiu că domnul Danilov îşi face o regulă din a nu fi niciodată curios, dar eu sunt ofiţer activ în armata olandeză. Cât de importante sunt maşinăriile alea nucleare pentru dumneata?

– Au un scop aproape strict psihologic. Dacă era nevoie, le-aş fi folosit ca să arunc în aer căile de acces dinspre nord şi dinspre sud de barajul Haringvliet.

– De ce? Nici un ofiţer superior din Olanda nici n-ar visa măcar să atace barajul Haringvliet. Bombardiere? Niciodată. Avioane de luptă? Niciodată. Nu numai că poţi face faţă oricărui atac cu elicopterul dumitale militar, nu numai că ai proiectile sol-aer, dar vei avea un număr mare de ostatici, a căror viaţă nu vor voi s-o pericliteze. Distrugătoare? Bărci torpedo? Proiectilele sol-sol absorb căldura. Sunt mortale.

– Nu vor folosi bombardiere?

– Ce s-ar întâmpla dac-ar fisura barajul Haringvliet?

– Desigur. Ei, n-are rost să mai încerci. Poate c-ar fi bine să ne odihnim amândoi puţin înainte de masă.

*

Vasco le făcu lui van Effen şi lui George un scurt rezumat a ceea ce se întâmplase. Van Effen spuse:

– Deci l-ai convins pe Samuelson că e absolut invulnerabil şi ai avut grijă ca, la baraj, să avem doi oameni mai puţin de înfruntat. Pe cine ai anunţat?

– Poliţia din Rotterdam.

– Cred, George, că tot mai putem scoate un poliţist din el. Ei, mai avem vreo oră până la masă.

– Eu trag un pui de somn, spuse Vasco. Patru jonge jenever la rând sunt prea mult pentru constituţia mea delicată.

– Ce-ai spus?

– Ospitalitatea olandeză. Ştii cum e.

Prânzul a fost cât se poate de potrivit, dar cât se poate de puţin relaxat. Samuelson a încercat să păstreze o atmosferă veselă, dar era groaznic de îngrijorat pentru soarta armelor sale nucleare, iar îngrijorarea sa era aproape palpabilă, astfel încât, în ultima

jumătate de oră, prânzul a fost consumat într-o linişte aproape totală.

La cafea, Samuelson îi spuse lui van Effen:

– Crezi că e posibil ca Ylvisaker şi oamenii lui să fie prinşi de autorităţi, armată sau poliţie?

– Foarte puţin probabil. Nu văd cum. Eşti în perfectă siguranţă. Chiar admiţând că au fost prinşi, problema e: oare Ylvisaker şi oamenii săi ar fi vorbit?

– Despre barajul Haringvliet? Nu. Până când am ajuns aici, numai Riordan, Agnelli, Daniken şi O'Brien ştiau de planul ăsta.

Samuelson zâmbi slab:

– Tot faimosul dumitale principiu al minimei informaţii, domnule Danilov.

– N-aş vrea să par cinic sau dur, dar, în cazul ăsta, de ce dracu te mai consumi?

– După cum puteţi vedea, spuse crainicul TV, vremea e la fel de oribilă ca şi până acum, iar vizibilitatea foarte redusă, ca la apropierea apusului. Ploaia e absolut torenţială, iar intensitatea vântului e între opt şi nouă grade. Vântul se îndreaptă acum spre nord-vest. Avem patru camere de luat vederi pe teren. Una lângă Hoorn şi una lângă Volkendam, la vest de Markerwaard, iar una pe malul opus, lângă Leelystad. Mă tem că aceasta din urmă e virtual inutilizabilă: în ciuda apărătoarelor, ploaia

bate direct în lentile. O a patra cameră de luat vederi e instalată într-un elicopter şi am înţeles că cei din aer trec prin momente grele. Este ora unu şi cincizeci şi opt de minute. Primele imagini le vom transmite din elicopter.

Pe ecran apăru o imagine a mării acoperite de spumă şi răscolite de furtună. Detaliile erau estompate şi mişcate, pentru că era evident că elicopterul era zgâlţâit rău în aer, ceea ce făcea imposibil de menţinut camera de luat vederi într-o poziţie fixă. O altă voce preluă legătura de la crainicul din studio:

– Transmitem imagini luate din elicopter. Pot să vă asigur că prietenul meu din studio n-a exagerat cu nimic. Condiţiile sunt abominabile şi trebuie să mărturisesc că singura persoană care nu are greţuri este, din fericire, pilotul. Zburăm la o altitudine de şapte sute de metri, cu cincizeci de metri mai sus sau mai jos ori de câte ori aparatul ăsta afurisit e aruncat în sus sau în jos. Sperăm că suntem în siguranţă la această înălţime, dacă explozia nucleară şi trâmbele imense de apă care o vor însoţi se vor produce chiar sub noi. Ceea ce, să ne ferească Dumnezeu. Acum este fix ora două după-amiază şi - vocea crainicului se ridică cu aproape o octavă - iată că se produce! Iată că se

produce! Parc-am avut gura spurcată. E chiar sub noi!

Capacitatea de cuprindere a camerelor de luat vederi fusese mărită la maximum. Suprafaţa Markerwaardului a fost acoperită de spumă albă, iar apoi a erupt o coloană imensă de apă, care a urcat vertical spre cer, în direcţia camerei de luat vederi din elicopter.

– Priviţi, vă rog, la asta! continuă vocea emoţionată. Uitaţi-vă, vă rog, la asta!

Părea o recomandare inutilă, căci, fără îndoială, aproape nimeni din Olanda nu se uita la altceva.

– Tot spaţiul a devenit o fântână arteziană cu substanţe radioactive. Pilotul nostru se deplasează cât poate de repede spre nord-vest. Vrem să ieşim din zona asta cât putem de repede. Ne e foarte greu să ne luptăm cu uraganul ăsta dinspre nord-vest, dar e limpede că pilotul speră că acelaşi uragan va împrăştia trâmbele de apă şi de substanţe radioactive, îndepărtându-le de noi. Aşa sper şi eu.

Van Effen se uită la Samuelson. Acesta părea să fi căzut într-un soi de transă. Doar mâinile îi mai dădeau semne de viaţă. Îşi împletise degetele de la ambele mâini, dar degetele mari i se roteau încet, unul în jurul celuilalt.

Apăru din nou crainicul din studio.

– Mă tem că lentilele din elicopter sunt acoperite de spumă. Regretăm că nici una din celelalte camere de luat vederi nu se află în contact vizual cu explozia. Se pare că aceasta s-a produs aproape exact în centrul Markerwaardului.

Se auzi din nou vocea crainicului din elicopter.

– Scuzaţi-ne pentru acest incident. Din cauza spumei radioactive şi a ploii, pentru moment nu putem vedea absolut nimic. Continuăm să ne deplasăm ferm în direcţia nord-vest. Aşteptaţi o clipă, aşteptaţi o clipă. Vedem din nou.

Trâmba se prăbuşea. Camera de luat vederi, cu transfocatorul pe jumătate retras, mai zăbovi o clipă asupra trâmbei provocate de explozie, apoi începu să panorameze zona înconjurătoare. Se putea vedea cum cercul de apă se lărgeşte tot mai mult, îndepărtându-se de centru.

– Acesta - spuse crainicul - trebuie să fie multaşteptatul val de flux. După părerea mea, nu prea seamănă cu un val, firește, de la altitudinea asta e imposibil să măsori înălţimea apei.

Imaginea dispăru, înlocuită de crainicul din studio:

– Încercăm să… aşteptaţi, aşteptaţi, avem legătura cu Volkendam.

O cameră de luat vederi, cu transfocatorul la capacitate maximă, arăta cum un jet de apă ce părea doar puţin mai mare decât o undă obişnuită, se apropie repede de linia ţărmului. Un comentator spuse:

– Sunt de acord cu colegul meu din elicopter. Nici eu nu mi-aş fi închipuit că aşa arată un val de maree. Totuşi, din câte am înţeles, aceste valuri - numite tsunami - tind să crească în înălţime pe măsură ce apa se adânceşte. Vom vedea.

De fapt, nu prea aveai ce vedea. Valul aflându-se la mai puţin de o sută de metri de ţărm, comentatorul estima că înălţimea sa e mai mică de un metru, ceea ce reprezenta destul de mult, conform previziunilor oamenilor de ştiinţă.

Samuelson ceru, printr-un gest, să se închidă televizorul.

– S-au udat puţin la picioare, asta-i tot, spuse. Şi nimeni nu şi-a pierdut viaţa. O performanţă impresionantă, nu crezi, domnule Danilov?

– Absolut impresionantă.

Era adevărat: probabil că nimeni nu-şi pierduse viaţa. Nu în acea zi. Dar în anii care urmau, s-ar fi putut ca lucrurile să stea cu totul altfel. Probabil că substanţele radioactive căzuseră sau aveau să cadă peste inundata regiune Flevoland. Dar nu părea

momentul potrivit să-i atragă atenţia lui Samuelson asupra acestui fapt.

Samuelson spuse:

– Romero, transmite prin radio mesajul către barajul Haringvliet. Scoate în evidenţă necesitatea unei totale tăceri radio. Unde dracu sunt ăia doi care-au plecat în căutarea lui Ylvisaker şi a prietenilor săi?

Nimeni nu ştia unde erau.

– Am pierdut cinci oameni dintre cei mai buni. Cinci!

– E enervant, domnule Samuelson, spuse Vasco. Şi îngrijorător. Dar nu poate influenţa în nici un fel rezultatul. Avem şaptesprezece oameni. Cum avem în favoarea noastră elementul surprizei totale, eu garantez că punem mâna pe Haringvliet cu numai patru oameni.

Samuelson zâmbi:

– E o consolare! Plecăm peste douăzeci de minute.

*

Au plecat peste douăzeci de minute. Toţi soldaţii erau înarmaţi, toţi duceau cu ei fie rucsacuri, fie saci de voiaj. Nici van Effen, nici George nu erau înarmaţi. Oricum - nu vizibil. Dar şi ei duceau câte un sac de voiaj plin cu grenade cu gaz. În plus, van Effen îşi

luase precauţia de a-şi lua cu el spray-ul Yves Saint-Laurent.

Pe când se îmbarcau în elicopter, van Effen îl întrebă pe Samuelson:

– Deci gaz, nu pistoale?

– Gaz, nu pistoale.

CAPITOLUL 12

Elicopterul militar a aterizat pe şoseaua de la barajul Haringvliet la orele două şi treizeci şi opt după-amiază.

Romero Agnelli, îmbrăcat în uniformă de maior şi numit la comanda grupului, a coborât primul scările. Un tânăr blond, cu ochelari cu ramă de corn, s-a desprins dintr-un mic grup de observatori, s-a grăbit să-l salute pe Agnelli şi i-a strâns mâna cu căldură.

– Al naibii de bucuros să vă văd, domnule maior, al naibii de bucuros. Aţi văzut ce-au făcut diavolii ăia în Markerwaard?

– Am văzut, spuse Agnelli sumbru. Am văzut.

– Luaţi în serios această ameninţare cu privire la Haringvliet?

– Ei bine, spuse Agnelli, logic, deocamdată nu e vorba de nici o ameninţare. Sincer să fiu, n-o iau deloc în serios, dar, ca soldaţi, nu e treaba noastră să discutăm ordinele. Cinstit vorbind din nou, ţara e aproape isterizată de panică şi nouăzeci şi nouă la sută din rapoartele şi din telefoanele îngrozite pe care le primim se dovedesc neîntemeiate. Acesta ar fi al o sutălea, deşi eu, după cum am mai spus, nu cred.

Îl apucă pe tânăr de braţ şi-l conduse la câţiva paşi de elicopter, în timp ce unii soldaţi coborau scările, iar alţii deschideau uşile pentru descărcare.

– Cum vă numiţi, domnule?

– Borodin, Max Borodin. Director. Ce dracu descarcă ei?

– Proiectile şi rampele lor de lansare. Vom îndrepta unul spre Marea Nordului, iar pe celălalt către râu. Proiectile sol-sol şi sol-aer. Absorbante de căldură. Mortale.

Agnelli nu a adăugat că acestea pot fi pivotate pe rampele lor pentru a bloca ambele drumuri de acces spre barajul Haringvliet.

– O precauţie total superfluă. Soldaţii FFF sunt nebuni, dar nu atât de nebuni încât să se angajeze într-un atac frontal asupra barajului Haringvliet. Aşteptăm să sosească în curând un distrugător şi vase de patrulare. Din nou - absolut inutile.

– Inutile sau nu, mi-aţi luat o piatră de pe inimă. Cine sunt aceşti doi civili corpolenţi şi cu un aer inofensiv?

– Sunt corpolenţi, într-adevăr. Dar nu şi inofensivi. Sunt ofiţeri superiori de poliţie din Amsterdam. Profesionişti într-o brigadă antiteroristă foarte specializată. Ar dori să vadă punctele slabe din apărarea noastră. E o simplă formalitate, dar ei insistă. Trebuie să lăsăm doi soldaţi să păzească proiectilele.

Inspectorul Danilov - cel mai puţin corpolent - insistă ca oamenii mei să ne însoţească. E de înţeles că doreşte ca ei să se familiarizeze cu planul general al interiorului barajului.

*

Au trecut douăzeci de minute foarte surprinzătoare pentru domnul Borodin. Surprinzătoare mai ales în clipa când patru mecanici îmbrăcaţi în salopete albastre au scos la iveală mitraliere Kalaşnikov, pe care le-au asamblat cu piese din sacii lor de scule. A fost o operaţie fără vărsare de sânge şi fără durere fizică - dar nu şi psihică - pentru mulţi dintre cei pe care îi privea. Borodin, oamenii şi gărzile lui pur şi simplu nu aveau nici o şansă. Toţi au sfârşit prin a ajunge într-una din numeroasele pivniţe uriaşe ale barajului.

Agnelli era gata să răsucească cheia în broască, când van Effen îl opri:

– Nu. Frânghie. Leagă-i. Haide, haide, domnule Agnelli, dumneata eşti omul căruia nu-i scapă nimic.

– Mi-a scăpat ceva?

– Ţi-a scăpat din vedere faptul că s-ar putea ca O'Brien să nu fie singurul om din lume care poate deschide orice broască.

Agnelli aprobă.

– Desigur. Frânghie.

A fost adusă frânghia, destulă pentru a lega o sută de oameni. Când Borodin şi oamenii săi au fost legaţi bine de mâini şi de picioare, Samuelson, cu aerul unui general roman care se întoarce victorios din Galia şi-şi face intrarea triumfală la Roma, îi conduse pe toţi în camera de control a barajului.

Van Effen şi prietenii săi rămaseră puţin în urmă. Van Effen deschise o cutiuţă de metal şi scoase şase ghemotoace umede de vată. Îşi înfundară toţi trei nările cu ele.

Vasco tresări:

– Ce dracu e asta? Acid sulfuric?

– O să te obişnuieşti, spuse van Effen.

– Şi ce a fost cu toată vorbăria aia despre oameni care pot deschide orice broaşte? E o şansă la un milion să mai existe un al doilea O'Brien pe aici.

– Vom avea nevoie de frânghie. Foarte multă. Sunt vreo câteva sute de yarzi acolo.

Vasco se uită la George:

– Omul ăsta se gândeşte la toate. Clătină din cap:

– Agnelli nu e singurul căruia îi scapă unele lucruri.

Intrară în camera de control. Era goală şi foarte spaţioasă, cu şiruri de panouri de control aliniate de-a lungul peretelui şi pe mesele paralele cu acesta.

O'Brien se afla în apropierea lor, dar nu le examina. Van Effen ştia că, de fapt, nici nu era nevoie.

– Ah! zise Samuelson. Eşti chiar omul de care am nevoie, locotenente. Vreau să vorbesc cu Wieringa, ministrul apărării.

Vasco nu se arătă surprins. Se gândi doar câteva clipe:

– Îmi imaginez că ministrul apărării e la Volkendam. Nu contează unde este. Nici o problemă. Oriunde ar fi, în birou, în automobil sau în avion, e la cel mult o lungime de braţ de un telefon. Voi suna la Ministerul de Război şi ei vor şti unde să-l găsească.

– Cât va dura?

– Un minut. Şi mai puţin.

– Un minut?!

– În Olanda, spuse Vasco cu o urmă de semeţie, armata are prioritate absolută.

În mai puţin de un minut, îi întinse telefonul lui Samuelson, care-l luă cu privirea unui om ale cărui vise au devenit realitate. Sau a unui nebun ale cărui vise au devenit realitate.

– Domnul Wieringa? La telefon este şeful organizaţiei FFF, Luptătorii pentru libertate. Cred că aţi apreciat mica noastră demonstraţie din Markerwaard de azi după-amiază. Mai am nişte veşti destul de neplăcute pentru dumneavoastră. Am luat în

stăpânire barajul Haringvliet. Repet: exercităm un control total asupra barajului Haringvliet.

Urmă o pauză destul de lungă, după care Samuelson continuă:

– Mă bucur, domnule Wieringa, că înţelegeţi semnificaţia acestui fapt. Orice tentativă de a recuceri barajul Haringvliet, prin forţă sau prin viclenie, va avea efecte dezastruoase asupra Olandei. Aş putea adăuga că am minat digurile de la Hollandisch Direp şi Volkeral. Avem observatori acolo. Orice tentativă de a trimite scufundători pentru investigaţii ne va obliga să facem să explodeze acele mine.

La orele patru după-amiază vom face o mică demonstraţie cu privire la ceea ce se poate aştepta ţara dumneavoastră dacă cererile noastre nu sunt îndeplinite imediat. Nu va trebui decât să deschidem câteva ecluze, timp de câteva minute. Ar fi poate instructiv să trimiteţi un elicopter pentru a face câteva fotografii, astfel încât poporul olandez să vadă ce-l aşteaptă.

Sper să grăbiţi negocierile cu guvernul britanic.

– A fost o adevărată performanţă, domnule Samuelson, spuse van Effen. Chiar ai minat cele două diguri?

Samuelson râse:

– Bineînţeles că nu. La ce mi-ar folosi? Fricoşii ăştia iau fiecare cuvânt al nostru drept literă de lege.

*

Van Effen şi cei doi prieteni ai săi s-au strecurat discret, în spaţiul dintre mese şi panourile de control, şi şi-au deschis sacii de voiaj, în timp ce Samuelson şi oamenii săi vorbeau agitat şi se felicitau reciproc. În vreo două secunde, au explodat zece grenade cu gaz, împrăştiate la distanţe egale prin cameră. Efectele au fost spectaculoase. În câteva secunde, toată lumea se uita în gol, iar majoritatea erau inconştienţi, chiar înainte de a se prăbuşi pe podea. Van Effen înşfăcă o cheie din buzunarul lui Agnelli şi cei trei părăsiră în grabă încăperea, închizând uşa după ei. Aveau nările protejate împotriva gazelor, dar nu-şi puteau ţine respiraţia un timp mai îndelungat.

– În cinci minute ne vom putea întoarce înăuntru, spuse van Effen. Ei vor rămâne adormiţi cel puţin o jumătate de oră.

Îi întinse cheia lui Vasco:

– Frânghiile. Dezleagă-l pe Borodin şi spune-i să facă acelaşi lucru cu ceilalţi. Explică-i.

Vasco intră în pivniţă şi-l dezlegă pe miratul Borodin, apoi îi dădu cuţitul.

– Dezleagă-i pe toţi. Noi suntem ofiţeri de poliţie. Veritabili. Cel cu cicatrice pe faţă e locotenentul van Effen, de la poliţia din Amsterdam.

– Van Effen?

Borodin era, bineînţeles, şocat.

– I-am văzut fotografia. Nu e el. Ştiu cum arată.

– Pune-ţi mintea la contribuţie. Aşa face aproape orice criminal din Olanda.

– Bine, dar FFF-iştii?

– Trag un pui de somn.

Vasco adună bucăţile de frânghie şi ieşi în grabă. Van Effen se apropie de omul care păzea proiectilele de pe malul mării.

– Domnul Samuelson are nevoie de dumneata. Repede. În camera de control. Păzesc eu proiectilele.

Când tipul dispăru din vedere, van Effen se îndreptă către cel de pază la proiectilele de pe malul râului. Ţinea în mână spray-ul Yves Saint-Laurent cu parfum special. L-a culcat la pământ pe individ şi s-a îndreptat spre elicopter.

Tipul de la primul depozit de proiectile pe care-l vizitase van Effen se opri când îl văzu pe George, care-i făcu însă un semn încurajator să se apropie. În timp ce individul trecea, George îl izbi în ceafă. Pentru George, aceasta a fost doar o lovitură uşoară, dar individul - dacă ar mai fi fost conştient -

ar fi privit-o într-o cu totul altă lumină. George îl culcă cu blândeţe pe podea.

Van Effen trase perdeaua şi spuse:

– Ah! Aici erai, Joop? Văd că eşti un paznic bun. Paza bună a lui Joop a mai durat încă două secunde, până când acesta s-a prăbuşit pe podea.

Van Effen îşi scoase pistolul Smith & Wesson, îl îndreptă în direcţia lui Kathleen şi a Mariei şi tăie legăturile lui Annemarie şi Julie. Le ajută pe cele două fete să se ridice, le ajută să-şi scoată căluşele şi, cu arma încă în mână, le apucă de umeri.

– Iubita mea soră, şi draga mea Annemarie. Kathleen şi Maria făcură ochii cât cepele.

– Nu te-ai grăbit deloc, spuse Julie. Avea lacrimi în ochi.

– Ce ţi-e şi cu recunoştinţa! Nimic nou sub soare, oftă van Effen. Am avut probleme.

– S-a terminat? şopti Annemarie. Chiar s-a terminat?

– S-a terminat.

– Te iubesc.

– O să te pun să repeţi asta când vei fi într-o stare de spirit mai normală.

Cele două fete aşezate pe scaune continuau să se uite la ei.

Kathleen întrebă:

– E fratele tău?

Avea o voce răguşită, cu un ton neîncrezător.

– Fratele meu, spuse Julie. Locotenentul Peter van Effen, şeful detectivilor de la poliţia din Amsterdam.

– E un şoc cam neplăcut, recunosc, spuse van Effen. S-ar putea să urmeze unul şi mai neplăcut. E vorba de cei pe care s-ar putea să vreţi să-i vedeţi sau care s-ar putea să vrea să vă vadă. Când se vor trezi, desigur.

*

Toţi soldaţii FFF continuau să doarmă adânc, legaţi de mâini şi de picioare sau pe cale de a fi legaţi.

– Nu e rău, nu e rău, spuse van Effen. Şi ce altceva aţi mai făcut în timpul ăsta?

– Ia auziţi numai ce spune, zise Vasco.

Strânse, cu un entuziasm de nedescris, ultimul nod al frânghiei care lega picioarele lui Samuelson.

– Ca să mă refer numai la asta, jumătate din maşinile şi furgonetele poliţiei din Rotterdam şi Dordrecht trebuie să sosească la baraj în maximum cincisprezece minute. A fost exclusiv ideea mea.

– Eşti un ofiţer care promite, după cum am mai spus. Van Effen se întoarse spre Kathleen, care se holba la tatăl ei, cu faţa descompusă de uimire şi groază.

– De ce, Kathleen?

În loc să răspundă, ea căută în poşetă şi scoase un pistol mic, cu mâner de perle.

– N-o să-l iei pe domnul Samuelson. Nu ştiai că e tatăl meu.

– Ba da, Kathleen, ştiam.

– Ştiai?

Îi pieri glasul:

– De unde ştiai?

– Mi-a spus Julie.

Julie se interpuse între pistol şi van Effen:

– Ar trebui să mă împuşti mai întâi pe mine, cred că-ţi dai seama, Kathleen. Nu fac pe viteaza, pentru că ştiu că n-ai putea să faci aşa ceva.

Vasco făcu repede un pas înainte, luă pistolul din mâna devenită subit lipsită de energie şi i-l puse la loc în poşetă.

– De ce, Kathleen?

– Îmi închipui că tot se va afla, în cele din urmă. Acum plângea fără să se mai ascundă. Vasco îi înconjură cu un braţ umerii care tremurau şi, în loc să reziste, ea păru să se sprijine de el.

– Tatăl meu e englez. Era locotenent-colonel în garda regală, sub un alt nume. Tatăl său era conte şi i-a lăsat o oarecare avere. Fiii săi, fraţii mei, s-au dus la Sandhurst. Amândoi au fost ucişi în Irlanda de Nord. Unul era locotenent, celălalt - sublocotenent. Mama a fost ucisă în timpul

unui raid al Armatei Republicane Irlandeze. De atunci, tata n-a mai fost acelaşi.

– Cam aşa am presupus şi eu. S-ar putea să fie judecat în Olanda sau extrădat britanicilor.

Van Effen avea o voce obosită. Fără îndoială că se şi simţea obosit.

– Oricum, va avea circumstanţe atenuante. Iresponsabil.

– Vrei să spui că e nebun? şopti ea.

– Nu sunt doctor. Îmi închipui că e un soi de iresponsabilitate temporară. Spune-mi, Maria, Romero sau Leonardo au avut vreun amestec în asasinarea soţiei şi copiilor mei?

– Nu, nu, nu. Jur. N-ar face rău nici unei muşte. Ceilalţi doi fraţi din închisoare. *Ştiu* că ei au aranjat totul. Sunt plini de ură, răi. Voi depune mărturie la proces. Promit.

– Asta le-ar putea adăuga de la cinci la zece ani de sentinţă.

– Sper să rămână toată viaţa în închisoare.

– Nu se va pronunţa nici o condamnare împotriva ta şi a lui Kathleen. Accesoriile sunt una, iar accesoriile forţate - alta. Vasco, fii atât de amabil încât să-i dai drumul domnişoarei şi să iei legătura cu unchiul Arthur. Spune-i ce s-a întâmplat. George, condu-le pe aceste patru domnişoare să bea ceva întăritor. Trebuie să aibă ăştia nişte provizii la cantina lor. Iar dacă nu,

elicopterul nu e total lipsit de aşa ceva. Fii atent la încercările de sinucidere. Julie spuse:

– Nu cred că are cineva de gând să se sinucidă.

– Intuiţia ta feminină, îmi închipui. Dar îţi dau dreptate. Şi, George, adu-mi, te rog, şi mie un pahar. Mă simt foarte slăbit.

George zâmbi şi le conduse pe fete afară din camera de control.

Vasco vorbi la telefon timp de două minute, apoi se întoarse spre van Effen, acoperind microfonul cu mâna:

– Cred că unchiul Arthur ar vrea să-ţi spună o vorbă. Pot să... ăăă... mă duc după doamne?

– Te rog.

Van Effen ridică receptorul în momentul în care auzea sunând primele sirene ale poliţiei. Felicitările colonelului de Graaf au fost sincere şi abundente. La fel şi ale lui Wieringa, care, în cele din urmă, i l-a dat din nou la telefon pe de Graaf.

Van Effen spuse:

– Domnule colonel de Graaf, am început să obosesc să tot fiu fata dumneavoastră în casă, care face toate treburile murdare în lipsa dumneavoastră. Vreau altă slujbă, un salariu mai mare sau şi una şi alta.

– O să ai şi una şi alta, băiete. Un salariu mai mare e, în mod inevitabil, asociat cu postul meu.

Tuşi:

– Să zicem, peste şase luni? Peste un an?

This file was created with BookDesigner
program
bookdesigner@the-ebook.org
26.06.2010